LARS KEPLER
Seria
Joona Linna
1
SUB HIPNOZĂ
virtual-project.eu

LARS KEPLER

Seria Joona Linna

Volumul 1

SUB HIPNOZĂ

Original: *Hypnotisören* [The Hypnotist] (2009)

Traducere din suedeză și note de:
ELENA-MARIA MOROGAN

virtual-project.eu

2011

Lars Kepler este pseudonimul unui cuplu de scriitori suedezi: Alexander Ahndoril și Alexandra Coelho Ahndoril. Numele Lars l-au ales în onoarea autorului de romane polițiste, Stieg Larsson în timp ce Kepler este inspirat de la germanul Johannes Kepler, care spre sfârșitul secolul XVI și începutul secolului XVII a făcut unele descoperiri terestre și astronomice. Fiecare a scris, independent unul de celălalt, mai multe romane, fiind recompensați cu cronici și premii literare prestigioase. În momentul în care Stieg Larsson a devenit un fenomen al pieței de carte în Suedia, cei doi au decis să scrie o serie de romane polițiste sub umbrela acestui pseudonim al cărui mister avea să stârnească numeroase speculații. Cuplul locuiește în Stockholm, împreună cu cele trei fiice ale lor, foarte aproape de Swedish „Scotland Yard". La apariția cărții, presa suedeză avea să inițieze o anchetă amplă pentru a deconspira identitatea „autorului". Schimbarea de gen literar a fost de bun augur pentru Alexandra și Alexander Ahndoril. ***Sub hipnoză***, prima parte a

seriei *INSPECTOR JOONA LINNA*, este în curs de traducere în 37 de țări, iar în Suedia a intrat direct în topul celor mai bune vânzări de carte încă de la apariție și s-a menținut acolo pe tot parcursul anului 2010.

Ca focul, exact ca focul. Au fost primele cuvinte pe care le-a rostit băiatul hipnotizat. Deși avea răni care-i puneau în primejdie viața – sute de lovituri de cuțit pe față, pe picioare, pe piept, pe spinare, pe tălpi, și pe ceafă – îl cufundaseră într-o hipnoză adâncă, în speranța că prin ochii lui aveau să vadă ce se întâmplase.

— Încerc să privesc, a bolborosit el. Intru în bucătărie, dar nu se poate, printre scaune, ca focul, exact ca focul, încerc să închid ochii, intru în bucătărie, dar nu se poate, printre scaune se aud trosnete și flăcări roșii se răspândesc pe podea.

Polițistul care-l găsise printre celelalte trupuri din casă crezuse că era mort. Băiatul pierduse mult sânge, intrase în stare de șoc și nu-și recăpătase cunoștința decât șapte ore mai târziu.

Era singurul martor în viață și comisarul Joona Linna socotise că era posibil să ofere o descriere satisfăcătoare. Făptașul avusese intenția să-i omoare pe toți și, de aceea, probabil că nu se sinchisise să-și ascundă chipul.

Dar dacă împrejurările nu ar fi fost atât de neobișnuite, niciodată nu le-ar fi venit ideea să recurgă la un hipnotizator.

În mitologia greacă, zeul Hypnos este un copil înaripat care poartă în palme capsule de mac. Numele lui înseamnă somn. Este frate geamăn cu moartea și fiu al nopții și al întunericului.

Cuvântul hipnoză *s-a folosit pentru prima oară în înțelesul lui modern în 1843 de către chirurgul scoțian James Braid. Prin acest termen, el descria o stare asemănătoare somnului, dar însoțită de o atenție sporită și, în același timp, de o mare receptivitate.*

Astăzi este probat științific că aproape toți oamenii pot fi hipnotizați, dar există încă păreri diferite despre utilitatea hipnozei, despre gradul de încredere pe care îl poți avea în ea și despre cât de periculoasă este. Probabil această ambivalență provine din faptul că hipnoza a fost folosită în mod abuziv de către impostori, artiști de circ și servicii de securitate din lumea întreagă.

Din punct de vedere strict tehnic, e ușor să aduci o persoană în stare de hipnoză; ceea ce este greu este să controlezi felul cum decurg lucrurile, să dirijezi pacientul, să analizezi și să evaluezi rezultatul. Doar cu o mare experiență și pricepere e posibil să stăpânești cu adevărat hipnoza profundă. În lume există doar câțiva experți în hipnoză de bună calitate care să aibă competență medicală.

1.

Noaptea spre opt decembrie

Erik Maria Bark este brusc smuls din vis atunci când sună telefonul. Înainte de a se trezi complet, se mai aude spunând cu un zâmbet:

— Baloane și serpentine.

Inima îi bate tare din cauza trezirii bruște. Nu știe ce voia să spună cu aceste cuvinte, nu are nicio idee despre ce conținea visul.

Ca să n-o trezească pe Simone, se strecoară din dormitor și închide ușa înainte de a răspunde.

— Da, sunt Erik Maria Bark.

Un comisar de poliție pe nume Joona Linna îl întreabă dacă e suficient de treaz ca să înțeleagă o informație importantă. Gândurile încă mai cad în golul întunecat lăsat de vis, în vreme ce-l ascultă pe comisar.

— Am auzit că sunteți priceput în tratarea traumelor acute, spune Joona Linna.

— Da, răspunde scurt Erik.

Ia un calmant, în vreme ce ascultă expunerea. Comisarul îi spune că are nevoie să interogheze un martor. Un băiat de cincisprezece ani a asistat la comiterea unui dublu asasinat. Problema este că băiatul e grav rănit. Se află în stare de șoc și e inconștient. În cursul nopții, a fost transportat de la secția de neurologie din Huddinge la aceea de la Spitalul Universitar Karolinska, din Solna.

— Cine este medicul curant? întreabă Erik.

— Daniella Richards.

— E foarte competentă și sunt sigur că va reuși…

— Ea a dorit să vă telefonez, îl întrerupe comisarul. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră și e destul de urgent.

Erik se întoarce în dormitor ca să-și ia hainele. O dungă de

lumină de la felinarul de pe stradă intră printre jaluzele. Simone stă culcată pe spate și-l privește cu o expresie stranie, goală.

— Nu voiam să te trezesc, spune el cu voce joasă.

— Cine era? întreabă Simone.

— Un polițist… un comisar de poliție, n-am reținut cum îl cheamă.

— Despre ce e vorba?

— Trebuie să merg la Karolinska, răspunde el. Au nevoie de ajutor pentru un băiat.

— De fapt, cât e ceasul?

Simone privește deșteptătorul și închide ochii. El vede că umerii ei plini de pistrui păstrează urma cearșafului.

— Culcă-te acum, Sixan, îi șoptește.

Își duce hainele în hol, aprinde lumina și se îmbracă la iuțeală. O lamă lucioasă de oțel fulgeră în spatele lui. Se întoarce și vede că fiul lui și-a atârnat patinele de clanța ușii, ca să nu le uite. Deși e grăbit, Erik se duce la dulap, trage afară o geantă de voiaj și caută apărătoarele pentru patine. Le fixează pe lamele ascuțite, pune apoi patinele pe covorul de la intrare și părăsește apartamentul.

E ora trei în noaptea dinspre luni spre marți, 8 decembrie, atunci când Erik Maria Bark se urcă în mașină. Zăpada cade încet din cerul întunecat. Aerul e nemișcat și fulgii grei se așternoroși pe strada goală. Răsucește cheia în contact și muzica se rostogolește asemenea unor valuri line: „Kind of Blue” a lui Miles Davis.

Străbate prin orașul adormit distanța scurtă de pe Luntmakargatan pe Sveavägen, spre Norrtull. Brunnsviken[1] se ghicește doar, ca o deschidere mare, neagră prin perdeaua de fulgi. Înaintează cu viteză mică prin zona spitalului, între Clinica de copii „Astrid Lindgren”, care, ca întotdeauna, are prea puțin personal, și secția de nașteri, apoi prin fața secției de radioterapie și a celei de psihiatrie, parchează pe locul lui obișnuit din fața clinicii de neurochirurgie și își lasă acolo mașina. Strălucirea felinarelor se oglindește în ferestrele clădirii înalte. Doar câteva mașini se află în parcarea pentru

vizitatori. Mierle negre se mișcă în întuneric, printre copaci, cu aripi foșnitoare. Erik observă că la ora asta nu se mai aude vuietul autostrăzii.

Folosește cartela de intrare, tastează codul de șase cifre și intră în foaier, ia liftul până la etajul cinci și străbate culoarul. Tubul fluorescent din tavan lucește pe plasticul albastru de pe jos ca gheața într-un șanț. După brusca năvală de adrenalină, abia acum simte oboseala. Era atât de bine în pat, în corpul lui dăinuie încă o senzație de fericire. Trece de o sală de operație, continuă prin fața ușilor enormei camere de presurizare, salută o soră și recapitulează ce i-a povestit comisarul la telefon: un băiat sângerează, are răni pe tot corpul, transpiră, nu vrea să se culce, e neliniștit și foarte însetat. Au încercat să vorbească cu el, dar starea i se înrăutățește grabnic. E pe cale să-și piardă cunoștința, inima îi bate din ce în ce mai repede și medicul Daniella Richards ia hotărârea corectă de a nu-l lăsa pe criminalist să intre la băiat.

Doi polițiști în uniformă stau în fața ușii de la secția nr. 18. Lui Erik i se pare că vede pe chipurile lor o expresie de neliniște, la apropierea lui. Poate sunt doar obosiți, își spune, când se oprește în fața lor și se legitimează. Ei se uită grăbiți peste legitimație; apoi apasă pe buton și ușa se deschide cu un zumzet.

Erik pășește înăuntru, dă mâna cu Daniella Richards și observă crisparea gurii și tensiunea stăpânită din mișcările ei.

— Ia niște cafea, îi spune ea.

— Avem timp? întreabă Erik.

— Am sub control hemoragia din ficat, îi răspunde femeia.

Un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat în jeanși și sacou negru stă și meșterește la automatul de cafea. Are părul blond răvășit și buzele strânse într-o expresie serioasă. Erik își spune că este probabil soțul Daniellei, Magnus. Nu l-a întâlnit niciodată, i-a văzut doar fotografia pe biroul ei.

— E soțul tău? o întreabă Erik, făcând un gest spre bărbat.

— Ce?

Pare și amuzată, și uimită.

— M-am gândit că poate Magnus te-a însoțit până aici.

— Nu, râde ea.

— Ești sigură? Pot să-l întreb chiar pe el, glumește Erik și o ia spre bărbat.

Telefonul mobil al Daniellei sună și ea răspunde, încă râzând.

— Erik, las-o baltă, spune, înainte de-a duce telefonul la ureche. Da, sunt Daniella.

Ascultă, dar nu se aude nimic.

— Alo?

Așteaptă câteva secunde, apoi rostește ironic salutul hawaiian „aloha”, înainte de-a închide telefonul și a-l urma pe Erik.

Acesta s-a apropiat de bărbatul blond. Automatul de cafea zumzăie și șuieră.

— Bea un pic de cafea, spune bărbatul, încercând să plaseze ceașca în mâna lui Erik.

— Nu, mulțumesc.

Bărbatul soarbe din cafea și zâmbește, făcând gropițe în obraji.

— E bună, spune, încercând din nou să-i dea ceașca lui Erik.

— Nu vreau.

Bărbatul mai bea un strop, în vreme ce-l privește pe Erik.

— Pot să împrumut telefonul tău? întreabă brusc. Dacă se poate. L-am uitat pe al meu în mașină.

— Și acum vrei să-l împrumuți pe al meu? întreabă sec Erik.

Bărbatul blond încuviințează, privindu-l cu ochii lui cenușii ca granitul lustruit.

— Poți să-l iei tot pe al meu, spune Daniella.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Blondul ia telefonul, se uită la el, apoi întâlnește privirea Daniellei:

— Promit să ți-l dau înapoi, spune el.

— Oricum, doar tu îl folosești, glumește ea.

El râde și se retrage.

— Trebuie să fie soțul tău, spune Erik.

Ea clatină din cap zâmbind, apoi pare foarte ostenită. S-a frecat la ochi și și-a întins pe obraji rimelul gri-argintiu.

— Să văd pacientul? întreabă Erik.

— Te rog chiar, aprobă ea.

— De vreme ce tot sunt aici, se grăbește el să adauge.

— Erik, doresc mult să-ți aud părerea, nu mă simt deloc sigură.

Deschide ușa grea, tăcută și el o urmează în încăperea caldă de lângă sala de operație. Un băiat slab zace în pat. Două surori îi pansează rănile. Sunt sute de tăieturi și înțepături, pe tot trupul. Pe tălpi, pe piept și pe pântece, pe grumaz, în creștetul capului, pe față, pe mâini.

Pulsul este slab, dar foarte rapid. Buzele sunt cenușii ca aluminiul, transpiră și ține ochii strâns închiși. Nasul pare că e rupt. Hemoragia se răspândește ca un nor întunecat pe sub piele, de la gât în jos, peste piept.

Erik observă că fața băiatului, în ciuda rănilor, este frumoasă.

Daniella îi prezintă cu voce scăzută evoluția lucrurilor și cum variază starea băiatului, când este întreruptă de un ciocănit. E din nou bărbatul blond. Le face semne prin geamul ușii.

Erik și Daniella schimbă o privire, părăsind camera de consultație. Blondul se află din nou lângă automatul de cafea care șuieră.

— Un cappuccino mare, îi spune el lui Erik. S-ar putea să ai nevoie, înainte de a-l întâlni pe polițistul care l-a găsit pe băiat.

Abia acum înțelege Erik că bărbatul blond este comisarul de poliție care l-a trezit din somn cu mai puțin de o oră în urmă. Finlandezo-suedeza{2} lui nu fusese așa de evidentă la telefon sau poate că el fusese prea obosit ca s-o observe.

— De ce aș vrea să-l întâlnesc pe polițistul care l-a găsit pe băiat? întreabă Erik.

— Ca să înțelegi de ce trebuie să-l interoghez…

Joona tace atunci când telefonul Daniellei începe să sune. Îl scoate din buzunarul hainei, nu bagă în seamă mâna ei întinsă și privește grăbit ecranul.

— E pentru mine, spune Joona, răspunzând. Da… Nu, eu vreau să-l am aici. OK, dar mi se rupe de asta.

Comisarul zâmbește, în vreme ce ascultă în receptor obiecțiile colegului.

— Deși am observat un lucru, îi răspunde Joona.

Celălalt strigă ceva.

— O fac în felul meu, spune Joona cu voce liniștită și apoi încheie conversația.

Îi înapoiază telefonul Daniellei, mulțumindu-i cu un gest.

— Trebuie să-l interoghez pe pacient, le explică el serios.

— Îmi pare rău, spune Erik. Sunt de aceeași părere cu doctorul Richards.

— Când o să vorbească cu mine? întreabă Joona.

— Nu câtă vreme se află în stare de șoc.

— Știam c-o să răspunzi așa, spune Joona cu voce scăzută.

— Starea lui este în continuare foarte critică, îi explică Daniella. Au fost perforate plămânul, intestinul subțire, ficatul și…

Un bărbat cu uniformă murdară intră în încăpere. Privirea îi este neliniștită. Joona îi face semn, îi iese în întâmpinare și îi strânge mâna. Spune ceva cu voce scăzută și polițistul se șterge la gură, privindu-i pe doctori. Comisarul criminalist îi spune din nou polițistului că totul este în ordine, ei trebuie să afle circumstanțele, lucrul acesta poate să le fie de mare folos.

— Da, prin urmare, spune polițistul, dregându-și ușor glasul. Am auzit la postul de radio al poliției că un om de serviciu a găsit un tip mort la toaleta de la stadionul din Tumba. Și cum noi eram deja în mașină, pe Huddingevägen[{3}], a trebuit doar s-o cotim pe Dalvägen și pe urmă în sus, spre lac. Janne, colegul meu, a intrat înăuntru, în vreme ce eu vorbeam cu îngrijitorul. La început, am crezut că era vorba de un drogat care luase o supradoză, dar curând mi-am dat seama că era vorba de cu totul altceva. Janne a ieșit din vestiar, alb la față, părând că nu vrea să mă lase să intru.

„Doar o baltă afurisită de sânge”, a zis el de vreo trei ori, s-a așezat apoi pe scară și…

Polițistul tace, se așază pe un scaun și privește fix înaintea lui, cu gura pe jumătate deschisă.

— Vrei să continui? îl întreabă Joona.

— Da… Ambulanța a venit acolo, victima a fost identificată și eu am primit misiunea să vorbesc cu rudele. Nu prea avem oameni, așa că a trebuit să mă duc singur. Pentru că șefa mea a zis că nu vrea să-l lase pe Janne să plece în starea aia – era de înțeles de ce.

Erik privește ceasul.

— Ai timp să asculți? îi spune Joona în finlandezo-suedeza lui liniștită.

— Victima, continuă polițistul privind în podea, e profesor la liceul din Tumba și locuiește în noua zonă de case-tip de sus, de pe deal. Nimeni nu deschide ușa. Sun de mai multe ori. Așa că, nu știu ce mă face să dau înconjur la toată casa și să luminez cu lanterna printr-o fereastră din spate.

Polițistul se oprește. Gura îi tremură și începe să zgârie cu unghia brațul scaunului.

— Fii drăguț și continuă, îl roagă Joona.

— Chiar trebuie? Pentru că eu… eu…

— Tu ai găsit băiatul, mama și o fetiță de cinci ani. Băiatul era singurul care mai trăia.

— Deși eu am crezut…

Tace, e alb ca varul.

— Îți mulțumesc că ai venit, Erland, spune Joona.

Polițistul dă repede din cap și se ridică, își trece zăpăcit mâna peste jacheta murdară și părăsește încăperea.

— Toți erau măcelăriți, continuă Joona. Nebunie curată, maltratați îngrozitor, erau loviți cu piciorul, izbiți, tăiați, iar fetița… Ea era tăiată în două bucăți. Partea de jos și picioarele erau în fotoliul din fața televizorului și…

Tace, privindu-l pe Erik, înainte să continue:

— Părea că făptașul știuse că tatăl se afla la stadion, explică Joona. Fusese un meci, el era arbitru. Asasinul așteptase ca acesta să fie singur înainte de a-l ucide, i-a tranșat trupul, o

tranșare agresivă, apoi s-a dus acasă la el, ca să-i ucidă pe ceilalți.

— În ordinea asta s-a întâmplat? întreabă Erik.

— Aceasta este părerea mea, răspunde comisarul.

Erik simte cum îi tremură mâna, când și-o trece peste gură. Tata, mama, fiul, fiica, gândește el cu încetineală, întâlnind apoi privirea lui Joona Linna.

— Făptașul a vrut să nimicească o familie întreagă, constată Erik cu o voce stinsă.

Joona face un gest ezitant.

— Tocmai asta e… Mai este un copil care lipsește, e sora cea mare, o fată de douăzeci și trei de ani. Nu putem s-o găsim. Nu e nici în apartamentul ei din Sundbyberg, nici acasă la prietenul ei. Considerăm că e posibil ca și asasinul să fie pe urmele ei. De aceea vrem să interogăm martorul cât mai repede posibil.

— Am să intru să fac o cercetare foarte atentă, spune Erik.

— Mulțumesc, dă din cap Joona.

— Dar nu putem risca viața pacientului…

— Înțeleg, îl întrerupe Joona. Însă, cu cât întârziem mai mult să avem ceva pe care să ne bazăm, cu atât are asasinul mai mult timp ca să dea de sora mai mare.

— Poate că ar trebui să faceți o cercetare a locului crimei, spune Daniella.

— Tocmai se face, răspunde el.

— Mai bine du-te acolo și zorește-i, zice ea.

— Oricum, n-o să folosească la nimic, spune comisarul.

— Ce vrei să spui?

— Vom găsi acolo ADN-ul amestecat de la sute, poate mii de persoane.

Erik se duce la pacient. Stă lângă pat, cercetând chipul livid, plin de răni. Răsuflarea e slabă. Buzele, înghețate. Erik îi rostește numele și o expresie de suferință trece peste chipul băiatului.

— Josef, repetă el cu voce scăzută. Numele meu este Erik Maria Bark, sunt medic și te voi consulta. Te rog, fă un semn din cap dacă înțelegi ce spun.

Băiatul zace complet nemișcat, pântecele i se mișcă odată cu respirația scurtă; și totuși, Erik este convins că băiatul a înțeles cuvintele lui, dar că a căzut din nou în starea de inconștiență și contactul s-a întrerupt.

•

O jumătate de oră mai târziu, când Erik părăsește camera, atât Daniella, cât și comisarul îl țintuiesc cu privirea.

— O să-și revină? întreabă Joona.

— E prea devreme pentru un răspuns, dar…

— Băiatul este singurul nostru martor, îl întrerupe comisarul. Cineva i-a ucis pe tatăl lui, pe mama, pe sora mai mică și aceeași persoană este, după toate probabilitățile, pe urmele surorii lui mai mari.

— Știm asta, spune Daniella. Dar noi credem că poliția ar trebui, poate, să-și dedice timpul căutând-o pe aceasta, în loc să ne deranjeze pe noi.

— De căutat, căutăm, dar merge prea încet. Trebuie să vorbim cu băiatul, pentru că el l-a văzut, probabil, pe criminal la față.

— Poate să dureze săptămâni întregi până ce băiatul va putea fi interogat, spune Erik. Vreau să spun, nu putem doar să-l trezim și să-i spunem că întreaga lui familie a murit.

— Dar sub hipnoză? întreabă Joona.

În încăpere se lasă tăcerea. Erik se gândește la zăpada care se așternea peste Brunnsviken, când a trecut el pe acolo. Cum fulgii își dădeau drumul să cadă printre copaci, peste apa neagră.

— Nu, șoptește pentru sine.

— N-ar putea funcționa hipnoza?

— Nu pot face nimic în privința asta, răspunde Erik.

— Deși eu am o foarte bună memorie a figurilor, zâmbește larg Joona. Dumneata ești un bine-cunoscut hipnotizator, ai putea să…

— A fost doar un bluf, îl întrerupe Erik.

— Nu sunt de aceeași părere, zice Joona. Și aceasta este o situație de forță majoră.

Daniellei i se înroșesc obrajii și zâmbește, privind în jos.

— Nu pot, spune Erik.

— De fapt, eu sunt cea care răspunde de pacient, intervine Daniella, ridicând vocea. Și nu sunt deloc tentată să permit vreo ședință de hipnoză.

— Dar dacă ai aprecia că nu e periculos pentru pacient? întreabă Joona.

Erik înțelege că, încă de la început, comisarul s-a gândit la hipnoză ca la o scurtătură posibilă. Își dă seama că nu e vorba despre o idee care i-a venit brusc. Joona Linna l-a rugat să vină la spital numai pentru a încerca să-l convingă să hipnotizeze pacientul, nu pentru că e expert în tratamentul traumelor și al stărilor de șoc.

— Mi-am promis mie însumi că nu mă voi mai ocupa de hipnoză vreodată, spune Erik.

— Foarte bine, înțeleg, îi răspunde Joona. Am auzit că ești cel mai bun, dar, la naiba, sunt obligat să-ți respect alegerea.

— Îmi pare rău, adaugă Erik.

Se uită la pacient prin peretele de sticlă, apoi se întoarce spre Daniella:

— A primit Desmopressin?

— Nu, am așteptat înainte să-i dau medicamentul, răspunde ea.

— De ce?

— Din cauza riscului unor complicații tromboembolitice.

— Am urmărit discuțiile despre acest fel de complicații, dar nu cred că e ceva adevărat, eu însumi îi dau tot timpul fiului meu Desmopressin, spune Erik.

Joona se ridică greoi de pe scaun.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să recomanzi un alt hipnotizator, spune el.

— Nici nu știm dacă pacientul își va recăpăta cunoștința, răspunde Daniella.

— Dar eu mă bazez pe…

— Și trebuie să fie conștient, pentru a putea fi hipnotizat, încheie ea, cu un mic surâs.

— Dar a ascultat când a vorbit Erik cu el, spune Joona.

— Nu cred, murmură ea.

— Ba da, de fapt, m-a auzit, spune Erik.

— Am putea s-o salvăm pe sora lui, continuă Joona.

— Acum plec acasă, zice Erik cu voce scăzută. Dă-i pacientului Desmopressin și gândește-te la camera de depresurizare.

Părăsește încăperea, scoțând de pe el halatul, în vreme ce străbate culoarul și urcă în lift. În foaier se învârt mai multe persoane. Ușile sunt deschise și cerul a început să se lumineze un pic. Chiar în momentul în care iese cu mașina din parcare, se întinde după cutia mică de lemn pe care o are în torpedou. Fără să-și ia privirea de la drum, deschide capacul pe care e pictat în culori vii un aborigen cu un papagal, ia trei tablete și le înghite repede. Trebuie să doarmă câteva ore acum, dimineața, înainte ca Benjamin să se trezească și să-și primească injecția.

2.

Marți, opt decembrie,
dimineața

Comisarul criminalist Joona Linna comandă un sendviș mare cu parmezan, jambon și roșii uscate, în localul *Il caffè* unde se ia micul dejun, de pe Bergsgatan. E dimineața devreme și cafeneaua abia a deschis: fata care îi ia comanda nu a apucat încă să scoată pâinea din pungi.

După ce aseară, târziu, a inspectat locurile unde au fost săvârșite crimele din Tumba, a vizitat victima rămasă în viață la spitalul Karolinska din Solna și a discutat în toiul nopții cu doctorii Daniella Richards și Erik Maria Bark, s-a dus la apartamentul său din Fredhäll și a apucat să doarmă trei ore.

Acum Joona își așteaptă micul dejun, privește prin ferestrele aburite primăria și se gândește la coridorul subteran care o leagă pe aceasta de imensa clădire a poliției. Primește înapoi cardul bancar, ia un creion uriaș de pe tejgheaua de sticlă, își scrie numele pe chitanță și părăsește cafeneaua.

Zăpada amestecată cu ploaie cade cu mare iuțeală din cer, în vreme ce el urcă în grabă pe Bergsgatan, cu pachetul de sendvișuri calde într-o mână și cu geanta cu crosele de innebandy{4} în cealaltă.

Îi întâlnim diseară pe spioni – va fi vai și amar de noi, gândește Joona. Vom fi biciuiți, exact cum au promis.

Echipa de innebandy a criminaliștilor pierde împotriva polițiștilor de cartier, a celor de la circulație, a poliției navale, a forței naționale de intervenție, a detașamentului mobil de poliție și a poliției de securitate. Dar asta le dă un pretext să se întâlnească și să se consoleze pe urmă la cârciumă.

Singurii pe care i-am învins au fost tipii de la laborator, gândește Joona.

În vreme ce merge de-a lungul sediului poliției, pe lângă

intrarea principală, nu are nicio idee dacă va juca innebandy sau va merge la cârciumă în marțea asta. Vede că cineva a desenat o svastică pe firma de la sala de ședințe a tribunalului. Cu pași mari, continuă să meargă spre închisoarea Kronoberg și vede poarta mare închizându-se fără zgomot după trecerea unei mașini. Fulgii de zăpadă se topesc pe fereastra mare a cabinei de pază. Joona trece și pe lângă bazinul de înot al poliției, traversând pajiștea spre frontonul uriașului complex. Fațada pare făcută din aramă înnegrită, udă, gândește el. Nicio bicicletă nu se află în parcarea lungă de lângă sala pentru arest preventiv, iar steagurile atârnă ude pe pavilioanele lor. Joona aleargă cu pași mici printre două plinte de metal și pe sub tavanul înalt de sticlă brumată, își scutură pantofii de zăpadă și intră apoi pe ușile Direcției de Stat a Poliției.

În Suedia, Departamentul de justiție răspunde de activitatea poliției, dar nu are competența de a hotărî cum va fi aplicată legea. Direcția de Stat a Poliției este organul central administrativ. De Direcția de Stat a Poliției țin Poliția Criminalistică a Statului, Poliția de Securitate, Școala de Poliție și Laboratorul Criminalist de Stat.

Direcția de Stat a Poliției este singurul organ operativ central cu răspunderea de a lupta împotriva infracțiunilor grave, la nivel național și internațional. Aici lucrează Joona Linna de nouă ani, în calitate de comisar criminalist.

Joona străbate coridorul, își scoate căciula de pe cap lângă tabelul cu anunțuri, trece cu privirea peste ele: cursuri de yoga, cineva care vrea să vândă o rulotă, informații despre sindicatul polițiștilor și schimbările de program ale clubului de tragere la țintă…

Dușumeaua care a fost spălată vineri este deja foarte murdară. Ușa biroului lui Benny Rubin este întredeschisă. Sexagenarul cu mustață cenușie și riduri, cu pielea arsă de soare, a făcut parte timp de mulți ani din echipa de investigații asupra asasinării lui Palme, dar acum se ocupă de centrala de comunicații și de trecerea la noul sistem de radio Rakel. Stă în fața computerului cu o țigară în dosul urechii și

scrie cu o încetineală înspăimântătoare.

— Am un ochi în ceafă, zice brusc.

— Poate asta explică de ce scrii așa de prost, glumește Joona.

Observă că ultima găselniță a lui Benny este un afiș cu o reclamă de la SAS: o fată tânără, destul de exotică, într-un bikini minimal, bea un cocteil de fructe cu un pai. Benny a fost așa de enervat de interzicerea calendarelor cu fotomodele, încât cei mai mulți au crezut că își va da demisia. În loc de asta, se dedică de mulți ani unui protest tăcut și încăpățânat. Pe întâi, în fiecare lună, schimbă decorațiile de pe pereți. Nimeni nu a spus că sunt interzise reclamele companiilor de zbor, fotografiile prințeselor gheții cu picioarele larg desfăcute, instrucțiunile yoga sau reclamele la desùuri de la Hennes & Mauritz. Joona îți amintește de un afiș cu Gail Devers, alergătoarea pe distanțe scurte, în șort strâmt și de o litografie îndrăzneață a pictorului Egon Schiele, care reprezenta o femeie cu părul roșu, stând cu picioarele desfăcute într-o pereche de pantalonași vaporoși.

Joona se oprește apoi ca s-o salute pe Anja Larsson, asistenta și colega lui. Aceasta stă cu gura căscată în fața computerului și fața ei rotundă ca o bilă este așa de concentrată, că se hotărăște să n-o deranjeze. În schimb, se duce în biroul său, își atârnă paltonul ud în spatele ușii, aprinde steaua de advent de la fereastră și aruncă o privire rapidă prin cutia pentru scrisori: o broșură despre mediul de muncă, o propunere pentru becuri economice, o cerere de informații de la procuratură și o invitație a personalului la masa de Crăciun, în Skansen[{5}].

Joona își părăsește biroul, merge în sala de ședință, se așază pe scaunul lui obișnuit, își desface pachetul cu sendvișuri și începe să mănânce.

Pe tabla mare, albă[{6}] care e agățată pe perete, este scris: haine, material de protecție, arme, gaz lacrimogen, cătușe, vehicul, alte mijloace tehnice, canale de comunicații, semnale de cale ferată, metode alternative de supraveghere, zone neacoperite radio, coduri, probe de comunicații.

Petter Näslund se oprește pe coridor, râde încântat și se sprijină de cadrul ușii, cu spatele spre sala de ședință. Petter este un bărbat musculos și chel de vreo treizeci și cinci de ani, comisar cu însărcinări speciale, ceea ce-l face să fie șeful direct al lui Joona. Timp de mai mulți ani a flirtat cu Magdalena Ronander, fără să ia în seamă privirile ei stânjenite și continua ei încercare de a păstra o relație colegială. Magdalena este de patru ani inspector la secția de investigații și are intenția să-și termine studiile juridice înainte de a împlini treizeci de ani.

Acum, Petter coboară glasul întrebând-o pe Magdalena ce armă de serviciu și-a ales și de câte ori îi schimbă țeava când s-au tocit ghinturile. Fără să bage în seamă aluziile lui grosolane, ea îi spune că ține o statistică strictă a gloanțelor folosite.

— Dar îți plac chestiile groase, nu-i așa? zice Petter.

— Nu, folosesc un Glock 17, răspunde Magdalena, pentru că se potrivește cu mare parte din muniția pistoalelor de 9 mm ale armatei.

— Nu folosești armele cehești…

— Ba da, deși… deși mai curând m39B, spune ea.

Amândoi intră în sala de ședință, se așază la locurile lor și-l salută pe Joona.

— Și există un tip de pistol Glock cu ejector al gazelor arse lângă cătare, continuă ea. Reculul se micșorează teribil și poți să tragi mai repede focul următor.

— Ce crede micuțu' mumintrol[7]? întreabă Petter.

Joona zâmbește blând, dar ochii lui albastru-deschis capătă o strălucire de gheață când răspunde în finlandezo-suedeza lui cântătoare:

— Că nu are absolut nicio importanță, alte lucruri sunt hotărâtoare.

— Așa că tu nu ai nevoie să știi să tragi, rânjește Petter.

— Joona e un bun trăgător, spune Magdalena Ronander.

— Bun la toate, suspină Petter.

Magdalena nu-l mai bagă în seamă pe Petter, întorcându-se spre Joona:

— Marele avantaj al pistolului Glock cu compensator e că gazul de la pulbere nu se vede din trăgaci, atunci când e întuneric.

— Foarte adevărat, spune cu voce joasă Joona.

Magdalena pare veselă în vreme ce-și deschide mapa de piele neagră și începe să răsfoiască printre hârtii. Benny vine și el, se așază, îi privește pe toți, lovește cu palma în tăblia mesei și, când Magdalena Ronander îi aruncă o privire iritată, zâmbește larg.

— Am preluat cazul din Tumba, spune Joona.

— Ce caz e? întreabă Petter.

— O familie întreagă a fost ucisă cu lovituri de cuțit, răspunde Joona.

— N-are nimic de-a face cu noi, spune Petter.

— Cred că poate fi vorba despre un asasin în serie sau cel puțin…

— Dar terminați odată, intervine Benny, îl privește în ochi pe Joona, apoi lovește cu palma în masă din nou.

— A fost doar o reglare de conturi, continuă Petter. Împrumuturi, datorii, jocuri de noroc… Era bine-cunoscut la Solvalla[8].

— Dependent de jocuri, confirmă Benny.

— Împrumuta bani de la interlopi și a trebuit să plătească pentru asta, conchide Petter.

Se face tăcere. Joona bea puțină apă, culege câteva firimituri de la sendviș și le vâră în gură.

— Simt că am o legătură specială cu cazul ăsta, spune el cu glas potolit.

— Atunci trebuie să ceri să fii mutat, zice Petter zâmbind. Nu e nimic pentru poliția criminalistă.

— Eu cred că e.

— Trebuie să devii polițist comunal în Tumba, dacă vrei să ai cazul, spune Petter.

— Am de gând să anchetez crimele, se încăpățânează Joona.

— Eu sunt cel care hotărăște asta, răspunde Petter.

Yngve Svensson intră și se așază. Are părul pieptănat peste

cap și uns cu gel, cearcăne vinete-cenușii sub ochi, un barbișon roșcat și poartă întotdeauna un costum negru șifonat.

— *Yngwie,* spune Benny mulțumit.

Yngve Svensson este unul dintre cei mai de seamă experți în problemele de crimă organizată din țară, răspunde de secția de analiză și face parte din unitatea pentru cooperare polițienească internațională.

— Yngve, ce spui despre Tumba? întreabă Petter. Nu-i așa că te-ai interesat?

— Da, pare să fie o afacere locală, spune el. Recuperatorul s-a dus la casa respectivă. Tatăl ar fi trebuit să fie acasă la ora aceea, dar se oferise ca arbitru la meciul de fotbal. Probabil că recuperatorul ia *speed* și *rohypnol,* e dezechilibrat și stresat și, provocat de cine știe ce, se năpustește asupra familiei cu un cuțit Swat, ca să-l găsească pe bărbat; ei cu siguranță îi spun cum stau lucrurile, dar el își iese din minți și-i omoară pe toți, înainte să pornească spre stadion.

Petter zâmbește ironic, bea câteva înghițituri mari de apă, râgâie în palmă, îl privește pe Joona și îl întreabă:

— Ce spui despre explicația asta?

— Dacă nu ar fi cu totul falsă, ar fi poate bună, răspunde Joona.

— Ce e fals? întreabă Yngve pus pe harță.

— Asasinul l-a ucis mai întâi pe bărbat la stadion, răspunde Joona liniștit. Apoi s-a dus la casa respectivă și i-a ucis pe ceilalți.

— În cazul ăsta, nu are cum să fie o simplă încasare a unei datorii, intervine Magdalena Ronander.

— Trebuie mai întâi să vedem ce spune autopsia, mormăie Yngve.

— Va spune că eu am dreptate, răspunde Joona.

— Idiot, suspină Yngve, vârându-și sub buză două porții de tutun.

— Joona, tu nu vei primi de la mine cazul ăsta, spune Petter.

— Am înțeles, suspină Joona ridicându-se de la masă.

— Unde te duci? – avem ședință doar, spune Petter.

— Trebuie să vorbesc cu Carlos.

— Nu despre asta!

— Ba da, răspunde Joona, părăsind încăperea.

— Stai, strigă Petter. Altfel, va trebui să…

Joona nu aude amenințarea, închide doar ușa liniștit în urma sa, continuă să meargă de-a lungul coridorului, îi spune „Hei!”[{9}] lui Anja care-i întâlnește privirea pe deasupra computerului, cu o mină întrebătoare.

— Nu ești la ședință? îl întreabă.

— Ba da, răspunde el, continuându-și drumul spre lift.

La etajul al cincilea se află sala de ședințe și biroul Direcției de Stat a Poliției; de asemenea, acolo se află și Carlos Eliasson, șeful Poliției Statului. Ușa e crăpată, dar ca de obicei, e mai mult închisă decât deschisă.

— Intră, intră, spune Carlos.

Când Joona pășește în cameră, peste chipul lui Carlos trece un amestec egal de îngrijorare și bucurie.

— Trebuie doar să-mi hrănesc micuții, spune el, ciocănind în peretele acvariului.

Privește zâmbind la peștii care înoată spre suprafață și aruncă în apă firimituri de hrană.

— Aici ai un pic, șoptește el.

Arată înspre cel mai mic dintre peștii decorativi, Nikita, apoi se întoarce și spune prietenos:

— Comisia pentru crime a întrebat dacă nu poți să te ocupi de asasinatul din Dalarna.

— Îl rezolvă și singuri, spune Joona.

— Nu prea par să creadă așa – Tommy Kofoed a fost aici și ne-a făcut curte ca să…

— Și, de fapt, nici nu am timp, îl întrerupe Joona.

Se așază în fața lui Carlos. În încăpere miroase frumos, a piele și a lemn. Soarele se răsfrânge jucăuș în acvariu.

— Vreau să mă ocup de cazul din Tumba, spune Joona fără înconjur.

Pentru o clipă, o expresie îngrijorată pune stăpânire în întregime pe chipul zbârcit și cald al lui Carlos.

— Tocmai m-a sunat Petter Näslund, are dreptate, nu e un

caz pentru poliția criminalistă, spune el cu multă grijă.

— Eu cred că este, se încăpățânează Joona.

— Numai dacă încasarea datoriei ar avea legături cu crima organizată, Joona.

— N-a fost vorba despre vreo încasare a vreunei datorii.

— Nu?

— Ucigașul s-a năpustit mai întâi asupra bărbatului, spune Joona pe un ton ferm. Pe urmă, s-a dus la locuința lui, ca să continue cu familia. Voia să ucidă întreaga familie, o s-o găsească și pe fata cea mare, și o să-l găsească și pe băiat, dacă supraviețuiește.

Carlos aruncă o privire scurtă acvariului, ca și cum s-ar fi temut ca peștii să nu audă ceva neplăcut.

— Aha, spune el sceptic. De unde știi asta?

— Pentru că pașii prin sânge erau mai scurți în casă.

— Ce vrei să spui?

Joona se apleacă în față și explică:

— Desigur, erau urme de pași peste tot, eu n-am măsurat nimic, dar mi s-a părut că pașii din vestiar erau… da, mai vioi, iar pașii din casă, mai obosiți.

— Acum vine, spune Carlos ostenit. Acum începi s-o iei razna din nou.

— Deși eu am dreptate, răspunde Joona.

Carlos clatină din cap:

— De data asta, nu cred că ai.

— Ba da, am.

Carlos se întoarce spre pești, zicând:

— Acesta este Joona Linna, cel mai încăpățânat om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Dar ce se întâmplă când cedezi, deși știi că ai dreptate?

— Nu pot trece peste voința lui Petter, să-ți dau cazul pe baza unei legături speciale pe care zici că o simți, îl lămurește Carlos.

— Ba da.

— Toți cred că a fost vorba despre încasarea unei datorii de joc.

— Și tu? întreabă Joona.

— Da, de fapt așa cred.

— Urmele erau mai dese în vestiar, pentru că bărbatul a fost ucis mai întâi, insistă Joona.

— Nu te dai bătut niciodată, nu-i așa? îl întreabă Carlos.

Joona ridică din umeri, zâmbind.

— Cel mai bine e să dau telefoane și să vorbesc direct cu cei de la medicină legală, mormăie Carlos, apucând receptorul.

— Vor spune că eu am dreptate, răspunde Joona cu privirea lăsată în jos.

Joona Linna știe că este un om încăpățânat și mai știe că trebuie să-și păstreze încăpățânarea, pentru a putea să meargă înainte. Poate că asta a început cu tatăl lui Joona, Yrjö Linna, care era polițist comunitar în districtul de poliție Märsta. Se afla pe vechiul drum spre Uppsala, un pic mai la nord de spitalul Löwenströmska, când centrala a primit un apel de urgență și l-a trimis pe Hammarbyvägen, în Upplands Väsby. Un vecin telefonase poliției. Spusese că puștii lui Olsson sunt din nou bătuți. În 1979, Suedia era prima țară din lume care interzicea pedepsirea copiilor și poliția primise instrucțiuni de la Direcția de Stat a Poliției să privească cu toată seriozitatea noua lege. Yrjö Linna s-a dus cu mașina la casa respectivă și a oprit în fața porții. Îl aștepta pe colegul său, Jonny Andersen. După câteva minute, l-a sunat. Jonny se afla la coadă, la chioșcul cu cârnați Mammas și i-a spus că un bărbat mai trebuie câteodată să acționeze și singur. Yrjö Linna era un tip tăcut. Știa că regulamentul cerea să fie două persoane la o intervenție de felul acesta, dar nu s-a încăpățânat. Nu voia să se certe, nu voia să pară laș și nu putea să aștepte. A urcat scările până la etajul al treilea și a sunat la ușă. O fată a deschis, avea ochii roșii. A rugat-o să rămână pe scară, însă ea a clătinat din cap și a fugit în apartament. Yrjö Linna a urmat-o, ajungând în camera de zi. Fata bătea cu pumnii în ușa de la balcon. Yrjö a văzut că acolo se afla un băiețel, doar cu un scutec pe el. Părea să aibă vreo doi ani. Yrjö a traversat în grabă camera, ca să dea drumul copilului și din această cauză l-a văzut prea târziu pe bărbatul beat. Acesta ședea nemișcat

pe canapeaua din fața ușii, cu fața întoarsă spre balcon. Yrjö era obligat să folosească ambele mâini, ca să ridice piedica și în același timp să apese pe clanță. Abia când a auzit zgomotul puștii, s-a oprit. Împușcătura a pornit, o ploaie de 37 de alice mici de oțel, care au pătruns direct în spinarea lui și l-au ucis aproape instantaneu.

Joona, care avea 11 ani, s-a mutat împreună cu mama sa, Ritva, din apartamentul luminos din Märsta Centrum la mătușa lui, într-un apartament de trei camere în Fredhäll, la Stockholm. După ce a terminat școala elementară și, după trei ani, liceul din Kungsholmen, a intrat la Școala de Poliție. Se mai gândește destul de des la prietenii din grupa sa, la plimbările de-a lungul pajiștilor întinse, la liniștea care precedase perioadei de stagiar și la primii ani ca agent de poliție. Joona Linna avusese partea cuvenită de muncă de birou, elaborase planurile legate de egalitatea în drepturi, se implicase în activitatea sindicală, supraveghease circulația la maratonul orașului Stockholm și la sute de accidente de mașină, se simțise jenat când huliganii din galeriile echipelor de fotbal îi tracasau colegele cu cântece care bubuiau prin vagoanele de metrou: „Ce faci cu bastonul tău, când îl bagi și când îl scoți!”, găsise narcomani morți cu răni putrezite, avusese conversații serioase cu infractori prinși în flagrant, ajutase personalul salvărilor cu bețivanii plini de vomă, vorbise cu prostituate tremurând fiindcă nu-și luaseră doza de droguri, bolnave de SIDA și îngrozite, întâlnise sute de bărbați care își brutalizau nevestele și copiii, întotdeauna după aceleași modele, beți, dar dornici de control, cu radioul dat tare și jaluzelele trase; îi oprise pe cei care conduceau prea repede sau băuți, confiscase arme, droguri și alcool făcut în casă. Odată, când era în concediu medical pentru o hernie de disc și se plimba pe afară, ca să nu înțepenească de tot, a văzut un skinnhead apucând o femeie musulmană de piept, în fața școlii Klastorp. Cu dureri îngrozitoare de spate, a alergat după el prin tot parcul, pe lângă Smedsudden, apoi pe podul de Vest, peste apă, și peste Långholmen, până în Södermalm, și-l prinsese abia la stopul de la Högalid.

Fără să vrea să facă de fapt carieră, Joona Linna fusese promovat. Îi plăceau misiunile care cer calificare și nu renunța niciodată. Are o coroană și două galoane cu frunze de stejar pe insigna ce indică gradul său, dar îi lipsește șnurul pentru fapte deosebite. E total neinteresat de orice și refuză să intre în Comisia de Stat pentru cercetarea crimelor.

Acum, în această dimineață de decembrie, Joona Linna stă în biroul șefului poliției criminaliste. Încă nu simte oboseala după lunga noapte petrecută în Tumba și la spitalul Karolinska, în timp ce îl ascultă pe Carlos vorbind cu șeful adjunct al secției de medicină legală din Stockholm, profesorul Nils „Nålen”{10} Åhlén.

— Nu, am nevoie doar să știu care este primul loc al crimei, spune Carlos, apoi ascultă un moment. Înțeleg, înțeleg… dar în momentul de față, cum pare să fie, după părerea ta?

Joona se lasă pe spate pe spătarul scaunului, se scarpină în părul blond, zbârlit și vede cum fața șefului poliției se face din ce în ce mai roșie. Acesta ascultă vocea monotonă a „Acului de Cusut” și, în loc să răspundă, dă doar din cap, iar la urmă pune receptorul în furcă, fără să spună nimic.

— Ei… ei…

— … Am ajuns la concluzia că tatăl a fost ucis mai întâi, completează Joona.

Carlos dă din cap în semn de aprobare.

— Ce-ți spuneam? face Joona, zâmbind.

Carlos lasă privirea în jos și tușește, dregându-și vocea.

— OK, ești șeful anchetei preliminare, spune el. Cazul din Tumba este al tău.

— Curând, răspunde Joona serios.

— Curând?

— Mai întâi, vreau să aud ceva. Cine a avut dreptate? Cine a avut dreptate, tu sau eu?

— Tu, strigă Carlos. Pentru Dumnezeu, Joona, ce e cu tine? Ai avut dreptate, ca de obicei!

Joona își ascunde zâmbetul cu mâna, în vreme ce se ridică.

— Acum trebuie să-mi interoghez martorul, înainte să fie prea târziu.

— Vei interoga băiatul? întreabă Carlos.

— Da.

— Ai vorbit cu procurorul?

— N-am de gând să-l las să preia ancheta înainte de a avea un suspect, spune Joona.

— Sunt de acord cu tine, zice Carlos. Cred doar că-i bine să-l ai și pe procuror în barca ta, dacă ai de gând să vorbești cu un băiat aflat într-o stare așa de proastă.

— OK, ești înțelept, ca de obicei – îl sun pe Jens, spune Joona plecând.

3.

Marți, opt decembrie,
înainte de prânz

După discuția cu șeful poliției criminaliste, Joona Linna se urcă în mașină, ca să străbată scurta distanță până la Secția de medicină legală din zona spitalului Karolinska. Răsucește cheia în contact, bagă în viteza întâi și iese atent din parcare.

Înainte de a-i telefona procurorului-șef Jens Svanehjälm, trebuie să mediteze asupra lucrurilor pe care le știe până acum despre cazul din Tumba. Dosarul în care a adunat notele din ancheta începută se află pe scaunul de alături. Conduce spre Sankt Eriksplan și încearcă să-și amintească ce a raportat deja procuraturii despre ancheta la locul crimelor și ce conțin însemnările despre discuțiile avute în cursul nopții cu Serviciul Social.

Joona conduce peste pod, vede la stânga castelul alb de la Karlsberg, repetându-și în minte obiecțiile celor doi medici despre riscul legat de interogarea unui pacient într-o stare atât de proastă, apoi se hotărăște să mai treacă o dată în revistă întâmplările din ultimele douăsprezece ore.

Karim Muhammed venise în Suedia ca fugar din Iran. Era jurnalist și fusese arestat atunci când Ruhollah Khomeyni se întorsese în țară. După opt ani petrecuți în închisoare, reușise să fugă peste graniță în Turcia, apoi mai departe, în Germania și, în cele din urmă, la Trelleborg. Karim Muhammed împlinea curând doi ani de la angajarea la Jasmin Jabir, proprietarul firmei de curățenie Johansson, cu adresa pe Alice Tegnérs numărul 9, în Tullinge. Firma primise de la comuna Botkyrka însărcinarea de a face curat în școlile Tullimberg, Vista și Broäng, precum și în baia Storvet, liceul Tumba, stadionul din Tumba și vestiarele de la stadionul Rödstuhage.

Karim Muhammed a sosit la stadionul Rödstuhage la ora

20:50 ieri, luni 6 decembrie. Era ultima treabă pe care o mai avea de făcut în seara aceea. Și-a lăsat microbuzul Volkswagen în parcare, nu departe de o Toyota roșie. Reflectoarele de pe stâlpii înalți din jurul stadionului erau stinse, dar la vestiar lumina mai era încă aprinsă. A deschis ușa din spate a microbuzului, a lăsat în jos rampa, s-a cățărat pe ea și a desfăcut curelele care fixau căruciorul de făcut curățenie.

Când a ajuns la clădirea joasă de lemn și a încercat să răsucească cheia în broască la vestiarul bărbaților, a observat că ușa era deja deschisă. A bătut, n-a primit răspuns și a deschis. Abia când a fixat ușa cu o piedică de plastic, a văzut sângele de pe podea. A intrat, a văzut bărbatul mort, s-a întors la mașină și a sunat la SOS – Alarmă.

Centrala a luat legătura cu o mașină aflată pe Huddingevägen, nu departe de stația trenului local, Tumba. Doi agenți de poliție, Jan Eriksson și Erland Björkander au fost trimiși la stadion.

În vreme ce Erland Björkander lua declarația lui Karim Muhammed, Jan Eriksson s-a dus la vestiar. Lui Eriksson i s-a părut că aude un sunet scos de victimă, a crezut că aceasta mai trăia și s-a apropiat în goană. Când l-a întors pe bărbat, a înțeles că era imposibil să mai fie în viață. Corpul avea răni foarte grave, brațul drept îi lipsea și pieptul îi era așa de maltratat, că părea un vas plin cu o mâzgă însângerată. A sosit ambulanța și, imediat după aceea, inspectorul de poliție Lillemor Blom. Victima a fost identificată fără probleme ca fiind Anders Ek, profesor de chimie și fizică la liceul din Tumba, căsătorit cu Katja Ek, bibliotecară la biblioteca din Huddinge. Locuiau într-o casă-tip pe Gärdesvägen 8 și aveau doi copii care mai locuiau cu ei, Lisa și Josef.

Pentru că orele erau așa de înaintate, inspectorul de poliție Lillemor Blom i-a dat lui Erlander Björkander însărcinarea de a vorbi cu familia victimei, în vreme ce ea primea raportul lui Jan Eriksson și izola locul crimei.

Erland Björkander a ajuns la casa din Tumba, a parcat și a sunat la ușă. Deoarece nimeni nu deschidea, a înconjurat

întreaga clădire până în spate, a aprins lanterna și a privit înăuntru. Primul lucru pe care l-a văzut a fost o baltă mare de sânge pe mocheta din dormitor, urme însângerate, ca și cum un corp ar fi fost târât afară prin ușă și o pereche de ochelari de copil lângă prag. Fără să mai ceară întăriri, Erland Björkander a forțat ușa de la balcon și a intrat cu arma în mână. A căutat prin toată casa și a găsit cele trei victime, a cerut imediat să vină poliția și ambulanța la locul respectiv și nu a observat că băiatul mai trăia încă. Apelul lui Erland Björkander a fost făcut din greșeală pe o frecvență care acoperea toată zona Stockholmului.

•

Era ora 22:10 și Joona Linna se afla în mașina sa, pe Drottningholmsvägen, când a auzit apelul lansat cu o voce foarte agitată. Un agent de poliție pe nume Erland Björkander, striga că au fost măcelăriți copii, că el e singur în casă, că mama e moartă, că toți sunt morți. O clipă mai târziu, se afla în afara casei și, pe un ton evident mai reținut, spunea că inspectorul Lillemor Blom îl trimisese singur la casa de pe Gärdesvägen. Apoi, Björkander a tăcut brusc, mormăind că greșise frecvența și a dispărut.

În mașina lui Joona Linna s-a lăsat tăcerea. Ștergătoarele înlăturau picăturile de apă de pe parbriz. În vreme ce conducea încet prin față pe la Kristineberg, se gândea la tatăl lui care tot așa, nu avusese pe nimeni cu el.

Joona a tras la marginea drumului, în fața școlii Stefan, iritat de lipsa unei conduceri capabile acolo, în Tumba. Niciun polițist nu trebuie să fie obligat să execute o misiune de felul acesta de unul singur. Joona a suspinat, a luat telefonul și a cerut să fie pus în legătură cu Lillemor Blom.

Lillemor Blom fusese la Școala de Poliție în același an cu Joona. După perioada de practică, se căsătorise cu un coleg de la secția de investigații pe nume Jerker Lindkvist. Doi ani mai târziu, avuseseră un fiu pe care îl botezaseră Dante. Jerker nu își luase niciodată perioada cuvenită de concediu plătit pentru părinți, deși faptul este prevăzut prin lege{11}. Familia avusese de suferit din punct de vedere financiar, iar cariera lui

Lillemor stagnase. Jerker o și părăsise pentru o polițistă mai tânără care tocmai își terminase școala și Joona auzise că nu-și vizita fiul nici măcar o dată la două săptămâni, cum e legal.

Când Lillemor a răspuns la telefon, Joona s-a prezentat scurt, trecând peste amabilitățile de rigoare și explicându-i ce auzise prin stație.

— Avem lipsă de oameni, Joona, îi spuse ea. Și, de fapt, am considerat că…

— N-are nicio importanță, o întrerupse el. Aprecierea ta a mers la dracu'.

— Nu vrei să mă asculți, zise ea.

— Ba da, dar…

— Atunci, fă-o!

— Nici pe Jerker al tău n-ar trebui să-l trimiți singur la locul unui delict, continuă Joona.

— Ai terminat?

După o scurtă tăcere, Lillemor Blom i-a explicat că agentul de poliție Erland Björkander avusese doar misiunea să anunțe familia și că acesta, de bunăvoie, luase inițiativa de a forța ușa din spatele casei. Joona spuse atunci că avea dreptate, se mai scuză de câteva ori întrebând, mai mult din politețe, ce se întâmplase de fapt în Tumba.

Lillemor i-a relatat ce raportase agentul de poliție despre cuțitele și tacâmurile care căzuseră în sângele de pe podeaua bucătăriei, despre ochelarii fetiței, urmele de sânge, amprentele, cadavrele și cum bucăți din ele fuseseră plasate prin casă. Apoi, i-a spus că Anders Ek, pe care ea îl considera drept ultima victimă, era cunoscut de autoritățile sociale pentru dependența lui de jocuri de noroc. Ceruse o amânare a datoriilor, însă, în același timp, împrumutase bani de la persoane cu activitate criminală din comună. Acum un recuperator atacase familia ca să dea de el. Lillemor i-a descris corpul lui Anders Ek găsit în vestiar și cum fusese măcelărit, faptul că la duș fuseseră descoperite un cuțit de vânătoare și un braț retezat. I-a mai spus ce știa despre familia găsită în casă și că fiul fusese transportat la spitalul din Huddinge. Invocase de mai multe ori lipsa de personal, explicând că, din

acest motiv, cercetarea locului delictelor va trebui să mai aștepte.

— Vin acolo, spuse Joona.

— De ce? îl întrebă uimită.

— Vreau să văd cu ochii mei.

— Acum?

— Da, mulțumesc, încheie el.

— Cu plăcere, mai zise ea, pe un ton din care lui Joona i se păruse că într-adevăr vorbește serios.

Joona nu înțelesese imediat ce-i trezise interesul. Nu era vorba numai despre gravitatea delictelor, ci despre ceva ce nu se potrivea între informațiile pe care le primise și concluziile care fuseseră trase.

Abia după ce vizitase amândouă locurile din Tumba, vestiarul de la stadionul din Rödstuhage și casa-tip din Gärdesvägen 8, a fost sigur că presimțirea lui putea fi legată de observații concrete. De bună seamă, nu era vorba despre dovezi propriu-zise, totuși indiciile erau atât de evidente, încât nu putea să renunțe. Era convins că tatăl fusese ucis înainte de-ai fi fost atacată familia. În primul rând, urmele de sânge de pe podeaua din vestiar păreau mai apăsate, mai energice, în comparație cu urmele din casă și, în al doilea rând, cuțitul de vânătoare care se afla în cabina de duș de la stadion avea lama ruptă, ceea ce putea explica prezența tacâmurilor de pe dușumeaua bucătăriei din casă: pur și simplu, făptașul căutase o altă armă.

Joona ceruse ca un medic generalist de la spitalul Huddinge să-i ajute până la venirea medicului anatomopatolog și a tehnicienilor de la laboratorul criminalist de stat. Făcuseră un prim examen al locului crimelor din casa-tip, apoi Joona vorbise cu departamentul de medicină legală din Stockholm, cerând autopsii amănunțite.

Lillemor Blom stătea și fuma lângă un felinar, atunci când Joona a ieșit din casă. Nu se mai simțise de mult atât de tulburat. Fetița avusese parte de tratamentul cel mai violent.

Un tehnician criminalist era deja pe drum. Joona a pășit peste banda tremurătoare de plastic, în dungi albe și albastre,

care înconjura locul crimei, îndreptându-se spre Lillemor.

Vântul bătea tare și era întuneric. Fulgi rari de zăpadă cădeau când și când pe fețele lor. Lillemor avea o frumusețe ofilită, chipul ei era plin de riduri de oboseală și se machiase gros și neglijent. Dar Joona o considerase întotdeauna frumoasă, cu nasul ei drept, cu pomeții înalți și ochii oblici.

— Ai început ancheta preliminară? o întrebă.

Ea clătină din cap, suflând fumul din plămâni.

— O fac eu, spuse el.

— Atunci mă duc acasă și mă culc.

— Sună bine, îi zâmbi el.

— Vino și tu, glumi Lillemor.

— Trebuie să văd dacă se poate vorbi cu băiatul.

— Tocmai am făcut o chestie, am telefonat la SKL[12] din Linköping, trebuie doar să ia legătura cu spitalul din Huddinge.

— Grozav! spuse Joona.

Lillemor lăsă să-i cadă țigara în șanț, strivind mucul cu talpa.

— De fapt, ce are Rikskrim[13] de-a face cu cazul acesta? întrebă ea, aruncând o privire spre mașină.

— Vom vedea, mormăi Joona.

Motivul asasinatelor nu putea fi doar încercarea de-a încasa o datorie de joc, își zise el din nou. Pur și simplu, nu se potrivea. Cineva voise să distrugă o întreagă familie, dar forțele și cauzele din spatele acestei voințe erau încă ascunse.

Când Joona s-a așezat din nou în mașină, a sunat la spitalul din Huddinge, aflând că pacientul fusese transportat la secția de neurochirurgie de la spitalul Karolinska din Solna. I-au mai spus că starea băiatului se înrăutățise la o oră după ce tehnicienii criminaliști din Linköping puseseră un medic să asigure materialul biologic colectat de la pacient.

Era miezul nopții atunci când Joona a pornit înapoi, spre Stockholm. De pe șoseaua Södertälje a telefonat la Serviciul Social, pentru a începe o colaborare în legătură cu interogatoriile planificate în cadrul anchetei preliminare. I s-a făcut legătura cu persoana de gardă care se ocupa cu protecția

martorilor, o anume Susanne Granat, căreia i-a povestit despre circumstanțele speciale, rugând-o să-i permită să revină atunci când va fi lămurit asupra stării pacientului.

La ora 02:05, se afla la secția de neurochirurgie a spitalului Karolinska, așteptând să vorbească, un sfert de oră mai târziu, cu medicul care răspundea de pacient, Daniella Richards. Aceasta i-a spus că, după părerea ei, băiatul nu va putea fi interogat timp de câteva săptămâni, în caz că va supraviețui rănilor.

— A intrat în șoc, spuse ea.

— Ce înseamnă asta?

— A pierdut mult sânge, inima încearcă să compenseze și-și grăbește ritmul…

— Ați oprit hemoragiile?

— Cred că da, sau așa sper, îi dăm tot timpul sânge, însă lipsa de oxigen din corp a făcut ca reziduurile metabolice să nu mai poată fi transportate, sângele e mai acid și poate leza inima, plămânii, ficatul, rinichii.

— E conștient?

— Nu.

— În caz că trebuie să vorbesc cu el, întrebă Joona, se poate face ceva?

— Singurul care l-ar putea ajuta este Erik Maria Bark.

— Hipnotizatorul?

Ea zâmbi larg și roșeala îi cuprinse obrajii.

— Nu-i spune așa, dacă vrei să te ajute, adăugă. Este cel mai de seamă expert al nostru în tratarea șocurilor și a traumelor.

— Ai ceva împotrivă dacă-l rog să vină?

— Din contră, m-am gândit și eu s-o fac.

Joona și-a căutat telefonul prin buzunare și, dându-și seama că-l uitase în mașină, a rugat-o pe Daniella Richards să i-l împrumute pe-al ei. După ce i-a relatat lui Erik Maria Bark circumstanțele, a sunat-o din nou pe Susanne Granat de la Serviciul Social, explicându-i că spera să poată vorbi în curând cu Josef Ek. Susanne Granat i-a spus atunci că familia se afla în registrele lor, că tatăl era dependent de jocuri de noroc și

că Serviciul Social avusese în urmă cu trei ani probleme cu fiica.

— Cu fiica? a întrebat sceptic Joona.

— Fiica mai mare, Evelyn, i-a explicat Susanne.

4.

Marți, opt decembrie,
dimineața

Erik Maria Bark tocmai a ajuns acasă, după vizita de noapte făcută la spitalul Karolinska, unde îl întâlnise pe comisarul criminalist Joona Linna. Erik îl plăcuse, deși acesta încercase să-l facă să-și calce promisiunea de a nu mai hipnotiza vreodată. Poate i-l făcuse simpatic neliniștea evidentă și cinstită a comisarului pentru soarta acelei fete mai mari. După câte se părea, cineva o vâna chiar în acest moment.

Erik intră în dormitor privind-o pe soția sa, Simone, care e culcată în pat. Se simte foarte ostenit, tabletele au început să-și facă efectul, ochii îl ustură și sunt grei, somnul e deja pe drum. Lumina cade pe Simone ca pe o suprafață de sticlă zgâriată. A trecut aproape o noapte întreagă de când a plecat de lângă ea ca să examineze băiatul rănit. Acum, Simone s-a întins peste tot patul. Trupul îi e greu. Plapuma îi stă la picioare, cămașa de noapte i s-a strâns în jurul mijlocului. E culcată pe burtă. Pe brațe și pe umeri i s-a zgribulit pielea de frig. Erik trage cu grijă plapuma peste ea. Simone murmură ceva, ghemuindu-se. El se așază și-i mângâie glezna, vede cum degetele de la picioare se mișcă, reacționând la atingerea lui.

— O să fac un duș, spune, lăsându-se pe spate.

— Cum îl chema pe polițist? îngaimă ea.

Dar înainte să apuce să-i răspundă, el se află în parcul Observatorului. Sapă în lada cu nisip pentru copii și găsește o piatră galbenă, rotundă ca un ou, mare cât un dovleac. Râcâie cu degetele și dă de un relief pe margine, ca un rând de dinți ascuțiți. Când întoarce piatra, vede că este craniul unui dinozaur.

— Du-te dracului! strigă Simone.

El tresare, dându-și seama că a ațipit și a început să viseze.

Tabletele puternice l-au adormit în mijlocul conversației. Încearcă să zâmbească și întâlnește privirea rece a Simonei.

— Sixan? Ce s-a întâmplat?

— Ai început din nou?

— Ce?

— Ce! repetă ea iritată. Cine e Daniella?

— Daniella?

— Ai promis, a fost un jurământ, Erik, spune ea indignată. Am avut încredere în tine, am fost așa de proastă că am crezut cu adevărat…

— Despre ce vorbești? o întrerupe el. Daniella Richards e o colegă de la Karolinska. Ce e cu ea?

— Nu mă minți!

— E de fapt un pic absurd, spune el zâmbind.

— Crezi că e amuzant? întreabă ea. Deseori mă gândesc… deși chiar am crezut că voi uita ce s-a întâmplat.

Erik ațipește iar câteva secunde, dar o aude totuși.

— Poate ar fi mai bine să ne despărțim, șoptește Simone.

— Nu s-a întâmplat nimic între mine și Daniella.

— De fapt, nu are nicio importanță, spune ea cu un glas obosit.

— Nu are? Nicio importanță? Vrei să ne despărțim pentru ceva ce am făcut acum zece ani?

— Ceva?

— Eram beat, și…

— Nu vreau să aud, știu totul, eu… La naiba! Nu vreau să joc rolul ăsta. Nu sunt geloasă, dar sunt un om loial și cer la rândul meu loialitate.

— Nu te-am mai înșelat niciodată și n-o voi mai face…

— De ce nu mi-o dovedești? îl întrerupe Simone. De asta aș avea nevoie.

— Pur și simplu, trebuie să ai încredere în mine, spune el.

— Da, suspină ea și părăsește dormitorul, luând perna și învelitoarea.

Erik respiră greu, știe c-ar trebui să meargă după ea, nu să renunțe doar, ar trebui s-o tragă înapoi în pat sau să se așeze pe dușumea, lângă canapeaua din odaia de oaspeți, dar

somnul este în momentul acesta prea puternic. Nu mai are forță să i se opună. Se lasă să cadă pe pat, simte dopamina din tablete circulându-i prin trup, relaxarea plăcută i se răspândește pe față și din vârful degetelor de la picioare până în mâini. Somnul greu, chimic se întinde în jurul conștiinței lui ca un nor făinos.

•

Două ore mai târziu, Erik deschide încet ochii spre lumina palidă care se întrevede printre perdele. Imediat imaginile nopții încep să i se perinde prin față: acuzațiile Simonei și băiatul care zace cu sute de tăieturi negre de cuțit pe trupul alb. Rănile grave din grumaz, gât și piept.

Erik se gândește la comisarul criminalist care părea să fie convins că ucigașul voise să ucidă o întreagă familie. Mai întâi tatăl, apoi mama, fiul și fiica.

Telefonul sună pe noptieră.

Erik se ridică, însă, în loc să răspundă, trage perdelele și privește spre fațada de vizavi, așteaptă un moment, încercând să-și adune gândurile. Dârele de praf de pe geam se văd clar în lumina dimineții.

Simone a plecat deja la galerie. El nu-i înțelege reacția, de ce a vorbit despre Daniella. Se întreabă dacă nu e vorba de altceva. Poate despre tablete. E conștient că se află foarte aproape de o dependență serioasă.

Dar trebuie să doarmă. Toate dățile când a fost de gardă noaptea la spital i-au distrus somnul. Fără tablete ar fi pierdut, gândește el, întinzându-se după deșteptător, pe care îl răstoarnă însă pe podea.

Telefonul tace o clipă, înainte de-a începe să sune din nou.

El ar prefera să meargă la Benjamin, să se așeze lângă fiul său, să-l trezească cu grijă, să-l întrebe dacă a visat ceva.

Ia telefonul, spunând în receptor:

— Erik Maria Bark.

— Bună, sunt Daniella Richards.

— Ai rămas în secție? Cât e ora, de fapt?

— Opt și un sfert – încep să mă simt cam obosită.

— Du-te acasă.

— Din contră, spune Daniella pe un ton ferm. Tu trebuie să vii aici. Comisarul e pe drum. Pare și mai convins că asasinul este pe urmele surorii mai mari. Spune că trebuie neapărat să vorbească cu băiatul.

Erik simte dintr-odată o greutate neagră în dosul ochilor.

— Nu e o idee bună, dacă ne gândim la…

— La soră, îl întrerupe ea. Cred că, în curând, îi voi da permisiunea comisarului de a-l interoga pe Josef.

— Dacă tu consideri că pacientul este în stare, spune Erik.

— În stare? Nu e, este prea devreme, starea lui e… Va afla ce s-a întâmplat cu toată familia lui, fără nicio avertizare, fără să apuce să-și construiască vreo apărare… poate deveni psihotic, poate…

— Hotărârea e a ta, o întrerupe Erik.

— Nu vreau să las poliția aici, asta e una, dar nici nu pot să stau doar și să aștept; vreau să spun, sora lui este, fără îndoială, în pericol.

— Deși asta e…

— Un asasin o caută pe sora mai mare, îi taie vorba Daniella cu glas ridicat.

— Probabil.

— Iartă-mă, nu știu de ce sunt așa de înspăimântată, spune ea. Poate pentru că încă nu e prea târziu sau pentru că mai este încă timp să se facă ceva. Nu se întâmplă prea des, dar de data asta am putea salva o fată, înainte de a fi…

— De fapt, ce vrei? o întrerupe Erik.

— Trebuie să vii aici și să faci lucrul la care ești cel mai bun.

— Pot să vorbesc cu băiatul despre ce s-a întâmplat, când se va simți mai bine.

— O să vii acum și o să-l hipnotizezi, spune ea pe un ton grav.

— Nu, asta în niciun caz! răspunde el.

— E singura soluție.

— Nu pot.

— Dar nimeni nu este atât de bun ca tine.

— Nu am nici măcar permisiunea de a practica hipnoza la

Karolinska.

— Aranjez eu, înainte să ajungi aici.

— Dar am promis să nu mai hipnotizez vreodată!

— Nu poți să vii până aici?

Se face tăcere un moment; apoi, Erik întreabă:

— E conștient?

— Va fi curând.

Își aude propria respirație răsunând în receptor.

— Dacă nu-l hipnotizezi pe băiat, am să las poliția să intre.

Ea închide telefonul.

Erik rămâne în picioare, cu receptorul în mâna care îi tremură. Greutatea din spatele ochilor se rostogolește acum spre creier. Deschide sertarul noptierei. Cutia de lemn cu papagalul nu se află acolo. Probabil a uitat-o în mașină.

Apartamentul este plin de lumină acum, când îl străbate ca să-l trezească pe Benjamin.

Băiatul doarme cu gura deschisă, chipul lui e palid și arată istovit, chiar după o noapte întreagă de somn.

— Benni?

Benjamin deschide ochii încețoșați de somn și-l privește ca pe o persoană total necunoscută, înainte de a-i zâmbi cu același zâmbet pe care-l avusese la naștere.

— E marți – și e timpul să te scoli.

Benjamin se ridică în capul oaselor căscând, se scarpină în cap și privește apoi telefonul pe care îl are atârnat de gât. E primul lucru pe care îl face în fiecare dimineață: verifică dacă a pierdut vreun mesaj în timpul nopții. Erik scoate geanta galbenă cu o puma pe ea, în care se află preparatul Desmopressin, alcool, canule sterile, comprese, bandă adezivă medicală, analgezice.

— Acum sau după micul dejun?

Benjamin ridică din umeri:

— Indiferent.

Erik dezvelește rapid brațul slab al fiului, îl întoarce spre lumina care intră pe fereastră, încearcă să vadă cât de relaxat e mușchiul, bate în seringă și introduce precaut acul sub piele. În vreme ce seringa se golește încet, Benjamin apasă cu mâna

liberă pe butoanele telefonului.

— Rahat, aproape nu mai am baterie, spune el lăsându-se pe spate, în vreme ce Erik apasă cu o compresă sterilă, ca să oprească sângele.

Benjamin trebuie să stea așa destul de mult, înainte să-i prindă compresa pe braț cu bandă adezivă.

Îndoaie brațul fiului său cu grijă, înainte și înapoi, pe urmă freacă încheieturile genunchilor slabi și încheie masându-i picioarele și degetele.

— Cum te simți? îl întreabă el, privind tot timpul chipul fiului său.

Benjamin face o strâmbătură.

— Ca de obicei, spune.

— Vrei un calmant?

Fiul său face semn că nu vrea și Erik se gândește brusc la martorul inconștient, la băiatul cu multe tăieturi de cuțit. Poate că ucigașul o caută chiar acum pe sora acestuia.

— Papa? Ce este? întreabă Benjamin cu precauție.

Erik îi întâlnește privirea și spune:

— Te duc cu mașina la școală, dacă vrei.

— De ce?

•

Traficul orei de vârf e îngreunat. Benjamin stă lângă tatăl lui, moțăind în legănatul mașinii. Cască cu gura larg deschisă și simte cum o căldură plăcută îi mai dăinuie încă în trup, după somnul nopții. Se gândește că tatăl lui e grăbit, dar că și-a făcut totuși timp să-l ducă la școală. Benjamin zâmbește în sinea lui. Întotdeauna a fost așa, gândește el. Când tata vede lucruri îngrozitoare la spital, devine neliniștit, să nu mi se întâmple ceva.

— Iar am uitat patinele, spune Erik brusc.

— Chiar așa.

— Ne întoarcem, propune Erik.

— Nu, nu e nevoie, nu face nimic, spune Benjamin.

Erik încearcă să schimbe banda, dar o mașină îi stă în cale. Obligat să se întoarcă, aproape se izbește de o mașină de gunoi.

— Avem timp să ne întoarcem și să…

— Dă-le naibii, nu-mi pasă, spune Benjamin pe un ton iritat.

Erik îi aruncă o privire mirată.

— Credeam că-ți place să patinezi!?

Benjamin nu știe ce să răspundă, detestă să fie supus unui interogatoriu, nu vrea să înceapă să mintă.

— Nu-i așa? întreabă Erik.

— Ce?

— Nu-ți place să mergi cu patinele?

— De ce mi-ar plăcea? mormăie el.

— Am cumpărat patine noi…

— Dar cât de plăcut poate fi… îl întrerupe Benjamin obosit.

— Nu vrei să ți le aduc?

Benjamin suspină doar.

— E plicticos cu patinele, spune Erik. Plicticos cu șahul și cu jocurile pe calculator. De fapt, ce-ți place să faci?

— Nu știu, răspunde băiatul.

— Nimic?

— Ba da.

— Să te uiți la filme?

— Uneori.

— Uneori? zâmbește Erik.

— Da, răspunde Benjamin.

— Tu, care poți să vezi trei, patru filme pe seară, spune încurajator Erik.

— Și ce-i cu asta?

— Nu, nimic, continuă să zâmbească Erik. Ce-ar putea să fie? Unii s-ar putea totuși întreba cât de multe filme ai vedea pe zi, dacă ți-ar plăcea cu adevărat? Dacă te-ar pasiona filmul…

— Termină.

— Atunci ai putea să ai ecrane duble și să dai repede înainte, ca să ajungi să vezi și mai multe.

Benjamin simte că nu se poate opri să zâmbească, acum când taică-său glumește cu el.

Dintr-odată, se aude un pocnet înfundat și pe cer se vede o

stea albastru-deschis, cu vârfuri care se preling, de culoarea fumului.

— Ciudată vreme pentru jocuri de artificii, spune Benjamin.

— Ce? întreabă tatăl.

— Privește, îi arată Benjamin.

Pe cer atârnă o stea de fum. Benjamin o vede în minte pe Aida și i se strânge stomacul, simte cum se încălzește. Vineri au stat tăcuți, strânși unul în altul pe canapeaua din camera mică a Aidei, din Sundbyberg. Priveau filmul „Elefantul", în vreme ce fratele ei mai mic se juca pe dușumea cu cărțile de pokémon, vorbind de unul singur.

•

Când Erik parchează mașina în fața școlii, Benjamin o descoperă brusc pe Aida. Stă de cealaltă parte a gardului și-l așteaptă. Când dă cu ochii de el, îi face semn cu mâna. Benjamin își ia geanta și spune încurcat:

— La revedere, tată, și mulțumesc.

— Te iubesc, spune Erik cu glas scăzut.

Benjamin încuviințează din cap și dă să plece.

— Ne uităm diseară la un film? întreabă Erik.

— Nu știu, spune el cu ochii în pământ.

— Fata de acolo este Aida? întreabă tatăl său.

— Da, răspunde Benjamin cu glas șoptit.

— Aș vrea s-o cunosc, spune Erik, ieșind din mașină.

— Dar de ce?

Merg spre Aida. Benjamin aproape că nu îndrăznește s-o privească, se simte ca un țânc. Aida nu trebuie să-și închipuie că el vrea aprobarea tatălui. Puțin îi pasă de ce crede sau nu crede taică-său. Fata are un aer nervos când ei se apropie. Privirea i se mută de la el, la Erik. Înainte ca Benjamin să apuce să dea vreo explicație, Erik întinde mâna, salutând-o:

— Bună.

Aida îi ia mâna, neștiind ce să facă. Benjamin observă că tatăl lui tresare, văzându-i tatuajul: fata are o svastică tatuată pe gât. Lângă svastică se află și o mică stea a lui David. Și-a vopsit ochii cu negru, părul e împletit în două cozi de fetiță și e îmbrăcată cu o haină de piele neagră și o fustă de voal largă,

tot neagră.

— Eu sunt Erik, tatăl lui Benjamin.

— Aida.

Vocea îi e subțire și slabă. Benjamin roșește și o privește nervos, apoi se uită în pământ.

— Ești nazistă? o întreabă Erik.

— Dar tu? replică ea.

— Nu.

— Nici eu, spune ea, întâlnindu-i privirea scurt.

— De ce ai o…

— De nimic, îi taie vorba. Eu nu sunt nimic, sunt doar…

Benjamin o întrerupe, inima îi bate puternic în piept din jenă față de tatăl său.

— A nimerit în niște cercuri, cu mulți ani în urmă, zice el, încercând să pară hotărât. Dar și-a dat seama că sunt niște idioți și…

— Nu trebuie să dai explicații, îi taie vorba Aida, iritată.

El amuțește un scurt moment.

— Eu… Eu cred doar că e un fapt curajos să-ți recunoști greșelile, spune apoi.

— Da, dar eu traduc altfel asta, spune Erik, o văd ca pe o lipsă de judecată, să nu încerci să iei…

— Încetează odată, strigă Benjamin. Nu știi nimic despre ea.

Aida se întoarce și pleacă. Benjamin se grăbește s-o urmeze.

— Iartă-mă, gâfâie el. Tatăl meu e așa de penibil…

— Atunci, nu are dreptate? îl întreabă ea.

— Nu, răspunde cu glas slab Benjamin.

— Ba da, eu cred că are, spune ea schițând un zâmbet și prinzându-i mâna în mâna ei.

5.

Marți, opt decembrie,
înainte de prânz

Secția de medicină legală se află pe Retzius nr. 5, chiar în mijlocul marelui campus al institutului Karolinska, într-o casă de cărămidă roșie înconjurată din toate părțile de clădiri mai înalte. Joona Linna dă ocol clădirii și se oprește lăsând mașina în parcarea pentru vizitatori. Trece pe lângă o pajiște cu iarba înghețată și o rampă de descărcare din metal, în vreme ce se îndreaptă spre intrarea principală.

Joona se gândește ce ciudat e că acest cuvânt, disecție{14}, își are originea în latină, unde înseamnă a acoperi, a înveli, a învălui, în vreme ce, de fapt, se face exact opusul. Poate explicația este că, pur și simplu, în subconștient, accentul se pune asupra finalului operațiunii când, după autopsie, trupul este închis și interiorul este, în cele din urmă, ascuns din nou.

După ce și-a anunțat vizita fetei de la recepție, primește permisiunea să meargă la Nils Åhlén, profesor de medicină legală, cunoscut sub porecla „Nålen” („Acul de Cusut”), pentru că își semnează întotdeauna rapoartele cu N. Åhlén.

Biroul lui Nålen este mobilat modern, cu suprafețe largi de un alb strălucitor și un cenușiu mat. Totul pare costisitor – se vede mâna unui expert în design. Cele câteva scaune sunt făcute din oțel și au perne de piele albă. Lumina de deasupra biroului vine de la o placă de sticlă mare, care atârnă din tavan.

Nålen îi strânge mâna lui Joona, fără să se ridice. Sub halat poartă un pulover alb pe gât și are ochelari de pilot, cu rame albe. Fața e proaspăt rasă și slabă, părul cărunt e tuns scurt, are buze palide, nasul lung și strâmb.

— Bună dimineața, șuieră el.

Pe perete se află o fotografie decolorată cu Nålen și câțiva

colegi: medici, chimiști, geneticieni și odontologi de medicină legală. Toți poartă halate albe și par veseli. Stau adunați în jurul câtorva oase negre puse pe o bancă. Textul de sub fotografie arată că este vorba despre descoperirea unuia dintre mormintele din anii 800 găsite la Birka, pe insula Björkö.

— O altă fotografie, spune Joona.

— Trebuie să le lipesc pe toate la un loc, răspunde Nålen nemulțumit. În vechea secție de patologie aveau un tablou de 18 metri pătrați.

— Oho! exclamă Joona.

— Pictat de Peter Weiss.

— Scriitorul?

Nålen dă din cap și lumina lămpii se răsfrânge în ochelarii lui de pilot.

— Da, prin anii ’30 făcuse portretele întregii instituții. O muncă de jumătate de an pentru care a primit 600 de coroane, așa am auzit. Tatăl meu se afla în tablou printre anatomopatologi, era în partea de jos, lângă Bertil Falconer.

Nålen își lasă capul într-o parte, întorcându-se spre computer.

— Stau și migălesc raportul autopsiei de la crimele din Tumba, zice el pe un ton ezitant.

— Da?

Nålen îi aruncă o privire:

— Carlos m-a sunat azi-dimineață, ca să mă hăituiască.

Joona zâmbește:

— Știu, spune el.

Nålen își îndreaptă ochelarii pe nas.

— Era ceva important în legătură cu momentul în care s-au produs decesele.

— Da, trebuia să știm în ce ordine au fost…

Nålen caută în computer, țuguindu-și buzele:

— Erau doar considerații preliminare, dar…

— Că bărbatul a murit primul?

— Exact… Am pornit de la temperatura corpurilor, spune, arătând ecranul calculatorului. Eriksson a spus că ambele spații, și vestiarul, și casa aveau aceeași temperatură, prin

urmare, concluzia mea a fost că bărbatul a murit cu ceva mai mult de o oră înaintea celorlalți doi.

— Ai acum o altă părere?

Nålen scutură din cap, ridicându-se cu un suspin:

— Hernie de disc, explică și, părăsind biroul, o pornește pe coridor.

Joona îl urmează, în vreme ce Nålen șchioapătă încet spre secția de autopsie.

Ajung într-o sală întunecată, cu o masă de autopsie din metal inoxidabil. Seamănă cu un blat de lucru dintr-o bucătărie, dar are secțiuni pătrate și margini ridicate de jur împrejur. Apoi intră într-o încăpere mai răcoroasă, unde corpurile cercetate sunt păstrate la temperatura de patru grade. Nålen se oprește, verifică numărul, trage un sertar mare și vede că e gol.

— A plecat, zâmbește, pornind mai departe pe coridorul unde mii de urme de roți se văd pe dușumea, deschide apoi o altă ușă și îl lasă pe Joona să intre primul.

Se opresc într-o sală văruită în alb, cu o chiuvetă mare prinsă în perete. Apa se prelinge într-un puț din podea, printr-o țeavă galbenă. Pe masa mare acoperită cu plastic zace un corp palid, acoperit de sute de răni întunecate.

— Katja Ek, constată Joona.

Femeia moartă are pe chip o liniște stranie, gura îi este pe jumătate deschisă și ochii privesc liniștiți. Pare că ascultă o muzică frumoasă. Expresia feței nu se potrivește deloc cu tăieturile lungi de pe frunte și obraji. Joona lasă să-i alunece privirea peste trupul Katjei Ek, pe care un desen marmorat de vene a început deja să se contureze în jurul gâtului.

— Sperăm să facem analiza interiorului în după-amiaza asta.

— Da, Dumnezeule, suspină Joona.

Cealaltă ușă se deschide și intră un tânăr cu un surâs nesigur pe buze. Are mai multe inele în sprâncene și părul vopsit în negru îi atârnă într-o coadă de cal pe halatul alb. Schițând un zâmbet, Nålen ridică pumnul într-un fel de salut hard rock, la care tânărul răspunde la fel.

— El e Joona Linna de la poliția criminalistă, explică Nålen. Face parte dintre cei care vin, din când în când, să ne salute.

— Frippe, spune tânărul, dând mâna cu Joona.

— Se specializează în medicina legală, explică Nålen.

Frippe își pune o pereche de mănuși de latex și Joona îl urmează până la masa de autopsie, simțind aerul rece și rău mirositor care înconjoară trupul femeii.

— Ea a fost cel mai puțin violentată, spune Nålen. Cu toate rănile multiple.

Privesc femeia moartă. Corpul este acoperit de leziuni mari și mici.

— De asemenea, spre deosebire de celelalte două victime, nu a fost mutilată, continuă el. Cauza directă a morții nu sunt rănile de la gât, ci aceasta, care merge direct în inimă, conform tomografiei făcute la computer.

— Dar e cam greu să vezi sângerările la computer, observă Frippe.

— Desigur, vom verifica atunci când o vom deschide, spune Nålen.

— A opus rezistență? întreabă Joona.

— Părerea mea este că mai întâi s-a luptat, ținând seama de rănile din palme, dar că pe urmă a încercat doar să scape, apărându-se.

Doctorul mai tânăr îi aruncă o privire lui Nålen.

— Uită-te la rănile de pe brațe, spune Nålen.

— Răni de apărare, murmură Joona.

— Exact.

Joona se apleacă, cercetând petele galben-brune care se văd în ochii deschiși ai femeii.

— Te uiți la… petele de soare?

— Da…

— Se pot vedea abia la câteva ore după deces, uneori după câteva zile, spune Nålen. La urmă devin cu totul negre. Asta se întâmplă din cauză că scade presiunea din ochi.

Nålen ia de pe un raft un ciocănel pentru controlarea reflexelor și-l îndeamnă pe Frippe să verifice dacă există vreo protuberanță idiomusculară. Tânărul medic lovește bicepsul

femeii și pipăie cu degetul după contracții musculare.

— Acum sunt minimale.

— De obicei, dispar după 13 ore, explică Nålen.

— Morții nu sunt cu totul morți, spune Joona și tresare părându-i-se că vede o mișcare fantomatică în brațul moale al Katjei Ek.

— *Mortui vivos docent* – cei morți îi instruiesc pe cei vii, răspunde Nålen și zâmbește pentru sine, în vreme ce el și Frippe întorc cadavrul pe burtă.

Arată petele șterse brun-roșcate de pe fese, spinare, umeri și brațe:

— Petele sunt slabe atunci când victima a pierdut mult sânge.

— E clar, spune Joona.

— Sângele e greu și, când omul moare, nu mai există niciun sistem de presiune, îi explică Nålen lui Frippe. Poate că e de la sine înțeles, dar sângele curge în jos și, pur și simplu, se strânge pe locurile cele mai joase, devenind adesea vizibil pe suprafețele care intră în contact cu ceea ce se află dedesubt.

Apasă cu degetul pe una din petele de pe pulpă, până ce aceasta aproape dispare.

— Da, vezi… poți să apeși ca să dispară chiar la douăzeci și patru de ore după deces.

— Dar mi s-a părut că văd pete pe șold și pe piept, spune șovăitor Joona.

— Bravo, zice Nålen, privindu-l cu un surâs ușor mirat. Nu credeam că o să le descoperi.

— Prin urmare, după moarte a zăcut pe pântece, înainte să fie întoarsă, spune Joona cu un puternic accent finlandezo-suedez în voce.

— După două ore, aș spune.

— Prin urmare, criminalul a rămas acolo două ore, conchide Joona gânditor. Sau a revenit, el sau altcineva, la locul crimei și a întors-o.

Nålen ridică din umeri:

— Încă nu am terminat cu concluziile.

— Pot să întreb ceva? Am observat că una dintre rănile de

pe pântece seamănă cu o tăietură de cezariană…

— Da, tăietură de cezariană, zâmbește Nålen. De ce nu? Vrei s-o privim?

Cei doi medici întorc trupul din nou.

— La asta te referi?

Nålen arată cu degetul o tăietură lungă, pornind de la buric și mergând cincisprezece centimetri în jos.

— Da, răspunde Joona.

— N-am apucat încă să cercetez fiecare rană în parte.

— *Vulnera incisa et scissa*[{15}], spune Frippe.

— Da, pare să fie o rană de tăiere, cum se numesc ele în suedeză, răspunde Nålen.

— Și nu prin împungere, adaugă Joona.

— Ținând seama de forma liniară și de faptul că pielea din jur este intactă…

Nålen apasă cu degetul pe rană și Frippe se apleacă să vadă.

— Da…

— Pereții, continuă Nålen. Nu sunt neapărat îmbibați de sânge, dar…

Se oprește brusc.

— Despre ce este vorba? întreabă Joona.

Nålen îl privește cu un aer bizar.

— Tăietura asta a fost făcută după moartea ei, spune el.

Își scoate mănușile.

— Trebuie să mă uit la tomografia de pe computer, spune pe un ton neliniștit și se duce să deschidă computerul aflat pe masa de lângă ușă.

Caută printre imaginile tridimensionale, se oprește, trece mai departe și schimbă unghiul.

— Rana pare să meargă până în uter, șoptește el. Pare să urmeze o cicatrice mai veche.

— Veche? Ce vrei să spui? întreabă Joona.

— N-ai văzut? zâmbește Nålen, întorcându-se la cadavru. O cezariană făcută în ultimul moment.

Arată rana verticală. Joona privește mai de aproape și vede că de-a lungul rănii se întinde, ca un fir subțire roz-palid,

cicatricea unei cezariene demult timp vindecată.

— Dar nu era gravidă? întreabă Joona.

— Nu, râde Nålen, îndreptându-și pe nas ochelarii de pilot.

— Avem de-a face cu un criminal cu competență de chirurg? întreabă Joona.

Nålen scutură din cap și Joona se gândește că femeia a fost ucisă cu multă furie și violență. Două ore mai târziu, asasinul acesta s-a întors, a răsucit-o pe spate și a tăiat pe urmele vechii ei operații de cezariană.

— Uită-te dacă există ceva asemănător în altă parte a corpului.

— E o prioritate? întreabă Nålen..

— Da, așa cred, răspunde Joona.

— Ai îndoieli?

— Nu.

— De fapt, pentru tine toate sunt o prioritate, spune Nålen.

— Cam așa ceva, zâmbește Joona, părăsind încăperea.

•

Când se așază în mașina aflată în parcare, simte că începe să înghețe. Pornește motorul, o ia pe Retziusväg, dă drumul la căldură și formează numărul de telefon al procurorului-șef Jens Svanehjälm.

— Svanehjälm, răspunde acesta.

— Aici e Joona Linna.

— Bună dimineața… Tocmai am vorbit cu Carlos – mi-a spus că o să dai un semn.

— E cam greu să spun ce avem deja, răspunde Joona.

— Ești în mașină?

— Tocmai am terminat la medicină legală și mă gândeam să trec pe la spital, trebuie neapărat să audiez victima rămasă în viață.

— Carlos mi-a spus despre ce e vorba, zice Jens. Trebuie să ne grăbim. Ai alcătuit echipa care se ocupă cu realizarea profilului?

— Nu e de-ajuns un profil al criminalului, răspunde Joona.

— Știu, și eu sunt de aceeași părere. Ca să putem să o protejăm pe sora mai mare, trebuie să vorbim cu băiatul, e

clar.

Joona vede brusc o rachetă explodând fără zgomot – o stea albastru-deschis undeva, departe, peste acoperișurile Stockholmului.

— Sunt în contact cu… continuă Joona, dregându-și vocea. Sunt în contact cu Susanne Granat de la Serviciul Social și mă gândeam să-l iau cu mine pe psihiatrul Erik Maria Bark, care e expert în tratamentul șocurilor și al traumei.

— E în ordine, spune Jens pe un ton liniștitor.

— Atunci, mă duc direct la neurochirurgie.

— E o idee bună.

6.

Noaptea spre opt decembrie

Din cine știe ce motive, Simone este trează înainte ca pe noptiera lui Erik să înceapă să sune telefonul, cu semnalul lui strident.

Erik mormăie ceva despre baloane și serpentine, ia telefonul și se grăbește să iasă din dormitor.

Închide ușa înainte să răspundă. Vocea pe care ea o aude prin perete pare afectuoasă, aproape mângâietoare. După un moment, Erik se strecoară în dormitor și ea îl întreabă cine a sunat.

— Un polițist… un comisar de poliție, n-am reținut cum îl cheamă, răspunde Erik și pe urmă îi spune că trebuie să plece la spitalul Karolinska.

Ea privește deșteptătorul și închide ochii.

— Dormi acum, Sixan, șoptește el, părăsind odaia.

Cămașa de noapte i s-a răsucit în jurul trupului și o strânge peste sânul stâng. Și-o îndreaptă, se întoarce pe o parte și pe urmă rămâne liniștită în pat, ascultând mișcările lui Erik.

El se îmbracă, apoi caută ceva în garderobă, folosește încălțătorul, părăsește apartamentul și închide ușa în urma sa. După o clipă, se aude ușa dinspre stradă închizându-se.

Ea rămâne în pat, încearcă un lung moment să adoarmă din nou, dar nu reușește. Nu crede că Erik a vorbit cu un polițist, era prea relaxat. Mai rămâne în pat vreo jumătate de oră, apoi se ridică, aprinde veioza, ia telefonul și privește ecranul, găsind ultima convorbire avută. Știe că ar trebui să stingă lampa și să se culce, dar formează totuși numărul de telefon. Se aud trei semnale. Apoi, cineva răspunde și ea aude o femeie râzând în apropiere.

— Eric, las-o baltă, zice femeia voioasă; apoi, spune în telefon: Da, Daniella. Alo?

Simone o aude așteptând un moment, apoi spunând pe un ton întrebător „alo”, înainte de a întrerupe convorbirea. Simone rămâne în picioare cu telefonul în mână. Încearcă să înțeleagă de ce a spus Erik că era un polițist cel care telefonase. Vrea să găsească o explicație logică, dar nu-și poate împiedica gândurile s-o ia înapoi, spre momentul de acum zece ani, când înțelesese brusc că Erik o înșela, că o mințea în față.

Se întâmplase chiar în ziua în care Erik declarase că va înceta cu hipnoza pentru totdeauna.

Simone își amintește că, în chip cu totul neobișnuit, în ziua aceea nu se afla la galeria de curând deschisă, poate pentru că Benjamin era acasă, poate fiindcă își luase liber; în orice caz, stătea la masa de bucătărie din lemn de culoare deschisă, în casa din Järfälla și se uita la corespondența venită, când a dat peste un plic albastru-deschis, adresat lui Erik. La expeditor se afla un singur nume: Maja.

Există momente în care simți cu fiecare atom al corpului că ceva nu este în ordine. Poate că ea se temea de trădare, fiindcă tatăl ei fusese înșelat. El, care lucrase ca polițist până la pensionare și chiar primise o decorație pentru activitatea excepțională de investigator pe care o desfășurase, avusese nevoie de mulți ani până să afle despre necredința tot mai fățișă a soției.

Își amintea cum se ascunsese în seara aceea când părinții ei avuseseră cearta îngrozitoare ce se terminase cu plecarea mamei, care își părăsise familia. Bărbatul pe care îl întâlnise în ultimii ani era un vecin, pensionat medical din pricina alcoolismului. Cândva, cu ani în urmă, acesta înregistrase câteva discuri cu muzică de dans. Mama sa se mutase cu el într-un apartament în Fuengirola, pe coasta spaniolă.

Simone și tatăl ei își continuaseră viața strângând din dinți și constataseră că oricum fuseseră doar ei doi în familie. Ea crescuse și căpătase același ten pistruiat ca al mamei ei, același păr roșcat, cârlionțat. Dar, spre deosebire de mama ei, Simone avea o gură zâmbitoare. Așa îi spusese Erik odată și ei îi plăcuse descrierea.

Ca tânără fată, Simone voise să devină pictoriță, dar renunțase, nu îndrăznise cu adevărat s-o facă. Tatăl ei, Kennet, o convinsese să-și aleagă o meserie obișnuită, fără riscuri. Făcuse un compromis. A început să studieze istoria artei, se simțea neașteptat de bine printre ceilalți studenți și a scris mai multe studii despre artistul suedez Ola Biligren.

La universitate l-a întâlnit pe Erik. Venise la ea felicitând-o, credea că era cea care tocmai își susținuse teza de doctorat. Când și-a dat seama de greșeală, a roșit, a rugat-o să-l scuze și a vrut să plece. Însă ceva, nu numai faptul că era înalt și drăguț, dar și felul lui atent de-a fi o făcuseră să înceapă să discute cu el. Conversația devenise imediat interesantă și amuzantă și au mers mai departe, și mai departe. S-au întâlnit chiar a doua zi, s-au dus la cinematograf și au văzut filmul lui Bergman, *Fanny și Alexander*.

Simone era căsătorită cu Erik de opt ani, când a deschis cu degete tremurătoare plicul cu expeditorul „Maja". Zece fotografii s-au risipit pe masa din bucătăria casei lor. Pozele nu fuseseră făcute de un fotograf profesionist. Imagini neclare, prim-planuri ale unor sâni de femeie, gura și gâtul gol, chiloții verde-deschis și părul negru, cârlionțat. Într-una dintre fotografii se vedea Erik. Părea uimit și fericit. Maja era o fată foarte tânără, dulce, cu sprâncene negre și groase. Avea o gură mare, serioasă. Stătea culcată pe un pat îngust, doar cu chiloții pe ea, cu părul negru în șuvițe peste sânii depărtați, albi. Părea veselă, roșise sub privirea fotografului.

E greu să-ți reamintești sentimentul de a fi înșelat. Demult nu mai e decât o tristețe și un gol ciudat în stomac, voința de a evita gânduri care rănesc. Și totuși, își amintește că primul lucru pe care l-a simțit a fost mirarea. O uimire prostească, cu gura căscată, pentru că fusese trădată de cineva în care avusese încredere desăvârșită. Și pe urmă venise rușinea, urmată de un sentiment de disperare, de mânie arzătoare și de singurătate.

Simone zace în pat, în vreme ce gândurile îi macină creierul și țes diferite desene dureroase. Încet se face lumină peste oraș. Adoarme cu câteva minute înainte ca Erik să se

întoarcă de la spitalul Karolinska. Încearcă să nu facă gălăgie, dar când se așază pe pat, ea se trezește. Îl privește și vede că a luat iar o grămadă de pastile. Cu inima bătându-i, îl întreabă cum se numea polițistul care l-a sunat în cursul nopții, însă el nu răspunde și ea înțelege că a adormit în toiul discuției. Atunci, Simone îi spune că a sunat la numărul respectiv și că nu a răspuns un polițist, ci o femeie care se hlizea și pe care o chema Daniella. Erik nu reușește să rămână treaz, adoarme din nou. Atunci strigă la el, îi cere să-i mărturisească, îl acuză că a distrus totul, exact când reîncepuse să creadă iar în el.

Stă în pat și-l privește. El pare că nu înțelege revolta. Ea se gândește că nu mai rezistă la alte minciuni. Apoi spune cuvintele pe care le-a gândit de multe ori, dar care totuși par atât de îndepărtate, de dureroase și neputincioase:

— E mai bine să ne despărțim.

Simone părăsește dormitorul cu perna și plapuma, aude în urma ei scârțâitul patului și speră că el va veni după ea, o va consola, îi va povesti ce s-a întâmplat. Dar el rămâne în pat și ea se închide în odaia de oaspeți, plânge un lung moment, apoi își suflă nasul. Se întinde pe canapea și încearcă să doarmă, însă înțelege că nu are forța să-și întâlnească familia în dimineața aceasta. Merge la baie, se spală pe față și pe dinți, se fardează și se îmbracă, vede că Benjamin mai doarme încă, îi lasă un bilet pe masă și părăsește apartamentul ca să ia undeva micul dejun, înainte de a se duce la galerie.

Stă un timp îndelungat la cafeneaua din Kungsträdgården{16}, citind și încercând să înghită sendvișul și cafeaua. Prin fereastra mare vede că vreo zece persoane par să se ocupe cu pregătirea unui eveniment. Corturi roz sunt întinse în fața scenei mari. Bariere care să împiedice mulțimea sunt instalate în jurul unei rampe de lansare. Brusc, ceva nu merge cum trebuie. Se aude un pârâit și o rachetă pornește în aer. Oamenii se dau iute înapoi, strigând unii la alții. Racheta explodează cu o scânteiere transparentă, albastră pe cerul luminos și zgomotul pocniturii reverberează printre clădiri.

7.

Marți, opt decembrie,
înainte de prânz

Două ființe umane pe cale de descompunere poartă între ele un fetus cenușiu. Pictorul Sim Shulman a amestecat ocru, hematit, oxid de magneziu și cărbune de origine animală și pe urmă a întins culorile pe plăci mari de piatră. Trăsături de penel moi și pline de dragoste. În loc de pensulă, a folosit un băț cu vârful ars. A împrumutat tehnica de la cultura magdaleniană de pe teritoriile franceze și spaniole, din urmă cu 15 000 de ani, când picturile rupestre cu bivoli avântați, căprioare jucăușe și păsări dansând atinseseră apogeul.

În locul animalelor, Sim Shulman a pictat oameni: calzi, plutind și suprapunându-se aproape la întâmplare. Când Simone i-a văzut prima oară lucrările, l-a invitat imediat să-i facă o expoziție personală la galeria ei.

Părul gros, negru al lui Shulman este de obicei strâns într-o coadă de cal. Trăsăturile lui întunecate, puternice indică originea sa irakiană. A crescut în Tensta, unde mama lui lucra ca vânzătoare la ICA.

Când avea 12 ani, a făcut parte dintr-o gașcă de tineri delincvenți care se antrenau la arte marțiale și furau de la puștii singuri țigări și bani. Într-o dimineață, Sim a fost găsit pe bancheta din spate a unei mașini. Trăsese pe nas prafuri{17} și era inconștient, temperatura corpului îi scăzuse și, când în cele din urmă, a sosit salvarea, inima lui încetase să bată.

Sim Shulman supraviețuise și fusese obligat să ia parte la un program de reabilitare pentru tineri. Trebuia să-și termine școala și, în același timp, să învețe o meserie. Sim spusese că vrea să devină pictor, fără să știe de fapt ce însemna asta. Serviciul Social începuse o colaborare cu Școala Populară de Artă și cu pictorul suedez Keve Lindberg. Sim Shulman îi

povestise lui Simone ce a simțit când a intrat pentru prima oară în atelierul lui Keve Lindberg. Încăperea mare, luminoasă mirosea a terebentină și a culori de ulei. Mergea printre pânze uriașe cu chipuri stridente, cu gurile deschise. După mai bine de un an, fusese primit la Academia de Artă, fiind cel mai tânăr elev de până atunci, la numai șaisprezece ani.

— Nu, trebuie să așezăm plăcile destul de jos, îi spune Simone asistentei sale, Ylva. Fotograful le poate lumina indirect. Va arăta frumos în catalog. Am putea să le așezăm direct pe dușumea, sprijinite de perete și să orientăm lumina dinspre…

— O, la-la, iar a venit drăgălașul, o întrerupe Ylva.

Simone se întoarce și vede un bărbat trăgând de ușă. Nu-l cunoaște personal. E un pictor, pe nume Norén, care crede că galeria trebuie să facă o expoziție cu acuarelele lui. Bate în ușă și strigă iritat la geam, înainte de a înțelege că ușa se deschide înăuntru.

Bărbatul scund, robust intră, privește în jur și pe urmă se îndreaptă spre ele. Ylva se dă la o parte, mormăie ceva despre un telefon și pe urmă dispare în birou.

— Aici sunt câteva doamne cam pișăcioase, rânjește el. Nu e niciun bărbat cu care se poate discuta?

— Despre ce este vorba? întreabă Simone sec.

El face semn spre lucrările lui Shulman:

— Spui că asta-i artă, nu-i așa?

— Da, răspunde Simone.

— Distinse doamne, spune el disprețuitor. Nu știți nici măcar să măsurați sula în găoază. Nu-i așa? Nu despre asta e vorba?

— Acum te rog să ieși afară, spune Simone.

— Nu-mi spui tu mie ce să…

— Dispari, îl întrerupe ea.

— La dracu'! spune bărbatul părăsind galeria, se întoarce apoi dincolo de ușă, strigă ceva și se apucă de prohab.

Asistenta iese în vârful picioarelor din birou, cu un zâmbet forțat:

— Iartă-mă că am întins-o, dar m-am speriat așa de tare

când a fost prima dată aici, spune ea.

— Un bărbat ar trebui să arate ca Shulman, nu-i așa?

Simone zâmbește arătând spre o fotografie mare a pictorului, unde acesta a pozat în costum negru de ninja, cu o sabie ridicată deasupra capului.

Râd și hotărăsc să cumpere și ele două costume, când telefonul începe să sune în geanta Simonei.

— Galeria Simone Bark, spune.

— Aici e Siv Sturesson de la secretariatul școlii, se prezintă o femeie mai în vârstă, la celălalt capăt al firului.

— A, da, spune Simone șovăind. Bună ziua.

— Sun ca să mă interesez ce este cu Benjamin.

— Benjamin?

— N-a venit astăzi la școală, explică femeia, și nici nu a anunțat că este bolnav. În cazul acesta, luăm întotdeauna legătura cu părinții.

— Stați puțin, se scuză Simone. Sun acasă, să văd. Atât Benjamin, cât și soțul meu, Erik, erau acasă când am plecat azi-dimineață. Revin.

Închide și sună imediat acasă. Nu e genul lui Benjamin să uite să se scoale sau să nu țină seama de reguli. Ea și Erik au fost chiar neliniștiți că fiul lor e poate cam exagerat de conștiincios.

Acasă nu răspunde nimeni. Astăzi, Erik trebuia să doarmă până mai târziu. O nouă neliniște o cuprinde, înainte de-a se gândi că Erik probabil zace cu gura căscată și sforăie, anesteziat de tabletele de somn, în vreme ce Benjamin ascultă muzică la maximum. Încearcă să-l sune pe Benjamin. Niciun răspuns. Lasă un scurt mesaj și sună pe telefonul mobil al lui Erik, însă acesta este închis.

— Ylva, strigă ea. Trebuie să mă duc acasă, mă întorc curând.

Asistenta scoate capul din birou cu un dosar gros în mâini, zâmbește și îi strigă:

— Sărutări.

Dar Simone e prea îngrijorată ca să-i răspundă. Își ia geanta, își aruncă haina pe umeri și aproape fuge spre metrou.

•

Există o tăcere anume în fața ușilor unei case goale. Când vâră cheia în broască, Simone știe deja că nu e nimeni acasă.

Patinele zac uitate pe podea, dar rucsacul lui Benjamin, pantofii și geaca au dispărut, la fel și hainele lui Erik. În camera fiului său se află geanta cu puma, cu medicamentele. Se gândește că asta înseamnă că Erik i-a dat lui Benjamin preparatul.

Se așază pe un scaun, își prinde fața în palme și încearcă să-și oprească gândurile înspăimântătoare. Și totuși, vede în sinea ei cum Benjamin face un cheag de sânge din cauza injecției, cum Erik strigă după ajutor, cum aleargă pe scara lungă cu Benjamin în brațe.

Simone nu-și stăpâni îngrijorarea. În mintea ei l-a văzut mereu pe Benjamin primind în față o minge la baschet în pauză sau cum se pornește o hemoragie spontană în capul lui: o perlă neagră în creier, care se întinde ca o stea și curge șerpuitor.

Este lovită de o senzație aproape insuportabilă de rușine, când își amintește cum își pierduse răbdarea cu Benjamin, pentru că acesta nu voia să meargă. Avea doi ani și continua să se târască. Nu știau că avea hemofilie și că vasele de sânge i se spărgeau pe glezne, atunci când se ridica. Ea striga la el când plângea. Îi spunea că arată ca un bebeluș, când se târăște. Benjamin încerca să meargă, făcea câțiva pași, dar durerea îngrozitoare îl forța să se așeze din nou pe jos.

După ce Benjamin a primit diagnosticul că suferă de boala Von Willebrand, Erik a fost cel care s-a ocupat de băiat, nu ea. Erik a fost acela care cu multă grijă mișca gleznele lui Benjamin înainte și înapoi, după înțepeneala nopții, ca să micșoreze riscul unor hemoragii interne. Erik îi făcea injecțiile complicate, când conținutul seringii nu trebuia să intre brusc în mușchi, ci să se golească încetul cu încetul sub piele. Era o tehnică cu mult mai dureroasă decât injecțiile obișnuite. În primii ani, Benjamin stătea cu fața apăsată în pântecele tatălui și plângea tăcut, în vreme ce acul se înfigea. Acum obișnuia să-și mănânce micul dejun fără să privească, întindea doar

brațul spre Erik care dezinfecta, injecta și punea plasturele.

Preparatul care ajuta sângele lui Benjamin să se coaguleze se numea Haemate. Suna ca numele grecesc al unei zeițe a răzbunării, așa credea Simone. Era un medicament scârbos și nesatisfăcător, livrat sub formă de pulbere galbenă, uscată la rece, care trebuia dizolvată și amestecată, ținută la temperatura camerei și dozată înainte de a fi utilizată. Haemate mărea sensibil riscul unor cheaguri de sânge și ei sperau tot timpul că va apărea un medicament nou. Dar, cu Haemate, o doză mare de Desmopressin și Cyklokapron în spray pentru nas, care să împiedice sângerările nazale, Benjamin era în relativă siguranță.

Încă își amintea când primiseră de la secția de boli de coagulare din Malmö legitimația îmbrăcată în plastic cu fotografia de la aniversarea zilei de naștere a lui Benjamin. Chipul lui de băiețel de patru ani râzând și dedesubt textul: „Am boala lui Von Willebrand, dacă mi se întâmplă ceva, sunați imediat la secția de coagulare: 040-331010”.

Simone își aruncă privirea prin camera lui Benjamin, se gândește că e un pic trist de când a luat de pe perete afișul cu Harry Potter și a adunat aproape toate jucăriile într-o cutie de carton, în debara. De când o întâlnise pe Aida, începuse să fie grăbit să se facă mare.

Simone se oprește, gândindu-se că poate Benjamin este acum cu ea.

Benjamin are abia 14 ani, Aida 17. El spune că sunt doar amici, dar este evident că e prietena lui. Simone se întreabă dacă a avut curajul să-i spună că suferă de hemofilie. Știe oare fata că cea mai mică izbitură poate să-l coste viața, dacă nu și-a luat medicamentele cum trebuie?

De când a întâlnit-o pe Aida, Benjamin are mereu telefonul mobil atârnat de gât, într-o husă neagră cu un cap de mort pe ea. Își scriu mesaje unul altuia noaptea târziu și Benjamin mai are încă telefonul atârnat de gât când îl trezesc dimineața.

Simone caută cu grijă printre toate hârtiile și ziarele de pe masa de scris a lui Benjamin, deschide un sertar, mută o carte despre al Doilea Război Mondial și găsește o hârtie cu o

amprentă de ruj de buze negru și un număr de telefon. Se duce grăbită în bucătărie, formează numărul, așteaptă în vreme ce telefonul sună și tocmai aruncă un burete de bucătărie rău mirositor la coș, când, în cele din urmă, cineva răspunde.

O voce slabă, hârâită și o respirație grea.

— Bună ziua, spune Simone. Vă rog să mă iertați dacă deranjez. Sunt Simone Bark, mama lui Benjamin și mă întreb dacă nu cumva știți unde este, trebuie să dau de el.

Vocea, care pare să aparțină unei femei, șuieră că ea nu cunoaște niciun Benjamin, că a sunat probabil la un număr greșit.

— Așteptați, vă rog, spune Simone, încercând să pară calmă. Aida și fiul meu obișnuiesc să se întâlnească și mă întreb dacă nu știți unde ar putea fi, trebuie să dau de Benjamin.

— Ten… ten…

— Nu aud. Vă rog să mă scuzați, dar nu aud ce spuneți.

— Ten… sta.

— Tensta? Aida e în Tensta?

— Da, blestemata… la tatuaj.

Simonei i se pare că aude o instalație de oxigen lucrând greoi, este un sunet șuierător, regulat în fundal.

— Ce vreți să spuneți? întreabă ea pe un ton rugător.

Femeia bombăne ceva și întrerupe convorbirea. Simone rămâne privind la telefon, se gândește să sune din nou, când înțelege brusc ce spusese femeia: ceva despre tatuaje în Tensta. Sună imediat la informații și află numărul unui cabinet de tatuaj din Tensta Centrum. Simone e străbătută de fiori prin tot trupul, imaginându-și cum Benjamin tocmai a fost păcălit să se tatueze și cum sângele începe să curgă, fără să se mai poată coagula.

8.

Marți, opt decembrie,
înainte de prânz

Mergând pe coridoarele spitalului, după ce l-a lăsat pe Benjamin la școală, Erik se gândește ce gest prostesc a fost să comenteze tatuajul de pe gâtul Aidei. A reușit doar să apară în ochii lor drept vanitos și gata să dea sfaturi.

Doi polițiști îi dau drumul să intre în secție. În fața salonului unde se află Josef Ek, îl așteaptă deja Joona Linna. Când îl vede pe Erik, îi zâmbește și flutură mâna, așa cum fac copiii, deschizând și închizând palma.

Erik se oprește lângă el și privește pacientul prin pătratul de sticlă. O pungă cu sânge aproape negru atârnă deasupra lui. Situația i s-a stabilizat și mai mult, dar s-ar putea oricând să se pornească noi hemoragii în ficat.

Zace culcat pe spate, gura e închisă strâns, burta i se mișcă rapid în sus și în jos și degetele îi tresar uneori.

Un cateter nou e plasat sub cealaltă subsuoară. Sora pregătește o injecție cu morfină. Curgerea picăturilor a încetinit.

— Am avut dreptate când am spus că ucigașul a început la stadion, spune Joona. Mai întâi l-a omorât pe tată, pe Anders Ek, apoi s-a dus acasă la acesta și a omorât-o pe Lisa, fiica cea mică, a crezut că l-a ucis pe fiu, apoi a omorât-o și pe mamă, pe Katja.

— A confirmat patologul?

— Da, răspunde Joona.

— Înțeleg.

— Așa că, dacă intenția făptașului a fost să extermine întreaga familie, continuă Joona, mai rămâne doar fiica cea mare, Evelyn.

— Dacă nu cumva a aflat că băiatul mai este în viață, spune

Erik.

— Exact, dar lui putem să-i asigurăm protecția.

— Da.

— Trebuie să-l găsim pe criminal înainte de a fi prea târziu, spune Joona. Trebuie să aflu ce știe băiatul.

— Iar eu sunt obligat să am grijă de binele pacientului.

— Poate că cel mai bine pentru el este să nu-și piardă sora.

— Bineînțeles, și eu m-am gândit la asta, o să mă mai uit o dată la pacient, spune Erik. Dar, de fapt, sunt deja sigur că e mult prea devreme.

— OK, răspunde Joona.

Daniella intră înăuntru cu pași repezi, e îmbrăcată într-un pardesiu roșu, subțire, spune că se grăbește și lasă o fișă medicală începută.

— Cred că, îi explică Erik lui Joona, în numai câteva ore pacientul se va trezi suficient de mult ca să se poată vorbi cu el. Dar, după asta… Trebuie să înțelegi, avem în fața noastră un lung proces terapeutic. Un interogatoriu ar înrăutăți starea băiatului, așa că…

— Erik, nu are nicio importanță ce credem noi, îl întrerupe Daniella. Procurorul a luat deja hotărârea că există motive speciale.

Erik se întoarce, privindu-l întrebător pe Joona.

— Deci nu ai nevoie de nicio aprobare de la noi? întreabă el.

— Nu, răspunde Joona.

— Atunci, ce aștepți?

— Cred că Josef a suferit deja mai mult decât ar trebui să sufere cineva, răspunde Joona. Nu vreau să-l supun la ceva ce i-ar putea dăuna, dar, în același timp, trebuie s-o găsesc pe sora lui, înainte de a o găsi ucigașul. Și e probabil ca băiatul să-l fi văzut pe asasin. Dacă tu nu mă ajuți să-l interoghez, voi face cum se procedează de obicei, dar e clar că prefer soluția mai puțin nocivă.

— Care este…

— Hipnoza, răspunde Joona.

Erik îl privește, în vreme ce spune răspicat:

— Nu mai am permisiunea să hipnotizez…

— Am vorbit cu Annika, intervine Daniella.

— Și ce-a spus? întreabă Erik, fără să-și poată opri un zâmbet.

— Nu e o decizie care să se bucure de prea mare încurajare, să lași să fie hipnotizat un pacient care în plus mai e și minor, dar pentru că eu port responsabilitatea pacientului, mă lasă să iau singură hotărârea.

— Vreau foarte tare să nu fac asta, spune Erik.

— De ce? întreabă Joona.

— Nu am de gând să vorbesc despre asta, dar am promis că nu voi mai hipnotiza, a fost o decizie pe care încă o mai consider îndreptățită.

— Este îndreptățită și în cazul de față? întreabă Joona.

— De fapt, nu știu.

— Fă o excepție, spune Daniella.

— Prin urmare, hipnoză, suspină Erik.

— Vreau să faci o încercare, de îndată ce consideri că pacientul este într-o măsură oricât de mică receptiv la hipnoză, spune Daniella.

— Ar fi bine dacă ai fi și tu de față, zice Erik.

— Eu sunt de acord să fie hipnotizat, spune Daniella. Cu condiția ca, din momentul acesta, să-ți asumi tu responsabilitatea pentru pacientul nostru.

— Așadar, sunt singur acum?

Daniella îl privește cu un aer trist și spune:

— Am lucrat toată noaptea, am promis să merg cu Tindra la școală, am luat asupra mea acest conflict aseară, dar acum trebuie să mă duc acasă și să dorm.

Erik o urmărește cu privirea în vreme ce ea iese pe coridor. Pardesiul roșu îi flutură în urmă. Joona observă atent pacientul. Erik se duce la toaletă, închide ușa, trage câteva șervețele aspre de hârtie și se șterge pe frunte și pe obraji. Scoate din buzunar telefonul și o sună pe Simone, dar aceasta nu răspunde. Încearcă și numărul de acasă, lasă telefonul să sune până când aude vocea de la mesagerie. După semnalul pentru înregistrare, nu mai știe ce să spună:

— Sixan, eu… trebuie să mă asculți, nu știu ce crezi tu, dar nu s-a întâmplat nimic, poate nu-ți mai pasă, dar promit să găsesc un mijloc să-ți dovedesc că eu…

Erik așteaptă, știe că vorbele lui nu mai au nicio însemnătate. A mințit-o cu zece ani în urmă și încă nu a reușit să-și dovedească dragostea, încât Simone să înceapă din nou să aibă încredere în el. Închide telefonul și iese de la toaletă, apoi merge la ușa cu fereastră unde comisarul stă și privește înăuntru.

— De fapt, ce este hipnoza? îl întreabă acesta, după un moment.

— Este vorba doar de o stare modificată a conștiinței, înrudită cu sugestia și meditația, răspunde Erik.

— OK, zice Joona așteptând.

— Când tu vorbești despre hipnoză, te referi de fapt la heterohipnoză, în cursul căreia o persoană hipnotizează o altă persoană, într-un scop anume.

— Cum ar fi?

— Să producă halucinații negative.

— Ce e asta?

— Cea mai obișnuită formă este blocarea înregistrării conștiente a durerii.

— Dar durerea există în continuare.

— Depinde cum definești durerea, răspunde Erik. De bună seamă, pacientul răspunde cu reacții fiziologice la simularea durerii, dar nu o mai resimte ca stare, este chiar posibil să se practice intervenții chirurgicale sub hipnoză clinică.

Joona scrie ceva în carnetul de însemnări.

— Din punct de vedere strict neurofiziologic, continuă Erik, în timpul hipnozei creierul funcționează într-un fel anume. Părți din creier pe care le utilizăm rar sunt brusc activate. Un om hipnotizat e foarte profund relaxat, pare aproape adormit, dar dacă îi faci un EEG[{18}], activitatea creierului arată o persoană trează și atentă.

— Băiatul deschide uneori ochii, spune Joona privind prin fereastră.

— Am văzut.

— Ce se va întâmpla acum? întreabă Joona.

— Cu pacientul?

— Da, când îl vei hipnotiza.

— La hipnoza dinamică, deci în scop terapeutic, aproape întotdeauna pacientul se împarte într-un ego care observă și unu sau mai mulți ego care trăiesc experiențele și acționează.

— Se privește pe sine ca la teatru?

— Da.

— Ce îi vei spune?

— În primul rând, trebuie să-l fac să se simtă în siguranță; a trăit lucruri înspăimântătoare, așa că voi începe explicându-i intențiile mele și apoi voi trece la tehnici de relaxare, îi voi vorbi liniștitor despre pleoapele care devin tot mai grele, despre nevoia de a închide ochii, de a respira adânc pe nas, voi trece prin corp de sus până jos, apoi mă voi întoarce.

Erik așteaptă, în vreme ce Joona notează.

— După asta, urmează ceea ce se numește inducția, spune Erik. Introduc un fel de comandă ascunsă în tot ceea ce spun și conving pacientul să-și imagineze locuri și procese simple, sugerez o plimbare în gânduri mai departe și mai departe, până ce nevoia de-a controla situația aproape dispare. E cam ca atunci când cineva citește o carte și devine așa de interesant, încât persoana respectivă nu mai este conștientă că stă și citește.

— Înțeleg.

— Atunci când inducția este încheiată, dacă ridici mâna pacientului și îi dai drumul, mâna trebuie să rămână în aer, cataleptică, explică Erik. După inducție, voi număra invers și hipnoza va deveni și mai adâncă. Eu obișnuiesc să număr, alții fac pacientul să vizualizeze o scală cenușie, pentru a face să dispară granițele dintre gânduri. Ceea ce se întâmplă este că, de fapt, gândirea critică sau spaima care blochează anumite amintiri este îndepărtată.

— Vei reuși să-l hipnotizezi?

— Dacă el nu se opune.

— Ce se întâmplă atunci? întreabă Joona. Ce se întâmplă dacă se împotrivește?

Erik nu răspunde. Îl cercetează pe băiat prin geam, încearcă să-i citească fața, receptivitatea.

— E greu de spus ce voi reuși să scot, poate avea o relevanță foarte variată, explică el.

— Nu vreau o depoziție, am nevoie doar de o simplă indicație, un semnalment, ceva pe baza căruia să pot merge mai departe.

— Deci ceea ce caut este persoana care le-a făcut toate astea?

— Poate un nume, sau un loc, sau o legătură.

— N-am nici cea mai mică idee cum va merge, spune Erik, trăgând adânc aer în piept.

Joona îl urmează în încăpere, se așază pe un scaun într-un colț, își scoate pantofii și se lasă pe spate. Erik face lumina mai mică, trage un taburet de metal și se așază lângă pat. Cu multă grijă, începe să-i explice băiatului că vrea să-l hipnotizeze, ca să-l ajute să înțeleagă ce s-a întâmplat în ajun.

— Josef, eu mă voi afla tot timpul aici, spune Erik cu glas liniștit. Nu există nimic de care să te temi. Poți să te simți în perfectă siguranță. Sunt aici pentru tine, nu trebuie să spui nimic ce nu vrei să spui și tu însuți poți face să înceteze hipnoza în momentul în care o dorești.

Abia acum începe Erik să simtă cât de mult tânjise după asta. Inima îi bate cu putere. Trebuie să încerce să-și domolească zelul. Procesul nu trebuie forțat, nu trebuie să se grăbească. Trebuie să se umple de liniște, să permită cufundarea în ritmul lui lent.

E ușor să-l facă pe băiat să se destindă, trupul se află deja în repaus și pare să-și dorească încă și mai multă liniște.

Când Erik deschide gura și începe inducția, e ca și cum nu ar fi încetat niciodată să hipnotizeze: vocea lui e compactă, încurajatoare și liniștită, cuvintele vin așa de ușor și ca de la sine, vin în șuvoi, pline de o căldură monotonă și un ton adormitor, care coboară tot mai mult.

Simte imediat marea capacitate de receptivitate a lui Josef. E ca și cum, în mod intuitiv, băiatul s-ar umple de acea siguranță pe care o transmite Erik. Chipul lui plin de leziuni

devine mai greu, trăsăturile mai pline și gura mai moale.

— Josef, dacă tu dorești… Gândește-te la o zi de vară, spune Erik. Totul este minunat și plăcut. Te afli într-o barcă mică de lemn, care se leagănă lent. Apa clipocește și tu privești norii mici care se rotesc pe cerul albastru.

Băiatul răspunde atât de bine la inducție, încât Erik se întreabă dacă n-ar trebui să încetinească un pic procesul. Știe că întâmplările grave pot crește sensibilitatea față de hipnoză, că stresul interior poate funcționa ca un motor inversat, încetinirea se petrece neașteptat de brusc și turația scade foarte repede la zero.

— Voi număra acum invers și la fiecare cifră pe care o vei auzi te vei relaxa și mai mult. Vei simți cum te umpli de o mare liniște și cât de plăcut este totul în jurul tău. Se relaxează degetele de la picioare, gleznele, pulpele. Acum ești și mai relaxat, te simți și mai greu, genunchii devin mai grei, și picioarele, până sus. Simți cum te scufunzi, totul e moale și plăcut. Totul e liniștit, nemișcat și mângâietor.

Erik pune o mână pe umărul băiatului. Privirea îi e fixată pe pântece și la fiecare expirație spune o cifră, în ordine inversă.

Uneori schimbă tiparul logic, dar tot timpul continuă numărătoarea descrescătoare. O senzație de ușurătate, de vis și de putere fizică îl umple pe Erik, în vreme ce se derulează procesul. Numără și în același timp se vede pe el însuși, scufundându-se într-o apă cu totul luminoasă și bogată în oxigen. Aproape a uitat senzația de mare albastră, de ocean. Zâmbitor, coboară de-a lungul unei uriașe formațiuni stâncoase. O falie continentală, care continuă spre hăul enorm. Apa strălucește, plină de bășici mici. Cu o senzație de fericire în trup, se lasă doar să cadă lipsit de greutate pe lângă peretele zgrunțuros.

Băiatul arată semne evidente de repaus hipnotic. O expresie împietrită i s-a așternut peste obraji și gură. Erik a socotit întotdeauna că fețele pacienților devin mai late, mai plate. Mai puțin frumoase, dar fragile și fără vreo afectare.

Erik se scufundă mai departe, întinde un braț și atinge

peretele de stâncă care-i trece prin față. Apa luminoasă se transformă lent în roz.

— Acum ești destins profund, spune Erik liniștit. Și totul este foarte, foarte plăcut.

Ochii băiatului lucesc în spatele pleoapelor pe jumătate închise.

— Josef… încearcă să-ți amintești ce s-a întâmplat ieri. A început ca o zi de luni obișnuită, dar seara e cineva care vine în vizită.

Băiatul e tăcut.

— Acum îmi povestești ce se întâmplă, spune Erik.

Băiatul dă din cap abia perceptibil.

— Ești în camera ta? Asta faci? Asculți muzică?

Băiatul nu răspunde. Gura i se mișcă întrebând, căutând.

— Mama ta era acasă când ai venit de la școală? întreabă Erik.

Josef dă din cap.

— Ce faci când vii de la școală, Josef?

Băiatul șoptește ceva.

— Nu aud, spune Erik. Vreau să vorbești mai tare ca să aud.

Buzele băiatului se mișcă din nou și Erik se apleacă în față.

— Ca focul, exact ca focul, bolborosește el. Încerc să închid ochii, intru în bucătărie, dar nu se poate, printre scaune se aud trosnete și flăcări roșii se răspândesc pe podea.

— De unde vine focul? întreabă Erik.

— Nu-mi amintesc, s-a întâmplat ceva mai înainte…

Tace din nou.

— Întoarce-te puțin în urmă, înainte ca focul să se fi aprins în bucătărie, spune Erik.

— E cineva acolo, spune băiatul. Aud pe cineva ciocănind la ușă.

— La ușa de la intrare?

— Nu știu.

Chipul băiatului devine dintr-odată încordat, se vaită neliniștit și dinții de jos sunt dezgoliți într-o grimasă bizară.

— Nu e niciun pericol, Josef, aici ești în siguranță, ești calm

și nu simți nicio neliniște. Doar privești la cele ce se întâmplă, nu participi, tu vezi doar evenimentele de la oarecare distanță și nu e deloc periculos.

— Picioarele sunt albastru-deschis, șoptește el.

— Ce spui?

— Bate la ușă, spune băiatul nedeslușit. Deschid, dar nu e nimeni, nu văd pe nimeni. Dar ciocăniturile continuă, înțeleg că cineva își bate joc de mine.

Pacientul respiră mai iute, pieptul i se mișcă convulsiv.

— Ce se întâmplă acum? întreabă Erik.

— Mă duc la bucătărie și iau o bucată de pâine.

— Mănânci un sendviș?

— Dar acum bate din nou, zgomotul vine din camera Lisei. Ușa e deschisă și văd că lampa ei e aprinsă. Atent împing ușa cu cuțitul și privesc înăuntru. Lisa e culcată în pat. Are ochelarii pe nas, dar stă cu ochii închiși și respiră gâfâit. E albă la față. Brațele și picioarele sunt nemișcate. Apoi, lasă capul pe spate și gâtul e întins și începe să lovească cu picioarele în căpătâiul patului. Lovește mai repede, tot mai repede. Îi spun să înceteze, dar ea continuă, tot mai tare. Strig la ea și cuțitul a început deja să se înfigă și mama vine în goană și trage de mine și eu mă întorc și cuțitul iese, doar țâșnește din mine, caut alte cuțite, mi-e frică să mă opresc, trebuie să continui, nu se poate să mă opresc, mama se târăște prin bucătărie, podeaua e toată roșie, trebuie să încerc cuțitele pe tot, pe mine, pe mobile, pe pereți, lovesc și împung și deodată sunt obosit și mă așez jos. Nu știu ce se întâmplă, mă doare în corp și mi-e sete, dar nu mă pot mișca.

Erik simte cum atârnă împreună cu băiatul în apa luminoasă, picioarele lor se mișcă molatic și el urmărește cu privirea stânca, mai jos și mai jos, nu se sfârșește, doar se întunecă apa și devine albastru-cenușie și pe urmă de un negru care ispitește.

— L-ai întâlnit… începe Erik și își aude glasul tremurând. L-ai întâlnit mai devreme pe tatăl tău.

— Da, la stadionul de fotbal, răspunde Josef.

Apoi tace, pare ezitant, privește fix înaintea sa cu o privire

adormită.

Erik vede că pulsul i se mărește și înțelege că în același timp tensiunea arterială scade.

— Vreau să te scufunzi și mai adânc, spune Erik pe un ton reținut. Te scufunzi, te simți mai liniștit, ai o senzație mai plăcută, și…

— Nu mama? întreabă Josef cu o voce jalnică.

— Josef, povestește… ai întâlnit-o și pe sora ta mai mare, pe Evelyn?

Erik pândește chipul lui Josef, conștient că supoziția lui poate duce la probleme, o fisură în procesul de hipnoză, dacă se dovedește că a greșit. Dar era obligat să facă o tăietură bruscă, pentru că timpul nu-i va ajunge, va trebui să întrerupă hipnoza foarte curând, starea pacientului e pe cale să devină din nou acută.

— Ce s-a întâmplat când ai întâlnit-o pe Evelyn? întreabă el.

— N-ar fi trebuit niciodată să merg la ea.

— Ieri a fost?

— Se ascundea în cabană, șoptește băiatul zâmbind.

— Ce cabană?

— A mătușii Sonja, spune el ostenit.

— Descrie ce se petrece în cabană!

— Stau acolo și Evelyn nu e bucuroasă, știu ce gândește, murmură el. Sunt doar un câine pentru ea, nu am nicio valoare…

Lacrimile lui Josef curg, gura îi tremură.

— Îți spune Evelyn asta?

— Nu vreau, nu trebuie s-o fac, nu vreau, scâncește Josef.

— Ce nu vrei?

Pleoapele încep să i se zbată spasmodic.

— Ce se întâmplă acum, Josef?

— Ea spune că trebuie să mușc și să mușc, ca să-mi primesc răsplata.

— Pe cine să muști?

— E o fotografie acolo, în cabană… o fotografie într-o ramă care arată ca o ciupercă… Pălăria Șarpelui[19]… e tata, mama

și Bocceluța, dar…

Trupul i se încordează brusc, picioarele i se mișcă iute și se strâng, e pe cale să iasă din hipnoza adâncă. Erik îl conduce atent înapoi, îl liniștește și-l ridică cu câteva nivele. Închide cu grijă porțile spre toate amintirile din ziua aceea și toate amintirile din timpul hipnozei. Nimic nu trebuie să mai stea deschis când el începe delicatul proces de trezire.

Josef stă culcat pe pat cu o expresie zâmbitoare, atunci când Erik îl părăsește. Comisarul criminalist se ridică de pe scaunul din colț și-l urmează afară din cameră, apoi se duce la automatul de cafea.

— Sunt impresionat, spune Joona cu glas scăzut și își scoate telefonul.

Pe Erik îl cuprinde un sentiment de pustiire, bănuiala că ceva e definitiv greșit.

— Înainte să suni pe cineva, vreau să subliniez un lucru, spune Erik. Pacientul spune întotdeauna adevărul în timpul hipnozei, dar, de bună seamă, este vorba doar de propriul lui adevăr, vorbește doar despre ceea ce consideră el însuși că e adevărat, prin urmare, își descrie propriile amintiri subiective, și nu…

— Înțeleg asta, îl întrerupe Joona.

— Am hipnotizat persoane schizofrene, continuă Erik.

— Ce vrei să spui?

— Josef a vorbit despre sora lui…

— Da, ea îi cerea să muște ca un câine, și așa mai departe, spune Joona.

Formează un număr și pune telefonul la ureche.

— Nu e sigur că sora lui i-a spus să facă asta, îi explică Erik.

— Dar s-ar putea s-o fi făcut, spune Joona și ridică mâna ca să-l facă să tacă. Anja, comoara mea…

O voce dulce se aude la telefon.

— Poți să verifici ceva? Da, exact. Josef Ek are o mătușă care se numește Sonja și care are o casă de vacanță sau o cabană undeva și… Da, așa… ce amabilă ești!

Joona îl privește pe Erik:

— Iartă-mă, voiai să spui ceva.

— Doar că nu e sigur nici măcar că Josef a fost cel care și-a omorât familia.

— Dar e posibil ca el să-și fi provocat rănile? După părerea ta, se poate să se fi tăiat singur în halul ăsta?

— În realitate, nu, dar teoretic, da, sigur, răspunde Erik.

— Atunci eu cred că asasinul nostru se află acolo, înăuntru, spune Joona.

— Și eu cred la fel.

— E în stare să fugă din spital?

— Nu, zâmbește uimit Erik.

Joona o pornește în direcția coridorului.

— Te duci acasă la mătușă?

— Da.

— Vin cu tine, spune Erik și o pornește din loc. Sora lui poate fi rănită sau în stare de șoc.

9.

Marți, opt decembrie,
la prânz

Simone stă și privește pe fereastră. Mai este încă transpirată, căci după ce a părăsit apartamentul gol, a fugit tot drumul, până la stația de metrou.

Acum metroul stă nemișcat în Huvudsta.

Se gândește că ar fi trebuit să ia un taxi, apoi încearcă să se convingă că nu s-a întâmplat nimic, știe că întotdeauna își face griji fără motiv.

Își privește din nou telefonul, întrebându-se dacă femeia ciudată cu care vorbise era mama Aidei și dacă aceasta avusese dreptate spunând că Aida se află într-un cabinet de tatuaj din Tensta Centrum.

Ușile se închid, dar se redeschid imediat, se aud strigăte de undeva, din față, ușile se închid iarăși și trenul se pune în sfârșit în mișcare.

Un bărbat așezat în fața ei răsfoiește niște ziare. Le pune la un loc, le întinde pe scaunul de alături, pare să compare ceva, le strânge din nou. În reflexia din geam ea vede că bărbatul îi aruncă priviri. Se gândește să-și schimbe locul, dar își pierde șirul ideilor când un semnal la telefon o anunță că a primit un mesaj. E de la Ylva, de la galerie. Simone nu are puterea să-l deschidă. Sperase să fie de la Erik. Nu mai știe câte încercări a făcut, dar îl mai sună o dată pe mobil. Telefonul sună de câteva ori, după care intră brusc cutia vocală.

— Hei, tu, spune bărbatul din fața ei cu o voce plină de insistență provocatoare.

Ea încearcă să-l ignore, se uită pe fereastră și se preface că ascultă la telefon.

— Aloo? spune bărbatul.

Înțelege că tipul nu are de gând să înceteze. Ca mulți alți

bărbați, pare să nu priceapă că femeile au o viață a lor, gânduri ale lor, că nu sunt dispuse totdeauna să-i asculte pe ei.

— Tu, n-auzi că vorbesc cu tine? repetă bărbatul.

Simone se întoarce spre el.

— Te aud foarte bine, spune pe un ton liniștit.

— Atunci de ce nu răspunzi? întreabă el.

— Îți răspund acum.

Bărbatul clipește de câteva ori, apoi sosește replica:

— Ești femeie? Nu-i așa?

Simone înghite în sec și se gândește că este genul acela de bărbat care vrea s-o oblige să-și spună numele, starea civilă și la urmă s-o provoace să devină cu adevărat nesuferită.

— Ești femeie?

— Numai asta voiai să știi? întreabă ea scurt, întorcându-se din nou spre fereastră.

Bărbatul își schimbă locul și se așază lângă ea:

— Ascultă aici… Eu am avut o femeie, și femeia mea, femeia mea…

Simone simte cum îi aterizează pe obraz câteva picături de salivă.

— Era ca Elizabeth Taylor, continuă el. Știi cine e?

Îi scutură brațul.

— Știi cine e Elizabeth Taylor?

— Da, spune nerăbdătoare Simone. Sigur că știu.

El se lasă mulțumit pe spate.

— Mereu avea tipi noi, se plânge el. Voia și mai mult, și mai mult, inele cu diamant și cadouri, și coliere.

Trenul încetinește și Simone își dă seama că trebuie să coboare, a ajuns în Tensta. Se ridică, dar el îi blochează drumul.

— Dă-mi o îmbrățișare, vreau doar o îmbrățișare mică.

Se scuză furioasă, dă la o parte brațul bărbatului și îi simte mâna pe fund. În același moment, trenul se oprește, bărbatul își pierde echilibrul și cade greu, la loc, pe scaun.

— Curvă, spune în urma ei.

Simone părăsește vagonul, aleargă afară din stație, peste

pasajul acoperit cu plexiglas și apoi în jos, pe scară. În fața centrului comercial stau trei oameni beți pe o bancă și vorbesc cu voci hârâite. Simone trece repede prin intrarea principală și încearcă din nou să-l sune pe Erik. De la Systembolaget{20} iese o duhoare de vin roșu trezit, de la o sticlă spartă. Cu răsuflarea întretăiată, trece grăbită prin fața ferestrelor unui restaurant. Vede o masă pe care se înșiruie porumb conservat, felii de castraveți și frunze veștejite de salată. În piața interioară se află un panou mare, pe care sunt trecute toate magazinele din centrul comercial. Citește până ce dă de ceea ce caută: Tensta Tatoo. Conform planului zonei, cabinetul se află cel mai departe, la etajul de sus. Aleargă în direcția scărilor rulante, printre mame în concediu postnatal, pensionari ținându-se de braț și puștani care chiulesc de la școală.

Își imaginează cum tinerii se strâng într-un cerc în jurul unui băiat care zace pe jos, cum ea își face loc și înțelege că e Benjamin, că sângele nu i se mai oprește din tatuajul început.

Merge cu pași mari în sus, pe scara rulantă. Chiar în momentul în care ajunge la etajul superior, privirea ei prinde o mișcare ciudată undeva, mai departe, într-un colț pustiu. Pare că cineva atârnă peste balustradă. Pornește într-acolo și, pe măsură ce se apropie, deslușește mai clar ce se petrece: doi copii îl țin pe al treilea peste balustradă. O siluetă lungă aleargă în jurul lor dând din brațe, ca și cum ar face mișcări de încălzire.

Copiii au pe fețe o expresie absolut liniștită, în vreme ce țin fetița înspăimântată peste balustradă.

— Ce faceți? strigă Simone în timp ce se apropie de ei.

Nu îndrăznește să alerge, se teme că se vor speria și vor scăpa fetița. Ar fi o cădere de cel puțin zece metri, până la parterul pieței interioare.

Băieții au văzut-o și se prefac că-i dau drumul fetei să cadă. Simone începe să strige, dar ei o țin și încep încet s-o tragă înapoi. Unul dintre ei îi zâmbește ciudat, înainte de-a o lua la fugă. Doar băiatul cel solid rămâne pe loc. Fata stă ghemuită lângă balustradă, plângând. Simone se oprește cu inima

bătându-i nebunește și se apleacă spre ea.

— Ești bine?

Fata scutură tăcută din cap. Tremură din tot corpul și se strânge, ca o minge, lângă balustradă. Simone se uită la băiatul supradezvoltat care stă nemișcat și le observă. E îmbrăcat într-o geacă închisă la culoare și are ochelari de soare negri.

— Tu cine ești? întreabă Simone.

În loc să-i răspundă, acesta scoate din buzunar un pachet de cărți de joc și începe să le amestece, să le taie și iar să le amestece.

— Tu cine ești? îi repetă Simone pe un ton mai ferm. Ești prieten cu băieții ăia?

El nu are nicio reacție.

— De ce n-ai făcut nimic? Puteau s-o omoare!

Simone simte adrenalina din sânge, pulsul bătând tare în tâmple.

— Te-am întrebat ceva. De ce n-ai făcut nimic?

Îl privește fix. El tot nu răspunde.

— Idiotule! strigă ea.

Băiatul începe să se depărteze cu pași înceți. Când se ia după el, ca să nu-l lase să dispară, băiatul se împiedică și scapă cărțile de joc din mână. Mormăie ceva pentru sine și se furișează în jos pe scara rulantă.

Simone se întoarce ca să aibă grijă de fetiță, dar aceasta a dispărut. Simone fuge înapoi, de-a lungul galeriei, unde localurile sunt goale și cu lumina stinsă, dar n-o mai vede nici pe fată, nici pe vreunul din băieți. Continuă să meargă și deodată își dă seama că se află în fața cabinetului de tatuaj. Vitrina este acoperită de o peliculă neagră de film și o imagine mare a lupului Fenris{21}. Deschide ușa și intră. Cabinetul pare să fie gol. Peste tot pe pereți se află fotografii cu tatuaje. Ea privește împrejur și tocmai e pe punctul să iasă, când aude un glas subțire, speriat:

— Nicke? Unde ești? Spune ceva!

O draperie neagră se dă la o parte și o fată intră, cu telefonul mobil la ureche. Nu are nimic pe partea de sus a

corpului. Câteva picături fine de sânge i se scurg pe gât în jos. Are chipul concentrat și neliniștit.

— Nicke, spune ea cu glas reținut în telefon. Ce s-a întâmplat?

Pieptul îi este încreștit de frig, dar nu pare să-și dea seama că e pe jumătate goală.

— Pot să te întreb ceva? spune Simone.

Fata părăsește cabinetul, luând-o la fugă. Simone o urmează spre ușă, când aude pe cineva în spatele ei.

— Aida? strigă un băiat cu voce neliniștită.

Se întoarce și vede că este Benjamin.

— Unde e Nicke? întreabă el.

— Cine?

— Fratele mai mic al Aidei, e înapoiat mental. Nu l-ai văzut afară?

— Nu, eu…

— E mare, cu ochelari negri de soare.

Simone revine cu pași lenți în cabinet și se așază pe un scaun.

Aida se întoarce cu fratele ei. Acesta se oprește în fața ușii, dă din cap cu ochi neliniștiți la tot ce-i spune ea, apoi se șterge la nas. Fata intră, își acoperă sânii cu o mână, trece de Simone și Benjamin fără să-i privească și dispare în spatele draperiei. Simone apucă să vadă că i s-a înroșit gâtul, pe care și-a tatuat un trandafir roșu-închis lângă o mică stea a lui David.

— Ce se întâmplă? întreabă Benjamin.

— Am văzut câțiva băieți, nu sunt zdraveni la cap, țineau o fată peste balustradă. Fratele Aidei stătea acolo, și…

— Le-ai spus ceva?

— S-au oprit când am venit eu, dar păreau că vor doar să se distreze.

Benjamin pare foarte stânjenit, i se înroșesc obrajii, își ferește ochii și se uită în jur, ca și cum ar căuta pe unde s-o ia la fugă.

— Nu-mi place că te afli aici, spune Simone.

— Fac ce vreau, răspunde Benjamin.

— Ești prea mic ca să…
— Încetează, spune el cu voce reținută.
— Cum adică? Aveai de gând să te tatuezi și tu?
— Nu, nu voiam.
— Cred că e îngrozitor, cu tatuaje pe gât și pe față…
— Mama, o întrerupe el.
— E urât.
— Aida aude ce spui.
— Deși eu cred…
— Poți să pleci de aici? o întrerupe cu glas tăios Benjamin.

Ea îl privește, se gândește că nu-i recunoaște vocea, dar știe că de fapt ea și Erik au același ton tot mai des.

— Acum mergi cu mine acasă, spune ea liniștită.
— Vin, dacă pleci tu înainte, răspunde el.

Simone părăsește cabinetul și vede că Nicke stă lângă fereastra întunecată, cu brațele încrucișate la piept. Se duce la el, încearcă să fie drăguță și arată spre cărțile lui de pokémon.

— Tuturor le place cel mai mult de Pikachú, spune ea.

Băiatul dă din cap.

— Deși mie îmi place mai mult de Mew, continuă Simone.
— Mew învață lucruri, spune el pe un ton precaut.
— Iartă-mă că am strigat la tine.
— Nimic nu-l poate doborî pe Wailord, nimeni nu-l învinge, el e cel mai mare, continuă băiatul.
— E cel mai mare dintre toți?
— Da, răspunde el cu seriozitate.

Simone ridică o carte de joc pe care băiatul a scăpat-o.

— Cine este ăsta?

Benjamin iese cu ochii lucioși.

— Arceus, răspunde Nicke, punând cartea deasupra.
— Pare drăguț, spune Simone.

Nicke zâmbește larg.

— Plecăm, spune Benjamin cu glas reținut.
— La revedere, zâmbește Simone.
— Bunăsă-țimeargăbine, răspunde Nicke mecanic.

Benjamin merge tăcut lângă Simone.

— Mai bine luăm un taxi, spune ea, când se apropie de

gura de metrou. M-am săturat de metrouri.

— OK, zice Benjamin întorcându-se.

— Așteaptă un pic, spune Simone.

L-a descoperit pe unul dintre băieții care au amenințat-o pe fetiță. Stă lângă intrarea spre peron și pare să aștepte ceva. Simte cum Benjamin încearcă s-o tragă de acolo.

— Ce-i? întreabă ea.

— Vino, era vorba să luăm un taxi.

— Mai întâi, trebuie să vorbesc cu el, spune Simone.

— Mamă, dă-i naibii acum, se roagă Benjamin.

Chipul lui e palid și neliniștit și rămâne pe loc, în vreme ce ea se apropie de băiat.

Simone pune mâna pe umărul băiatului și-l întoarce spre ea. Are poate treisprezece ani dar, în loc să fie speriat sau uimit, îi rânjește batjocoritor, ca și cum i-ar fi întins o cursă.

— Vii cu mine la paznic, îi spune ea pe un ton hotărât.

— Ce-ai zis, băbătio?

— Te-am văzut când…

— Ține-ți gura, o întrerupe băiatul. Să-ți ții gura dacă nu vrei să fii futută.

Simone e așa de uimită, că nu știe ce să răspundă. Băiatul scuipă la picioarele ei, sare peste barieră și coboară încet la metrou.

Simone e înspăimântată, iese și se întoarce la Benjamin.

— Ce-a spus? o întreabă el.

— Nimic, răspunde ostenită.

Merg la stația de taxiuri și se așază pe bancheta din spate a primului taxi. În vreme ce ies din Tensta Centrum, Simone îi spune că au telefonat de la școală astăzi.

— Aida voia să fiu cu ea când își schimba tatuajul, spune Benjamin cu voce scăzută.

— Drăguț din partea ta.

Sunt purtați în tăcere pe Hjulstavägen, de-a lungul unei șine ruginite care se întinde pe un taluz de pietriș brun.

— I-ai spus lui Nicke că e idiot? întreabă Benjamin.

— Am greșit… eu sunt idioată.

— Dar cum ai putut?

— Greșesc adesea, Benjamin, spune ea cu glas stăpânit.

După ce trec de podul Traneberg, Simone aruncă o privire spre Stora Essingen{22}. Nu s-a depus gheață, dar apa pare o masă greoaie și fără culoare.

— Se pare că eu și tatăl tău ne vom despărți, spune ea.

— Aha… De ce?

— Nu are absolut nimic de-a face cu tine.

— Te-am întrebat de ce.

— Nu există niciun răspuns bun, spune Simone. Tatăl tău… Cum să-ți explic? El este dragostea vieții mele, dar… dar se poate totuși sfârși, nu crezi asta la început când cunoști pe cineva, când faci copii și… Iartă-mă, n-ar trebui să-ți vorbesc despre asta. Voiam doar să înțelegi de ce sunt așa de întoarsă pe dos. Dar nu e sigur că ne vom despărți.

— Nu vreau să fiu amestecat.

— Iartă-mă că…

— Încetează odată!… se răstește el.

10.

Marți, opt decembrie,
după-amiaza

Erik știa că nu va putea să doarmă, dar făcuse o încercare. Fusese foarte treaz tot timpul, deși comisarul Joona Linna condusese foarte lin pe drumul 274 peste Värmdö, spre cabana unde se presupunea că se află Evelyn Ek.

Când trec de vechiul joagăr, sub roți începe să scârțâie pietrișul. Capsulele de codeină pe care le-a luat fac ca ochii lui Erik să fie sensibili și uscați. Privește o zonă cu case de vacanță din bârne, pe pajiști înguste. Copacii se înalță despuiați în gerul uscat de decembrie. Lumina și culorile îl fac pe Erik să se gândească la excursiile cu școala din copilărie. Mirosul trunchiurilor putrede, mireasma de ciuperci din humus. Mama lui lucra cu jumătate de normă ca soră la liceul din Sollentuna și era o adeptă convinsă a aerului curat. Ea îi dăduse numele de Erik Maria. Numele acesta bizar venea de la o excursie pe care ea o făcuse pentru îmbunătățirea cunoștințelor de limbă, la Viena; fusese la Burgtheater și văzuse piesa „Tatăl", a lui Strindberg, cu Klaus Maria Brandauer în rolul principal. A fost așa de impresionată, că i-a rămas gândul la numele actorului timp de mulți ani. În copilărie, Erik încerca întotdeauna să-și ascundă al doilea nume, iar în adolescență se recunoștea în cântecul „A Boy Named Sue", de pe un disc cu Johnny Cash, înregistrat la închisoarea San Quentin. „Some gal would giggle and I'd get red, and some guy'd laugh and I'd bust his head, I tell ya, life ain't easy for a boy named Sue."

Tatăl lui Erik, care lucra la Casa de Asigurări, nu avusese decât o singură pasiune adevărată în viață. Era prestidigitator amator și obișnuia să se îmbrace într-o mantie cusută în casă, cu un frac uzat și un fel de joben pe cap, pe care-l numea

„chapeau claque”. Erik și prietenii lui trebuiau să stea pe taburete în garaj, unde tatăl său construise o mică scenă cu chepenguri secrete. Cele mai multe dintre trucuri și le găsise în catalogul de mărfuri de la „Bernandos Magic”, din Bromölla: baghete magice care zuruiau și se deschideau, bile de biliard care se multiplicau cu ajutorul unei carapace, o pungă de mătase cu un buzunar secret și o ghilotină de mână strălucitoare. Acum Erik se gândea cu veselie și tandrețe la tatăl său, cum punea în mișcare cu piciorul casetofonul cu Jean Michel Jarre, în vreme ce făcea mișcări magice deasupra unui craniu care plutea în aer. Erik spera din toată inima că tatăl său nu observase niciodată cum se rușina el, când crescuse mai mare și cum își ridica ochii spre cer, în spatele lui.

Nu exista nicio explicație mai profundă a faptului că Erik devenise medic. Într-adevăr, nu-și dorise niciodată altă profesie, nu-și imaginase altă viață. Își amintește toate sfârșiturile de an școlar ploioase, steagul ridicându-se și Psalmii de vară.

Întotdeauna avusese cele mai mari note la toate obiectele. Mama vorbea adesea despre faptul că suedezii sunt răsfățați de soartă, luând bunăstarea drept ceva de la sine înțeles, când de fapt nu era probabil decât o mică paranteză. Ea credea că sistemul de îngrijire medicală și stomatologică gratuită, învățământul preșcolar și întreaga școală gratuită, liceul și universitatea gratuite și ele ar fi putut dispărea oricând. Dar tocmai acum existau posibilități pentru un băiat sau o fată obișnuită să studieze ca să ajungă medic, arhitect sau doctor în științe economice, la oricare dintre universitățile țării, fără să aibă avere, stipendii sau donații.

Înțelegerea faptului că aceste posibilități sunt un privilegiu îl însoțise pe vremea când era tânăr ca un nimb de aur. Îi dădeau un avantaj și o conștiință a țelului, dar poate și un fel de aroganță.

Își amintește cum, la optsprezece ani, aflându-se acolo, în Sollentuna, pe canapea și privindu-și diploma cu rezultate excepționale, își lăsase apoi privirea să alunece peste odaia

simplu mobilată. Rafturile de cărți cu bibelouri și suvenire, fotografiile în ramele lor de alpaca, fotografii de la confirmarea părinților, de la nunta lor și de la aniversările de cincizeci de ani, urmate de vreo zece fotografii cu singurul lor fiu, de la bebeluș dolofan în rochiță brodată la tinerelul surâzător în costum ca un burlan.

Mama lui intrase în cameră, întinzându-i formularele de înscriere la Facultatea de Medicină. Ea avusese dreptate, exact așa cum avea întotdeauna. De îndată ce pusese piciorul în institutul Karolinska, pentru Erik fusese ca și cum ar fi ajuns acasă. Când s-a specializat apoi în psihiatrie, a înțeles că meseria de medic avea să i se potrivească mai bine chiar decât voia să recunoască. După perioada de AT{23}, cele optsprezece luni de practică necesare înainte ca Direcția Socială să-i elibereze legitimația de medic, lucrase pentru „Medici fără Frontiere". Nimerise la Chisimayu, la sud de Mogadishu, în Somalia. Fusese o perioadă foarte intensă, într-un spital de campanie a cărui dotare consta din echipament medical suedez scos din folosință, aparate Röntgen din anii '60, medicamente care depășiseră termenul de garanție, paturi de metal ruginite și pătate din secții de spital închise sau renovate. În Somalia întâlnise pentru prima oară oameni grav traumatizați. Copii care își pierduseră gustul de jucat, care erau apatici, tineri care pe un ton neutru depuneau mărturie cum fuseseră siliți să făptuiască crime îngrozitoare, femei cărora li se făcuse atât de mult rău, încât nu mai puteau vorbi, ci doar zâmbeau pasive și nu ridicau niciodată privirea. Erik simțise că voia să lucreze pentru a ajuta oameni care rămâneau prizonierii violențelor la care fuseseră supuși și care erau chinuiți, cu toate că torționarii lor dispăruseră de mult.

Erik s-a întors acasă și a făcut cursurile de psihoterapie la Stockholm. Abia atunci când s-a specializat în psihotraumatologie și psihiatria catastrofelor, a intrat în contact cu diferite teorii despre hipnoză. Ceea ce îl atrăgea la hipnoză era eficacitatea ei, faptul că psihiatrul putea să se apropie așa de repede de originea traumei. Erik a înțeles că această rapiditate era nespus de importantă dacă voiai să

lucrezi cu victime de război și victime ale unor catastrofe naturale.

A făcut o instruire de bază în hipnoză la *European Society of Clinical Hypnosis,* a devenit repede membru în *The Society for Clinical and Experimental Hypnosis, The European Board of Medical Hypnosis,* al Societății suedeze pentru hipnoza clinică și a corespondat timp de mulți ani cu Karen Olness, pediatra americană a cărei metodă originală de-a hipnotiza bolnavi cronici și copii grav afectați de durere îl impresionase în cea mai mare măsură.

Timp de cinci ani, Erik lucrase în Uganda pentru Crucea Roșie cu oameni traumatizați. În timpul acestei perioade, nu avusese de fapt timp să probeze sau să dezvolte hipnoza, situațiile erau prea copleșitoare și acute, aproape întotdeauna era vorba de rezolvarea unor necesități elementare. În tot acest timp se folosise de hipnoză de vreo zece ori și atunci de fapt doar în situații simple, pentru a opri durerea celor alergici la analgezice sau ca un prim blocaj al unor fobii fixe. Dar odată, în ultimul an petrecut în Uganda, dăduse peste o fetiță care stătea închisă într-o odaie, pentru că nu se oprea din țipat. Călugărițele catolice care lucrau ca surori îi explicaseră că fetița sosise târându-se pe drum dintr-o așezare de cocioabe aflată la nord de Mbale. Ele credeau că aparținea populației bagisu, pentru că vorbea lugisu. Nu dormise nici măcar o singură noapte, în schimb striga neîntrerupt că ea era un demon îngrozitor cu foc în ochi. Erik le rugase să deschidă ușa odăii în care se afla fata. De îndată ce a văzut-o, și-a dat seama că suferea de deshidratare acută. Când încercase s-o facă să bea, începuse să urle, ca și cum vederea apei o ardea ca focul. Se rostogolea pe podea, țipând. El se hotărâse să încerce hipnoza, ca s-o liniștească. O călugăriță care se numea Marion traducea vorbele lui în bukusu, limbă pe care fata ar fi trebuit s-o înțeleagă și când ea a început să asculte, a fost ușor s-o cufunde în hipnoză. În răstimp de doar o oră, fata dezvăluise întreaga ei traumă psihică. O cisternă ieșise de pe șosea undeva mai jos de Jinja, la nord de așezarea de cocioabe, pe Mbale-Soroti Road. Vehiculul greu se răsturnase

și făcuse o groapă adâncă la marginea șoselei. Dintr-o spărtură în rezervorul uriaș țâșnise pe pământ benzină curată. Fata alergase acasă și îl găsise pe unchiul ei, îi povestise despre benzina care se scurgea în pământ. Unchiul alergase cu două bidoane goale de plastic. Când fata îl ajunsese din urmă pe unchi, vreo zece oameni erau deja acolo, lângă cisternă. Își umpleau bidoanele cu benzina din șanț. Mirosea teribil, soarele strălucea și era cald. Unchiul fetei îi făcuse semn cu mâna. Ea luase primul bidon începând să-l târască spre casă. Era foarte greu. Se oprise ca să ridice bidonul, să-l pună pe cap, și văzuse o femeie cu basma albastră stând lângă cisternă, cu benzina până la genunchi, umplând sticle mici. Mai departe, pe drumul spre oraș, văzuse un bărbat în cămașă galbenă de camuflaj. Acesta venea pe jos, avea o țigară în gură, iar când trăgea din ea, se vedea jăraticul.

Erik își amintește limpede cum arăta fata în vreme ce vorbea. Vocea îi era groasă și suna înfundat, iar lacrimile îi curgeau pe obraji când povestea cum prinsese focul de la țigară cu ochii ei și-l aruncase pe femeia cu basma albastră. Focul se afla în ochii ei, zicea. Pentru că atunci când se întorsese și privise femeia, aceasta luase foc. Mai întâi, basmaua albastră, apoi fusese învăluită în întregime de flăcări mari. Dintr-odată, în jurul cisternei era ca o furtună de foc. Fata o luase la goană și nu auzea decât strigătele din urma ei.

După ședința de hipnoză, Erik și sora Marion vorbiseră cu fata vreme îndelungată despre ceea ce le povestise aceasta. Îi explicaseră iar și iar că aburii de la benzină, care miroseau așa de puternic, fuseseră cei care începuseră să ardă. Țigara bărbatului aprinsese cisterna și asta nu avea nimic de-a face cu ea.

La doar câteva luni după întâmplarea cu fata, Erik s-a întors la Stockholm și a cerut o subvenție de la Consiliul pentru Cercetări Medicale ca să studieze aprofundat hipnoza și traumele la institutul Karolinska. Era la puțin timp după ce o întâlnise pe Simone. Își amintea cum o văzuse la o petrecere mare la universitate; ea era exuberantă, cu obrajii roșii și plină de viață. Mai întâi remarcase părul ei blond-roșcat,

cârlionțat. Apoi îi văzuse fața. Fruntea îi era arcuită și palidă, pielea fină plină de pistrui brun-deschis. Arăta ca un îngeraș de pe un semn de carte, micuță și subțire. Încă își mai amintea cum era îmbrăcată în seara aceea: purta o bluză verde de mătase, strâns lipită de trup, pantaloni lungi, negri și pantofi cu toc înalt, închiși la culoare. Buzele îi erau vopsite într-un roz-palid și ochii verzi îi străluceau.

S-au căsătorit un an mai târziu și au încercat destul de repede să aibă un copil. Însă lucrurile s-au complicat, ea a făcut patru avorturi spontane, unul după altul. Erik își amintește mai ales unul dintre ele. Simone era în săptămâna a șaisprezecea, când a născut o fetiță moartă. Exact la doi ani după aceea s-a născut Benjamin.

Erik se uită mijindu-și ochii pe fereastra mașinii, în vreme ce ascultă discuția cu voce joasă pe care Joona o poartă prin stație cu colegii, pe drum spre Värmdö.

— M-am gândit la ceva, spune Erik.

— Da?

— Ziceam că Josef Ek nu poate fugi din spital; dar, vreau să spun, dacă a reușit să-și facă toate rănile alea cu cuțitul, n-ar trebui să fim prea siguri.

— Și eu m-am gândit la același lucru, răspunde Joona.

— OK.

— L-am plasat deja pe unul dintre oamenii mei în fața salonului.

— Probabil nu e necesar, spune Erik.

— Da.

Trei mașini au fost parcate în rând la marginea drumului, sub un stâlp de înaltă tensiune. Patru polițiști stau în lumina albă și vorbesc, își pun pe ei veste de protecție și arată pe o hartă. Lumina soarelui se reflectă orbitor în pereții de sticlă ai unei sere vechi.

Joona se așază din nou la volan, aducând înăuntru aerul rece. Așteaptă să se urce și ceilalți în mașini și bate gânditor cu degetele în volan.

De la stația poliției se aude o suită rapidă de sunete, apoi un pârâit puternic care este întrerupt brusc. Joona schimbă

frecvența, verifică dacă și ceilalți sunt cu el, schimbând câteva cuvinte cu fiecare, înainte să întoarcă cheia în contact.

Mașinile merg în șir de-a lungul unui ogor brun, prin fața unui crâng de mesteceni și a unui siloz mare, ruginit.

— Când ajungem, aștepți în mașină, spune Joona cu glas scăzut.

— Da, răspunde Erik.

Câteva ciori se ridică de pe drum și zboară fâlfâind din aripi.

— Care sunt părțile negative ale hipnozei? întreabă Joona.

— Ce vrei să spui?

— Tu erai unul dintre cei mai buni din lume, dar te-ai oprit.

— Oamenii au motive întemeiate să păstreze lucrurile ascunse, răspunde Erik.

— Sigur, dar…

— Și aceste motive sunt foarte greu de judecat în cazul hipnozei.

Joona îi aruncă o privire sceptică.

— Oare de ce nu pot crede că ăsta e motivul pentru care ai încetat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Erik.

Trunchiuri de copaci se întrevăd la marginea drumului. Pădurea devine mai deasă și se întunecă mai tare. Pietrișul scârțâie sub roți. Cotesc pe un drum de pădure îngust, trec pe lângă câteva case de vacanță și se opresc. Departe, printre brazi, Joona vede o casă de lemn maronie, într-o poiană întunecată.

— Sper că rămâi aici, îi spune lui Erik, și iese din mașină.

În vreme ce Joona se îndreaptă spre intrarea unde se află deja ceilalți polițiști așteptându-l, el se gândește din nou la băiatul hipnotizat, la Josef. Cuvintele care îi ieșeau printre buzele lipsite de vigoare. Un băiat care povestea agresiunea lui bestială cu o limpezime detașată. Amintirea trebuie să fi fost foarte clară pentru el: convulsiile ca de febră ale surorii mai mici, furia care se revărsa în valuri, alegerea cuțitelor, euforia depășirii granițelor. La sfârșitul ședinței de hipnoză,

descrierile lui Josef deveniseră confuze, era tot mai greu de înțeles ce voia să spună, ce percepea el de fapt, dacă sora mai mare, Evelyn, fusese cea care îl obligase să săvârșească omorurile.

Joona îi strânge pe cei patru polițiști în jurul său. Fără să exagereze, le descrie seriozitatea acțiunii lor și le dă instrucțiuni pentru folosirea armelor, sfătuindu-i ca eventualele focuri de armă să fie în orice caz îndreptate spre picioare. Evită termenii folosiți la cursurile de tactică specială polițienească și, în loc de asta, le explică faptul că foarte probabil vor avea de-a face cu o persoană absolut nepericuloasă.

— Vreau să vă îndemn pe toți să acționați cu grijă, ca să nu speriați fata, spune Joona. Poate e speriată, poate e rănită, dar totodată nu trebuie să uitați nicio clipă că ar putea fi și o ființă foarte periculoasă.

Trimite o patrulă formată din trei polițiști să înconjoare casa, rugându-i să nu calce în straturile de zarzavat și să se țină în afara grădinii, ca să se poată apropia din spate de la o distanță sigură.

Aceștia o iau în jos pe poteca din pădure, unul se oprește chiar să-și vâre în gură o doză de tabac. Fațada casei de culoarea ciocolatei este formată din șipci așezate una peste alta. Tocurile ferestrelor sunt albe și ușa de la intrare e neagră. Perdele roz acoperă ferestrele. Nu se vede fum ieșind din horn. Pe prima treaptă se află o mătură, într-o găleată din plastic cu conuri uscate de brad.

Joona vede cum grupul de polițiști se răspândește în jurul casei, la o distanță convenabilă, cu armele scoase. O cracă trosnește. În depărtare se aude ecoul loviturilor unei ciocănitori. Joona urmărește cu privirea deplasarea polițiștilor și, în același timp, se apropie de casă încet, încercând să vadă prin pânza roz a perdelelor. Îi face semn agentului de poliție Kristina Andersson, o tânără cu trăsături ascuțite, să rămână la intrare. Ea are obrajii roșii și face un semn din cap, fără să-și ia privirea de la casă. Cu o seriozitate liniștită, își scoate pistolul și se retrage câțiva pași lateral.

Casa e goală, gândește Joona și se apropie de scară. Scândurile trosnesc ușor sub greutatea lui. Se uită la perdea, dacă nu se mișcă, în vreme ce bate la ușă. Nu se întâmplă nimic. Așteaptă o clipă, apoi înțepenește: i se pare că a auzit ceva și cercetează cu privirea pădurea, în spatele casei, dincolo de copaci și hățiș. Își scoate pistolul, un Smith & Wesson greu, pe care îl preferă armei standard marca Sig Sauer, îi ridică piedica și verifică dacă glonțul se află pe țeavă. Dintr-odată, se aud foșnituri la marginea pădurii și o căprioară fuge printre copaci cu mișcări iuți, stângace. Kristina Andersson zâmbește neliniștită, când îi aruncă o privire. El arată spre fereastră, se apropie atent și privește înăuntru, pe la marginea perdelei.

Vede în penumbră o masă de nuiele cu o tăblie de sticlă zgrunțuroasă și o canapea îmbrăcată în catifea brun-deschis. Pe spătarul unui scaun de lemn roșu atârnă la uscat două perechi de chiloți albi de bumbac. În colțul folosit drept bucătărie se află mai multe pachete cu macaroane, un borcan cu sos de pesto, conserve și o pungă cu mere. Câteva tacâmuri lucesc pe podea, în fața chiuvetei și sub masă. Joona se întoarce la scară, îi face semn Kristinei Andersson că o să intre, deschide apoi ușa și se trage într-o parte, primește un semnal de la polițistă, aruncă o privire înăuntru și apoi trece peste prag.

Erik stă în mașină și vede doar de la distanță ce se întâmplă. Îl vede pe Joona Linna dispărând în casă, urmat de o altă polițistă. După un scurt moment, Joona e înapoi, pe scară. Trei polițiști înconjoară casa și se opresc în fața lui. Vorbesc, se uită la hartă, arată cu degetul spre drum și spre celelalte case. Joona pare că vrea să le arate ceva în spatele casei. Toți îl urmează și ultimul dintre ei închide ușa, ca să nu lase să intre frigul.

Brusc, Erik vede pe cineva stând între copaci, acolo unde pământul începe să coboare spre lac. Este o fată slabă, cu o armă în mână, o pușcă cu alice. Țeava dublă, lucioasă se târăște pe pământ, atunci când ea pornește în direcția casei. Erik vede țeava cum saltă printre tufe de afine și mușchi.

Polițiștii nu au văzut fata, iar ea nu a avut cum să-i vadă. Erik formează numărul de mobil al lui Joona. Telefonul începe să sune în mașină – se află pe scaunul de alături.

Fata merge fără grabă printre copaci, cu pușca atârnându-i în mână. Erik înțelege că situația poate deveni periculoasă, dacă fata și polițiștii se surprind unii pe alții. Iese din mașină, fuge spre intrare, apoi merge cu pași normali.

— Bună, strigă Erik.

Fata se oprește, întorcând privirea spre el.

— Cam frig astăzi, spune el cu glas scăzut.

— Ce?

— E frig la umbră, spune mai tare.

— Da, răspunde ea.

— Ești nouă pe aici? întreabă, continuând să meargă spre ea.

— Nu, am împrumutat casa de la mătușa mea.

— Sonja e mătușa ta?

— Da, zâmbește fata.

Erik ajunge lângă ea.

— Ce vânezi?

— Iepuri, îi răspunde ea.

— Pot să mă uit la pușcă?

Ea o desface, apoi i-o întinde. Nările îi sunt roșii. Ace uscate de pin s-au prins în părul ei de culoarea nisipului.

— Evelyn, spune Erik pe un ton liniștit. Sunt aici câțiva polițiști care vor să vorbească cu tine.

Fata pare neliniștită, se dă un pas înapoi.

— Dacă ai timp, spune el zâmbitor.

Ea dă vag din cap și Erik strigă spre casă. Joona iese cu o mină iritată, gata să-i ordone să se întoarcă înapoi, la mașină. Când o vede pe fată, înțepenește o fracțiune de secundă.

— Ea este Evelyn, spune Erik, întinzându-i arma.

— Bună, zice Joona.

Fata se albește la față, pare gata să leșine.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi explică Joona serios.

— Nu, șoptește ea.

— Vino în casă.

— Nu vreau.

— Nu vrei să intri?

Evelyn se întoarce spre Erik:

— Trebuie? întreabă cu buzele tremurându-i.

— Nu, răspunde el. Hotărăști tu singură.

— Urmează-mă, dacă ești amabilă, spune Joona.

Ea scutură din cap, dar îl urmează totuși în casă.

— Aștept afară, spune Erik.

Se depărtează un pic de intrare. Pietrișul este acoperit de ace de brad și conuri maronii. Prin pereții casei, o aude pe Evelyn țipând. Un singur țipăt. Rătăcit și disperat. Expresia unei pierderi de neînțeles. Cunoaște așa de bine țipătul acesta, din vremea petrecută în Uganda!

•

Evelyn stă pe canapea, cu amândouă mâinile strânse între genunchi, cu fața de culoarea cenușii. A aflat ce s-a întâmplat cu familia ei. Fotografia din rama care seamănă cu o ciupercă otrăvitoare zace pe podea. Mama și tata stau pe ceva ce pare un hamac. Sora cea mică este între ei. Părinții își mijesc ochii în lumina puternică a soarelui, în vreme ce ochelarii surorii mai mici lucesc albi.

— Condoleanțele mele, spune Joona cu glas reținut.

Fetei îi tremură bărbia.

— Crezi că poți să ne ajuți să înțelegem ce s-a petrecut? întreabă el.

Scaunul scârțâie sub greutatea lui Joona. Așteaptă un moment, apoi continuă:

— Unde te aflai luni, 7 decembrie?

Fata scutură din cap.

— Ieri, precizează Joona.

— Eram aici, spune ea cu voce stinsă.

— În casă?

Ea îi întâlnește privirea:

— Da.

— Ai stat doar aici?

Ea face un gest spre pat și spre manualele de științe politice.

— Studiezi?

— Da.

— Așa că n-ai părăsit casa ieri?

— Nu.

— Poate să confirme cineva asta?

— Ce anume?

— Nu era nimeni cu tine? întreabă Joona.

— Nu.

— N-ai nicio bănuială cine i-ar fi putut face asta familiei tale?

Fata scutură din cap.

— E cineva care v-a amenințat?

Ea pare să nu-l audă.

— Evelyn?

— Da? Ce-ai spus adineauri?

Fata își strânge mâinile tare între genunchi.

— Ți-a amenințat cineva familia, aveți dușmani?

— Nu.

— Știi că tatăl tău avea datorii mari?

Ea clatină din cap.

— Avea, spune Joona. Tatăl tău împrumutase bani de la persoane dubioase.

— Aha.

— N-ar putea să fie unul dintre ei…

— Nu, îl întrerupe ea.

— De ce nu?

— Nu înțelegeți absolut nimic, spune fata, ridicând glasul.

— Ce nu înțelegem?

— Nu înțelegeți nimic.

— Povestește-ne despre ce e vorba…

— Nu pot, țipă fata.

E așa de emoționată, că începe să plângă, fără să-și ferească fața. Kristina Andersson se duce la ea și o îmbrățișează, iar după o vreme fata se mai calmează. Stă complet nemișcată în brațele polițistei, cu trupul scuturat din când în când de suspine.

— Fetițo, spune Kristina Andersson cu un glas mângâietor.

O ține pe fată strâns lângă ea, netezindu-i părul. Brusc, Kristina scoate un țipăt și o îmbrâncește pe Evelyn jos, pe podea.

— La naiba, m-a mușcat… m-a mușcat!

Își privește degetele însângerate. Sângele îi curge dintr-o rană de la gât.

Evelyn stă pe podea, ascunzându-și cu mâna un surâs confuz. Ochii i se dau peste cap și cade pe spate, leșinată.

11.

Marți, opt decembrie,
seara

Benjamin s-a închis în odaia lui. Simone stă la masa din bucătărie cu ochii închiși și ascultă radioul. E o transmisiune directă de la sala de concerte Berwald. Încearcă să-și imagineze viața ca femeie singură. „Nu s-ar deosebi prea mult de ce am acum, gândește ea ironic. Poate am să merg la concerte, la teatru și la expoziții, ca toate femeile singure.”

Găsește o sticlă cu whisky, își toarnă un pic, adaugă câteva picături de apă: un lichid galben-pal, într-un pahar greu. Ușa de la intrare se deschide, în vreme ce notele calde ale unei piese de Bach umplu bucătăria. E o melodie blândă și melancolică. Erik stă în cadrul ușii și o privește, e cenușiu la față de osteneală.

— Pare bun, spune el.

— E ceva ce se numește whisky, răspunde ea, întinzându-i paharul.

Își toarnă altul pentru ea însăși, apoi stau în picioare unul în fața altuia ciocnind, plini de seriozitate.

— Ai avut o zi grea? îl întreabă încet.

— Destul, răspunde el, schițând un zâmbet.

Dintr-odată pare așa de epuizat! Peste trăsături îi plutește ceva neclar, ca un strat subțire de praf.

— Ce asculți? o întreabă.

— Vrei să închid?

— Nu din cauza mea – e frumos.

Erik golește paharul, îl întinde și ea îi mai toarnă whisky.

— Așadar, Benjamin nu și-a făcut niciun tatuaj, spune el.

— Ai urmărit drama la mesageria vocală!

— Nu chiar, n-am prea avut timp, abia în drumul spre casă…

— Nu, îl întrerupe ea, gândindu-se la femeia care îi răspunsese când sunase.

— A fost foarte bine că te-ai dus și l-ai luat de acolo, spune Erik.

Ea aprobă, gândindu-se cum toate sentimentele zac închise în fiecare dintre ei, cum nicio relație nu poate fi liberă și fără limitări, cum totul se intersectează cu totul.

Beau din nou și observă deodată că Erik îi zâmbește. Surâsul lui, cu dinții puțin strâmbi, a făcut-o întotdeauna să-și simtă genunchii moi. Se gândește ce mult și-ar dori să se culce cu el acum, fără nicio vorbă, fără complicații. Într-o zi tot vom fi singuri, își spune ea.

— Nu știu nimic, zice scurt. Sau, mai curând… Știu că nu pot avea încredere în tine.

— De ce spui…

— Mi se pare c-am pierdut totul, îl întrerupe. Tu doar dormi sau ești la lucru, sau unde ești. Aș vrea să facem lucruri împreună, să călătorim, să fim împreună.

Erik lasă din mână paharul și pășește spre ea:

— Nu o putem face? zice el iute.

— Taci, șoptește ea.

— De ce nu?

Îi zâmbește, o mângâie pe obraz și devine serios. Dintr-odată, se sărută. Simone simte cum tot trupul i-a tânjit după asta, cum a dorit săruturile.

— Papa, știi unde…

În ușa bucătăriei, Benjamin tace când îi vede.

— Nu sunteți normali, suspină el și pleacă.

— Benjamin, strigă Simone în urma lui.

El se întoarce.

— Ai promis să aduci mâncarea, spune ea.

— Ai dat telefon?

— E gata peste cinci minute, spune ea, dându-i portofelul. Știi unde e restaurantul thailandez?

— Nu, mormăie el.

— Mergi drept înainte pe stradă, spune ea.

— Încetează!

— Ascult-o pe mama, zice și Erik.

— Mă duc să aduc mâncare de la colț, n-o să se întâmple nimic, spune Benjamin, ieșind în hol.

Simone și Erik își zâmbesc, aud ușa de la intrare închizându-se și apoi pași repezi în jos, pe scară.

Erik scoate din bufet trei pahare, rămâne în picioare, ia mâna Simonei și o ține lipită de obrazul lui.

— Vrei să mergem în dormitor? îl întreabă ea.

Erik pare exagerat de bucuros, dar exact atunci sună telefonul.

— Nu răspunde, îi sugerează el.

— Poate să fie Benjamin, spune ea, ducând receptorul la ureche. Da, Simone la telefon.

Nu se aude nimic, doar un hârșâit mic, ca de la un fermoar care este tras.

— Alo?

Simone pune telefonul la loc.

— Nu era nimeni? întreabă Erik.

Simone își spune că arată neliniștit. Se duce la fereastră și aruncă o privire în stradă. Din nou, o aude în sinea ei pe femeia care i-a răspuns, când formase numărul de la care fusese sunat Erik azi-dimineață. „Termină, Erik”, râsese ea. Termină, ce? Să-i scoată hainele, să-i sugă sânii, să-i ridice fusta.

— Sună-l pe Benjamin, zice Erik cu glas încordat.

— De ce să…

Ia telefonul în mână, chiar în clipa în care acesta începe să sune din nou.

— Alo? spune ea.

Cum nimeni nu răspunde, închide și formează numărul lui Benjamin.

— E ocupat.

— Ce-o fi cu el, mă uit pe stradă, dar nu-l văd, spune Erik.

— Să mă duc după el?

— Poate ar fi bine.

— O să fie furios pe mine, zâmbește ea.

— Mă duc eu, spune Erik și iese pe hol.

Tocmai își ia geaca din cuier, când se deschide ușa și Benjamin intră înăuntru. Erik pune geaca înapoi și ia punga cu cartoanele de mâncare aburindă.

Se așază toți trei în fața televizorului și se uită la un film, mâncând direct din cartoane. Benjamin râde la un schimb de replici. Se uită mulțumiți unul la altul, exact cum făceau când el era mic și râdea în hohote la programul pentru copii. Erik pune mâna pe genunchiul Simonei și ea își pune mâna peste a lui, împletindu-și degetele.

Actorul Bruce Willis zace pe spate și își șterge gura de sânge. Telefonul sună iar și Erik dă deoparte mâncarea, ridicându-se de pe canapea. Iese în hol și răspunde cât de liniștit poate.

— Erik Maria Bark.

Nu se aude nimic, doar un păcănit slab.

— Gata, zice el furios.

— Erik?

E vocea Daniellei.

— Tu ești, Erik? întreabă ea.

— Stăm și mâncăm.

O aude respirând mai repede.

— Ce-a vrut?

— Cine?

— Josef, spune ea.

— Josef Ek? întreabă Erik.

— A spus ceva? repetă Daniella.

— Când?

— Acum… la telefon!

Erik aruncă o privire prin ușa camerei de zi și-i vede pe Simone și pe Benjamin uitându-se la film. Se gândește la familia din Tumba. Fetița, mama și tata. Oribilul atac de nebunie din spatele crimelor.

— De ce crezi că a sunat la mine? întreabă Erik.

Daniella își drege glasul.

— Trebuie s-o fi convins-o pe asistentă să-ți dea telefon, am vorbit cu centrala, i-au făcut legătura cu tine.

— Ești sigură de asta? întreabă Erik.

— Josef țipa când am intrat, își smulsese toate firele, i-am dat Alprazolam, dar a spus o grămadă de lucruri despre tine, înainte să adoarmă.

— Ce anume? Ce-a spus?

Erik o aude pe Daniella înghițind greu și vocea ei pare foarte obosită când răspunde:

— Că tu i-ai futut creierul, că ar trebui s-o lași dracului pe soră-sa, a repetat asta de mai multe ori, că trebuie să te aștepți să fii exterminat.

12.

Marți, opt decembrie,
seara

Trecuseră trei ore de când Joona o însoțise pe Evelyn la închisoarea Kronoberg. Fusese dusă într-o celulă mică, cu pereți reci și gratii orizontale în fața ferestrei aburite. Mirosea a vomă de la chiuveta de inox din colț. Când o părăsise, Evelyn stătea în fața patului prins în perete, cu o saltea verde de plastic și privindu-l cu ochi întrebători.

După aducerea suspectei, procurorul are cel mult douăsprezece ore la dispoziție pentru a se hotărî dacă o va reține sau o va elibera. Dacă ia decizia de reținere, mai are un răgaz până la ora douăsprezece în ziua a treia, înainte să adreseze tribunalului cererea de arestare și de ținere în detenție a suspectului. Dacă nu face asta, ea va fi pusă în libertate. Cerând reținerea ei, o va face fie din motive întemeiate, fie din motive plauzibile, ceea ce e o formă și mai puternică a suspiciunii.

Joona se întoarce acum pe coridorul cu pereți albi, lucioși. Trece prin fața șirului de uși verzi ale celulelor. Se vede reflectat în plăcile de metal cu mâner și încuietoare. Termosuri albe stau pe podea, în fața fiecărei uși. Plăcuțe roșii marchează dulapurile cu stingătoarele de incendiu. Un cărucior de curățenie, cu pungi albe pentru lenjerie și altele, verzi, pentru gunoi a fost lăsat în fața recepției.

Joona se oprește să schimbe câteva vorbe cu un curator de la Individuell Människohjälp{24}, apoi continuă prin secția de femei.

În fața uneia dintre cele cinci camere de interogatoriu se află Jens Svanehjälm, noul procuror-șef al regiunii Stockholm. Pare să aibă doar vreo douăzeci de ani, dar de fapt are patruzeci. Are o privire de băiețandru și obrajii îi sunt ca de

copil, ca și cum niciodată în viață n-ar fi avut de-a face cu ceva zguduitor.

— Evelyn Ek, spune Jens, ezitând. Ea este cea care și-a obligat fratele să-și omoare întreaga familie?

— Așa a spus Josef când a…

— Deși nimic din mărturisirile făcute sub hipnoză nu va putea fi folosit, îl întrerupe Jens. Asta se opune atât dreptului la tăcere, cât și dreptului de a nu te acuza singur.

— Înțeleg, deși nu a fost un interogatoriu, el nu era bănuit, răspunde Joona.

Jens își privește telefonul mobil, spunând în același timp:

— E suficient faptul că discuția se referea la acea situație pe care o avea în vedere ancheta preliminară, ca să fie socotită drept interogatoriu.

— Sunt conștient de asta, dar eu am văzut altfel prioritățile, spune Joona.

— Așa am crezut și eu, însă…

Tace o clipă, privindu-l pe furiș pe Joona, ca și cum ar aștepta ceva.

— Curând voi ști ce s-a întâmplat, spune Joona.

— Sună bine, zice Jens cu un aer mulțumit. Pentru că singura informație pe care am primit-o când am înlocuit-o pe Anita Niedel a fost că, dacă Joona Linna spune că va afla adevărul, atunci o s-o și facă.

— Am avut împreună câteva bătălii.

— La asta se referea, zâmbește ea.

— Să intru?

— Tu conduci interogatoriul, dar…

Jens Svanehjälm se scarpină în ureche și mormăie că nu vrea notițe, nu vrea rezumate, nici vreo nelămurire sau problemă contradictorie.

— Întotdeauna fac interogatorii-dialog, dacă este posibil, răspunde Joona.

— Dacă-l înregistrezi, nu cred că este nevoie de un martor, nu în stadiul acesta, spune Jens.

— Sunt de acord.

— Noi o audiem pe Evelyn Ek doar pentru informații,

subliniază Jens.

— Vrei să-i comunic faptul că o suspectăm de complicitate la crimă? întreabă Joona.

— Trebuie să hotărăști singur, dar grăbește-te, nu ți-a rămas prea mult timp.

Joona bate la ușă și intră în sala tristă de interogatoriu, unde jaluzelele sunt lăsate la ferestrele cu gratii. Evelyn Ek stă pe un scaun cu umerii încordați. Chipul ei e lipsit de expresie, fălcile sunt strânse, privirea e fixată pe tăblia mesei și își ține brațele încrucișate la piept.

— Bună, Evelyn.

Fata își ridică privirea speriată. Joona se așază pe scaunul din fața ei. La fel ca fratele său, este frumoasă, trăsăturile sunt neobișnuite, dar simetrice. Are păr castaniu-deschis și o privire inteligentă. Joona înțelege că are un chip care la prima vedere poate părea neinteresant, dar care devine din ce în ce mai frumos, pe măsură ce îl privești.

— Aș dori să vorbim un pic, spune el. Ce părere ai?

Ea ridică din umeri.

— Când l-ai întâlnit pe Josef ultima oară?

— Nu-mi amintesc.

— A fost ieri?

— Nu, spune ea uimită.

— Cu câte zile în urmă a fost?

— Poftim?

— Vreau să știu când l-ai întâlnit pe Josef ultima oară, spune Joona.

— Păi, a fost cu mult timp în urmă.

— Te-a vizitat la casa de vacanță?

— Nu.

— Niciodată? Nu ți-a făcut nicio vizită acolo?

Ea dă din umeri:

— Nu.

— Dar cunoaște casa! Nu-i așa?

Fata dă din cap.

— A fost acolo în copilărie, răspunde, privindu-l lung cu ochii ei căprui-închis.

— Când a fost asta?

— Nu știu… eu aveam zece ani, am închiriat cabana într-o vară când mătușa Sonja era în Grecia.

— Și Josef nu a mai fost de atunci acolo?

Privirea lui Evelyn se mută brusc pe peretele din spatele lui Joona.

— Nu cred, spune ea.

— Câtă vreme ai locuit în casa mătușii?

— M-am mutat chiar după începerea semestrului.

— În august.

— Da.

— Ai locuit acolo din august, asta înseamnă patru luni. Într-o cabană mică din Värmdö. De ce?

Din nou privirea îi fuge, se fixează dincolo de capul lui Joona.

— Ca să am liniște să studiez, răspunde ea.

— Patru luni?

Fata își schimbă poziția pe scaun, își încrucișează picioarele și se scarpină pe frunte.

— Am nevoie de liniște, suspină ea.

— Cine te deranjează?

— Nimeni.

— În cazul acesta, de ce ai nevoie de liniște?

Ea zâmbește vag, fără veselie:

— Îmi place pădurea.

— Ce studiezi?

— Științe politice.

— Și te întreții din bursă?

— Da.

— De unde îți cumperi mâncare?

— Merg cu bicicleta până la Saltarö.

— Nu e prea departe?

Evelyn înalță din umeri:

— Ba da.

— Ai întâlnit acolo vreo persoană cunoscută?

— Nu.

El cercetează fruntea tânără, netedă a fetei.

— L-ai întâlnit pe Josef acolo?

— Nu.

— Evelyn, ascultă-mă, spune Joona pe un ton mai grav. Fratele tău mai mic a spus că el i-a omorât pe tatăl tău, pe mama ta și pe sora ta cea mică.

Evelyn privește fix în tăblia mesei, genele îi tremură. O roșeață ușoară crește pe chipul ei palid.

— El are doar cincisprezece ani, continuă Joona.

Joona îi privește mâinile subțiri și părul periat, lucios care îi atârnă peste umerii firavi.

— De ce crezi că a spus că și-a ucis familia?

— Despre ce vorbești? întreabă ea ridicând ochii.

— S-ar părea că tu crezi că a spus adevărul, răspunde Joona.

— Poftim?

— Nu ai fost uimită când ți-am spus că a recunoscut crimele, zice Joona. Ai fost uimită?

— Da.

Fata stă complet nemișcată pe un scaun, înfrigurată și tulburată până în adâncul ființei. O cută subțire de amărăciune i-a apărut între sprâncene pe fruntea netedă. Pare foarte ostenită. Buzele i se mișcă, ca și cum s-ar ruga sau ar murmura ceva pentru sine însăși.

— E închis? întreabă brusc.

— Cine?

Ea nu-și ridică privirea când răspunde, vorbește cu un glas sugrumat, fixând masa:

— Josef, l-ați închis?

— Ți-e frică de el?

— Nu.

— M-am gândit că poate aveai o pușcă pentru că ți-era frică de el?

— Vânez, răspunde fata, întâlnindu-i privirea.

Joona se gândește că e ceva ciudat cu ea, ceva ce încă nu pricepe. Nu sunt cele obișnuite – vinovăție, mânie sau ură. Mai curând, ceva ce amintește de o împotrivire gigantică. Nu poate pricepe. Un mecanism de apărare sau o barieră de

protecție care nu seamănă cu niciuna dintre cele pe care le-a întâlnit până acum.

— Iepuri? întreabă el.

— Da.

— Sunt buni?

— Nu în mod special.

— Ce gust au?

— Dulce.

Joona își amintește cum stătea ea în aerul rece, în fața casei. Încearcă să revadă desfășurarea evenimentelor.

Erik Maria Bark îi luase pușca. O ținea deasupra umărului, era desfăcută. Evelyn îl privea cu ochii micșorați în lumina soarelui. Subțire și înaltă, cu părul castaniu-deschis strâns într-o coadă de cal deasă. Vestă argintie de puf și jeanși tăiați pe șolduri, pantofii de sport uzi, brazii din spatele ei, mușchiul pe pământ, hățișul de merișor și ciupercile călcate în picioare.

Dintr-odată, Joona descoperă o fisură în spusele ei. Gândul îi venise la un moment dat, dar apoi îi ieșise din minte. Acum fisura e și mai clară. Când vorbise cu Evelyn în cabana mătușii, aceasta șezuse complet nemișcată pe canapea, cu mâinile strânse între genunchi. La picioarele ei pe podea zăcea o fotografie într-o ramă de forma unei ciuperci otrăvitoare. În fotografie se vedea sora cea mică a lui Evelyn. Stătea între părinții ei și lumina soarelui lucea în ochelarii mari.

Sora cea mică trebuie să fi avut patru, poate cinci ani în fotografie, gândește Joona. Prin urmare, fotografia nu era mai veche de un an.

Evelyn afirma că Josef nu mai fusese în cabană de mulți ani, dar Josef descrisese fotografia în timpul ședinței de hipnoză.

De bună seamă, mai pot exista și alte copii ale fotografiei, în rame ca niște ciuperci, gândește Joona. Există chiar posibilitatea ca această fotografie să fi fost mutată. Și s-ar putea ca Josef să fi fost în cabană fără știrea lui Evelyn.

Dar, își spune el, poate, de asemenea, să existe o fisură în povestea fetei. Nu e deloc imposibil.

— Evelyn, spune Joona. Am o întrebare la ceva ce-ai spus

adineauri.

Se aude o bătaie în ușă. Evelyn se sperie și tresare. Joona se ridică și deschide ușa. Este procurorul-șef Jens Svanehjälm, care îl roagă să-l urmeze.

— O las să plece, spune Jens. Sunt doar prostii, nu avem absolut nimic, un interogatoriu ilegal cu fratele ei de cincisprezece ani, care insinuează că…

Jens tace când întâlnește privirea celuilalt.

— Ai dat de ceva, spune el. Nu-i așa?

— N-are nicio importanță, răspunde Joona.

— Minte?

— Nu știu, poate…

Jens își scarpină bărbia gânditor.

— Dă-i un sendviș și o ceașcă de ceai, spune în cele din urmă. Și mai ai o oră la dispoziție înainte să iau decizia dacă o reținem sau nu.

— Nu e sigur că va duce la ceva.

— Dar faci o încercare?

Joona pune o farfurie de plastic cu un pahar cu ceai englezesc și un sendviș în fața lui Evelyn, apoi se așază din nou pe scaun.

— M-am gândit că poate îți este foame.

— Mulțumesc, răspunde ea și timp de câteva secunde pare mai veselă.

Mâinile îi tremură, în vreme ce mănâncă sendvișul și strânge firimiturile de pe masă.

— Evelyn, în cabana mătușii tale se află o fotografie într-o ramă care seamănă cu o ciupercă.

Evelyn aprobă cu un gest din cap:

— A cumpărat-o în Mora, credea că se potrivește cu cabana și…

Se oprește și suflă în ceai, să-l răcească.

— Mai aveți și alte rame la fel?

— Nu, zâmbește ea.

— Fotografia s-a aflat dintotdeauna în cabană?

— Ce vrei să spui? întreabă fata cu glas slab.

— Nimic, numai că Josef a vorbit despre fotografia asta,

trebuie s-o fi văzut, așa că eu m-am gândit că poate că ai uitat ceva.

— Nu.

— Doar atât era, spune Joona ridicându-se.

— Pleci?

— Evelyn, eu am încredere în tine, spune Joona pe un ton serios.

— Toți par să creadă că sunt amestecată.

— Dar nu ești – nu-i așa?

Fata scutură din cap.

— Nu în felul acesta, zice Joona.

Ea își șterge grăbită lacrimile de pe obraz.

— Josef a venit la cabană o dată, a luat un taxi și avea cu el un tort, spune fata cu un glas spart.

— La ziua ta de naștere?

— Era… era ziua lui.

— Când a fost asta?

— Pe 1 noiembrie.

— Cam cu o lună în urmă, spune Joona. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunde ea. Am fost luată pe neașteptate.

— Nu spusese că vine?

— Nu ținem deloc legătura.

— De ce?

— Am nevoie să fiu singură.

— Cine știa că te afli la cabană?

— Nimeni, în afară de Sorab, prietenul meu… de fapt, el a terminat relația, suntem doar prieteni, dar mă ajută, le spune tuturor că locuiesc la el, răspunde când sună mama și…

— De ce?

— Am nevoie să fiu lăsată în pace.

— Josef a venit de mai multe ori?

— Nu.

— E important, Evelyn.

— Nu a venit de mai multe ori, spune ea.

— De ce-ai mințit în legătură cu asta?

— Nu știu, șoptește ea.

— Despre ce ai mai mințit?

13.

Miercuri, nouă decembrie,
după-amiaza

Erik merge printre vitrinele de sticlă luminate de la raionul de bijuterii al magazinului NK[{25}]. O femeie îmbrăcată în negru vorbește cu glas scăzut cu clientul ei. Deschide un sertar și scoate o bijuterie așezată pe o placă îmbrăcată în mătase. Erik se oprește în fața uneia dintre vitrine și privește un colier de la Georg Jensen. Triunghiuri grele, ușor șlefuite, care se înlănțuie ca frunzele unei ghirlande. O lucire grea, ca de platină, se reflectă din argintul lustruit. Erik se gândește cât de frumos va sta colierul în jurul gâtului subțire al lui Simone și se hotărăște să i-l cumpere ca dar de Crăciun.

În timp ce vânzătoarea împachetează bijuteria în hârtie roșu-închis, lucioasă, începe să sune telefonul, vibrând lângă cutia mică de lemn cu aborigenul și papagalul. Erik scoate telefonul și răspunde, fără să verifice numărul pe ecran.

— Erik Maria Bark.

Se aud niște trosnete ciudate și niște colinde de Crăciun în fundal.

— Alo? spune el.

Atunci se aude o voce slabă:

— Erik?

— Da, eu sunt, zice el.

— Mă întreb…

Lui Erik i se pare că în fundal se aude un chicotit.

— Cu cine vorbesc? spune el pe un ton sec.

— Așteaptă un pic, doctore. Vreau să te întreb un singur lucru, spune vocea care acum are un ton evident persiflant.

Erik e pe punctul să închidă, când vocea din telefon urlă brusc:

— Hipnotizează-mă! Vreau să fiu…

Erik îndepărtează telefonul de ureche. Închide și încearcă să vadă cine a sunat, dar e un număr secret. Un sunet scurt îl anunță că a primit un SMS. Și acesta vine de la un număr secret. Îl deschide și citește: *Poți să hipnotizezi un cadavru*?

Derutat, Erik ia cadoul de Crăciun pus într-o pungă mică, neagră și părăsește raionul. În holul dinspre Hamngatan, întâlnește privirea unei femei îmbrăcate într-un palton negru, mototolit. Stă sub bradul de Crăciun care atârnă de plafon, mare cât trei etaje și-l privește pe Erik. N-a mai văzut-o niciodată, dar privirea ei este vădit dușmănoasă.

Cu o mână pipăie capacul cutiei de lemn pe care o are în buzunarul paltonului, scoate o capsulă de codeină, o duce la gură și o înghite.

Iese în aerul rece. Oamenii se îngrămădesc în fața vitrinelor. Pitici dansează într-o țară a dulciurilor. O caramelă cu gură mare cântă o colindă. Copii de grădiniță cu veste galbene peste salopetele groase privesc tăcuți.

Telefonul sună din nou, dar de data aceasta Erik verifică numărul înainte să răspundă, vede că e de Stockholm și spune pe un ton prudent:

— Erik Maria Bark.

— Da, bună ziua, sunt Britt Sundström. Lucrez pentru Amnesty International.

— Bună, răspunde el, fără prea mare tragere de inimă.

— Aș vrea să vorbim dacă un pacient al dumneavoastră are posibilitatea să spună „nu” hipnozei.

— Ce vreți să spuneți? întreabă Erik, privind un melc uriaș care trage în vitrină o sanie cu daruri de Crăciun.

Inima începe să-i bată mai tare și simte cum acidul din stomac îi urcă în gură.

— KUBARK, manualul CIA despre „tortura care nu lasă urme”, consideră hipnoza drept una dintre metodele…

— Medicul responsabil a luat decizia…

— Prin urmare că nu aveți nicio răspundere, așa credeți?

— Nu cred că trebuie să comentez asta, spune el.

— Sunteți deja reclamat la poliție, afirmă scurt femeia.

— A, da, răspunde el ca paralizat, întrerupând convorbirea.

Pornește fără grabă spre piața Sergel, spre turnul luminos din sticlă și Casa de Cultură, vede târgul de Crăciun și aude un trompetist cântând *Noapte liniștită, noapte sfântă.* Cotește pe Sveavägen și trece pe lângă birourile de voiaj. În fața magazinului Seven-Eleven se oprește și citește titlurile ziarelor de seară:

COPIL ÎNȘELAT SĂ RECUNOASCĂ SUB HIPNOZĂ
UCIDEREA
ÎNTREGII FAMILII

SCANDALUL HIPNOZEI
Erik Maria Bark
RISCĂ VIAȚA COPILULUI

Erik simte cum îi zvâcnește sângele în tâmple, pleacă grăbit mai departe, evită să întâlnească privirile din jur. Trece de locul unde a fost asasinat Olof Palme. Trei trandafiri zac pe plăcuța memorială murdară. Erik aude pe cineva strigând după el și se ascunde într-un magazin cu echipament hi-fi. Oboseala, pe care o simțea ca pe o beție, e înlocuită de o stare febrilă, un amestec de nervozitate și disperare. Mâinile îi tremură, în vreme ce mai ia o tabletă de Codeisan, un calmant foarte puternic. Stomacul îl ustură în vreme ce capsula se topește și pulberea pătrunde în mucoase.

La radio se desfășoară o dezbatere despre interzicerea hipnozei ca formă de tratament. Un bărbat povestește că odată a fost hipnotizat să se creadă Bob Dylan.

— Știam că nu e adevărat, spune el cu o voce tărăgănată. Și totuși, într-un fel eram obligat să spun că sunt eu, deși știam că sunt hipnotizat, îl vedeam pe amicul meu stând acolo și așteptând, și totuși credeam că sunt Dylan, vorbeam englezește, nu puteam să fac altfel, aș fi fost în stare să recunosc orice.

Ministrul justiției spune cu accentul lui din Småländ:

— A folosi hipnoza ca metodă de interogatoriu este fără îndoială ilegal.

— Prin urmare, Erik Maria Bark a încălcat legea? întreabă jurnalistul.

— Procuratura trebuie să decidă…

Erik părăsește magazinul, cotește pe o stradă laterală și continuă până la Luntmakargatan nr. 73, tastează codul și deschide. Cu mâini nesigure caută după chei, în vreme ce liftul zumzăie urcând. Ajunge în fața ușii, o deschide, merge clătinându-se până în camera de zi, încearcă să-și scoată haina, dar are tot timpul tendința să cadă spre dreapta.

Deschide televizorul și-l vede pe președintele Asociației suedeze pentru hipnoză clinică stând într-un studio de televiziune. Erik îl cunoaște foarte bine, a văzut mulți colegi loviți de trufia și carierismul lui.

— Noi l-am exclus pe Bark în urmă cu zece ani și nu e binevenit înapoi, spune președintele cu zâmbet schițat.

— Acest lucru are vreo influență asupra reputației hipnozei serioase?

— Toți membrii noștri respectă reguli etice stricte, răspunde el pe un ton plin de superioritate. De altfel, Suedia are legi împotriva șarlataniei.

Erik se dezbracă cu mișcări stângace, se așază pe canapea și se odihnește, deschide din nou ochii când aude un fluier și voci de copii de la televizor. În curtea luminată de soare a unei școli se află Benjamin. Sprâncenele lui sunt încruntate, are nările și urechile roșii, umerii sunt ridicați și pare că îngheață.

— Te-a hipnotizat tăticul tău vreodată? întreabă reportera.

— Ce? Nu… sigur că nu…

— De unde știi? îl întrerupe reportera. Dacă te-a hipnotizat, nu e sigur că ești conștient de asta!?

— Nu, desigur, râde Benjamin, uimit de tupeul reporterei.

— Ce-ai simți dacă ai afla că a făcut-o?

— Nu știu.

Roșeața se așterne pe obrajii lui Benjamin.

Erik se scoală și închide televizorul, merge în dormitor, se așază pe pat, își scoate pantalonii și pune cutia de lemn cu papagalul în sertarul noptierei.

Nu vrea să se gândească la nostalgia care l-a cuprins în vreme ce îl hipnotiza pe Josef Ek, cum îl urmase în marea albastră, adâncă.

Se lasă pe spate, întinde mâna spre paharul de apă de pe noptieră, dar adoarme înainte să apuce să bea.

•

Într-o stare de semitrezie își amintește de propriul lui tată, când dădea reprezentații la serbările de copii, îmbrăcat în frac și cu sudoarea curgându-i pe obraji. Făcea figuri din baloane și scotea flori din pene viu colorate dintr-un baston de plimbare, gol pe dinăuntru. Când deja îmbătrânise și se mutase din casa din Sollentuna la un cămin de bătrâni, aflase că Erik se specializase în terapia prin hipnoză și voise să facă un număr împreună. El, ca hoț pozând în gentleman și Erik ca hipnotizator, să facă lumea să cânte ca Elvis sau ca Zarah Leander.

Dintr-odată se simte perfect treaz, îl vede în minte pe Benjamin, înghețând în curtea școlii în fața colegilor de clasă și a profesorilor, a camerei TV și a reporterei zâmbitoare.

Erik se ridică, simte cum îl arde stomacul, ia telefonul de pe noptieră și o sună pe Simone.

— Galeria Simone Bark, răspunde ea.

— Bună, sunt eu, zice Erik.

— Așteaptă o secundă.

O aude mergând pe parchet și închizând ușa biroului în urma ei.

— Ce se întâmplă? întreabă ea. Benjamin a sunat și…

— Circul mediatic s-a pus în mișcare și…

— Vreau să știu, îl întrerupe ea, ce ai făcut?

— Doctorul care era responsabil pentru un pacient m-a rugat să-l hipnotizez.

— Dar a recunoaște o crimă sub hipnoză este…

— Ascultă-mă, o întrerupe el. Poți s-o faci?

— Da.

— N-a fost niciun interogatoriu, începe Erik.

— N-are importanță cum l-ați numit…

Ea tace. Îi aude respirația.

— Iartă-mă, spune, cu glas scăzut.

— Nu a fost un interogatoriu, poliția avea nevoie de un indiciu, oricare, pentru că ei credeau că viața unei fete depindea de această informație, iar doctorul care avea atunci responsabilitatea pentru pacient a considerat că riscurile pentru sănătatea lui erau suficient de mici.

— Dar…

— Noi credeam că el este o victimă și încercam doar să-i salvăm sora.

Tace și o aude respirând pe Simone.

— În ce te-ai băgat? spune ea cu blândețe în glas.

— Se aranjează.

— Oare?

Erik se duce în bucătărie, amestecă un comprimat de Treo cu suc și înghite medicamentul pentru stomac împreună cu lichidul dulce.

14.

Joi, zece decembrie,
seara

Joona privește pe coridorul gol și întunecat. E seară, curând e ora opt și numai el a mai rămas în toată secția. Din toate ferestrele luminează stele de advent și sfeșnicele electrice fac ca luminile blânde, rotunde să se reflecte în geamul negru. Anja i-a pus un vas cu dulciuri de Crăciun pe masă și el mănâncă prea multe în vreme ce își scrie comentariile la procesul-verbal al interogatoriului lui Evelyn.

După ce primele minciuni ale fetei fuseseră date pe față, procurorul hotărâse să fie reținută. O informase despre bănuielile asupra amestecului ei în crime, precum și că are dreptul să contacteze un avocat. Odată cu ordinul de reținere, ancheta preliminară primise un răgaz de trei zile înainte ca ordinul de arestare să devină definitiv. Ori vor avea atunci dovezi atât de temeinice în sprijinul bănuielilor împotriva ei, încât tribunalul să considere cel puțin plauzibil faptul că e vinovată, ori va trebui pusă în libertate.

Joona știe foarte bine că minciunile lui Evelyn nu înseamnă neapărat că este vinovată de vreun delict, dar are trei zile pentru a cerceta ce ascunde ea și de ce.

A terminat de scris procesul-verbal, îl pune în dosarul cu corespondența care trebuie expediată către procuror, se uită dacă pistolul a fost încuiat cum trebuie în dulapul de arme, apoi coboară cu liftul, părăsește clădirea poliției și urcă în mașină.

În apropiere de Fridhemsplan aude telefonul sunând, dar nu reușește să-l scoată din buzunar. Acesta a ajuns în căptușeală, printr-o gaură din buzunar. Lumina stopului se schimbă în verde și mașinile din spate încep să-l claxoneze. Conduce până în stația de autobuz din fața restaurantului

grupării Hare Krishna, își caută telefonul și sună.

— Sunt Joona Linna – tocmai m-ai sunat.

— Da, ce bine, spune agentul de poliție Ronny Alfred. Nu știm exact ce să facem.

— Ați vorbit cu prietenul lui Evelyn, Sorab Ramadani?

— N-a mers prea bine.

— L-ați căutat la slujbă?

— Nu e vorba de asta, spune Ronny. E în apartamentul lui, numai că refuză să deschidă, nu vrea să vorbească cu noi. Strigă să plecăm, că deranjăm vecinii, că-l tracasăm pentru că este musulman.

— Ce i-ați spus?

— Absolut nimic, doar că avem nevoie să ne ajute, am făcut exact cum ne-ai spus.

— Înțeleg, spune Joona.

— Să forțăm ușa?

— Vin acolo. Lăsați-l deocamdată în pace.

— Să așteptăm în mașină, în fața porții?

— Da, mulțumesc.

Joona pune girofarul, întoarce, o ia pe lângă blocul DN{26}, trece apoi peste podul Väster. În întuneric strălucesc toate ferestrele și luminile orașului, iar cerul pare un glob cenușiu, cețos, așezat peste ele.

Joona se gândește din nou la anchetarea crimelor, la faptul că simte ceva bizar în tiparul care se întrevede în spatele lor. Anumite împrejurări par absolut incongruente. La lumina roșie de pe Heleneborgsgatan, Joona profită ca să deschidă dosarul aflat pe scaunul din dreapta. Răsfoiește grăbit printre fotografiile de la stadion. Trei dușuri fără perdele între ele. Lumina de la blițul aparatului de fotografiat se reflectă în faianța albă. Pe una dintre fotografii se vede un ștergător cu mâner de lemn. E sprijinit de perete. Lamela de cauciuc e înconjurată de o baltă mare de sânge, de apă și de murdărie, de fire de păr, plasturi și un flacon de gel de duș.

Lângă scurgerea din dușumea zace un braț. Încheietura însângerată e înconjurată de cartilagii și de țesut muscular. Cuțitul de vânătoare cu vârful rupt se afla pe podeaua de la

duș.

Nålen a găsit bucata de vârf ruptă cu ajutorul unei tomografii făcute pe calculator, era prinsă în osul pelvisului lui Anders Ek.

Joona bate cu degetele în volan, așteptând să se schimbe lumina stopului și se gândește că tehnicienii au stocat în siguranță grămezi de urme și amprente digitale, de țesut și fire de păr. E vorba de o uriașă cantitate de ADN, de la sute de persoane, dar încă niciuna nu a putut fi pusă în legătură cu Josef Ek. Multe dintre probele ADN care au fost adunate erau murdare și amestecul era așa de complicat, încât analizele făcute la laboratorul criminalist au fost mult îngreunate. Joona le-a explicat tehnicienilor criminaliști că trebuie să se concentreze ca să găsească sângele aparținând tatălui pe corpul lui Josef Ek. Sângele care îi acoperea întregul trup, provenit din celălalt loc, în care fusese ucis restul familiei, nu însemna nimic. Cei din casă erau acoperiți toți unii cu sângele celorlalți. Că Josef avea pe el sânge de la sora cea mică nu era mai ciudat decât că ea avea sângele lui pe ea. Dar, dacă se va găsi sângele tatălui pe Josef sau urme ale lui Josef în vestiar, atunci acesta va putea fi legat de ambele locuri. Dacă ar putea fi pus în legătură cu vestiarul, ar ajunge pentru o punere sub acuzare.

La spitalul din Huddinge, o doctoriță pe nume Sigrid Krans primise deja instrucțiuni de la SKL din Linköping, care face în Suedia toate analizele ADN, să fie păstrate toate urmele biologice prelevate de la Josef.

Lângă parcul Högalid, Joona îi telefonează lui Erixon, un bărbat foarte gras care este tehnicianul responsabil cu cercetarea locurilor unde s-au produs crimele din Tumba.

— Lasă-mă în pace, răspunde o voce morocănoasă.

— Erixon? spune pe un ton glumeț Joona. Erixon? Poți da un semn de viață?

— Dorm, vine răspunsul obosit.

— Sorry.

— Nu dorm, dar sunt în drum spre casă.

— Ați găsit în vestiar vreo urmă a lui Josef? întreabă

Joona.

— Nu.

— Dar trebuie să fi găsit ceva.

— Nu, răspunde Erixon.

— Cred că nu lucrați cum trebuie.

— Greșești, îi replică Erixon liniștit.

— I-ai presat pe amicii noștri din Linköping? întreabă Joona.

— Cu toată greutatea mea, răspunde el.

— Și?

— Nu au găsit pe Josef nicio urmă ADN de la tată.

— Nu-i cred nici pe ei, spune Joona. La naiba, doar era plin de sânge…

— Nicio picătură, îl întrerupe Erixon.

— Nu se poate.

— În orice caz, păreau ai dracului de mulțumiți când mi-au spus-o.

— LCN{27}?

— Nu, nici măcar un strop minuscul, nimic.

— Așa… avem un ghinion blestemat.

— S-ar putea.

— Nu.

— Ar trebui să te calmezi în privința asta, spune Erixon.

— OK.

Întrerup convorbirea și Joona își spune că ceea ce pare un mister adesea poate să depindă doar de hazard, în ambele locuri ale crimei acțiunile făptașului par identice: lovituri de cuțit nebunești și încercări violente de a tăia trupurile în bucăți. De aceea e foarte ciudat că nu au găsit sângele tatălui pe Josef, dacă el este făptașul. Ar fi trebuit să fie așa de năclăit cu sânge, încât să atragă atenția, gândește Joona și îl sună din nou pe Erixon.

— Da.

— Mi-a venit o idee.

— După douăzeci de secunde?

— Ați cercetat și vestiarul femeilor?

— Nimeni nu a fost acolo – ușa era închisă.

— Victima avea, desigur, cheile.

— Dar…

— Cercetează scurgerea de la dușul pentru femei, spune Joona.

După ce a înconjurat parcul Tanto, Joona conduce pe o scurtătură și parchează în fața blocurilor care dau spre parc. Se întreabă unde s-ar putea afla mașina poliției. Verifică adresa și se gândește că poate Ronny și colegul lui au sunat la o ușă greșită. Zâmbește. Asta ar explica refuzul lui Sorab de-a le deschide, pentru că în acest caz nici n-ar fi fost vorba de Sorab.

Aerul serii e rece. Merge iute în direcția ușii de intrare, meditând la felul în care Josef a descris în timpul ședinței de hipnoză evenimentele petrecute în casă. Dacă acesta se potrivea cu maniera în care fuseseră înfăptuite crimele, atunci Josef n-a făcut nimic ca să le ascundă, nu și-a luat măsuri de protecție. Nu se gândise la urmări, fusese stropit cu sânge.

Joona își spune că Josef Ek poate își descria doar senzațiile, un tumult disperat și nebunesc, în vreme ce, din punct de vedere strict fizic, la fața locului, fusese de fapt foarte controlat, acționase metodic, purtase haine de ploaie și făcuse duș în vestiarul femeilor, înainte să plece acasă.

Trebuie să vorbească cu Daniella Richards, să afle când crede ea că Josef Ek va fi suficient de refăcut ca să reziste la un interogatoriu.

Joona intră pe ușă, scoate telefonul și își privește chipul oglindit în peretele acoperit cu faianță neagră. Fața albă, înghețată, privirea serioasă și părul blond, răvășit. Când ajunge lângă lift, îl sună din nou pe Ronny, dar acesta nu răspunde. Poate au făcut o ultimă încercare de-a intra la Sorab. Joona urcă până la etajul șase și așteaptă ca o mamă cu un cărucior să intre în lift, apoi se duce la ușa lui Sorab și sună.

Așteaptă un moment, bate, așteaptă iar câteva secunde, apoi depărtează cu mâna capacul de la deschizătura pentru scrisori și spune:

— Sorab? Mă numesc Joona Linna. Sunt polițist, comisar

criminalist.

Se aude un zgomot în fața ușii, ca și cum cineva s-ar fi sprijinit cu toată greutatea de ea și pe urmă s-ar fi dat repede la o parte.

— Ai fost singurul care știa unde se afla Evelyn, continuă el.

— N-am făcut nimic, spune o voce posomorâtă din apartament.

— Dar tu ai povestit că…

— Nu știu nimic, strigă bărbatul.

— E în ordine, spune Joona. Dar vreau să deschizi ușa, să mă privești în ochi și să spui că nu știi nimic.

— Pleacă de aici!

— Deschide ușa.

— Ce dracu… nu puteți să mă lăsați în pace, nu am nimic de-a face cu asta, nu vreau să fiu amestecat.

Glasul e plin de neliniște. Tace, respiră greu, lovește cu palma în ceva, acolo, înăuntru.

— Evelyn e bine, spune Joona.

Se aude un zgomot ușor în deschizătura pentru poștă.

— Am crezut…

Tace.

— Trebuie să vorbim cu tine.

— E adevărat că nu s-a întâmplat nimic cu Evelyn?

— Deschide ușa.

— Nu vreau, am mai spus-o.

— Ar fi bine dacă ai veni cu noi.

Pentru un moment între ei se lasă tăcerea.

— A fost aici de mai multe ori? întreabă Joona brusc.

— Cine?

— Josef.

— Cine e?

— Fratele lui Evelyn.

— Nu a fost aici, spune Sorab.

— Atunci, cine a fost aici?

— Nu înțelegi că nu vreau să vorbesc cu tine?

— Cine a fost aici?

— N-am spus că a fost cineva, încerci doar să mă tragi pe sfoară.

— Nu, nu încerc nimic.

Din nou e liniște. Apoi, se aude un suspin în spatele ușii.

— E moartă? întreabă Sorab. Evelyn a murit?

— De ce întrebi asta?

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Pașii se îndepărtează, apoi se aude zgomotul unei uși care se închide. O muzică tare începe să vuiască înăuntru. În vreme ce coboară scara, Joona se gândește că cineva l-a speriat pe Sorab atât de tare, că a spus unde se ascundea Evelyn.

Joona iese în aerul înghețat și vede că doi bărbați cu jachete de la Pro Gym așteaptă lângă mașina lui. Când îl aud, se întorc spre el. Unul stă pe capotă cu un telefon la ureche. Joona îi cântărește iute cu privirea. Amândoi au în jur de treizeci de ani. Cel care stă pe capota mașinii și-a ras tot părul, pe când celălalt are o frizură corectă, ca un băiat de școală. Joona socotește că cel cu frizura de școlar cântărește mai mult de o sută de kile. Poate face aikido, karate sau kickbox. Probabil că ia hormoni de creștere, gândește Joona. Cel de-al doilea ar putea avea cuțit dar, după cât se pare, nicio altă armă.

Un strat subțire de zăpadă se întinde peste gazon.

Joona o cotește, ca și cum nu i-ar fi observat pe cei doi, luând-o spre drumul luminat.

— Hei, tipule, strigă unul dintre ei.

Joona se preface că nu l-a auzit și continuă spre scara de lângă felinarul cu un coș verde de gunoi.

— Nu vrei să-ți iei mașina?

Joona se oprește și aruncă o scurtă privire spre fațadă. Înțelege că bărbatul care stă pe capotă vorbește la telefon cu Sorab și că Sorab îi privește de la fereastră.

Cel mai mare dintre ei se apropie cu precauție și Joona se întoarce, venindu-i în întâmpinare.

— Sunt polițist, spune el.

— Și eu sunt o maimuțică blestemată, zice bărbatul.

Joona scoate repede telefonul și-l sună iar pe Ronny. În

buzunarul bărbatului începe să cânte „Sweet Home Alabama”, el zâmbește larg, scoate telefonul lui Ronny și răspunde.

— Da, e polițistul.

— Despre ce e vorba? spune Joona.

— Lasă-l naibii pe Sorab – nu vrea să vorbească.

— Credeți că-i sunteți de vreun ajutor dacă…

— Ăsta e un avertisment, îl întrerupe tipul. Mi se rupe cine ești, ține-te departe de Sorab.

Joona înțelege că situația poate deveni periculoasă. Își amintește cum a închis pistolul în dulapul de arme și privește în jur după vreo armă.

— Unde sunt colegii mei? întreabă cu glas liniștit.

— M-ai auzit? Lasă-l în pace pe Sorab.

Bărbatul din fața lui își trece iute mâna peste tunsoarea băiețească, începe să respire mai repede, se întoarce într-o parte, se mai apropie un pic și își ridică talpa piciorului la câțiva centimetri de pământ.

— M-am antrenat și eu când eram mai tânăr, spune Joona. Dacă te legi de mine, o să mă apăr și te voi aresta.

— Tremurăm de frică, spune cel de pe capota mașinii.

Joona nu-și ia privirea de la cel cu tunsoare de copil.

— Te-ai gândit să mă lovești în picioare, spune Joona. Pentru că știi că nu ești destul de sigur ca să lovești mai sus.

— Idiotule, bombăne bărbatul.

Joona se deplasează spre dreapta, ca să deschidă o linie de atac.

— Dacă vrei să lovești, continuă Joona, nu voi da înapoi, așa cum ești tu obișnuit, ci o să te lovesc în celălalt genunchi și când o să cazi pe spate, o să te lovesc în grumaz cu cotul ăsta.

— La dracu, ce rahaturi spune, zice bărbatul de pe mașină.

— Da, rânjește celălalt.

— Dacă ai limba afară, o să ți-o muști, spune Joona.

Bărbatul cu tunsoare școlărească se mișcă și, când sosește lovitura, e mai lentă decât s-ar fi așteptat. Joona făcuse deja un pas, când celălalt a început să-și răsucească șoldul. Și înainte ca piciorul să se întindă și să-și atingă ținta. Joona

lovește cât de tare poate în genunchiul pe care se sprijină bărbatul. Cum acesta este deja dezechilibrat, cade pe spate, în timp ce Joona se răsucește și-l lovește cu cotul în grumaz.

15.

Vineri, unsprezece decembrie,
dimineața

Este abia cinci și jumătate dimineața când undeva, în apartament, cineva începe să bată. Simone aude zgomotul ca o parte din visul frustrant în care tot trebuia să adune diferite scoici și cioburi de porțelan. Ea cunoștea regulile jocului, dar făcea mereu greșeli. Un băiat bate în masă și-i arată cât de aiurea le-a așezat. Simone se răsucește în somn și se lamentează, deschide ochii și imediat este complet trează.

Cineva sau ceva ciocănește în apartament. Încearcă să localizeze sunetul în întuneric, rămâne complet nemișcată și ascultă, dar ciocăniturile au încetat.

Îl aude pe Erik sforăind încet lângă ea. Se aud zgomote în țevi. Vântul bate în ferestre.

Simone începe să-și spună că zgomotul a fost amplificat probabil în somn, când, dintr-odată, se aude iar ciocănitul. Cineva se află în apartament. Erik a luat pastile și doarme adânc. Zgomotele unei mașini care trece pe stradă vuiește în apartament. Când îl prinde de umăr, sforăiturile lui Erik se domolesc. Se răsucește răsuflând greu în somn. Simone se scoală din pat cât poate de încet și se strecoară afară pe ușa întredeschisă.

Cineva a aprins lumina în bucătărie. Când se mișcă prin hol, vede o lucire atârnând în aer, ca un nor cenușiu de gaz. E becul de la frigider. Frigiderul și congelatorul sunt deschise. Din congelator curg picături, apa s-a scurs pe podea. Din alimentele dezghețate curge apă, aterizând cu zgomote înfundate pe podea.

Simone simte cât de frig este în bucătărie. Miroase a fum de țigară.

Se uită în hol.

Atunci descoperă că ușa de la intrare este larg deschisă.

Se duce repede în camera lui Benjamin. E întins în pat și doarme liniștit. Simone rămâne un moment, ascultându-i respirația regulată.

Când merge să închidă ușa de la intrare, aproape i se oprește inima. Cineva se află în pragul ușii. Dă din cap spre ea și-i întinde un obiect. Îi ia câteva secunde ca să înțeleagă că este omul care aduce ziarele. Vrea să-i dea ziarul de dimineață. Simone îi mulțumește, ia ziarul și când, în cele din urmă, închide ușa încuind-o, observă că tremură din tot trupul.

Aprinde toate luminile și caută prin apartament. Nimic nu pare să lipsească.

Simone stă în genunchi și șterge apa de pe podea, când intră Erik. El caută un prosop, îl aruncă pe jos și începe să șteargă cu piciorul.

— Probabil că am avut o criză de somnambulism.

— Nu, zice ea ostenită.

— E clasic cu frigiderul, îmi era probabil foame și…

— Nu e deloc amuzant, eu am un somn foarte ușor… mă trezesc de fiecare dată când te întorci în pat sau nu mai sforăi, mă trezesc dacă Benjamin se duce la toaletă, aud când…

— Atunci, tu ești cea care mergi în somn.

— Explică-mi de ce e deschisă ușa de la intrare, de ce…

Tace, nu știe dacă să povestească sau nu.

— Am simțit clar mirosul de fum de țigară aici, în bucătărie, spune ea în cele din urmă.

Erik râde și Simone se înroșește furioasă.

— De ce nu crezi că a fost cineva aici? întreabă ea iritată. După tot rahatul din ziare despre tine? Nu e deloc ciudat că cine știe ce nebun a intrat și…

— Termină odată, o întrerupe el. Nu e logic, Sixan. Cine ar fi putut să intre în apartamentul nostru, să deschidă frigiderul și congelatorul, să fumeze o țigară și apoi să plece, pur și simplu?

Simone aruncă prosopul pe dușumea:

— Nu știu, Erik! Nu știu, dar cineva a făcut toate astea!

— Liniștește-te, spune Erik iritat.

— Așa crezi tu?

— Pot să spun ce cred? Vreau să spun, puțin fum de țigară nu e deloc ciudat. Poate că vreun vecin a stat și a fumat lângă gura de ventilație. De fapt, împărțim hornul de ventilație cu întreaga casă. Sau vreo persoană îngrozitoare a fumat o țigară pe scară, fără să se gândească la…

— Nu e nevoie să fii ironic, spune scurt Simone.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sixan, nu face din asta o tragedie, cred că e ceva absolut inofensiv și că oricând putem avea o explicație logică.

— Când m-am trezit, am simțit că se afla cineva în apartament, spune ea pe un ton reținut.

Erik oftează părăsind bucătăria. Simone privește prosopul murdar cu care a șters pe jos în jurul frigiderului.

Benjamin intră și se așază la locul lui obișnuit.

— Bună dimineața, îi spune ea.

El suspină și-și sprijină capul în palme.

— De ce minți, tu și tata, despre totul?

— Dar nu facem asta, îi răspunde ea.

— Nu.

— Așa crezi tu?

El nu răspunde.

— Te gândești la ce am spus în taxi, când…

— Mă gândesc la o grămadă de lucruri, o întrerupe pe un ton ridicat.

— Nu trebuie să strigi la mine.

— Uită că am spus ceva, suspină el.

— Nu e ușor, adaugă Simone. Cu siguranță ai dreptate că ne înșelăm pe noi înșine, dar nu este același lucru cu a minți.

— Acum ai spus-o, zice el încet.

— E ceva anume la care te gândești?

— Nu există nicio fotografie cu mine de când eram mic de tot.

— Ba sigur că există, răspunde ea, zâmbind.

— De când eram abia născut, zice el.

— Tu știi că pierdusem înainte mai multe sarcini… Așa că

am fost atât de bucuroși când te-ai născut, că am uitat să fotografiem. Știu exact cum arătai când abia te născuseși, urechile tale mototolite, și…

— Termină! strigă Benjamin ieșind din încăpere.

Erik intră, lăsând să cadă o pastilă Treo într-un pahar cu apă.

— Ce e cu Benjamin? întreabă el.

— Nu știu, șoptește ea.

Erik bea lichidul deasupra chiuvetei.

— Crede că mințim despre orice, spune ea.

— Așa simt toți adolescenții.

Erik râgâie tăcut.

— I-am spus că ne despărțim, adaugă ea.

— Cum ai putut să spui o asemenea prostie? se răstește el.

— Am spus ce simțeam atunci.

— Dar, la dracu, nu poți să te gândești doar la tine!

— Nu eu fac asta, tu te culci cu stagiare, nu e…

— Ține-ți gura, strigă el.

— Nu eu înghit o grămadă de pastile, ca să…

— Nu știi nimic!

— Știu că iei calmante tari.

— Și ce ai tu de-a face cu asta?

— Te doare ceva, Erik? Spune-mi, dacă…

— Sunt doctor și cred că pot judeca asta mai bine decât…

— Nu poți să mă înșeli, îl întrerupe Simone.

— Ce vrei să spui? râde el.

— Ești dependent, Erik, nu ne mai culcăm unul cu altul, pentru că iei grămezi de pastile tari, care…

— Poate nu vreau să mă culc cu tine, o întrerupe. De ce aș vrea s-o fac, când tu ești așa de nemulțumită de mine tot timpul?

— Atunci, ne despărțim, spune ea.

— Bine, răspunde el.

Nu-l poate privi, iese doar încet din bucătărie, simte cum i se încordează și o doare gâtul, cum lacrimile îi urcă în ochi.

Benjamin a închis ușa la odaia lui și ascultă muzică pusă așa de tare, că vibrează pereții și ușile. Simone se închide în

baie, stinge lumina și plânge.

— Pișatul naibii, îl aude pe Erik strigând în hol, înainte ca ușa de afară să se deschidă și să se închidă iar cu zgomot.

16.

Vineri, unsprezece decembrie, dimineața

Nu era încă șapte dimineața când Joona Linna a primit un telefon de la doctorița Daniella Richards. Aceasta i-a spus că, după părerea ei, Josef Ek putea acum să facă față unui scurt interogatoriu, chiar dacă acesta se mai afla încă la terapie intensivă.

Când se urcă în mașină pentru a se duce la spital, Joona simte o vagă durere în cot. Se gândește la seara trecută, cum trecea lumina albastră a mașinilor de poliție peste fațada blocului de lângă Tantolunden, unde locuia Sorab Ramadani. Bărbatul uriaș cu frizură școlărească scuipa sânge și mormăia confuz ceva în legătură cu starea limbii lui, în vreme ce era dus pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Ronny Alfred și colegul acestuia, Peter Jysk, au fost găsiți în subsolul blocului. Fuseseră amenințați cu cuțitul și închiși acolo, după care cei doi bărbați duseseră mașina de poliție la celălalt bloc, lăsând-o în parcare.

Joona s-a întors la blocul respectiv, a sunat la ușa lui Sorab, i-a comunicat că bodyguarzii lui fuseseră arestați și că, dacă nu deschide imediat, îi va fi forțată ușa.

Sorab i-a dat drumul înăuntru, l-a rugat să se așeze pe canapeaua de piele și i-a oferit ceai de mușețel, rugându-l să-l ierte pentru comportarea amicilor săi.

Era un bărbat palid cu părul strâns în coadă de cal. Părea neliniștit, clipea din ochi tot timpul, își cerea necontenit scuze pentru cele întâmplate, zicând că avusese așa de multe probleme în ultima vreme.

— Din cauza asta, a spus el cu voce joasă, mi-am procurat oameni de pază.

— Ce fel de probleme ai avut? l-a întrebat Joona sorbind cu

înghițituri mici ceaiul fierbinte.

— E cineva pe urmele mele.

Sorab s-a ridicat, aruncând o privire pe fereastră.

— Cine? a întrebat Joona.

Stând întors cu spatele, Sorab a spus pe un ton stins că nu voia să vorbească despre asta.

— E obligatoriu să vorbesc? Nu am dreptul să păstrez tăcerea?

— Ai dreptul, a aprobat Joona.

Sorab a înălțat din umeri.

— Atunci…

— Dar aș vrea mult să vorbești cu mine, a încercat Joona. Aș putea să te ajut, te-ai gândit la asta?

— Mulțumesc, s-a adresat Sorab ferestrei.

— Fratele lui Evelyn e cel care…

— Nu, i-a tăiat Sorab vorba.

— Nu Josef Ek a fost cel care a venit aici?

— El nu este fratele ei.

— Atunci, cine este?

— Nu știu, dar nu este fratele ei.

După aceste cuvinte, că Josef nu e fratele lui Evelyn, Sorab a devenit din nou nervos, vorbind despre fotbal, despre liga germană și nemairăspunzând la vreo altă întrebare. Joona se întreba ce-i putuse spune Josef lui Sorab sau ce-i putuse face, ca să-l îngrozească în așa măsură, încât să-i spună unde se afla Evelyn.

•

Joona parchează în fața clinicii de neurologie, intră pe poarta principală, luând liftul până la etajul cinci, apoi continuă pe culoar, îl salută pe polițistul care stă de pază și intră în camera lui Josef. O femeie se ridică de pe scaunul de lângă pat, prezentându-se:

— Lisbet Carlén, spune ea. Sunt secretară la Serviciul Social și voi fi asistenta a lui Josef în timpul interogatoriului.

— Ce bine, spune Joona, strângându-i mâna.

Ea îi aruncă o privire pe care Joona, din cine știe ce motiv, o consideră simpatică.

— Sunteți conducătorul interogatoriului? îl întreabă ea interesată.

— Da. Scuzați-mă, mă numesc Joona Linna și sunt de la Rikskrim, am vorbit la telefon.

La intervale egale se aud bolboroseli de la pompa de drenaj Bülow, care este cuplată printr-un tub subțire la plămânul perforat al lui Josef. Drenajul reface presiunea care nu mai există în mod natural, așa încât plămânul lui să poată funcționa în timpul procesului de vindecare.

Lisbet Carlén spune cu glas scăzut că doctorița i-a explicat că Josef trebuie să stea culcat absolut nemișcat, din cauza pericolului unor noi hemoragii.

— Nu-i voi pune în pericol sănătatea, explică Joona și plasează reportofonul pe masă, în dreptul feței lui Josef.

Face un gest întrebător spre Lisbet, care încuviințează din cap. Dă drumul la înregistrare, descrie împrejurările interogatoriului, că Josef Ek este audiat pentru informații, că e vineri 11 decembrie, ora 08:15 dimineața. Apoi, spune ce persoane se află în încăpere.

— Bună ziua, începe Joona.

Josef îl privește cu ochi grei.

— Mă numesc Joona… sunt comisar criminalist.

Josef închide ochii.

— Cum te simți?

Secretara de la Serviciul Social privește pe fereastră.

— Poți să dormi cu zgomotul aparatului? întreabă Joona.

Josef dă încet din cap.

— Știi pentru ce sunt aici?

Josef deschide ochii și scutură lent din cap în semn de negație. Joona așteaptă, privindu-i atent fața.

— A fost o nenorocire, spune Josef. Întreaga mea familie a avut un accident.

— Nu ți-a povestit nimeni ce s-a întâmplat? întreabă Joona.

— Parcă, ceva, spune el cu glas slab.

— A refuzat să fie văzut de psihologi și curatori, intervine secretara de la Serviciul Social.

Joona se gândește cât de diferită fusese vocea lui Josef în

timpul hipnozei. Acum este dintr-odată slabă, aproape că nu se aude și are tot timpul un ton interogativ.

— Cred că știi ce s-a întâmplat.

— Nu trebuie să răspunzi, intervine repede Lisbet Carlén.

— Acum ai cincisprezece ani, continuă Joona.

— Da.

— Ce ai făcut de ziua ta de naștere?

— Nu-mi amintesc, spune Josef.

— Ai primit cadouri?

— M-am uitat la televizor, răspunde Josef.

— Te-ai dus la Evelyn? întreabă Joona pe un ton neutru.

— Da.

— La apartamentul ei?

— Da.

— Era acolo?

— Da.

Tăcere.

— Nu, nu era, își schimbă Josef răspunsul, pe un ton șovăitor.

— Atunci, unde era?

— În cabană, răspunde el.

— E frumoasă cabana?

— Nu frumoasă… e plăcută.

— Ea s-a bucurat?

— Cine?

— Evelyn.

Tăcere.

— Aveai ceva cu tine?

— Un tort.

— Un tort? A fost bun?

El dă din cap.

— Lui Evelyn i s-a părut bun? continuă Joona.

— Ea primește doar ce-i mai bun, spune Josef.

— Ai primit vreun cadou de la ea?

— Nu.

— Poate ți-a cântat…

— N-a vrut să-mi dea darul meu, spune băiatul, părând

rănit.

— Așa a spus ea?

— Da, așa a făcut, răspunde el repede.

— De ce?

Tăcere.

— Era furioasă pe tine? întreabă Joona.

Josef aprobă cu un gest din cap.

— Voia să faci ceva ce tu nu puteai face? continuă Joona liniștit.

— Nu, ea…

Josef șoptește ceva.

— Nu te aud, spune Joona.

Băiatul continuă să vorbească în șoaptă. Joona se apropie, încearcă să audă cuvintele și se apleacă peste el.

— Blestematul ăla! îi strigă Josef în ureche.

Joona se trage înapoi, înconjoară patul și își freacă urechea, încercând să zâmbească. Chipul lui Josef e de culoarea cenușii atunci când șuieră:

— O să miros urmele blestematului de hipnotizator și o să-i sfâșii gâtul, o să-l vânez pe el și pe…

Secretara de la Serviciul Social vine în grabă la pat, încercând să închidă aparatul de înregistrat.

— Josef! Ai dreptul să taci, dacă…

— Nu te amesteca, o întrerupe Joona.

Ea îl privește cu ochi speriați și spune tremurând:

— Înainte ca interogatoriul să continue, trebuia ca dumneata să fi informat…

— Nu, greșești, nu există legi care să reglementeze așa ceva, spune Joona cu glas ridicat. El are dreptul să tacă, e adevărat, dar nu sunt obligat să-l informez despre asta.

— Îmi cer scuze atunci.

— E în ordine, murmură Joona întorcându-se înapoi spre Josef. De ce ești furios pe hipnotizator?

— Nu trebuie să-ți răspund la întrebări, spune Josef și încearcă să facă un gest spre secretara de la Serviciul Social.

17.

Vineri, unsprezece decembrie, dimineața

Erik aleargă în jos pe scări și apoi afară, pe ușă. Se oprește pe Sveavägen. Simte cum îi îngheață sudoarea de pe spinare. Îi vine să verse de teamă, nu înțelege cum poate fi așa de prost s-o respingă pe Simone, doar pentru că se simte rănit. Continuă să meargă cu pași rari spre Piața Oden, se așază pe o bancă în fața Bibliotecii, aerul este rece, un om doarme un pic mai departe, sub un morman gros de pături.

Erik se ridică și o ia înapoi, cumpără pâine de la o brutărie pe vatră și un latte macchiato pentru Simone. Se grăbește, urcă treptele cu pași mari. Ușa e închisă, își scoate cheile, deschide și înțelege imediat că în apartament nu e nimeni. Erik se gândește că poate să-i dovedească Simonei că trebuie să aibă încredere în el. Oricâtă vreme îi va lua, o va convinge din nou. Stă lângă masa din bucătărie și bea cafea, simte că vrea să verse și caută o tabletă de Losec.

Nu e mai mult de nouă dimineața. La spital, tura lui nu începe decât peste câteva ore. Ia o carte și se duce să se lungească în pat. Dar, în loc să citească, începe să se gândească la Josef Ek. Se întreabă dacă Joona Linna îl va face să vorbească.

Apartamentul e tăcut, pare părăsit.

Datorită medicamentului, în el se răspândește o liniște moale.

Nimic din ce se spune în timpul hipnozei nu poate fi folosit ca dovadă, dar Erik știe că Josef a spus adevărul, că el și-a ucis familia, chiar dacă motivul propriu-zis nu era evident, cum nu era nici felul în care credea că este condus de asistentă.

Erik închide ochii, încercând să-și imagineze casa aceea și

familia. Evelyn trebuie să fi simțit că fratele ei era periculos de multă vreme, gândește el. De-a lungul anilor învățase să trăiască cu lipsa lui de control asupra impulsurilor, întotdeauna înfrângându-și propria voință pentru a evita riscul izbucnirii unor atacuri de furie. Josef fusese un băiat care se bătea, fusese certat, dar totuși continuase să se bată. Ca soră mai mare, ea nu avusese niciun sprijin concret. Familia mânuise violența lui Josef de la o zi la alta, încercase să trăiască cu ea, dar nu-i înțelesese gravitatea. Părinții credeau poate că acel comportament agresiv al lui se datora faptului că era băiat. Poate că luaseră asupra lor vina, pentru că îl lăsaseră să joace jocuri violente la calculator, să vadă filme de groază.

Evelyn plecase de acasă de îndată ce putuse, își căutase slujbă și apartament, dar ceva o făcea să bănuiască gravitatea din ce în ce mai mare a situației, brusc se înspăimântase atât de tare, încât se ascunsese în cabana mătușii, luând cu ea o armă, ca să se apere.

O amenințase Josef?

Erik încearcă să-și imagineze frica lui Evelyn în timpul nopților în cabană, în întuneric, cu arma încărcată lângă pat.

Se gândește la telefonul lui Joona Linna de după interogatoriul cu ea. Ce s-a întâmplat când Josef s-a dus acolo cu un tort? Ce i-a spus el? Ce-a simțit ea? Abia atunci se speriase, procurându-și arma? Doar după vizita lui începuse să trăiască cu spaima că o va ucide?

Erik se gândește la Evelyn. O vede așa cum stătea în fața cabanei. O femeie tânără, în vestă argintie de puf, pulover tricotat cenușiu, jeanși uzați și pantofi de sport. Merge încet printre copaci, cu părul prins în coadă legănându-se. Chipul e copilăros, are o expresie de neajutorare. Ține pușca cu alice cu o mână moale. Arma se târăște pe pământ, saltă printre tufe de afine și mușchi. Printre crengile brazilor se vede soarele.

Dintr-odată, Erik înțelege ceva foarte important: dacă Evelyn era speriată, dacă avea o armă ca să se apere împotriva lui Josef, atunci ar fi trebuit s-o poarte altfel, nu s-o târască după ea, când se apropia de casă.

Erik își amintește că fata avea genunchii uzi și pete întunecate de pământ pe jeanși.

Se dusese în pădure ca să-și ia viața, se gândește el.

Stătuse în genunchi pe mușchi, cu țeava armei în gură, dar se răzgândise, nu îndrăznise s-o facă.

Când o văzuse la marginea pădurii târând arma după ea prin tufele de afine, se întorcea la cabană, la acea alternativă de care voise să fugă.

Erik ia telefonul și formează numărul de mobil al lui Joona Linna.

— Da, Joona Linna.

— Bună, sunt Erik Maria Bark.

— Erik? M-am gândit să te sun, dar au fost al dracului de multe…

— Nu face nimic, spune Erik, eu am…

— Trebuie să știi, îl întrerupe Joona, că îmi pare teribil de rău pentru tot circul ăsta cu presa, îți promit că voi afla de unde s-au scurs informațiile, de îndată ce se mai liniștesc lucrurile.

— N-are nicio importanță.

— Mă simt vinovat pentru că te-am convins să…

— Am făcut singur alegerea, nu dau vina pe altcineva.

— Personal, ceea ce n-ar trebui să spun tocmai acum, încă mai sunt convins că a fost bine să-l hipnotizezi pe Josef, nu știm încă nimic, dar s-ar putea foarte bine să-i fi salvat viața lui Evelyn.

— Tocmai pentru asta te-am sunat, zice Erik. Ai timp?

— Pentru ce?

— M-am gândit la ceva. Ai timp?

Erik îl aude pe Joona mutând ceva, ca și cum ar fi tras un scaun să se așeze.

— Da, spune el. Am timp.

— Când am fost la Värmdö, la cabana mătușii, începe Erik. Eram în mașină și am văzut o femeie mergând printre copaci. Avea o pușcă cu alice în mână. Am înțeles că era Evelyn și m-am gândit că s-ar putea ivi o situație periculoasă, dacă ar fi surprinsă de polițiști.

— Da, de fapt ar fi putut să înceapă să tragă pe fereastră, spune Joona. Dacă ar fi crezut că cel pe care îl vedea era Josef.

— Acum, stăteam acasă și mă gândeam din nou la Evelyn, continuă Erik. O vedeam acolo, între copaci. Mergea cu pași înceți în direcția cabanei și ținea pușca într-o mână, lăsând țeava să se târască pe pământ.

— Da, Și?

— Așa își duce arma un om care se teme să nu fie ucis?

— Nu, răspunde Joona.

— Cred că se dusese în pădure să-și ia viața, spune Erik. Jeanșii îi erau uzi la genunchi. Probabil, stătuse în genunchi în mușchiul ud, cu pușca îndreptată spre frunte sau piept, dar pe urmă s-a răzgândit sau n-a avut curajul s-o facă, așa cred eu.

Erik tace. Îl aude pe Joona respirând greu în telefon. Alarma unei mașini începe să urle jos, pe stradă.

— Mulțumesc, spune Joona. Mă duc să vorbesc cu ea.

18.

Vineri, unsprezece decembrie,
după-amiaza

Interogarea lui Evelyn urma să aibă loc într-un birou al secției de reeducare a tinerilor infractori. Pentru a înveseli puțin atmosfera tristă din încăpere, cineva așezase o cutie roșie de metal cu biscuiți pe birou și un sfeșnic cu lumânări de la IKEA la fereastră. Evelyn și martorul depoziției ședeau deja fiecare pe scaunul lui, când Joona a pornit înregistrarea.

— Știu că întrebările mele vor părea dificile, Evelyn, spune el cu voce scăzută, privind-o rapid. Dar ți-aș fi recunoscător dacă vei vrea totuși să răspunzi la ele, cât de bine o să poți.

Evelyn nu răspunde, își privește fix genunchii. Martorul interogatoriului, un bărbat de vârstă medie cu urme de barbă pe obraz, se uită cu un chip lipsit de expresie la Joona.

— Pot începe, Evelyn?

Ea aprobă, dând din cap. Joona așteaptă. După un moment, fata ridică ochii, întâlnindu-i privirea.

— Te-ai dus în pădure cu arma ca să-ți iei viața – nu-i așa?

— Da, șoptește ea.

— Îmi pare bine că n-ai făcut-o.

— Mie nu.

— Ai încercat de mai multe ori s-o faci?

— Da.

— Înainte de data aceea?

Ea face un gest de aprobare.

— Dar nu înainte ca Josef să vină cu tortul?

— Nu.

— Ce ți-a spus?

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

— La ce? La ce ți-a spus?

Evelyn se îndreaptă în scaun și gura i se subțiază.

— Nu-mi aduc aminte, spune ea aproape imperceptibil. Cu siguranță, n-a fost nimic special.

— Evelyn, tu te gândeai să te împuști! îi reamintește Joona.

Ea se ridică, se duce la fereastră, stinge lumânările din sfeșnic și se întoarce la scaunul ei, așezându-se cu mâinile încrucișate pe pântece.

— Nu se poate să fiu lăsată în pace, pur și simplu?

— Vrei? Asta vrei cu adevărat?

Ea aprobă, fără să-l privească.

— Ai nevoie să iei o pauză? întreabă martorul interogatoriului.

— Nu știu ce e cu Josef, spune Evelyn cu glas coborât. Are ceva greșit în cap. Întotdeauna a avut… când era mic, se bătea, prea tare, prea periculos. Îmi distrugea toate lucrurile, nu puteam avea nimic.

Îi tremură gura.

— Când avea opt ani, s-a năpustit asupra mea. Poate nu pare periculos, dar pentru mine era, nu voiam, dar el îmi cerea să ne sărutăm… mi-era frică de el, făcea lucruri bizare, venea pe furiș noaptea și mă mușca până îmi dădea sângele. Am început să-i răspund cu violență, încă eram mai puternică.

Își șterge lacrimile de pe obraji.

— Așa că se năpustea asupra lui Buster dacă nu făceam cum spunea… era din ce în ce mai rău, voia să se uite la sânii mei, voia să facă baie cu mine… mi-a omorât câinele și l-a aruncat de pe un pod.

Se ridică în picioare și se duce neliniștită la fereastră.

— Josef avea poate doisprezece ani, când…

Vocea i se frânge și suspină pentru ea însăși, înainte să continue:

— M-a întrebat dacă nu vreau să-i iau cocoșelul în gură. Eu am spus că era scârbos. Atunci, s-a dus la Bocceluță și a lovit-o, avea doar doi ani…

Evelyn plânge, încearcă să se liniștească.

— Am fost obligată să-l privesc când se masturba, de mai multe ori în fiecare zi… o lovea pe Bocceluță, dacă refuzam, spunea c-o s-o omoare. Destul de repede, trebuie să fi trecut

doar câteva luni, a început să-mi ceară să mă culc cu el, o spunea în fiecare zi, mă amenința… dar eu am găsit un răspuns, am spus că era minor, că era interzis, că nu puteam face ceva ce era interzis.

Își șterge lacrimile de pe obraji.

— Mă gândeam că o să-i iasă din minte, am plecat de acasă, a trecut un an, dar a început să mă sune, spunea că în curând va avea cincisprezece ani. Atunci m-am ascuns, eu… eu nu înțeleg cum a aflat că sunt în cabană, eu…

Plânge cu gura deschisă, fără să se ferească.

— O, Doamne…

— Așa că el te-a amenințat, spune Joona, te-a amenințat că o să omoare toată familia, dacă nu va…

— N-a spus asta! strigă ea. A spus c-o să înceapă cu tata. E greșeala mea, totul… voiam doar să mor…

Se lasă să cadă pe podea, lângă perete și se ghemuiește acolo.

19.

Vineri, unsprezece decembrie,
după-amiaza

Joona stă în camera sa și o vreme își privește fix palmele. Una dintre mâini mai ține încă receptorul. Când l-a informat pe Jens Svanehjälm despre neașteptata schimbare a lui Evelyn, acesta a ascultat în tăcere respirând greu, în vreme ce Joona îi relata motivele oribile din spatele crimelor.

— Sincer vorbind, Joona, a spus el apoi. Argumentul e din păcate cam subțire, ținând seama de faptul că sora e la rândul ei învinovățită de către Josef Ek – vreau să spun, ceea ce ne trebuie nouă este o mărturisire sau dovezi tehnice.

Joona lasă privirea să-i zboare prin încăpere, își freacă fața cu palma, apoi o sună pe doctorița lui Josef, Daniella Richards, și stabilesc o oră potrivită pentru a continua interogatoriul, atunci când pacientul nu va mai avea așa de multe analgezice în corp.

— Trebuie să aibă mintea limpede, spune Joona.

— Ai putea veni la ora cinci, propune Daniella.

— După-amiaza?

— N-o să-și primească noua doză de morfină înainte de ora șase. Este o planificare făcută după programul meselor.

Joona își privește ceasul. E două și jumătate.

— E bine, spune el.

După discuția cu Daniella Richards, o sună pe Lisbet Carlén, persoana de sprijin a lui Josef, și o informează și pe ea despre oră.

Se duce în camera personalului, ia un măr din coșul cu fructe și, când se întoarce, Erixon, tehnicianul criminalist responsabil cu cercetarea locului crimelor din Tumba, se află așezat pe scaunul lui, cu întreaga masă a trupului său uriaș sprijinită de birou. E roșu la față, face semne cu mâna ostenită

spre Joona și respiră greu.

— Bagă-mi mărul în bot și o să ai un purcel de Crăciun, spune el.

— Încetează, râde Joona, mușcând din măr.

— Merit asta, spune Erixon. De când s-a deschis restaurantul thailandez de la colț, m-am îngrășat cu unsprezece kilograme.

— Au mâncare bună.

— Da, la dracu!

— Cum a mers cu vestiarul pentru femei? întreabă Joona.

Erixon ridică o mână grăsuță în semn de prevenire:

— Nu trebuie să zici ce ți-am spus eu, dar…

Joona are un zâmbet larg.

— O să vedem, spune, pe un ton diplomatic.

— OK, suspină Erixon, ștergându-și transpirația de pe obraji. În canalul de scurgere se află fire de păr aparținând lui Josef Ek, precum și sânge aparținând tatălui, Anders Ek, în crăpăturile din podea.

— Ce ți-am spus, zice Joona cu chipul strălucitor.

Erixon râde și se ține de gât, ca și cum s-ar teme să nu i se rupă ceva.

Din liftul care coboară spre holul sediului poliției, Joona îl sună din nou pe Jens Svanehjälm.

— Bine că ai sunat, spune Jens. Mă bat toți la cap pe chestia hipnozei, cred că trebuie să oprim ancheta împotriva lui Josef, că o să coste bani, și…

— Dă-mi o secundă, spune Joona.

— Deși eu m-am hotărât să…

— Jens?

— Da, răspunde acesta.

— Avem dovezi tehnice, spune Joona serios. Josef Ek e legat de primul loc al crimei și de probele de sânge aparținând tatălui.

Procurorul-șef Jens Svanehjälm respiră greu în telefon, apoi spune pe un ton calm:

— Joona, ai sunat în ultima secundă.

— Nu e târziu, răspunde el.

— Da.

Sunt pe cale să închidă, când Joona spune:

— Ți-am spus că am dreptate?

— Ce?

— N-am avut dreptate?

În receptor se lasă tăcerea. Apoi, Jens spune rar și pe un ton pedagogic:

— Ba da, Joona, ai avut.

Criminalistul închide telefonul, zâmbetul îi dispare de pe chip, apoi se duce după peretele de sticlă dinspre grădină și își privește ceasul. Peste o jumătate de oră se va afla la Muzeul Nordic, în Djurgården[28].

•

Joona urcă treptele muzeului și continuă să meargă pe culoarele lungi, pustii. Trece de sute de vitrine fără să întoarcă privirea spre ele. Nu vede articolele de larg consum, comorile și operele de artă, nu acordă atenție expozițiilor, costumelor populare și fotografiilor uriașe.

Paznicul a tras deja un scaun în fața unei vitrine slab luminate. Fără să spună un cuvânt, Joona se așază ca de obicei și contemplă cununa de mireasă laponă. Sfărâmicioasă și fragilă, cununa e un cerc perfect. Dantelele amintesc de potirul unei flori sau de două mâini împreunate, cu degetele înlănțuite. Joona își leagănă capul încet, astfel încât lumina se rotește lent. Cununa de mireasă este împletită din rădăcini legate cu mâna. Materialul e scos din pământ și sclipește ca o piele aurie.

De data aceasta, Joona stă în fața vitrinei doar o oră înainte să se ridice, făcând semn din cap spre paznic și ieșind încet din Muzeul Nordic. Zăpada amestecată cu apă de pe jos e o zloată neagră și dinspre un vapor care trece pe sub pod vine un miros de ulei Diesel. Joona se plimbă cu pași rari spre Strandvägen, când îi sună telefonul. Este Nålen, medicul anatomopatolog.

— Bine că am dat de tine, constată acesta scurt.

— E gata autopsia?

— Aproape, aproape.

Joona vede pe trotuar un tată tânăr care tot apleacă un cărucior pe spate, ca să-și facă fiul să râdă. O femeie stă nemișcată la o fereastră, privind strada. Când îi întâlnește privirea, aceasta se dă imediat un pas înapoi, în apartament.

— Ai găsit ceva obișnuit? întreabă Joona.

— Da, nu știu dacă…

— Da?

— E ceva în legătură cu tăietura aceea făcută în burtă, desigur.

— Și?

Îl aude pe Nålen trăgându-și respirația și ceva care scârțâie în fundal.

— Am pierdut creionul, șoptește Nålen, și Joona aude un pârâit în telefon. Asupra acelor corpuri a fost exercitată foarte multă violență, spune Nålen pe un ton serios când revine. Mai ales împotriva fetiței.

— Am înțeles asta, spune Joona.

— Și multe dintre răni sunt nejustificate, pur și simplu sunt făcute din plăcere. E oribil, dacă e să mă întrebi.

— Da, spune Joona gândindu-se cum arăta când ajunsese el la locul crimelor.

Polițiștii șocați, senzația de haos din atmosferă. Corpurile, acolo, înăuntru. Își amintește obrajii albi ca hârtia ai lui Lillemor Blom, stând și fumând cu mâinile tremurătoare. Își amintește cum sângele țâșnise până sus, pe ferestre, cum cursese pe sticla de la geamurile ușii din spate.

— Ai vreo explicație pentru tăietura de pe pântecele femeii?

Nålen suspină.

— Da, e așa cum credeam. A fost tăiată la circa două ore după ce s-a produs decesul. Cineva i-a răsucit trupul și a vârât un cuțit ascuțit în vechea cicatrice a operației de cezariană.

Se aude cum răsfoiește hârtiile.

— Făptașul nostru nu prea știe multe despre *sectio caesarea.* La Katja Ek fusese vorba despre o intervenție de urgență, cu o tăietură care se întindea vertical, de la buric în jos.

— Da?

Nålen trage adânc aer în piept.

— Lucrurile stau așa – uterul este întotdeauna tăiat orizontal, chiar dacă pântecele a fost tăiat vertical.

— Dar Josef nu știa asta? întreabă Joona.

— Nu, spune Nålen. El a deschis doar burta, fără să înțeleagă că o tăietură de cezariană constă întotdeauna din două tăieturi, una prin pântece și alta prin uter.

— Mai e și altceva ce-ar trebui să știu?

— Poate a fost întotdeauna obsedat de corpuri, poate că n-a încetat niciodată, cu toate că era tot mai obosit, nu-i era de ajuns, furia nu se domolește niciodată.

Se lasă tăcerea. Joona merge de-a lungul străzii Strand[29]. Începe din nou să se gândească la ultimul interogatoriu cu Evelyn.

— Voiam doar să-ți confirm asta, cu tăietura de cezariană, spune Nålen după o clipă. Că tăietura a fost făcută la circa două ore după decesul propriu-zis.

— Mulțumesc, Nålen, spune Joona.

— Vei avea mâine raportul întregii autopsii.

După ce încheie convorbirea, Joona se gândește cât de îngrozitor trebuie să fi fost să crești alături de Josef Ek. Cât de neajutorată trebuie să se fi simțit Evelyn, pentru a nu mai vorbi despre sora ei mai mică.

Joona încearcă să-și amintească ce spusese Evelyn despre cezariana mamei.

Se gândește cum Evelyn stătuse ghemuită pe podea, sprijinind-se de peretele din camera de interogatoriu, în vreme ce povestea despre gelozia aproape patologică a lui Josef față de sora mai mică.

— E ceva greșit în capul lui Josef, șoptise ea. Întotdeauna a fost așa. Îmi amintesc că atunci când s-a născut el, mama a fost foarte bolnavă, nu știu ce a fost, dar au fost nevoiți să-i facă o operație de cezariană în ultimul moment.

Evelyn dăduse din cap mușcându-și buzele, înainte de a continua:

— Știi ce e o cezariană de necesitate?

— Da, aproximativ, răspunsese Joona.

— Uneori… uneori există complicații, când cineva naște un copil în felul acesta.

Evelyn îi aruncase o privire timidă.

— Vrei să spui, lipsă de oxigen și altele de genul ăsta? întrebase Joona.

Ea scuturase din cap, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Vreau să spun, probleme psihice la mamă. O femeie care a fost supusă unei nașteri grele și dintr-odată este adormită pentru a fi tăiată poate să nu se simtă legată de copilul ei.

— Mama ta a făcut depresie postnatală?

— Nu propriu-zis, răspunsese Evelyn cu o voce gravă. Mama mea a făcut o psihoză când l-a născut pe Josef. La maternitate n-au înțeles asta și au lăsat-o să plece acasă cu el. Eu am observat imediat. Totul era greșit. A trebuit să mă ocup eu de Josef. Aveam numai opt ani, dar ei nu-i păsa de copil, nu-l atingea, îl lăsa doar în patul lui și plângea, plângea, plângea.

Evelyn privise spre Joona, șoptind:

— Mama spunea că nu-i al ei, că bebelușul ei murise, și în cele din urmă a trebuit să fie internată.

Evelyn zâmbise chinuit pentru sine:

— Mama s-a întors la familie după aproximativ un an. Se prefăcea că e din nou normală, dar de fapt continua să-l respingă.

— Prin urmare, tu crezi că mama ta nu se însănătoșise? întrebase cu grijă Joona.

— Era sănătoasă, pentru că atunci când s-a născut Lisa totul a fost altfel. Mama era fericită, făcea totul pentru ea.

— Și tu a trebuit să te ocupi de Josef…

— El a început să spună că mama trebuia să-l fi născut obișnuit. Pentru el, explicația stătea în aceea că Lisa fusese născută prin „pizdă”, și el nu. Spunea asta tot timpul. Că mama trebuia să-l fi născut prin pizdă, și nu doar…

Vocea Evelynei se stinsese. Își ascunsese fața și Joona îi privise umerii ridicați, încordați, fără să îndrăznească s-o atingă.

20.

Vineri, unsprezece decembrie, seara

La secția de terapie intensivă de la Karolinska, în mod neobișnuit, e liniște totală, atunci când ajunge Joona. În toată secția miroase a mâncare și un cărucior cu cratițe de bucătărie din inox, farfurii, pahare și tacâmuri mai stă încă în fața salonului comun. Înăuntru, cineva a dat drumul la televizor și Joona aude zgomot de farfurii.

Se gândește că Josef a tăiat vechea cicatrice de pe pântecele mamei, deschizându-și propria trecere spre lume, acea trecere care-l condamnase să fie lipsit de mamă, care făcuse ca mama să nu se atașeze niciodată de el.

Josef simțise curând că nu era asemenea celorlalți copii, era mai retras. Singura care-i arătase dragoste și grijă fusese Evelyn. Nu acceptase să fie respins de ea. Cel mai mic semn de distanțare îl scotea din minți și-l făcea nebun de furie, iar mânia se îndrepta tot mai mult împotriva surorii mai mici, atât de iubită.

Joona face un semn din cap spre Sunesson, care stă în fața ușii de la camera lui Josef Ek, apoi privește prin fereastră chipul băiatului.

Punga pentru urină e pe jumătate plină și o instalație de perfuzie aflată chiar lângă pat îl alimentează cu lichid și plasmă. Picioarele băiatului ies de sub pătura albastru-deschis, tălpile sunt murdare, s-a prins păr și murdărie în banda adezivă care e pusă peste tăieturi. Televizorul este pornit, dar el nu pare să-l privească.

Secretara de la Serviciul Social, Lisbet Carlén, se află deja în cameră. Nu l-a observat încă și stă la fereastră prinzându-și o agrafă în păr.

Josef a avut o nouă hemoragie de la una din răni, sângele

curge pe braț și picură pe podea. O soră mai vârstnică stă aplecată peste el, desprinde compresa și lipește din nou cu bandă adezivă marginile rănii, curăță sângele și apoi părăsește camera.

— Scuzați-mă, spune Joona ieșind după soră, afară pe coridor.

— Da.

— Cum se simte Josef Ek, care e de fapt starea lui?

— Vorbiți cu medicul curant, spune femeia pornind din nou.

— O s-o fac, zâmbește Joona grăbindu-se din nou s-o ajungă din urmă. Dar… aș vrea să-i arăt ceva care… pot să-l duc acolo… vreau să spun, în scaunul cu rotile?

Sora scutură din cap și se oprește în loc:

— Pacientul nu trebuie în niciun caz mișcat, spune ea pe un ton sever. Ce prostie! Are dureri foarte mari, nu se poate mișca, va avea noi hemoragii dacă se ridică în picioare.

Joona se întoarce în camera lui Josef. Fără să bată la ușă, intră, ia telecomanda, închide televizorul, dă drumul la reportofon, spune data și numele celor prezenți în încăpere, apoi se așază pe scaunul pentru vizitatori. Josef deschide ochii grei și se uită la el cu indiferență. Aparatul de drenaj Bülow, cuplat la cutia toracică, pentru a reface presiunea din plămânul perforat, scoate un sunet bolborosit, destul de plăcut.

— Curând vei ieși din spital, spune Joona.

— Va fi plăcut, răspunde Josef cu glas slab.

— Deși vei fi mutat la închisoare.

— Lisbet a spus că procurorul nu e pregătit să facă ceva, spune băiatul aruncând o privire spre secretara de la Serviciul Social.

— Asta a fost înainte să avem un martor.

Josef închide încet ochii.

— Cine?

— Noi doi am vorbit destul de mult, spune Joona. Dar poate vrei să schimbi ceva din ce-ai spus sau să adaugi ceva ce nu ai spus.

— Evelyn, șoptește el.

— Nu vei ieși afară multă vreme.

— Minți.

— Nu, Josef, eu spun adevărul. Poți să mă crezi. Vei fi arestat și acum ai dreptul la un consilier juridic.

Josef încearcă să ridice mâna, dar nu are putere.

— Ați hipnotizat-o, spune el zâmbind.

— Nu.

— Cuvântul meu contra cuvântului ei.

— Nu e chiar așa, spune Joona privind chipul curat și palid al băiatului. Avem, de asemenea, și probe tehnice.

Josef strânge tare din fălci.

— Nu am prea mult timp la dispoziție, dar dacă vrei să povestești ceva, pot să mai rămân un moment, spune Joona pe un ton prietenesc.

Lasă să treacă un minut, bate cu degetele în brațul fotoliului, se ridică, ia reportofonul și, cu un gest scurt spre secretara de la Serviciul Social, părăsește încăperea.

În mașină, în fața spitalului, Joona se gândește că ar fi trebuit să-l confrunte pe Josef cu mărturisirile lui Evelyn, ar fi trebuit s-o facă pentru a vedea reacția băiatului. Există o trufie clocotitoare în Josef Ek, care l-ar fi făcut poate să recunoască, dacă ar fi fost provocat suficient de mult.

Chibzuiește un moment dacă să se întoarcă, dar n-o face, ca să nu întârzie la cina de la Disa.

E întuneric și ceață când parchează mașina lângă casa ce pare făcută din frișcă, de pe Lützengatan. În mod neobișnuit, simte că i se face frig în vreme ce merge spre intrare, aruncă o privire spre pajiștea înghețată din Piața Karla și spre crengile negre ale copacilor.

Încearcă să și-l amintească pe Josef așa cum zăcea în patul lui, dar singurul lucru pe care-l vede în minte este acel aparat care bolborosea și horcăia. Și totuși, are sentimentul că a văzut ceva important, fără să fi înțeles despre ce era vorba.

Bănuiala că lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie continuă să-l macine când ia liftul până la apartamentul Disei și în vreme ce sună la ușă, Joona aude pe cineva aflat pe scară

deasupra lui cum suspină sau plânge tăcut.

Disa deschide ușa cu o expresie iritată pe față, îmbrăcată doar în sutien și ciorapi.

— M-am bazat pe faptul că vei întârzia, îi explică ea.

— Iar eu, de fapt, am ajuns un pic mai repede, zice Joona sărutând-o ușor pe obraz.

— Poți să intri și să închizi ușa, înainte ca toți vecinii să-mi vadă fundul, spune Disa.

Holul amenajat cu gust miroase a mâncare. Franjurii unei lămpi roz îl mângâie pe Joona pe creștet.

— Am pregătit limbă-de-mare și cartofi dulci, spune Disa.

— Cu unt topit?

— Și ciuperci, pătrunjel și sos.

— Bun.

Apartamentul e destul de vechi, dar de fapt e frumos. Sunt doar două camere și bucătărie, însă au tavanul înalt. Ferestre mari, care dau spre Piața Karla, cu cercevele de tec, un tavan de panel lăcuit și dușumea frumos lustruită. Joona o urmează pe Disa în dormitor. Se oprește în loc, încercând să înțeleagă ce văzuse la Josef. În patul nefăcut se află laptopul deschis, Disa și-a răspândit în jur cărți și foi de hârtie.

Se așază în fotoliu și așteaptă, în vreme ce ea termină de îmbrăcat. Fără să spună o vorbă, se întoarce cu spatele spre el și-l lasă să-i tragă fermoarul la o rochie strâmtă, cu o croială simplă.

Joona se uită într-o carte deschisă și vede o fotografie mare, alb-negru, a unui câmp cu săpături. Arheologii, îmbrăcați în haine din anii ’40, se află undeva, mai departe și privesc spre fotograf. Par că abia au început să sape locul, au marcat suprafața cu vreo cincizeci de steguleț e.

— Sunt morminte, spune ea încet. Steagurile marchează plasarea mormintelor. Cel care a săpat locul acesta se numea Hannes Müller. A murit acum câtva timp, dar cu siguranță împlinise o sută de ani. A rămas tot timpul la institut. Arăta ca o broască țestoasă drăguță…

Disa stă în fața oglinzii înalte, își împletește părul neted în două cozi subțiri, apoi se întoarce, privindu-l.

— Cum arăt?

— Ești frumoasă, spune Joona prietenos.

— Da, răspunde ea tristă. Ce face mama ta?

Joona îi prinde mâna.

— E bine, șoptește el. Îți transmite salutări.

— Ce drăguț, ce-a spus?

— Că nu trebuie să-ți pese de mine.

— Nu, răspunde Disa mohorâtă. Desigur, are dreptate.

Încet, își trece degetele prin părul lui des, răvășit. Îl privește cu un zâmbet brusc, apoi se duce la computer, îl închide și-l pune pe scrin.

— Știi că după legea precreștină oamenii nu considerau pruncii ca ființe terminate până în momentul când aceștia erau puși la sân? Era permis să părăsești pruncii în pădure în răstimpul dintre naștere și prima alăptare.

— Devii om prin alegerea altora, spune încet Joona.

— Nu e întotdeauna așa?

Deschide ușa șifonierului, scoate dintr-o cutie o pereche de sandale maro-închis, cu tocuri subțiri și curele moi, făcute din rânduri alternate de lemn de esențe diferite.

— Sunt noi? întreabă Joona.

— Sergio Rossi. Mi le-am făcut cadou singură, pentru că am o muncă așa de lipsită de strălucire, spune ea. Cât e ziua de lungă, mă târăsc de colo-colo, pe pământul noroios.

— Ești în continuare la Sigtuna{30}?

— Da.

— Ce-ați găsit, de fapt?

— O să-ți povestesc în timp ce mâncăm.

El arată spre sandale.

— Foarte frumoase, spune, ridicându-se din fotoliu.

Disa se întoarce spre el cu un zâmbet amar.

— Îmi pare rău, Joona, spune ea peste umăr, dar nu cred că se fac și pe măsura ta.

El se oprește brusc.

— Așteaptă, spune, sprijinindu-se de perete.

Disa îl privește întrebătoare.

— A fost o glumă, îi spune ea.

— Nu, era în legătură cu picioarele lui…

Joona trece pe lângă ea în hol, ia telefonul din buzunarul hainei, sună centrala și spune cu voce calmă că Sunesson are nevoie imediat de întăriri la spital.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Disa.

— Picioarele lui, erau prea murdare, îi spune Joona. Ei zic că nu se poate scula, dar el s-a sculat. S-a sculat și a circulat primprejur.

Joona formează numărul lui Sunesson și, când nimeni nu răspunde, își pune haina pe el, șoptește un „iartă-mă”, părăsește apartamentul și o ia la goană în jos, pe scări.

•

Cam în același timp când Joona suna la ușa Disei, Josef Ek se așeza pe patul din camera de spital.

În noaptea trecută, încercase să vadă dacă poate merge: alunecase pe dușumea, fusese obligat să rămână un moment nemișcat, cu mâinile pe speteaza patului. Durerea provocată de numeroasele răni se revărsase asupra lui ca uleiul încins și înțepăturile de la ficatul perforat îl făcuseră să vadă negru, dar putea să meargă. Trăgând de tubul perfuziei și cel de la aparatul Bülow, verificase ce se afla în dulapul cu echipament de spital și apoi se culcase din nou.

Acum trecuseră treizeci de minute de când personalul medical intrase salutându-l. Coridorul era aproape tăcut. Josef trage încet cateterul afară din încheietura mâinii, simte aerul din tub, când acesta îi părăsește corpul și un mic șiroi de sânge îi curge pe genunchi.

Nu-l doare deosebit de tare când părăsește patul. Se duce până la dulapul cu echipament medical, găsește comprese, scalpele, seringi de unică folosință și suluri de pansamente. Bagă câteva suluri de pansament în buzunarul gol, mare, al bluzei de spital. Cu mâini tremurătoare deschide pachetul în care se află un scalpel și taie firul care duce la aparatul Bülow. Se scurge sânge mucilaginos, iar plămânul stâng se strânge lent. Îl doare un omoplat, tușește slab, dar de fapt nu simte schimbarea, capacitatea micșorată a plămânului.

Deodată aude pași pe coridor, tălpi de cauciuc pe linoleum.

Cu scalpelul în mână, se așază lângă ușă, privește pe geam și așteaptă.

Sora se oprește și vorbește cu polițistul de gardă. Josef îi aude râzând.

— M-am lăsat de fumat, răspunde ea.

— Dacă ai cumva un plasture cu nicotină, nu refuz, continuă polițistul.

— Am terminat și cu astea, răspunde ea. Dar du-te afară în curte, mai rămân eu o vreme.

— Cinci minute, spune polițistul grăbit.

Polițistul pleacă, cheile zăngănesc, sora răsfoiește niște hârtii și apoi intră în cameră. De fapt, pare doar uimită. Ridurile de râs de la colțul ochilor se văd bine, atunci când lama scalpelului îi pătrunde în gât. Josef e mai slab decât crezuse, trebuie s-o înjunghie de mai multe ori. Simte cum i se încordează și îi arde trupul din cauza mișcărilor bruște. Sora nu cade imediat, ci încearcă să se țină strâns de el. Alunecă amândoi jos, pe podea. Trupul ei e foarte transpirat și scoate aburi de căldură. El încearcă să se ridice, dar alunecă pe părul blond care s-a desfăcut. Când scoate scalpelul din gâtul ei, se aude un sunet piuitor. Sora începe să dea din picioare și Josef rămâne o clipă privind-o, înainte de a ieși pe culoar. Rochia i s-a ridicat și el îi vede clar chiloții roz, sub dresul de nailon.

Josef merge pe culoar. Acum îl doare tare ficatul. O ia la dreapta, găsește haine curate într-un cărucior și se schimbă. O femeie scundă trage o perie de șters înainte și înapoi peste linoleumul strălucitor. Ascultă muzică la căști. Josef se apropie, se așază în spatele ei și scoate o seringă de unică folosință. Mișcă de mai multe ori prin aer seringa, dar se oprește de fiecare dată, înainte ca acul să se înfigă. Femeia nu observă nimic. El pune seringa în buzunar, o împinge la o parte cu mâna și trece. Femeia e cât pe ce să cadă și înjură în spaniolă. Josef se oprește brusc și se întoarce.

— Ce ai spus? o întreabă.

Ea își scoate căștile din urechi și-l privește întrebătoare.

— Ai spus ceva? întreabă el.

Femeia scutură grăbit din cap și continuă să spele pe jos.

Josef o observă un moment, apoi merge mai departe spre lift, apasă pe buton și așteaptă.

21.

Vineri, unsprezece decembrie, seara

Joona Linna conduce mașina în mare viteză pe Valhallavägen, prin fața stadionului unde s-au ținut Jocurile Olimpice din 1912. Schimbă banda, depășește un Mercedes mare și întrezărește printre copaci fațada de cărămidă roșie a spitalului Sophiahemmet. Accelerează ca să depășească un autobuz albastru care, plecând din stație, se pregătea să reintre în circulație. Șoferul claxonează lung și indignat, când i-o ia prin față. Apa dintr-o baltă cenușie se revarsă peste mașinile parcate și peste trotuar, chiar în fața politehnicii.

Joona trece pe roșu la Norrtull, lasă în urmă Stallmästaregården și reușește să accelereze până la 180 km pe oră pe scurta porțiune de pe Uppsalavägen, înainte ca drumul de ieșire să se încline scurt pe sub autostradă, în direcția Karolinska.

Când parchează în fața intrării principale, vede mai multe mașini de poliție cu luminile albastre încă aprinse, fâlfâind ca niște aripi teribile peste fațada de cărămidă maronie a spitalului. Un grup de jurnaliști a înconjurat câteva infirmiere. Tremură în fața intrării, chipurile lor sunt speriate și două dintre ele plâng în hohote în fața camerelor.

Joona încearcă să intre, dar este imediat oprit de un polițist tânăr care tropăie pe loc din cauza șocului de adrenalină și a iritării.

— Întinde-o de aici, spune el, îmbrâncindu-l.

Joona privește doi ochi albastru-deschis, speriați.

— Rikskrim.

În privirea polițistului se citește neîncrederea.

— Legitimația, vă rog.

— Joona, grăbește-te, vino aici.

Carlos Eliasson, șeful poliției criminaliste, îi face semne înăuntru, în lumina galbenă de la recepție. Prin ferestre îl vede pe Sunesson stând pe o bancă și plângând cu fața boțită. Un coleg mai tânăr stă lângă el, ținându-l de după umeri.

Joona își arată legitimația și polițistul se dă la o parte morocănos. Mari părți din holul de la intrare sunt înconjurate cu benzi de plastic. Blițurile jurnaliștilor fulgeră în afara pereților de sticlă, iar înăuntru fotografiază tehnicienii criminaliști.

Carlos conduce operațiunea, inclusiv partea tactică. Dă ordine scurte celui care organizează investigarea locului crimei și se întoarce apoi spre Joona.

— Îl aveți? întreabă Joona.

— Martorii spun că a ieșit din hol într-un scaun cu rotile, spune Carlos nerăbdător. Scaunul a rămas acolo, în stație.

Verifică în caietul de însemnări.

— Au părăsit zona două autobuze, șapte taxiuri și câteva mașini pentru transportul bolnavilor… probabil cam zece mașini și doar o ambulanță.

— Ați închis ieșirile?

— Acum e prea târziu.

Un polițist este lăsat să treacă.

— Autobuzele au fost oprite – n-am aflat nimic, spune el.

— Taxiurile? întreabă Carlos.

— Am terminat cu Taxi Stockholm și cu Taxi Kurir, dar…

Polițistul face un gest de indignare în aer, ca și cum nu-și mai amintește ce voia să spună.

— L-ai contactat pe Erik Maria Bark? întreabă Joona.

— Am sunat imediat la el. Nu răspunde, nu reușim să dăm de el.

— Trebuie să i se asigure protecție.

— Rolle! strigă Carlos. Ai dat de Bark?

— Tocmai am sunat, răspunde Roland Svensson.

— Fă-o din nou, spune Joona.

— Trebuie să vorbesc cu Omar, de la secția de coordonare, spune Carlos aruncând priviri în jur. Trebuie să dăm alarmă generală.

— Ce vrei să fac eu?

— Stai aici, vezi dacă n-am uitat ceva, spune Carlos și-l cheamă la el pe Mikael Verner, unul dintre tehnicienii de la serviciul criminalist.

— Comunicați-i comisarului Linna ce-ați aflat până acum, îi ordonă Carlos.

Verner îl privește fără expresie pe Joona și spune cu o voce nazală:

— O asistentă moartă… Mai mulți martori l-au văzut pe suspect ieșind într-un scaun cu rotile.

— Arată-mi, spune Joona.

Merg împreună pe scara de incendiu, pentru că lifturile și casele lifturilor nu au fost încă examinate.

Joona privește urmele roșii pe care Josef Ek le-a lăsat mergând desculț spre ieșire. Miroase a electricitate și a moarte. O amprentă de mână însângerată pe perete, cam în locul în care stătuse mai înainte căruciorul cu mâncare, arată că Josef se poticnise sau fusese nevoit să se sprijine de perete. Pe metalul ușii liftului, Joona vede sânge și ceva care seamănă cu urma unsuroasă a unei frunți și a nărilor.

Continuă să înainteze pe culoar și se opresc în pragul ușii ce dă spre camera unde el însuși avusese întâlnire cu Josef cu vreo oră înainte. O baltă de sânge aproape negru se întinde în jurul unui corp aflat pe podea.

— Este sora, spune Verner înverșunat. Ann-Katrin Eriksson.

Joona vede părul blond și doi ochi fără viață. Uniforma de infirmieră este ridicată peste șolduri. Arată ca și cum asasinul ar fi încercat să-i ridice rochia, se gândește el.

— După toate probabilitățile, arma crimei este un scalpel, spune Verner pe un ton sec.

Joona mormăie ceva, își scoate telefonul și sună la închisoarea Kronoberg.

Un glas somnoros de bărbat răspunde ceva ce Joona nu înțelege.

— Joona Linna aici, spune el iute. Vreau să știu dacă Evelyn Ek se mai află la voi.

— Ce?

Joona repetă pe un ton amar:

— Mai e Evelyn Ek în închisoare?

— Trebuie să-l întrebi pe gardian, răspunde vocea acru.

— Poți să-l cauți, te rog?

— Un moment, spune vocea și lasă telefonul.

Joona îl aude plecând, o ușă care scârțâie. Apoi, un schimb de cuvinte și un zornăit. Își privește ceasul. Este deja de zece minute la spital.

Joona pornește spre scară și continuă spre ieșirea principală, cu telefonul la ureche.

— Jan Persson aici, aude el o voce amabilă.

— Joona Linna, de la criminalistică. Vreau să știu cum este cu Evelyn Ek, spune el scurt.

— Evelyn Ek, repetă Jan Persson pe un ton întrebător. Aha, da. I-am dat drumul. N-a fost ușor, refuza să plece, voia să rămână în închisoare.

— Voi i-ați dat drumul?

— Nu, nu, procurorul a fost aici, ea se află…

Joona îl aude pe Jan Persson răsfoind într-un dosar.

— Se află într-unul din apartamentele noastre păzite.

— Bine, spune Joona. Pune-i câțiva polițiști în fața ușii. Ai auzit?

— Nu suntem idioți, răspunde Jan Persson jignit.

Joona încheie convorbirea, se duce la Carlos care e așezat pe un scaun cu un laptop pe genunchi. O femeie stă alături și-i arată ceva pe ecran.

Omar de la secția de coordonare repetă cuvântul cod Echo în stație. Este denumirea care se folosește la intervenții pentru unitatea cu câini. Joona bănuiește că cercetarea automobilelor nu a dat încă niciun rezultat.

Îi face un semn cu mâna lui Carlos, dar nu reușește să-i atragă atenția, renunță și își continuă drumul, ieșind printr-una din ușile cu geam mai mici. E întuneric și aerul este rece. Scaunul cu rotile se află în stația pustie. Joona se uită în jur. Trece cu privirea peste oamenii care urmăresc operațiunea poliției de dincolo de bariere, peste lumina albastră și forfota agitată a polițiștilor, peste blițurile jurnaliștilor și apoi își lasă

privirea să alunece peste locul de parcare, peste fațadele întunecate și printre diferitele clădiri ale spitalului.

O ia din loc, pășește peste banda de plastic fluturătoare care delimitează terenul, se strecoară prin grupul de curioși și își aruncă privirea spre cimitirul Norra. Continuă să meargă în jos, pe drumul spre Solna care duce la cimitir, trece peste barieră și încearcă să distingă ceva printre siluetele negre ale copacilor și pietrele de mormânt. O rețea de alei mai mult sau mai puțin luminate se întinde pe o suprafață de șaizeci de hectare, cu locuri pentru urne, verdeață, un crematoriu și peste 30 000 de morminte.

Joona trece de clădirea de la intrare, se grăbește pe potecă, aruncă o privire Obeliscului luminat, ridicat în memoria lui Alfred Nobel, apoi merge mai departe prin fața monumentelor mari.

Dintr-odată e o liniște desăvârșită. Zarva din jurul intrării la spital nu se mai aude. Dinspre crengile goale ale copacilor se aude un freamăt și propriii lui pași au un vag ecou printre pietre de mormânt și cruci. Un vehicul mare duduie undeva, pe autostradă. Printre frunzele uscate de sub un boschet se aude un foșnet. Ici și colo ard lumânări în borcanele lor încețoșate.

Joona o ia spre marginea de est a cimitirului, partea care dă spre ieșirea la autostradă și brusc vede ceva mișcându-se în întuneric, printre pietrele de mormânt înalte, în direcția biroului de recepție. Poate la patru sute de metri distanță. Se oprește în loc și încearcă să-și încordeze privirea. Silueta are un mers stângaci, aplecat în față. Joona o ia la fugă printre pietre de mormânt și spațiile verzi, lumini tremurătoare și îngeri de piatră. Vede silueta subțire grăbind pasul prin iarba înghețată, printre copaci. Hainele albe îi flutură în jur.

— Josef, strigă Joona. Oprește-te!

Băiatul continuă să meargă până în spatele unui mormânt impozant de familie, cu gard de fier și pietriș greblat. Joona scoate arma, ridică repede piedica, fuge într-o parte, dă cu ochii de băiat, îi strigă să stea și ține spre piciorul lui stâng. Dintr-odată, în drum apare o femeie bătrână. Fusese

aplecată lângă un mormânt și acum se ridicase. Capul i se află chiar în bătaia armei. Pe Joona îl doare stomacul de spaimă. Josef dispare după un grup de chiparoși. Joona lasă în jos arma și o ia la fugă după el. Aude femeia jeluindu-se că voia doar să aprindă o lumânare la mormântul lui Ingrid Bergman. Fără s-o privească, Joona îi strigă ceva, că este vorba de o acțiune a poliției. Caută cu privirea prin întuneric. Josef a dispărut printre copaci și pietre. Felinarele rare luminează doar zone mici, o bancă de parc verde sau câțiva metri dintr-o alee cu pietriș. Joona scoate telefonul, formează numărul secției de coordonare și cere întăriri imediate, este o situație periculoasă, are nevoie de un detașament întreg, cel puțin cinci grupe și un elicopter. Se grăbește mergând pieziș pe o pantă, sare peste o ștachetă joasă și se oprește. Undeva departe se aude un lătrat de câine. Pietrișul de pe o alee laterală scrâșnește ceva mai încolo și Joona reîncepe să alerge în direcția aceea. Vede pe cineva târându-se printre pietrele de mormânt, îl urmărește cu privirea, încearcă să se apropie, să găsească o direcție în care să poată trage, dacă va identifica persoana. Păsări negre bat din aripi. O ladă de gunoi se răstoarnă. Brusc îl vede pe Josef, alergând încovoiat în spatele unui gard viu, plin de gheață. Joona alunecă pe o pantă, într-un loc unde se află căni pentru apă și vase de formă conică. Când se ridică, nu-l mai poate vedea pe Josef. Sângele îi pulsează în tâmple. Simte că și-a zgâriat spatele. Mâinile îi sunt reci și amorțite. Traversează aleea cu pietriș și privește în jur. O mașină cu emblema orașului Stockholm pe ușă se vede mai departe, în fața clădirii administrației. Mașina întoarce încet, luminile roșii din spate dispar și farurile învăluie copacii și-l luminează brusc pe Josef. El stă clătinându-se pe drumul îngust, capul îi atârnă greu în față, face câțiva pași șchiopătând. Joona aleargă cât de repede poate. Mașina s-a oprit, ușa din față se deschide și un bărbat cu barbă coboară.

— Poliția! strigă Joona, dar ei nu-l aud.

Joona trage un foc în aer și bărbosul privește în direcția lui. Josef se apropie de bărbat cu scalpelul în mână. Este vorba de câteva secunde. Nu e nicio posibilitate să ajungă. Joona se

sprijină de o piatră de mormânt, distanța e mai mare de 300 de metri, de șase ori mai mult decât țintele, la exercițiile de tragere. Cătarea se clatină în fața ochilor lui. E greu să vadă, clipește și holbează ochii. Silueta cenușie se subțiază și se întunecă. O ramură dintr-un copac se mișcă, iar și iar, în bătaia armei. Bărbatul cu barbă s-a întors din nou spre Josef și face un pas în spate. Joona încearcă să țină fixă cătarea și apasă pe trăgaci. Reculul se simte în cot și în umăr. Granule de praf de pușcă îi ard mâna înghețată. Glonțul dispare fără urmă printre copaci. Ecoul împușcăturii se stinge. Joona țintește din nou și îl vede pe Josef izbindu-l pe bărbat cu cuțitul în burtă. Sângele se revarsă. Joona trage, glonțul se pierde în hainele lui Josef, acesta se clatină și scapă cuțitul, își trece mâna peste spinare, înaintează și se urcă în mașină. Joona începe să alerge ca să ajungă la drum, dar Josef a apucat deja să pornească mașina, trece direct peste picioarele bărbatului cu barbă și apoi demarează în plină viteză. Când înțelege că nu va apuca să ajungă la drum, Joona se oprește și țintește cu pistolul cauciucul din spate, trage și nimerește. Mașina se clatină, dar continuă să meargă, mărește viteza și dispare pe ieșirea spre autostradă. Joona pune pistolul în teacă, scoate telefonul și raportează secției de coordonare situația, cere să vorbească cu Omar și repetă că are nevoie de un elicopter.

Bărbatul cu barbă mai trăiește încă, un șuvoi de sânge negru îi curge printre degete de la rana din pântece și ambele picioare par să fie rupte.

— Era doar un pușt, repetă el șocat. Era doar un pușt.

— Ambulanța e pe drum, îi spune Joona și aude în sfârșit un elicopter deasupra cimitirului, zgomotul produs de paletele rotorului.

•

E târziu când Joona, ridicând receptorul telefonului din biroul său de la poliție, formează numărul Disei și așteaptă, auzind cum sună.

— Lasă-mă în pace, răspunde ea tărăgănat.

— Dormi? o întreabă Joona.

— Sigur că dorm.

Se lasă un moment de tăcere.

— A fost bună mâncarea?

— Da, a fost.

— Înțelegi că am fost obligat să…

Tace, o aude căscând și așezându-se în capul oaselor în pat.

— Ești OK? întreabă ea.

Joona își privește mâinile. Cu toate că și le-a spălat cu grijă, i se pare că încă mai au un vag miros de sânge. Stătuse în genunchi și apăsase rana mare din burtă a bărbatului a cărui mașină o furase Josef Ek. Rănitul fusese tot timpul conștient, vorbise bine dispus și aproape entuziast despre fiul lui care tocmai își luase bacalaureatul și pentru prima oară avea să călătorească singur în nordul Turciei, să-și întâlnească bunica și bunicul. Bărbatul îl privise pe Joona, văzuse mâinile acestuia pe pântecele lui și constatase uimit că nu-l durea deloc.

— Nu e ciudat? întrebase el, privindu-l pe Joona cu ochi lucioși și clari de copil.

Joona încercase să vorbească liniștit, îi explicase bărbatului că endorfinele făceau ca pentru moment să nu aibă dureri. Corpul era într-o stare de șoc atât de mare, că nu mai punea încă o povară asupra sistemului nervos.

Bărbatul tăcuse, apoi îl întrebase calm:

— Așa e când mori?

Încerca aproape să-i zâmbească lui Joona:

— Nu doare deloc?

Joona deschisese gura ca să răspundă, dar în același moment venise ambulanța și Joona simțise cum cineva îi îndepărta cu grijă mâinile de pe pântecele bărbatului și-l ducea câțiva metri mai departe, în vreme ce personalul ambulanței îl ridica pe bărbat pe o targă.

— Joona? întreabă Disa din nou. Cum ești?

— Sunt OK, spune el.

O aude mișcându-se un pic, apoi ca și cum ar bea apă.

— Mai vrei să-ți dau o șansă? îl întreabă.

— Foarte mult.

— Deși nu-ți pasă de mine, spune ea dur.

— Știi că nu e adevărat, răspunde Joona, dându-și seama deodată cât de ostenit îi sună glasul.

— Iartă-mă, spune Disa. Mă bucur că ești bine.

Conversația se termină.

Joona stă o clipă nemișcat, ascultând foșnetul tăcerii din sediul poliției, apoi se ridică, își scoate arma din teaca aflată în fața ușii, o desface, începe să o curețe și să ungă fiecare parte. Montează la loc pistolul, apoi merge la dulapul de arme și-l închide acolo. Mirosul de sânge a dispărut. Acum mâinile îi miros puternic a vaselină. Se așază ca să scrie un raport pentru Petter Näslund, șeful lui direct, despre motivul pentru care socotise necesar și îndreptățit să tragă cu arma de serviciu.

22.

Vineri, unsprezece decembrie, seara

Erik privește în timp ce sunt preparate cele trei pizze și cere să se pună mai mult salam pe cea a lui Simone. Telefonul sună și el verifică ecranul. Cum nu recunoaște numărul, pune telefonul la loc în buzunar. Probabil e din nou vreun jurnalist. Pentru moment, nu mai rezistă la alte întrebări. În vreme ce merge spre casă ducând cutiile de carton mari, fierbinți se gândește că trebuie să vorbească cu Simone, să-i explice că se înfuriase pentru că nu era vinovat, că nu făcuse ce credea ea, că n-o înșelase încă o dată, că o iubește. Se oprește în fața florăriei, șovăie, pe urmă intră înăuntru. Aerul e plin de parfum dulce. Fereastra dinspre stradă e aburită. Se hotărăște să cumpere un buchet de trandafiri, când telefonul sună din nou. E Simone.

— Alo?

— Unde ești? întreabă ea.

— Pe drum.

— Suntem morți de foame.

— Bine.

Se grăbește spre casă, intră pe ușă și apoi rămâne să aștepte liftul. Prin geamul galben, șlefuit al ușii de la intrare, lumea de afară pare de basm, fermecată. Cu o mișcare rapidă, pune jos cartoanele, deschide capacul de la cutia de gunoi și aruncă buchetul de trandafiri.

În lift, regretă, se gândește că ea poate s-ar fi bucurat și n-ar fi considerat gestul ca o încercare de a-i cumpăra iertarea, de-a evita o confruntare.

Sună la ușă. Benjamin deschide și ia cartoanele cu pizza. Erik își atârnă paltonul în cuier, se duce la baie și se spală pe mâini. Scoate o folie cu tablete mici, galben-citron, ia repede

trei și le înghite fără apă, apoi se întoarce în bucătărie.

— Mâncăm, spune Simone.

Erik privește paharele de apă de pe masă și mormăie ceva despre antialcoolici[31], în vreme ce scoate din bufet două pahare de vin.

— Foarte bine, spune Simone, când el scoate dopul de la o sticlă.

— Simone, începe Erik. Știu că te-am dezamăgit, dar…

Telefonul lui mobil sună. Se privesc unul pe altul.

— E cineva care vrea să răspundă? întreabă Simone.

— Nu mai vorbesc cu jurnaliști în seara asta, explică Erik.

Ea taie felii din pizza, ia o înghițitură și spune:

— Lasă-l să sune.

Erik toarnă vin în pahare. Simone dă din cap zâmbind.

— Apropo, spune ea brusc. Mirosea a fum de țigară când am sosit, acum aproape a dispărut.

— Ai vreun amic care fumează? întreabă Erik.

— Nu, răspunde Benjamin.

— Aida, poate?

Benjamin nu răspunde, mănâncă repede, dar se oprește brusc, lasă tacâmul din mână și își ține privirea în jos.

— Dar ce s-a întâmplat băiete? îl întreabă grijuliu Erik. La ce te gândești?

— La nimic.

— Știi că poți să ne spui orice?

— Pot?

— Nu crezi că…

— Nu înțelegi, îl întrerupe el.

— Explică-mi, atunci, încearcă Erik.

— Nu.

Mănâncă în tăcere. Benjamin privește țintă peretele.

— Bun salam, spune cu voce joasă Simone.

Șterge urma de ruj de pe buza paharului.

— Păcat că nu mai gătim împreună, îi spune ea lui Erik.

— Mai avem timp? se apără el.

— Nu vă mai certați! strigă Benjamin.

Bea apă și privește pe fereastră orașul întunecat. Erik nu

prea mănâncă, dar își umple de două ori paharul.

— Ai făcut marți injecția? întreabă Simone.

— Când a uitat tata s-o facă?

Benjamin se ridică și pune farfuriile în chiuvetă.

— Mulțumesc pentru masă.

— Am fost și am văzut geaca de piele pentru care faci tu economii, spune Simone. M-am gândit să completez cu suma care-ți mai lipsește.

Benjamin zâmbește cu toată fața, se duce și o îmbrățișează. Ea îl strânge tare, dar îi dă drumul când simte prima încercare de desprindere. Benjamin pleacă în camera lui.

Erik rupe o margine de aluat și o bagă în gură. Are cearcăne negre la ochi și ridurile din jurul gurii s-au adâncit. Pe frunte i s-a format o cută de durere sau de încordare.

Telefonul sună iar. Sunetul vibrează deasupra mesei.

Erik privește ecranul și scutură din cap.

— Niciun prieten, spune el.

— Ai obosit să fii celebru? întreabă pe un ton cald Simone.

— Am vorbit doar cu doi jurnaliști astăzi, zâmbește el palid. Dar mi-a ajuns.

— Ce voiau?

— Erau de la revista aceea, *Café,* sau așa ceva.

— Aia cu pin-up-uri pe copertă?

— Mereu e o gagică ce pare uimită că este fotografiată doar cu o pereche de chiloți cu steagul englez pe ea.

Simone îi zâmbește.

— Ce voiau?

Erik tușește, dregându-și vocea și spune sec:

— M-au întrebat dacă pot fi hipnotizate femei ca să facă sex și bla, bla, bla.

— Serios?

— Da.

— Și ceilalți? întreabă ea. Erau de la *Ritz* sau *Slitz*?

— Dagens Eko, răspunde Erik. Se întrebau ce părere am despre reclamația la JO{32}.

— Neplăcut.

Erik își freacă ochii oftând. Pare să fi scăzut în înălțime cu

câțiva centimetri.

— Fără hipnoză, spune vorbind apăsat, Josef Ek și-ar fi ucis poate sora, de îndată ce i s-ar fi dat drumul din spital.

— Totuși, n-ar fi trebuit s-o faci, spune Simone cu voce joasă.

— Nu, știu, răspunde el, pipăind paharul. Regret că am…

Tace și Simone are deodată poftă să-l atingă, să-l îmbrățișeze. Dar, în loc s-o facă, stă doar acolo și îl întreabă:

— Cum o să facem?

— Să facem ce?

— Cu noi. Am spus că ne vom separa. Nu mai știu ce gândești, Erik.

El se freacă la ochi.

— Înțeleg că nu ai încredere în mine, spune, apoi tace.

Ea îi întâlnește privirea obosită, lucioasă, îi vede chipul îmbătrânit, părul cărunt, răvășit și se gândește că a existat o vreme când aproape întotdeauna se simțeau bine împreună.

— Nu sunt cel pe care îl vrei tu, continuă el.

— Încetează, răspunde Simone.

— Cu ce anume?

— Spui că sunt nemulțumită de tine, dar tu ești cel care mă înșeli, care crezi că nu-ți sunt de ajuns.

— Simone, eu…

Îi atinge mâna, dar ea și-o trage. Privirea lui e tulbure și ea vede că a luat din nou pastile.

— Trebuie să dorm, spune Simone ridicându-se.

Erik o urmează cu chipul cenușiu și ochi obosiți. În drum spre baie, ea încearcă cu grijă ușa de la intrare.

— Dormi în camera de oaspeți, îi spune.

El dă din cap, pare aproape anesteziat, se duce doar să-și ia perna și o pătură.

•

În toiul nopții, Simone e trezită de o înțepătură bruscă în braț. E culcată pe burtă, se răsucește pe-o parte și își trece bâjbâind mâna peste braț. Mușchiul îi e încordat și o mănâncă.

— Erik, șoptește, dar își amintește că el doarme în camera

de oaspeți.

Se întoarce spre ușă și vede o umbră dispărând. Parchetul trosnește sub greutatea cuiva. Se gândește că Erik s-a sculat ca să caute ceva, dar își dă seama că acesta trebuie să doarmă adânc din cauza pastilelor. Aprinde lampa de lângă pat, întoarce brațul spre lumină și vede o picătură de sânge care iese dintr-o mică înțepătură în piele. Probabil s-a rănit în ceva.

Zgomote mici se aud din hol. Simone stinge din nou lampa și se ridică pe picioarele slăbite. Își masează brațul dureros, în vreme ce se duce în living. Gura îi este uscată și picioarele fierbinți și moi. Cineva șoptește în hol și râde reținut. Nu pare să fie Erik. Simone simte fiori pe spinare. Ușa de la intrare e deschisă. Pe scară e întuneric. Aerul rece intră înăuntru. Se aude ceva din camera lui Benjamin, un plânset slab.

— Mama?

Benjamin pare speriat.

— Au, îl aude gemând.

Băiatul începe să plângă înăbușit.

În oglinda din hol, Simone vede cum cineva stă aplecat peste patul lui Benjamin, cu o seringă în mână. Gândurile îi aleargă prin cap. Încearcă să înțeleagă ce se petrece, ce vede.

— Benjamin, spune cu voce neliniștită. Ce faceți? Pot să intru?

Își drege glasul, face încă un pas și dintr-odată picioarele i se îndoaie sub ea, bâjbâie cu mâna peste măsuța de servit, dar nu reușește să stea în picioare. Alunecă pe podea, se lovește cu capul de perete și simte cum durerea începe s-o ardă în țeastă.

Încearcă să se scoale, dar nu se mai poate mișca, nu-și mai simte picioarele, partea de jos a trupului. O furnică ciudat în piept și respirația îi devine mai grea. Vederea îi dispare pentru câteva secunde, apoi, când revine, e neclară.

Cineva îl trage pe Benjamin de picioare pe parchet, bluza de la pijama i s-a ridicat, brațele lui se mișcă încet, dezordonat. Încearcă să se țină de cadrul ușii, dar e prea slăbit. Capul i se izbește de prag. Benjamin o privește pe Simone în ochi, e înspăimântat, gura i se mișcă fără să scoată

un cuvânt. Ea întinde mâna după mâna lui, dar nu reușește s-o prindă. Încearcă să se târască după el, nu are putere, ochii i se dau peste cap, nu mai vede nimic, clipește și vede în scurte fragmente cum Benjamin este târât prin hol, pe scară, și apoi afară. Ușa e închisă cu grijă. Simone încearcă să strige după ajutor, dar nu se aude nimic, ochii i se închid, respiră greu, nu reușește să tragă suficient aer în piept.

Totul se face negru.

23.

Sâmbătă, doisprezece decembrie, dimineața

Simone își simte gura ca și cum ar fi plină de cioburi de sticlă. Când vrea să respire, o doare îngrozitor. Încearcă să-și pipăie cerul gurii cu limba, dar e așa de umflat, că nu-l poate atinge. Se forțează să deschidă ochii, la început însă pleoapele i se ridică doar extrem de puțin. Nu poate înțelege ce vede. Încetul cu încetul, apare lumina care alunecă, ceva de metal și draperia.

Erik stă pe un scaun lângă ea și o ține de mână. Ochii îi sunt căzuți în fundul capului și obosiți. Simone încearcă să vorbească, dar încă își simte gâtul dureros:

— Unde e Benjamin?

Erik tresare.

— Ce-ai spus? întreabă.

— Benjamin, șoptește ea. Unde e Benjamin?

Erik închide ochii și gura îi pare încordată, înghite în sec, apoi îi întâlnește privirea:

— Ce-ai făcut? o întreabă cu voce joasă. Te-am găsit pe podea, Sixan. Aproape nu mai aveai puls și dacă nu te-aș fi găsit…

Își trece mâna peste buze, vorbind printre degete:

— Ce-ai făcut?

Îi e greu să respire. Ea înghite de mai multe ori. Înțelege că i s-au făcut spălături stomacale, dar nu știe ce să spună. Nu are timp să explice că nu a încercat să-și ia viața. Nu e important ce crede el. Nu acum. Când încearcă să clatine capul, o apucă greața.

— Unde e? A dispărut?

— Ce vrei să spui?

Lacrimile ei se scurg pe obraji.

— A dispărut? repetă.

— Zăceai în hol, iubito. Benjamin era deja plecat, când m-am sculat. V-ați certat?

Ea încearcă din nou să clatine din cap, dar nu are putere.

— Era cineva în apartament… care l-a luat, spune cu glas slab.

— Pe cine?

Simone plânge cu suspine.

— Benjamin? întreabă Erik. Ce e cu Benjamin?

— O, Doamne! bolborosește ea.

— Ce e cu Benjamin? întreabă aproape strigând Erik.

— Cineva l-a luat, răspunde ea.

Erik pare speriat, privește în jur, se șterge cu mâna tremurătoare peste gură și se lasă să cadă în genunchi lângă ea.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, spune cu voce stăpânită. Simone, ce s-a întâmplat?

— Am văzut pe cineva târându-l pe Benjamin prin hol, spune ea cu glas stins.

— Cum adică îl târa?

— M-am trezit azi-noapte cu o înțepătură în braț, era o injecție, cineva mi-a făcut o injecție…

— Ce? Unde ți s-a făcut injecția?

— Nu mă crezi?

Încearcă să răsucească mâneca halatului de spital, el o ajută și găsește un mic semn roșu pe braț. Când pipăie umflătura din jur cu vârful degetelor, fața ei devine lividă.

— Cineva l-a luat pe Benjamin, spune Simone. Nu l-am putut opri…

— Trebuie să aflăm ce substanță ți s-a injectat, zice Erik, apăsând pe butonul de alarmă.

— N-are importanță, nu-mi pasă, trebuie să-l găsești pe Benjamin.

— Am s-o fac, spune el scurt.

O asistentă vine și primește scurte instrucțiuni despre o probă de sânge, apoi iese în grabă. Erik se întoarce din nou spre Simone:

— Ce s-a întâmplat? Ești sigură că cineva l-a târât pe Benjamin prin hol?

— Da, răspunde ea disperată.

— Dar n-ai văzut cine era?

— Îl trăgea de picioare prin hol și pe ușă. Eu eram pe podea… nu puteam să mă mișc.

Lacrimile încep să-i curgă iar, el o îmbrățișează și ea plânge la pieptul lui, obosită, cu trupul tremurând. După ce se mai liniștește, îl împinge moale la o parte:

— Erik, spune ea. Trebuie să-l găsești pe Benjamin.

— Da, răspunde acesta și părăsește camera.

Asistenta bate la ușă și intră. Simone închide ochii, ca să n-o vadă umplând cele patru tuburi mici cu sânge.

•

Erik se duce spre biroul lui de la spital, în vreme ce se gândește la drumul cu salvarea din dimineața aceasta, când o găsise pe Simone fără viață pe podea, aproape fără puls. Călătoria grăbită prin orașul învăluit în lumină, oamenii zoriți care se fereau din drumul lor urcând pe trotuare. Spălătura stomacală, eficiența doctoriței, priceperea ei liniștitoare. Masca de oxigen și ecranul întunecat, cu bătăile inegale ale inimii.

Erik scoate mobilul, se oprește și ascultă mesajele noi. Ieri l-a căutat de patru ori un polițist pe nume Roland Svensson, ca să-i ofere protecția poliției. Nu exista niciun mesaj de la Benjamin sau de la cineva care să aibă de-a face cu dispariția lui.

O sună pe Aida și simte un val înghețat de panică atunci când ea, cu voce subțire, plină de teamă, spune că nu are idee unde ar putea să fie Benjamin.

— S-ar fi putut să meargă la locul acela, în Tensta?

— Nu, răspunde ea.

Erik îl sună pe David, un vechi prieten din copilărie al lui Benjamin. Răspunde mama lui David. Când spune că nu l-a văzut pe Benjamin de câteva zile, el întrerupe pur și simplu convorbirea în mijlocul șuvoiului de cuvinte neliniștite ale acesteia.

Formează numărul de la laboratorul de analize, ca să afle rezultatul, dar ei nu-i pot da încă vreun răspuns, proba de sânge a lui Simone abia a fost adusă.

— Aștept la telefon, spune el.

După o vreme, doctorul Valdés ia receptorul spunând răgușit:

— Da, bună, Erik. Pare să fie Rapifen sau ceva asemănător, conține alfentanil.

— Alfentanil? Un anestezic?

— Probabil că cineva l-a furat de la vreun spital sau o clinică veterinară. Nu-l prea folosim, provoacă al naibii de repede dependență. Dar se pare că soția ta a avut noroc cu carul.

— Cum așa?

— Păi, mai este în viață.

Erik se întoarce în camera lui Simone, ca să o întrebe mai amănunțit despre răpire, să mai treacă prin toate încă o dată, dar o găsește dormind. Are buzele crăpate după spălăturile stomacale.

Telefonul îi sună în buzunar și el se grăbește să iasă pe culoar, înainte de a răspunde.

— Da?

— E Linnea de la recepție, ai o vizită.

Îi ia câteva secunde lui Erik ca să înțeleagă că femeia se referă la recepția de la spital, de aici, de la neurologie, și că aceea care vorbește este Linnea Åkesson, care lucrează de patru ani la recepția spitalului.

— Doctor Bark? întreabă ea pe un ton precaut.

— Am o vizită? Cine este?

— Joona Linna, răspunde ea.

— OK, roagă-l să vină la cantină. Îl aștept acolo.

Erik închide telefonul, apoi rămâne în picioare pe coridor, în vreme ce gândurile îi aleargă prin minte cu o viteză incredibilă. Se gândește la mesajele de pe telefonul lui, cum sunase Roland Svensson de la poliție iar și iar, oferindu-i protecție. Ce s-a întâmplat? M-a amenințat cineva? se întreabă Erik și pe urmă simte cum corpul i se răcește ca gheața, când

înțelege cât de neobișnuit este ca un comisar criminalist ca Joona Linna să-l caute personal, în loc să-i telefoneze.

Erik intră în sala de mese, se oprește în fața platourilor cu diferite mezeluri, simte mireasma plăcută a pâinii tăiate. Are o puternică senzație de greață. Mâinile îi tremură, în vreme ce își toarnă apă într-un pahar zgâriat.

Joona vine, gândește el, ca să-mi spună că a găsit corpul lui Benjamin. De aceea vine personal aici. O să mă roage să mă așez și pe urmă va spune că Benjamin este mort. Erik nu vrea să se gândească la asta, dar gândul nu-l părăsește; încearcă să-l alunge, însă gândul revine mereu, tot mai repede îi apar în minte imagini înfiorătoare, cu trupul lui Benjamin într-un șanț, la marginea autostrăzii, sau într-un sac negru, într-o pădure, scos de apă pe un țărm noroios.

— Cafea?

— Ce?

— Să vă torn?

O femeie tânără, cu părul blond, strălucitor stă lângă filtrul de cafea întinzând spre el termosul plin. Cafeaua proaspătă scoate aburi. Îl privește întrebătoare. El înțelege că are o ceașcă goală în mână, face un gest de refuz și în aceeași clipă îl vede pe Joona Linna intrând în cameră.

— Să ne așezăm, spune Joona.

Evită să-l privească în ochi și are o expresie stânjenită.

— OK, răspunde Erik după o clipă, aproape fără glas.

Se așază la masa cea mai depărtată, cu față de masă de hârtie și solniță. Joona își scarpină o sprânceană, șoptind ceva.

— Ce? întreabă Erik.

Joona își drege încet glasul și apoi spune:

— Am încercat să dăm de tine.

— N-am răspuns ieri la telefon, zice Erik cu glas stins.

— Erik, îmi pare rău că trebuie să te informez…

Joona se oprește scurt, îi aruncă o privire de granit albastru, apoi explică:

— Josef Ek a fugit din spital.

— Ce?

— Ai dreptul la protecție.

Gura lui Erik începe să tremure și ochii i se umplu de lacrimi.

— Ce voiai să spui? Că Josef a fugit?

— Da.

Erik este așa de ușurat, că ar vrea să se lungească pe podea și doar să doarmă. Își șterge grăbit lacrimile.

— Când a evadat?

— Aseară… a omorât o asistentă și a rănit foarte grav un bărbat, spune Joona cu voce joasă.

Erik dă din cap de mai multe ori și gândurile i se înlănțuie rapid într-un fel nou, înspăimântător.

— A venit azi-noapte la noi și l-a luat pe Benjamin, spune el.

— Poftim?

— L-a luat pe Benjamin.

— L-ai văzut?

— Nu eu, dar Simone…

— Ce s-a întâmplat?

— Lui Simone i-a fost injectat un anestezic puternic, spune Erik vorbind răspicat. Am primit rezultatul probei adineauri, e vorba de un preparat care se numește alfentanil și care se folosește în intervențiile chirurgicale importante.

— Dar ea se simte bine?

— O să fie bine.

Joona aprobă și scrie numele medicamentului.

— Simone spune că Josef l-a luat pe Benjamin?

— N-a văzut nicio față.

— Înțeleg.

— O să-l găsiți pe Josef? întreabă Erik.

— O s-o facem, poți să fii sigur. S-a dat alarmă în toată țara. E grav rănit. N-o să ajungă prea departe.

— Dar nu aveți nicio urmă?

Joona îi aruncă o privire dură:

— Cred că-l prindem curând.

— Bine.

— Unde te aflai când a venit la tine acasă?

— Dormeam în camera de oaspeți, explică Erik. Luasem o tabletă și n-am auzit nimic.

— Așa că, atunci când a venit la voi, a văzut-o doar pe Simone în dormitor?

— Da.

— Deși nu se potrivește, spune Joona.

— E ușor să nu găsești camera de oaspeți, arată mai mult ca un dulap, iar când ușa de la toaletă e deschisă, intrarea nu se vede.

— Nu se potrivește, spune Joona. Vreau să spun, nu se potrivește cu Josef… El nu face injecții, el are un comportament mult mai agresiv.

— Poate pare doar agresiv pentru noi, spune Erik.

— Ce vrei să spui?

— Poate că știe tot timpul ce face, vreau să spun, n-ați găsit nicio urmă de sânge de la tatăl lui în casa aceea.

— Nu, dar…

— Asta arată că lucrează sistematic, rece. Gândește-te, dacă s-a hotărât să se răzbune pe mine luându-l pe Benjamin?

Se lasă tăcerea. Cu coada ochiului, Erik vede cum femeia blondă de lângă filtrul de cafea soarbe din ceașca ei, în vreme ce privește peste clădirile spitalului.

Joona ține ochii aplecați în jos, apoi întâlnește privirea lui Erik și spune cu accentul lui finlandezo-suedez moale, blând:

— Îmi pare sincer rău, Erik.

•

După ce se desparte de Joona în fața sălii de mese, Erik merge în biroul lui care este și camera în care obișnuiește să doarmă, când rămâne la spital. Nu poate crede că Benjamin a fost răpit. Pur și simplu, este prea absurd ca un străin să fi putut intra la ei și să-i fi târât fiul prin hol, pe scară, jos, în stradă și pe urmă mai departe, cine știe unde.

Nimic nu se potrivește.

Nu poate fi Josef Ek cel care i-a luat băiatul. Refuză s-o creadă. E incredibil.

Cu senzația că totul în jur devine imposibil de controlat, se așază la masa de lucru veche și sună, și sună și sună, mereu

aceiași oameni, iar și iar, ca și cum din nuanțele din glasul lor ar fi putut citi dacă omiseseră vreun detaliu important, dacă mințeau sau țineau secretă vreo informație. Simte cum devine isteric atunci când o sună de trei ori la rând pe Aida. Prima oară, o întreabă dacă nu știe ce planuri avea Benjamin pentru sfârșitul de săptămână. A doua oară, sună ca s-o întrebe dacă nu are numărul vreunui alt prieten, el nu mai știe cu cine se întâlnește Benjamin la școală. A treia oară, o întreabă dacă ea și Benjamin s-au certat, apoi îi dă toate numerele de telefon la care îl poate găsi, inclusiv cel de la spital și telefonul mobil al lui Simone.

Îl sună pe David de mai multe ori, pentru a primi confirmarea că Benjamin nu a fost văzut la niciuna din orele zilei precedente. Apoi, începe să sune poliția. Întreabă ce se întâmplă, dacă au găsit ceva. Pe urmă, sună la toate spitalele din zona Stockholmului. Sună pentru a zecea oară la mobilul închis al lui Benjamin și îi telefonează lui Joona, cerându-i pe un ton ridicat ca poliția să intensifice căutările, ca Joona să ceară resurse mai multe și-l roagă să facă tot ce poate.

Erik se duce la camera în care zace Simone, dar se oprește în fața ușii. Vede pereții rotindu-se, simte cum ceva se îndesește în jurul lui. Creierul luptă ca să înțeleagă. Înăuntrul său aude un refren repetat la nesfârșit: „Am să-l găsesc pe Benjamin, am să-l găsesc pe Benjamin”.

Prin geamul de la ușă, își privește soția. E trează, dar chipul îi e ostenit și derutat, buzele sunt palide și cearcănele negre din jurul ochilor s-au mărit. Părul blond-roșcat e umed de sudoare. Își rotește inelul, îl învârte și îl apasă pe încheietura degetului. Își trece mâna prin păr și, când își freacă bărbia, simte cât de tari au devenit perii bărbii. Simone îl privește prin geamul de la ușă, dar expresia feței sale rămâne nemișcată.

Erik intră și se lasă să cadă într-un scaun lângă ea. Simone îl privește, apoi lasă ochii în jos. Îi vede buzele tremurând într-o grimasă de suferință. Câteva lacrimi mari i se adună în ochi, nasul i se înroșește de plâns.

— Benjamin a încercat să se prindă de mine, s-a întins după

mâna mea, șoptește ea. Dar eu doar zăceam acolo, nu puteam să mă mișc.

Vocea lui Erik e slabă, când îi spune:

— Tocmai am aflat că Josef Ek a evadat, a fugit aseară.

— Mi-e frig, șoptește ea.

Îi aruncă la o parte mâna, atunci când el încearcă s-o acopere cu pătura de spital albastru-deschis.

— E vina ta, spune ea. Ești așa de al naibii de dornic să hipnotizezi că…

— Încetează, Simone, nu e vina mea, am încercat să salvez un om, asta e meseria mea, să…

— Dar fiul tău? El nu contează? strigă Simone.

Când Erik încearcă s-o atingă, ea îl îmbrâncește.

— Îl sun pe papa, spune cu voce tremurătoare. El o să mă ajute să-l găsesc pe Benjamin.

— Nu vreau să-l suni, se opune Erik.

— Știam că o să spui așa, dar de fapt nu-mi pasă de sentimentele tale, vreau doar să-l am înapoi pe Benjamin.

— Îl voi găsi eu, Sixan.

— De ce nu te pot crede?

— Poliția face tot ce poate, și tatăl tău e…

— Poliția? Poliția a fost cea care l-a lăsat să plece pe nebunul ăla, spune ea indignată. Nu a fost așa? N-or să facă nimic ca să-l găsească pe Benjamin.

— Josef este un asasin în serie, polițiștii vor să-l găsească și o vor face; dar eu nu sunt prost, știu că Benjamin nu e important pentru ei, nu le pasă de el, nu cu adevărat, nu cum ne pasă nouă, nu cum…

— Asta spun și eu, îl întrerupe ea iritată.

— Joona Linna mi-a explicat…

— E vina lui, el te-a pus să hipnotizezi.

Erik scutură din cap, apoi înghite cu greutate.

— A fost alegerea mea.

— Papa o să facă tot, spune ea încet.

— Vreau ca tu și cu mine să trecem împreună prin fiecare detaliu, oricât de mic, trebuie să gândim limpede, avem nevoie de liniște și calm, ca să…

— Ce dracu’ putem face noi? țipă ea.

Se lasă tăcerea. Erik aude cum cineva schimbă posturile la televizor în camera vecină.

Simone zace în pat cu fața întoarsă.

— Trebuie să gândim limpede, spune Erik cu grijă. Nu sunt sigur că Josef Ek este cel care…

— Ești doar un prost, îl întrerupe ea.

Simone încearcă să se dea jos din pat, dar nu are putere s-o facă.

— Pot să spun un singur lucru?

— Mă gândesc să fac rost de un pistol și pe urmă să-l găsesc eu, spune ea.

— Ușa de la intrare a fost deschisă două nopți la rând, dar…

— Ți-am spus doar, îl întrerupe ea. Ți-am spus că era cineva înăuntru, în apartament, dar tu nu m-ai crezut, niciodată n-o faci, dacă m-ai fi crezut, ar fi…

— Ascultă-mă acum, o întrerupe Erik. Josef Ek zăcea în patul lui la spital în prima noapte, n-a putut să fie el cel din apartament, să deschidă ușa la frigider…

Ea nu-l ascultă, încearcă doar să se ridice. Suspină mânioasă și reușește să meargă până la micul dulap în care se află hainele. Erik stă acolo, fără să o ajute, o vede cum se îmbracă tremurând și o aude înjurând pentru sine, cu glas slab.

24.

Sâmbătă, doisprezece decembrie, seara

Este deja seară când Erik reușește s-o externeze pe Simone. În apartament, totul este răvășit, lenjeria de pat a fost trasă până pe coridor, lămpile sunt aprinse, apa la baie curge, pantofii sunt aruncați la întâmplare pe covorașul din hol, telefonul zace pe jos, cu bateriile scoase.

Erik și Simone privesc în jur cu senzația oribilă că ceva din căminul lor este pentru totdeauna pierdut. Obiectele au devenit străine, lipsite de însemnătate.

Simone trage un scaun, se așază și începe să-și scoată cizmele. Erik închide robinetul la baie și apoi merge în camera lui Benjamin. Privește placa vopsită în roșu a mesei de scris. Cărțile de școală care stau lângă computer, îmbrăcate în hârtie cenușie. Pe o tablă e prinsă propria lui fotografie, făcută în Uganda, zâmbitor și ars de soare, cu mâinile în buzunarele halatului de doctor. Erik atinge ușor jeanșii lui Benjamin care atârnă pe speteaza scaunului, împreună cu puloverul negru.

Se întoarce în camera de zi și o vede pe Simone în picioare, cu telefonul în mână. Ea pune înapoi bateriile și începe să formeze un număr.

— Pe cine suni?

— Îl sun pe papa, răspunde ea.

— Nu poți să aștepți puțin înainte să faci asta?

Ea îl lasă să-i ia telefonul din mână.

— Ce vrei să spui? întreabă ea cu un glas obosit.

— Nu am putere să-l întâlnesc pe Kennet, nu acum, nu…

Erik tace, pune telefonul pe masă și își trece palma peste față, înainte de a începe iar:

— Poți să respecți dorința mea, că nu pot lăsa tot ce am în mâinile tatălui tău?

— Dar tu, tu poți să respecți?

— Încetează cu astea, o întrerupe el.

Ea îl privește cu o expresie rănită.

— Sixan, pentru moment mi-e un pic greu să-mi adun gândurile. Nu știu, e ca și cum aș vrea doar să strig sau… de fapt, nu suport să-l am pe tatăl tău în preajmă.

— Ai terminat? întreabă ea, întinzând mâna ca să ia telefonul.

— Este vorba de copilul nostru, spune el.

Ea aprobă.

— Și atunci? Așa trebuie să meargă lucrurile? continuă el. Vreau ca tu și cu mine să-l căutăm pe Benjamin… împreună cu poliția, exact așa cum trebuie făcut.

— Am nevoie de tata, răspunde ea.

— Eu am nevoie de tine.

— De fapt, nu cred asta, răspunde ea.

— De ce nu…

— Pentru că vrei doar ca tu să hotărăști, să fie cum vrei tu, îl întrerupe ea.

Erik se învârte în jur și se oprește.

— Tatăl tău e pensionat, nu poate face nimic.

— Are contacte, spune Simone.

— Așa crede el, crede că are contacte, crede că mai e comisar încă, dar e doar un pensionar obișnuit.

— Tu nu știi…

— Benjamin nu este un hobby, o întrerupe Erik.

— Nu-mi pasă ce spui.

Ea privește telefonul.

— Dacă vine el, eu nu mai pot rămâne aici.

— N-o face, atunci, spune ea cu glas scăzut.

— Vrei doar să vină și să-ți spună că am greșit, că totul este greșeala mea, exact așa cum a făcut când am aflat de boala lui Benjamin, totul e din vina lui Erik… Vreau să spun, înțeleg că este comod pentru tine, dar pentru mine este…

— De fapt, spui doar baliverne, îl întrerupe ea zâmbind.

— Dacă el vine aici, atunci eu plec.

— N-ai decât, spune ea înverșunată.

Umerii lui Erik se lasă în jos. Ea stă cu spatele, în vreme ce formează numărul.

— Nu face asta, o roagă Erik.

Nu-l privește. El știe că nu poate rămâne. E imposibil să stea aici dacă vine Kennet. Privește în jur. Nu e nimic ce-ar vrea să ia cu el. Aude soneria telefonului răsunând în tăcere și vede umbra genelor lui Simone tremurându-i pe obraji.

— Du-te dracului! spune, ieșind în hol.

În vreme ce Erik își pune pantofii, o aude pe Simone vorbind cu Kennet. Cu lacrimi în glas îl roagă să vină cât de repede poate. Erik își ia geaca din cuier, părăsește apartamentul, închide ușa și încuie după el. Coboară pe scară, se oprește, ar trebui să se întoarcă să spună ceva, să-i explice că nu e drept, că e casa lui, fiul lui, viața lui.

— La dracu, își spune și continuă să meargă spre ușa de ieșire, apoi afară, pe strada întunecată.

•

Simone stă la fereastră și își întrezărește chipul ca o umbră transparentă în întunericul nopții. Când vede vechiul Nissan Primera al tatălui ei parcând neregulamentar în fața ușii de intrare, abia își înăbușă plânsul. E deja în hol când el bate la ușă. Ridică lanțul de siguranță, deschide și încearcă să zâmbească.

— Papa, spune, în timp ce lacrimile încep să-i curgă.

Kennet o îmbrățișează și când ea simte bine-cunoscutul miros de piele și tutun al gecii lui, pentru câteva secunde se simte purtată înapoi, în vremea când era copil.

— Acum sunt aici, fetițo, spune Kennet.

Se așază cu ea pe genunchi pe scaunul din hol.

— Erik e acasă?

— Ne-am despărțit, șoptește ea.

— Vai, vai… încearcă Kennet.

Pescuiește o batistă și ea se lasă să alunece de pe genunchii lui și își suflă nasul de mai multe ori. Apoi, Kennet își atârnă geaca în cuier, observă că hainele de stradă ale lui Benjamin sunt neatinse, că pantofii lui au fost lăsați la locul lor și că rucsacul stă sprijinit de perete, lângă ușa de la intrare.

Își ia fiica pe după umeri, o șterge cu grijă cu degetul pe sub ochi și apoi o conduce în bucătărie. Acolo, o așază pe un scaun și pornește filtrul de cafea.

— Acum o să-mi povestești totul, spune el liniștit, în vreme ce așază pe masă ceștile. Ia-o de la început.

Și Simone povestește, începând cu prima noapte, când s-a trezit cu senzația că cineva era în apartament. Cum simțise miros de țigară în bucătărie, cum ușa de la intrare stătea deschisă și cum se filtra lumina cețoasă de la frigider și congelator.

— Și Erik? întreabă Kennet poruncitor. Ce-a făcut Erik?

Ea ezită, înainte de a întâlni privirea tatălui său, apoi zice:

— Nu m-a crezut… a spus că probabil unul dintre noi a mers în somn…

— Pe toți dracii! exclamă Kennet.

Simone își simte din nou fața cuprinsă de o grimasă de plâns. Kennet toarnă cafeaua, notează ceva pe o hârtie și o roagă să continue.

Ea povestește despre înțepătura în braț care o trezise noaptea trecută, cum s-a sculat și a auzit zgomote ciudate venind din camera lui Benjamin.

— Ce fel de zgomote?

— Un gângurit, spune ea șovăind. Sau un murmur. Nu știu.

— Și pe urmă?

— Am întrebat dacă pot să intru, apoi am văzut că era cineva acolo, cineva care stătea aplecat peste Benjamin, și…

— Da?

— Apoi, mi s-au îndoit picioarele, am amuțit și am căzut, zăceam pe parchet, pe coridor și am văzut cum Benjamin a fost târât… Doamne, fața lui, era așa de speriat. M-a strigat și a încercat să-mi apuce mâna. Eu nu mă mai puteam mișca deloc.

Rămâne tăcută și privește în față.

— Îți mai amintești ceva?

— Poftim?

— Cum arăta cel care intrase?

— Nu știu.

— N-ai observat nimic?

— Se mișca într-un fel ciudat, cu spinarea încovoiată, ca și cum l-ar fi durut.

Kennet notează.

— Mai gândește-te, o îndeamnă el.

— Era întuneric, papa.

— Și Erik? întreabă Kennet. El ce făcea?

— Dormea.

— Dormea?

Ea dă din cap.

— În ultimii ani ia destul de des pastile de dormit, spune. Era în odaia de oaspeți și n-a auzit nimic.

Privirea lui Kennet e plină de dispreț și Simone simte brusc o fărâmă de înțelegere pentru plecarea lui Erik.

— Ce fel de pastile? întreabă Kennet. Știi cum se numesc?

Simone îi prinde mâinile într-ale ei:

— Papa, nu Erik este acuzat.

El își trage mâinile înapoi.

— Actele de violență împotriva copiilor sunt săvârșite cel mai adesea de către cineva din interiorul familiei.

— Eu știu, deși…

— Acum vom privi faptele, o întrerupe liniștit Kennet. În mod evident, făptașul are cunoștințe medicale și acces la medicamente.

Ea dă din cap.

— L-ai văzut pe Erik dormind în odaia de oaspeți?

— Ușa era închisă.

— Dar tu nu l-ai văzut, nu-i așa? Și nu știi dacă își luase somniferele și în seara aceea.

— Nu, se văzu ea silită să mărturisească.

— Iau în considerație doar ceea ce știm, Sixan, spune el. Știm că nu l-ai văzut dormind. Poate dormea, dar nu știm nimic despre asta.

Kennet se ridică, scoate pâinea din dulap și mezeluri din frigider. Face un sendviș pentru Simone și i-l întinde.

După un moment, tușește, dregându-și vocea și întreabă:

— De ce i-a deschis Erik ușa lui Josef?

Ea îl privește țintă:

— Ce spui?

— Dacă el a făcut asta – ce motiv ar putea să aibă?

— Cred că e o discuție absurdă.

— De ce?

— Erik îl iubește pe Benjamin.

— Da, dar poate că ceva s-a încurcat. Poate că Erik voia doar să vorbească cu Josef, să-l facă să sune la poliție, sau…

— Termină, papa, îl roagă Simone.

— Trebuie să punem toate aceste întrebări dacă vrem să-l găsim pe Benjamin.

Ea aprobă, cu senzația că fața îi este sfărâmată în bucăți, apoi spune cu glas abia auzit:

— Poate că Erik a crezut că altcineva bătea la ușă.

— Cine?

— De fapt, cred că există o femeie care se numește Daniella, spune ea, fără să-l privească în ochi.

25.

Duminică, treisprezece decembrie,
Sfânta Lucia, dimineața

Simone se trezește la ora cinci dimineața. Probabil că a dus-o Kennet în pat și a culcat-o. Merge direct în camera lui Benjamin cu un sâmbure de speranță în piept, dar senzația îi dispare când ajunge în prag.

Camera e goală.

Nu plânge, dar se gândește că gustul de lacrimi și de spaimă a intrat în toate, așa cum o picătură de lapte tulbură apa limpede. Încearcă să-și stăpânească gândurile, nu îndrăznește să se gândească la Benjamin, nu îndrăznește să dea drumul spaimei în ea.

În bucătărie e aprinsă lumina.

Kennet a acoperit masa cu bucăți de hârtie. Stația radio stă lângă chiuvetă. Din aparat se aude un zumzet. El stă în picioare, absolut nemișcat, privește țintă într-un punct un scurt moment, apoi își trece mâna peste bărbie de câteva ori.

— E foarte bine că ai putut să dormi un pic, îi spune.

Ea aprobă, dând din cap.

— Sixan?

— Da, murmură ea și se duce la robinet, își umple mâinile cu apă rece și se clătește pe față.

Când se șterge cu prosopul de bucătărie, își vede chipul în fereastră. Afară mai e încă întuneric, dar curând vin zorile, cu amestecul lor de argint, ger de iarnă și umbre de decembrie.

Kennet scrie ceva pe o bucată de hârtie, mută un teanc și apoi notează într-un bloc de scris. Ea se așază pe scaun în fața tatălui său și încearcă să înțeleagă unde ar fi putut Josef să-l ducă pe Benjamin, cum a intrat în apartamentul lor și de ce l-a luat tocmai pe Benjamin, și nu pe altcineva.

— Fiul norocului? șoptește ea.

— Ce ai spus? întreabă Kennet.

— Nu, nimic…

Se gândește că „fiul norocului” este înțelesul ebraic al numelui Benjamin. Rachel, în Vechiul Testament, era soția lui Iacob. Acesta a lucrat paisprezece ani ca să se poată căsători cu ea. Rachel a avut doi fii, pe Iosif, cel care a tălmăcit visul faraonului, și pe Benjamin, fiul norocului.

Chipul lui Simone se strâmbă într-o grimasă de plâns reținut. Fără un cuvânt, Kennet se apleacă și îi strânge umărul.

— Îl găsim noi, îi spune.

Ea dă din cap.

— Am primit asta chiar înainte să te scoli tu, spune el bătând într-o mapă care se află pe masă.

— Ce hârtii sunt?

— Tu știi, casa din Tumba, unde Josef Ek… E raportul de la locul crimei.

— Dar nu ești pensionar?

El zâmbește și împinge mapa spre ea, Simone o deschide și citește analiza sistematică a amprentelor digitale, a urmelor lăsate de corpurile care fuseseră târâte, a firelor de păr, a resturilor de piele găsite sub unghii, a rănilor de cuțit, urmele de origine medulară găsite pe o pereche de papuci, sângele de pe televizor, sângele de pe lampă, preș, draperii. Fotografiile alunecă dintr-o mapă de plastic. Simone încearcă să nu le privească, totuși apucă să vadă o încăpere sinistră: obiecte obișnuite, etajere cu cărți, o combină muzicală plină de sânge negru.

O podea cu trupuri ciopârțite și bucăți de mădulare.

Se ridică, se duce la chiuvetă și încearcă să vomite.

— Iartă-mă, zice Kennet. Nu m-am gândit la… Adesea uit că nu toți sunt polițiști.

Simone închide ochii și se gândește la fața speriată a lui Benjamin și la o odaie întunecată plină cu sânge închegat pe podele. Se apleacă și vomită. Fire de mucozități și fiere se preling pe ceștile de cafea și pe tacâmurile din chiuvetă. Când își clătește gura, își aude pulsul bătându-i tare în urechi și o

cuprinde spaima că e pe cale să o ia razna cu totul.

Se ține strâns de marginea chiuvetei și respiră adânc, se reculege și-l privește pe Kennet.

— O să-mi revin, spune ea cu glas slab. Doar că nu pot accepta ce s-a întâmplat cu Benjamin.

Kennet se duce și caută o pătură, o învelește și o conduce cu grijă înapoi la scaun.

— Dacă Josef l-a luat pe Benjamin, atunci el vrea ceva, nu-i așa, pentru că nu s-a comportat așa mai înainte…

— Poate că nu am destulă forță să rezist, șoptește ea.

— Lasă-mă doar să-ți spun că Josef Ek îl căuta pe Erik, continuă Kennet. Și când nu l-a găsit, l-a luat în locul lui pe Benjamin, ca să poată face un schimb.

— Atunci, trebuie să fie în viață – sigur că trebuie!

— E clar că trăiește, spune Kennet. Trebuie doar să deducem unde l-a ascuns.

— Oriunde, poate fi oriunde.

— Dimpotrivă, spune Kennet.

Ea îl privește.

— Nu poate fi vorba decât despre casa aceea sau despre cabană.

— Dar asta e casa lui, zice ea cu glas ridicat, bătând cu degetul în mapa cu poze.

Kennet strânge firimiturile de pe masă.

— Dutroux, spune el.

— Poftim? întreabă Simone.

— Dutroux, îți amintești de Dutroux?

— Nu mai știu…

Kennet povestește în felul lui obiectiv despre pedofilul Marc Dutroux care a răpit și a torturat șase fetițe în Belgia. Julie Lejeune și Melissa Russo au murit de foame, atunci când Dutroux a fost închis pentru o scurtă perioadă pentru furtul unei mașini. Eefje Lambrecks și An Marchal au fost îngropate de vii în grădină.

— Dutroux avea o casă în Charleroi, continuă el. În pivniță construise un spațiu cu o ușă secretă de 200 de kilograme. Dacă ciocăneai, nu puteai auzi că ar exista vreun spațiu gol.

Singurul fel de-a găsi spațiul acela a fost să se măsoare casa, avea măsuri diferite înăuntru și pe dinafară. Sabine Dardenne și Laetitia Delhez au fost găsite în viață.

Simone încearcă să se ridice. Își simte bătăile inimii cu niște ghionturi bizare în piept. Se gândește că există bărbați care sunt conduși de nevoia de-a zidi oameni de vii, pe care îi liniștește spaima celor aflați acolo jos, în întuneric, știind că ei strigă după ajutor în spatele zidurilor tăcute.

— Benjamin are nevoie de medicamentul lui, șoptește.

Simone îl vede pe tatăl ei îndreptându-se spre telefon. Formează un număr, așteaptă o clipă și spune apoi grăbit:

— Charley? Mai e un lucru pe care trebuie să-l știi despre Josef Ek. Nu, e vorba despre casa lui.

Se face tăcere pentru un moment, apoi Simone aude pe cineva vorbind cu voce joasă.

— Da, spune Kennet. Înțeleg că ați cercetat-o, am apucat să mă uit pe raport.

Celălalt continuă să vorbească. Simone închide ochii și ascultă zumzăitul stației radio care e ca un fundal pentru zgomotul de bondar al vocii surde din telefon.

— Dar ați făcut măsurătorile? îl aude pe tatăl ei întrebând. Nu, e clar, dar…

Simone deschide ochii și simte brusc un scurt val de adrenalină alungându-i somnolența.

— Da, ar fi bine… poți să cauți planurile, spune Kennet. Și toate hârtiile pentru construcție, care… Da, aceeași adresă. Da… Mulțumesc mult.

Încheie conversația și e deja în picioare, privind pe fereastra întunecată.

— Benjamin se poate afla în casa aceea? întreabă Simone. Poate fi acolo? Papa?

— Vom cerceta.

— Hai să mergem atunci, spune ea nerăbdătoare.

— Charley trebuie să trimită schițele, zice el.

— La ce ne trebuie schițele? Nu-mi pasă de nicio schiță, papa. Ce mai aștepți? Mergem acolo, eu pot să sparg fiecare…

— Nu e o idee bună, o întrerupe el. Vreau să spun… e

grabă, dar nu cred că vom câștiga timp dacă mergem la casa respectivă și începem să dărâmăm pereții.

— Dar trebuie să facem ceva, papa!

— Casa a fost plină de polițiști în ultimele zile, îi explică el. Dacă exista ceva evident, ar fi găsit ei, chiar dacă nu îl căutau pe Benjamin.

— Dar…

— Trebuie să văd schițele, să descopăr unde s-ar fi putut construi o cameră secretă, să văd măsurătorile, pe care să le compar cu cele pe care le vom face la fața locului.

— Dar dacă nu există nicio cameră secretă – atunci unde e?

— Familia împărțea cu fratele tatălui o casă de vacanță lângă Bollnäs… eu am un prieten care mi-a promis că se duce acolo. El cunoaște bine locul unde familia Ek avea o casă. Se află în partea mai veche a zonei de case de vacanță.

Kennet se uită la ceas și formează un număr de telefon.

— Bună, Svante, e Kennet aici, mă întreb…

— Sunt acolo, îl întrerupe prietenul.

— Unde?

— Înăuntru, în casă, spune Svante.

— Trebuia doar să te uiți de afară.

— Mi-au dat drumul noii proprietari, familia Sjölin, cei care…

Cineva vorbește în fundal.

— Se numesc Sjödin, se corectează el. Au casa de un an de zile.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Kennet întrerupe convorbirea. O cută adâncă i-a apărut pe frunte.

— Și cabana? întreabă Simone. Cabana aceea, unde se afla sora?

— Am avut oameni acolo, de mai multe ori, dar ne-am putea totuși duce să ne uităm.

Rămân tăcuți, cu priviri gânditoare. În cutia de scrisori se aude un foșnet, ziarul de dimineață întârziat este împins înăuntru și cade pe podea. Niciunul dintre ei nu se mișcă. Se mai aude cum sunt ridicate capacele de la câteva cutii de

scrisori, apoi ușa dinspre stradă deschizându-se.

Kennet mărește brusc volumul stației radio. A fost lansat un apel. Cineva răspunde, cere informații. Sunt schimbate câteva propoziții scurte, Simone înțelege ceva despre o femeie care a auzit un strigăt din apartamentul vecin. Este trimisă o mașină. În fundal se aude un bărbat râzând și începe un lung raționament despre fratele lui mai mic, care mai locuiește încă acasă și primește sendvișuri gata făcute în fiecare dimineață. Kennet dă din nou sonorul mai încet.

— Pun de cafea, spune Simone.

Din geanta lui militară verde, Kennet scoate o hartă a Stockholmului, sub formă de carte. Ia sfeșnicele de pe masă și le duce pe fereastră, înainte să desfacă harta. Simone stă în picioare în spatele lui și privește rețeaua complicată de drumuri, legături cu trenul și autobuzul, care se încrucișează unele cu altele, în culori roșii, albastre, verzi și galbene. Apoi, pădurile și planul geometric al suburbiilor.

Degetul lui Kennet urmărește un drum galben, la sud de Stockholm, pe lângă Älvsjö, Huddinge, Tullinge și în jos, spre Tumba. Cercetează împreună pagina cu Tumba și Salem. E harta spălăcită a unei vechi așezări din jurul unei stații de cale ferată care devenise stație de tren local și primise un nou centru. Pot observa dezvoltarea zonei în perioada de după război, cu blocuri și magazine, biserică, bancă și magazin de băuturi alcoolice. În jurul acestui nucleu se întind ca niște crengi șiruri de case-tip și vile. Câteva parcele de pământ lucrat, galbene ca paiul, se mai află la nord de localitate, apoi după câteva mile sunt înlocuite de păduri și lacuri.

Kennet urmărește numele străzilor din zona cu case-tip și face un cerc cu creionul în jurul unui punct, printre dreptunghiurile înguste care se întind paralel, ca niște coaste.

— Unde naiba e curierul cu planul casei? bombăne el.

Simone toarnă cafeaua în două cești și pune pe masă pachetul cu zahăr cubic, pentru tatăl ei.

— Cum a putut să intre înăuntru? întreabă Simone.

— Josef Ek? Ori a avut o cheie, ori i-a deschis cineva dinăuntru.

— Nu merge să deschizi cu un șperaclu?

— Nu, tipul acesta de yală e prea complicată și în cazul ăsta e mult mai ușor să spargi ușa.

— N-ar fi bine să ne uităm în computerul lui Benjamin?

— Ar fi trebuit s-o facem deja. M-am gândit la asta mai demult, dar mi-a ieșit din minte, încep să fiu obosit, spune Kennet.

Simone descoperă că tatăl ei pare un om bătrân. Niciodată până acum nu s-a gândit la vârsta lui. El o privește cu un zâmbet trist.

— Încearcă să dormi până mă uit eu în computer, spune ea.

— Nu, la naiba!

Când Kennet și Simone intră în camera lui Benjamin, totul arată ca și cum încăperea n-ar fi fost niciodată locuită. Dintr-odată, Benjamin este așa de îngrozitor de departe!

Simone simte ridicându-se în ea spaima, ca un val de greață. Înghite și iar înghite în sec, în bucătărie stația radio zumzăie și piuie. Aici, în întuneric, așteaptă moartea, ca o absență neagră, un sentiment îngrozitor de pierdere care n-o va părăsi niciodată.

Deschide computerul și ecranul pâlpâie, în timp ce tubul se aprinde cu un pufăit, ventilatoarele încep să se rotească și hard diskul preia comenzile. Când se aude semnalul de start al sistemului operativ, e ca și cum ceva din Benjamin ar veni înapoi.

Își trage fiecare câte un scaun și se așază. Ea apasă pe fotografia miniaturală a lui Benjamin, ca să intre în sistem.

— Trebuie să acționăm cu grijă și metodic, fetițo, spune Kennet. Începem cu e-mailul.

Tace, când computerul cere o parolă, ca să meargă mai departe.

— Încearcă cu numele lui, spune Kennet.

Ea scrie Benjamin, dar îi este refuzată intrarea. Scrie Aida, inversează numele, le pune pe amândouă împreună. Scrie Bark, Benjamin Bark, roșește când încearcă Simone și Sixan, încearcă cu Erik, încearcă numele unor artiști pe care-i ascultă Benjamin, Sexsmith, Ane Brun, Rory Gallagher, Lennon,

Townes Van Zandt, Bob Dylan.

— Nu merge, spune Kennet. Trebuie să aducem aici pe cineva care să spargă parola.

Simone încearcă apoi cu câteva nume de filme și de regizori despre care obișnuiește Benjamin să vorbească, dar renunță după o vreme, este imposibil.

— Ar fi trebuit să primim până acum desenele cu planurile, spune Kennet. Îl sun pe Charley, să văd ce se întâmplă.

Amândoi tresar când se aude un ciocănit în ușă. Simone se oprește pe hol și îl privește cu inima bubuind de emoție pe Kennet, când acesta se duce și răsucește yala.

•

Dimineața de decembrie are luciri de cristal, iar temperatura e de peste zero grade atunci când Kennet și Simone ajung cu mașina în acea zonă din Tumba unde Josef Ek se născuse, crescuse și, la vârsta de cincisprezece ani, își măcelărise aproape întreaga familie. Casa arată la fel ca toate celelalte de pe stradă. Îngrijită și banală. Dacă n-ar fi banda alb-albastră cu care este încercuită, nimeni nu ar putea bănui că această casă a fost, cu câteva zile în urmă, scena a două dintre cele mai groaznice și sângeroase omoruri din istoria țării.

O bicicletă cu roți ajutătoare stă sprijinită de lada cu nisip din față. Banda de delimitare a locului s-a desfăcut la un capăt și, bătută de vânt, s-a prins în cutia de scrisori. Simone privește spre ferestre. Totul arată părăsit. Întreaga casă e întunecată. Continuă să mai meargă puțin, apoi întorc mașina, cotesc și se apropie din nou de locul delictului, când telefonul lui Simone sună brusc.

— Alo? răspunde ea repede și ascultă. S-a întâmplat ceva? întreabă.

Kennet oprește, lasă motorul să meargă, apoi răsucește cheia în contact, trage în parcare și iese din mașină. Din portbagajul încăpător scoate o rangă, o ruletă de măsurat și o lanternă. Înainte să închidă portbagajul, o aude pe Simone spunând că trebuie să încheie conversația.

— Tu ce crezi? strigă ea în receptor.

Kennet o aude prin geamurile mașinii și-i vede fața indignată, când părăsește parcarea cu schițele în mână. Fără să vorbească unul cu altul, merg spre poarta albă a gardului jos. Kennet scoate dintr-un plic cheia de la ușă și deschide. Înainte să intre, se întoarce spre Simone, dă scurt din cap și-i privește fața încordată.

De îndată ce pătrund în hol sunt întâmpinați de un miros grețos de sânge rânced. Simone simte pentru un scurt moment cum panica îi crește în piept: acolo, înăuntru este o duhoare putredă, dulceagă și mirosind a excremente. Îl privește pe furiș pe Kennet. El nu pare speriat, ci doar concentrat, precaut în mișcări. Trec pe lângă camera de zi și Simone întrezărește cu coada ochiului peretele însângerat, haosul copleșitor, spaima care suie din podea și din sângele de pe căminul de piatră.

Un zgomot ciudat, un scârțâit se aude undeva, în casă. Kennet se oprește brusc, scoate cu mână sigură pistolul pe care l-a păstrat de la fosta lui slujbă, ridică piedica și se asigură că un cartuș se află pe țeavă.

Se aude din nou ceva. Un sunet înfundat, care e când mai puternic, când se pierde. Nu sunt pași, e mai curând ca și cum un om s-ar târî cu greutate.

26.

Duminică, treisprezece decembrie,
Sfânta Lucia, dimineața

Erik se trezește în patul îngust din odaia lui de la spital. E miezul nopții. Privește ora pe telefon. În curând, trei. Ia o nouă tabletă, se bagă apoi tremurând de frig sub pătură, până ce furnicături i se răspândesc prin trup și întunericul îl înfășoară.

Câteva ore mai târziu, când se trezește din nou, îl doare tare capul. Ia un calmant și se duce la fereastră, lăsând privirea să-i alunece peste fațada tristă cu sute de ferestre. Cerul s-a albit, dar geamurile încă mai sunt întunecate. Se apleacă, simte geamul răcoros pe vârful nasului și se gândește că în acest moment imaginea lui se oglindește în toate ferestrele fațadei.

Pune telefonul pe birou și se dezbracă. Cabina mică a dușului miroase a plastic și a dezinfectant. Apa caldă îi curge pe cap și grumaz, apoi lovește cu zgomot în plexiglasul ușii.

După ce s-a uscat, șterge un pic aburul de pe oglindă, își umezește fața punând apoi spuma de ras, reușește să-și umple și nările și strănută clăbucul. Suprafața curată a oglinzii încadrează un oval tot mai mic, în vreme ce se rade.

Se gândește că Simone a spus că ușa fusese deschisă deja în noaptea de dinaintea evadării lui Josef Ek de la spital. Ea se trezise și se dusese s-o închidă. Atunci nu putea fi vorba de Josef Ek. Cum ar fi putut? Erik încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Erau prea multe întrebări fără răspuns. Cum reușise Josef să intre? Poate doar bătuse la ușă, până ce Benjamin se trezise și îi deschisese. Erik și-i imaginează pe cei doi băieți privindu-se unul pe altul, în lumina slabă de pe scară. Benjamin are picioarele goale și părul răvășit, e în pijamaua lui de copil și clipește cu ochi

somnoroși spre băiatul mai mare. S-ar putea spune că cei doi seamănă, dar Josef și-a omorât părinții și sora mai mică, tocmai a ucis cu un scalpel o soră la spital și a rănit grav un bărbat în cimitirul Norra.

— Nu, își zice Erik. Nu cred asta, nu se potrivește.

Cine ar fi putut să intre, cui i-ar fi deschis Benjamin, cui ar fi putut să-i dea o cheie Simone sau Benjamin? Poate că Benjamin credea că Aida putea să vină acolo. Poate a fost ea? Erik își spune că trebuie să se gândească la toate. Poate că cineva lucra împreună cu Josef și îl ajutase să deschidă ușa, poate că Josef se gândise într-adevăr să vină în prima noapte, dar nu reușise să fugă. De aceea era ușa deschisă, așa fusese înțelegerea.

Erik termină cu bărbieritul, se spală pe dinți și ia telefonul de pe masă, se uită la oră și-l sună pe Joona.

— Bună dimineața, Erik, spune în receptor un glas răgușit, cu accent finlandezo-suedez.

Probabil că Joona a recunoscut pe ecran numărul lui Erik.

— Te-am trezit?

— Nu.

— Iartă-mă că te sun, dar…

Erik tușește.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Joona.

— Nu l-ați găsit pe Josef?

— Trebuie să vorbim cu Simone, să recapitulăm totul cu atenție.

— Deși tu nu crezi că Josef l-a răpit pe Benjamin, nu?

— Nu, nu cred, răspunde Joona. Dar nu sunt sigur, vreau să cercetez apartamentul, să bat din ușă în ușă, ca să încerc să găsesc un martor.

— S-o rog pe Simone să te sune?

— Nu e nevoie.

O picătură de apă alunecă din buza robinetului de inox și cade în chiuvetă cu un sunet scurt, spart.

— Încă mai cred că ar trebui să accepți protecție din partea poliției, spune Joona.

— Sunt aici, la Karolinska și nu-mi vine să cred că Josef o

să vină înapoi de bunăvoie.

— Dar Simone?

— Întreab-o pe ea, e posibil să-și fi schimbat părerea, spune Erik. Chiar dacă deja are un protector.

— Da, exact, am auzit, răspunde Joona amuzat. Mi-e de fapt un pic cam greu să-mi imaginez cum trebuie să fie să-l ai ca socru pe Kennet Sträng.

— Și mie, răspunde Erik.

— Te înțeleg, râde Joona, apoi tace.

— Josef a încercat să fugă alaltăieri? întreabă Erik.

— Nu, nu cred, nimic nu indică așa ceva, răspunde Joona. De ce întrebi?

— Cineva a deschis ușa noastră în noaptea de dinainte, exact ca azi-noapte.

— Sunt destul de sigur că evadarea lui Josef a fost o reacție la faptul că a aflat că va fi arestat, și asta s-a întâmplat abia ieri, spune Joona vorbind rar.

Erik scutură din cap și lasă degetul să-i alunece peste buze, vede că tapetul din camera de duș seamănă cu niște plăci cenușii de plastic laminat.

— Nu se potrivește, oftează el.

— Ai văzut tu că ușa era deschisă? întreabă Joona.

— Nu, Sixan… Simone s-a sculat.

— Poate avea vreun motiv să mintă?

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu trebuie să-mi dai răspunsul acum.

Erik privește în propriii lui ochi, în vreme ce analizează raționamentul pentru a doua oară: gândește-te că Josef a avut un complice care pregătise ceva în noaptea de dinaintea răpirii, care poate fusese trimis să încerce dacă se potrivea copia cheii. Complicele ar fi trebuit doar să se asigure că funcționa, dar și-a depășit misiunea și a intrat în apartament. Nu s-a putut abține să nu se strecoare înăuntru și să privească familia care dormea. Situația îi dăduse o senzație plăcută de control și îi venise cheful să joace o festă familiei: lăsase deschisă ușa de la frigider și de la congelator. Poate că i-a povestit totul lui Josef, i-a descris vizita, cum arătau camerele,

cine unde dormea.

Asta ar explica de ce Josef nu m-a găsit, se gândește Erik. Pentru că în prima noapte dormeam la locul meu în pat, lângă Simone.

— Evelyn era miercuri la poliție? întreabă Erik.

— Da.

— Toată ziua și toată noaptea?

— Da.

— Mai este acolo?

— S-a mutat într-un apartament al poliției. Dar are pază dublă.

— A fost în contact cu cineva?

— Știi că ar trebui să lași poliția să-și facă treaba, spune Joona.

— Și eu mi-o fac pe-a mea, răspunde încet Erik. Vreau să vorbesc cu Evelyn.

— Ce vrei s-o întrebi?

— Dacă Josef are prieteni, cineva care ar putea să-l ajute.

— Pot să întreb eu.

— Poate că ea știe cine ar putea colabora cu Josef, poate că-i cunoaște prietenii, știe unde locuiesc.

Joona suspină și pe urmă spune:

— Știi foarte bine că nu te pot lăsa să faci o anchetă privată, Erik. Chiar dacă din punctul meu de vedere aș crede că e în ordine, totuși…

— Nu pot să fiu și eu de față când vorbești cu ea? întreabă Erik. Am lucrat cu persoane traumatizate timp de mulți ani și…

Între ei se lasă tăcerea câteva secunde.

— Ne întâlnim peste o oră, în fața intrării la Direcția Generală a Poliției, spune Joona.

— Sunt acolo în douăzeci de minute.

— OK, peste douăzeci de minute, spune Joona, încheind conversația.

Cu mintea golită de gânduri, Erik se duce apoi la birou și trage primul sertar. Printre creioane, gume și agrafe se află câteva folii de aluminiu cu tot felul de tablete. Scoate trei

pilule diferite și le înghite.

Se gândește că ar trebui să-i spună Daniellei că n-o să aibă timp să ajungă la întâlnirea de dimineață, dar pe urmă uită de asta. Își părăsește camera și se grăbește spre sala de mese. Fără să se așeze, bea o ceașcă de cafea în fața acvariului, urmărind cu privirea un șir de peștișori-neon cum caută în jurul unei epave de plastic; apoi, învelește un sendviș în câteva șervețele de hârtie și îl bagă în buzunar.

În lift se vede în oglindă, își întâlnește ochii lucioși. Chipul îi e trist, aproape absent. Se cercetează, gândindu-se la senzația de gol din stomac atunci când cazi de la mare înălțime, un gol aproape sexual și, totodată, puternic legat de starea de neputință. Nu mai are aproape deloc putere, dar pastilele îl înalță într-o zonă luminoasă și aproape fără contururi. Va mai funcționa o vreme, gândește el. Mai rezistă. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să reziste suficient pentru a-și regăsi fiul. Apoi, poate să se prăbușească totul.

În vreme ce conduce mașina spre întâlnirea cu Joona și Evelyn, încearcă să recapituleze ce a făcut și unde a fost în săptămâna care a trecut. Înțelege repede că rândul lui de chei ar fi putut fi copiat în mai multe ocazii. Joi, geaca lui cu cheile în buzunar atârnase într-un cuier la un restaurant din Södermalm, fără nicio supraveghere. Se mai aflase pe un scaun, în biroul de la spital, în cuierul din cantina spitalului și mai fusese și într-o grămadă de alte locuri. Același lucru se petrecuse cu siguranță cu cheile lui Benjamin și ale lui Simone.

Când trece pe lângă haosul șantierelor de construcții de la Fridhemsplan, scoate din buzunar telefonul și formează numărul lui Simone.

— Alo? răspunde ea cu glas hăituit.

— Eu sunt.

— S-a întâmplat ceva? întreabă ea.

Se aud zgomote în fundal, ca de la o mașină, care pe urmă încetează brusc.

— M-am gândit doar că ar trebui să vă uitați în calculator, nu numai pe e-mail, ci la tot, ce-a înregistrat, ce site-uri a

vizitat, arhiva de mesaje, dacă a vorbit cu cineva pe chat și…

— Am înțeles, îl întrerupe ea.

— Nu te mai deranjez.

— Încă nu m-am apucat de calculator, spune ea.

— Parola este Dumbledore.

— Știu.

Erik cotește pe Polhemsgatan și o ia în jos, pe Kungsholmsgatan, trece pe lângă sediul poliției și-i vede arhitectura eclectică: fațada netedă de culoarea aramei, adaosurile de beton și, în fine, clădirea înaltă originară, cu tencuială galbenă.

— Trebuie să închid, spune ea.

— Simone, zice Erik. Mi-ai spus adevărul?

— Ce vrei să spui?

— Despre ce s-a întâmplat, că ușa a fost deschisă cu o noapte în urmă, că tu ai văzut pe cineva târându-l pe Benjamin prin…

— Ce crezi? strigă ea și închide telefonul.

Erik simte că nu mai are putere să caute un loc de parcare liber, o amendă nu mai are nicio importanță, va trebui plătită în cu totul altă existență. Fără să se mai gândească, oprește chiar în fața clădirii poliției. Cauciucurile scrâșnesc și el oprește în fața scării impozante de la intrare. Farul cu faza mică aprinsă luminează o ușă de lemn frumoasă, veche, care de multă vreme nu mai e folosită. Pe ea se află scris cu litere cioplite, vechi „Departamentul detectivi”.

Părăsește mașina și înconjoară cu pași repezi clădirea, urcă panta de pe Kungsholmsgatan, spre parc și până la intrarea de la Direcția Generală a Poliției Criminaliste. Vede un tată mergând cu trei fetițe, care au veșminte de Sfânta Lucia{33} peste salopetele de iarnă. Cămășile de noapte albe sunt prea întinse peste hainele groase. Fetițele au cununi cu lumânări peste căciulițe și una dintre ele ține o lumânare aprinsă de domnișoară de onoare în mâna înmănușată. Erik își aduce brusc aminte cum îi plăcea lui Benjamin să fie purtat în brațe când era copil, se prindea de el cu picioarele și cu mâinile și spunea: „Du-mă, tu ești male și tale, tata”.

Intrarea la Direcția Generală a Poliției Criminaliste, Rikskrim, este un cub înalt, luminos de sticlă. În fața ușilor îmbrăcate în oțel se află o cutie de metal pentru cardurile de acces. Erik are respirația tăiată când se oprește pe covorul de cauciuc negru din fața unei alte uși cu cod. Chiar în față, în foaierul luminos, se află două uși batante mari, în peretele de sticlă, cu încă un cod. Erik traversează podeaua de marmură albă spre recepție, aflată în stânga. Un bărbat stă în spatele tejghelei de lemn și vorbește la telefon.

Erik spune despre ce e vorba, recepționerul dă scurt din cap, începe să apese pe tastele computerului și apoi ridică telefonul.

— Recepția, spune el pe un ton potolit. Ai o vizită, Erik Maria Bark.

Bărbatul ascultă, apoi se întoarce spre Erik:

— Coboară, spune el prietenos.

— Mulțumesc.

Erik se așază pe o bancă lungă, fără spetează și cu perne negre de piele, care scârțâie. Privește un obiect de artă de sticlă verde, apoi lasă privirea să-i alunece pe ușile rotative care acum sunt nemișcate. În spatele marelui perete de sticlă se vede un alt coridor, tot din sticlă. Se întinde pe aproape douăzeci de metri, printr-o grădină deschisă, până la următorul complex de clădiri. Dintr-odată, Erik îl vede pe Joona Linna trecând de grupul de canapele din dreapta, apăsând pe un buton și ieșind printr-una din ușile rotative. Aruncă o coajă de banană într-un coș de gunoi de aluminiu, îi face semn cu mâna bărbatului de la recepție, apoi vine direct la Erik.

În vreme ce merg pe jos până la locuința protejată a lui Evelyn Ek de pe Hantverkargatan, Joona încearcă să-i prezinte concluziile trase în urma interogatoriilor: fata confirmase faptul că se dusese în pădure cu pușca pentru a-și lua viața. Josef o forțase timp de mulți ani să-i facă diverse servicii sexuale. O brutaliza pe sora mai mică, Lisa, dacă Evelyn nu îi făcea pe voie. Când începuse să-i ceară să se culce cu el, Evelyn reușise să scape o vreme, afirmând că este interzis de

lege, înainte ca el să aibă cincisprezece ani. Atunci când s-a apropiat ziua de naștere, Evelyn s-a ascuns în casa de vară a mătușii, în Värmdö. Josef a căutat-o, s-a dus la fostul ei prieten, Sorab Ramadani, și a reușit într-un fel să-l facă să-i povestească unde se ascundea Evelyn. De ziua sa de naștere, Josef și-a vizitat sora la cabană și, când ea a refuzat să se culce cu el, i-a spus că știe ce se va întâmpla și că totul va fi vina ei.

— După cum se pare, Josef planificase cel puțin asasinarea tatălui, spune Joona. Motivele din spatele acestei alegeri nu le cunoaștem, dar poate țin doar de faptul că a profitat de ocazie, de faptul că tatăl avea să se afle singur într-un loc din afara casei. Luni, Josef a împachetat într-un sac de sport un schimb de haine, două perechi de apărătoare pentru pantofi, un prosop, cuțitul de vânătoare al tatălui, o sticlă cu benzină și chibrituri și a mers pe bicicletă până la stadionul din Rödstuhage. După ce și-a ucis tatăl și l-a mutilat, a scos cheile din buzunarul acestuia, s-a dus în vestiarul pentru femei, a făcut duș și s-a schimbat, a încuiat în urma lui, a dat foc la geanta cu hainele pline de sânge într-un loc de joacă pentru copii și s-a întors apoi cu bicicleta.

— Și ceea ce s-a întâmplat pe urmă în casă? A fost aproximativ cum a descris el însuși, în timpul hipnozei? întreabă Erik.

— Nu aproximativ, ci exact, așa se pare, spune Joona dregându-și glasul. Însă motivul, ce anume l-a făcut ca dintr-odată să se năpustească asupra surorii mai mici și a mamei, nu-l știm.

Îi aruncă lui Erik o privire grea:

— Poate că avea doar senzația că nu terminase, că Evelyn nu fusese pedepsită îndeajuns.

Cu puțin înainte de biserică, Joona se oprește în fața unei uși, scoate telefonul, formează un număr și spune că au ajuns. Tastează codul, deschide și-l lasă pe Erik să pătrundă în holul simplu, cu pereții zugrăviți cu buline.

Când ajung la etajul al treilea, doi polițiști așteaptă în fața liftului. Joona dă mâna cu ei și pe urmă deschide o ușă de

siguranță care nu are fantă pentru scrisori. Înainte de a deschide ușa de tot, bate.

— Putem intra? întreabă Joona prin deschizătură.

— Nu l-ați găsit – nu-i așa?

Chipul lui Evelyn se află contra luminii și trăsăturile nu i se pot distinge bine. Erik și Joona văd doar o pată neagră și părul prin care trece soarele.

— Nu, răspunde Joona.

Evelyn vine la ușă, le dă drumul înăuntru și apoi închide repede, controlează yala, și când se întoarce din nou spre ei, Erik vede că fata respiră sacadat.

— Este o locuință protejată, e păzită de poliție, spune Joona. Nimeni nu poate da sau cere informații despre tine, avem o decizie a procuraturii în acest sens. Acum ești în siguranță, Evelyn.

— Poate cât timp rămân aici, înăuntru, spune ea. Dar cândva tot trebuie să ies și Josef se pricepe să aștepte.

Se duce la fereastră, aruncă o privire, apoi se așază pe sofa.

— Unde se poate ascunde Josef? întreabă Joona.

— Credeți că eu știu ceva?!

— Știi? întreabă Erik.

— O să mă hipnotizezi?

— Nu, zâmbește el uimit.

Fata nu s-a machiat și ochii ei par vulnerabili și lipsiți de apărare, când îl cercetează.

— Poți s-o faci dacă dorești, spune, lăsând apoi repede privirea în jos.

Apartamentul constă dintr-un dormitor cu un pat larg, două fotolii și un televizor, o sală de baie cu cabină de duș și o bucătărie cu loc de luat masa. Ferestrele sunt făcute din geam rezistent la gloanțe și toți pereții sunt zugrăviți într-o culoare galbenă, liniștitoare.

Erik privește în jur, apoi o urmează în bucătărie.

— Destul de drăguț, spune el.

Evelyn înalță din umeri. E îmbrăcată cu un pulover roșu și o pereche de jeanși decolorați. Părul îi e strâns neglijent într-un coc.

— Azi am să primesc câteva lucruri personale, spune ea.

— Foarte bine, zice Erik. De obicei, te simți mai bine, când…

— Mai bine? Ce știi tu despre ce m-ar putea face să mă simt mai bine?

— Eu am lucrat cu…

— Iartă-mă, dar mi se rupe, îl întrerupe ea. Am spus că nu vreau să vorbesc cu psihologi și asistenți sociali.

— Nu sunt aici în această calitate.

— Ci?

— Pentru a încerca să-l găsesc pe Josef.

Fata se întoarce spre el și îi răspunde scurt:

— Nu se află aici.

Fără să știe de ce, Erik se hotărăște să nu-i spună nimic despre Benjamin.

— Ascultă-mă, Evelyn, spune el liniștit. Am nevoie de ajutorul tău ca să stabilesc cercul de cunoscuți ai lui Josef.

Ea are o privire lucioasă, aproape febrilă.

— OK, spune, strâmbându-și ușor gura.

— Are vreo amică?

Ochii ei se întunecă și gura devine aspră.

— În afară de mine, vrei să spui?

— Da.

Fata face un gest de negare, după o vreme.

— Cu cine se întâlnește?

— Nu se întâlnește cu nimeni, spune ea.

— Colegi de clasă?

Ea ridică din umeri:

— N-a avut niciodată prieteni, după câte știu.

— Dacă ar avea nevoie de ajutor cu ceva – cui i s-ar adresa? întreabă Erik.

— Nu știu… Adesea stătea la taclale cu alcoolicii din față de la System Bolaget.

— Știi cine sunt, cum se numesc?

— Unul dintre ei are un tatuaj pe mână.

— Cum arată?

— Nu-mi aduc aminte… un pește, cred.

Ea se ridică și se duce din nou la fereastră. Erik o privește. Lumina zilei se revarsă peste chipul ei tânăr și-l face foarte deslușit. Poate să vadă vena albastră pulsând pe gâtul zvelt, lung.

— Ar putea locui la vreunul dintre ei, ce crezi?

Ea ridică din umeri:

— Da…

— Crezi asta?

— Nu.

— Atunci, ce crezi?

— Cred că el mă va găsi pe mine înainte ca voi să-l găsiți pe el.

Erik o privește cum stă cu fruntea sprijinită de fereastră și se întreabă dacă trebuie să încerce s-o preseze mai tare. E ceva în vocea ei lipsită de timbru, în deznădejdea ei care îi spune că fata îl cunoaște pe fratele ei mai mic mai bine decât oricine altcineva.

— Evelyn? Ce vrea Josef?

— Nu am puterea să vorbesc despre asta.

— Vrea să mă omoare pe mine?

— Nu știu.

— Ce crezi?

Ea trage adânc aer în piept și vocea îi e răgușită și obosită, când răspunde:

— Dacă el crede că tu stai între mine și el, dacă e gelos, atunci o va face.

— Ce anume?

— Te va omorî.

— Va încerca, vrei să spui?

Evelyn își umezește buzele, se întoarce spre el, apoi își coboară privirea. Erik vrea să repete întrebarea, dar nu reușește să spună nimic. Brusc, cineva bate la ușă. Evelyn îi privește pe Joona și pe Erik, pare speriată și se retrage în bucătărie, mergând cu spatele.

Bătaia se aude din nou. Joona se apropie, privește prin vizor, apoi deschide. Doi polițiști intră în hol. Unul poartă în brațe o cutie de carton.

— Cred că am adus tot ce era pe listă, spune el. Unde vrei să punem lucrurile?

— Oriunde, spune Evelyn cu glas slab, ieșind din bucătărie.

— Poți să ne dai o semnătură?

Polițistul îi întinde o hârtie pe care ea se semnează. Joona închide ușa în urma lor. Evelyn se duce grăbită la ușă, verifică dacă e închisă cum trebuie, apoi se întoarce spre ei.

— Am cerut să mi se aducă câteva lucruri de acasă…

— Da, ne-ai spus.

Evelyn se lasă pe vine, smulge banda adezivă maro de pe carton și desface cutia. Scoate o pușculiță în formă de iepure argintiu, apoi o fotografie înrămată care reprezintă un înger păzitor, dar brusc se oprește.

— Albumul meu de fotografii, spune ea, și Erik vede cum gura începe să-i tremure.

— Evelyn?

— N-am spus nimic despre el, nu i-am rugat să-l aducă… Deschide la prima pagină, cu un portret mare al ei de la școală. Pare să aibă vreo paisprezece ani, poartă aparat dentar și zâmbește timid. Pielea îi este lucioasă și părul tuns scurt.

Evelyn întoarce pagina și o bucată de hârtie îndoită cade din album, ajungând pe parchet. O ia, o întoarce și când citește i se înroșește toată fața.

— E acasă, șoptește ea și le întinde scrisoarea.

Erik netezește hârtia și, împreună cu Joona, citește:

> *Ești a mea, ești numai a mea, pe ceilalți îi ucid, e vina ta, îl ucid pe amărâtul ăla de hipnotizator și tu mă vei ajuta, va trebui s-o faci, o să-mi arăți unde locuiește, o să-mi arăți unde obișnuiți voi să petreceți și să vă regulați, o să-l omor și tu vei privi când am s-o fac, și pe urmă o să-ți speli pizda cu o grămadă de săpun și eu am să te fut de o sută de ori, pentru că atunci suntem chit și atunci vom începe de la început numai noi doi.*

Evelyn lasă jaluzelele în jos și pe urmă rămâne lângă

fereastră, strângându-și trupul cu brațele. Erik lasă hârtia pe masă și se ridică. Josef se află în casa aceea, gândește el rapid. Trebuie să fie acolo. Dacă a putut plasa albumul cu scrisoarea în cutie, trebuie să fie acolo.

— Josef s-a mutat înapoi în casă, spune Erik.

— Unde altundeva ar putea locui? vine replica lui Evelyn.

Joona e deja la telefon, în bucătărie și vorbește cu comisarul de gardă de la centrala de comunicații.

— Evelyn, cum a putut Josef să se ascundă de poliție? întreabă Erik. Doar acolo a avut loc o anchetă, timp de aproape o săptămână.

— Pivnița, spune ea, ridicând privirea.

— Ce e cu pivnița?

— Acolo e o cameră ciudată.

— E jos în pivniță, strigă Erik spre bucătărie.

În telefon Joona aude păcănitul rar al unei tastaturi de computer.

— Se presupune că suspectul se află în pivniță, spune Joona.

— Așteaptă puțin, zice comisarul de gardă. Trebuie să…

— E grabă mare, îl întrerupe Joona.

După o pauză, comisarul de serviciu spune foarte calm:

— S-a dat alarma acum două minute, de la aceeași adresă.

— Ce spui? De la Gärdesvägen nr. 8, în Tumba? întreabă Joona.

— Da, răspunde el. Vecinii au telefonat că se află cineva în casă.

27.

Duminică, treisprezece decembrie,
Sfânta Lucia, dimineața

Kennet Sträng se oprește și ascultă înainte să continue atent spre scară. Ține pistolul îndreptat spre podea, lipit de corp. Lumina zilei pătrunde pe coridor dinspre bucătărie. Simone își urmează tatăl, spunându-și că această casă a familiei asasinate îi amintește de casa unde ea și Erik locuiseră când Benjamin era mic.

Undeva se aude un scârțâit – pe dușumea sau mai adânc, în pereți.

— E Josef? șoptește Simone.

Lanterna, ranga și desenele planurilor pe care le poartă o fac să-și simtă mâinile amorțite. Greutatea uneltei este aproape insuportabilă.

În casă e tăcere totală. Zgomotele pe care le auziseră mai înainte, trosnetele și loviturile înfundate, s-au oprit.

Kennet îi face un gest scurt cu capul. Vrea să coboare la subsol. Simone face un gest de aprobare, cu toate că fiecare mușchi din trup i se opune.

Conform schițelor, subsolul este fără îndoială cel mai bun loc pentru o ascunzătoare. Kennet îl marcase pe plan cu un pix. Peretele încăperii pentru vechea mașină de încălzit cu motorină se prelungea și putea alcătui o încăpere aproape invizibilă. Celălalt loc pe care Kennet îl marcase pe plan era în pod, un spațiu între perete și acoperiș.

Lângă scara de lemn care duce la catul de sus se află o deschidere îngustă în perete, fără ușă. Mici cârlige de fier se mai află în perete, rămase de la o portiță instalată pentru a împiedica un copil mic să coboare. Scara de fier care duce în pivniță arată aproape ca și cum ar fi fost făcută manual, sudurile sunt mari și neglijent făcute, iar treptele sunt

acoperite cu bucăți de pătură groasă, cenușie.

Când Kennet întoarce comutatorul, nu se întâmplă nimic, încearcă din nou, dar becul nu funcționează.

— Rămâi aici, spune el încet.

Simone simte cum o cuprinde spaima. Un miros greu de praf, care o face să se gândească la un vehicul mare, urcă de jos.

— Dă-mi lanterna, spune el, întinzând mâna.

I-o întinde cu un gest lent. El îi zâmbește larg, ia lanterna, o aprinde și continuă să coboare cu precauție.

— Alo? strigă Kennet pe un ton dur. Josef? Vreau să vorbesc cu tine.

Dinspre subsol nu se aude nimic. Niciun zgomot, nicio respirație.

Simone continuă să țină ranga și așteaptă.

Raza lanternei luminează numai pereții și tavanul scării. Bezna subsolului rămâne la fel de densă. Kennet continuă să coboare, lumina scoate la iveală diverse obiecte: o pungă de plastic albă, o bandă luminoasă pe un cărucior vechi de copil, un afiș de film înrămat.

— Cred că te pot ajuta, spune Kennet pe ton mai coborât.

Ajunge jos, rotește mai întâi lanterna grăbit, ca să se asigure că nimeni nu se năpustește din vreo ascunzătoare. Cercul mic de lumină alunecă peste podea și pereți. Sare peste obiecte apropiate și aruncă umbre înclinate, mișcătoare. Apoi, Kennet o ia de la început, cercetează încăperea calm și sistematic cu ajutorul conului de lumină.

Simone începe să coboare. Un sunet surd se aude sub ea, scos de scheletul metalic.

— Aici nu e nimeni, spune Kennet.

— Atunci, ce-am auzit? Ceva era, zice ea.

Printr-o fereastră murdară, aflată chiar sub tavan, se strecoară lumina zilei. Ochii li se obișnuiesc cu lumina slabă. Pivnița e plină de biciclete de diferite mărimi, un cărucior, săniuțe, schiuri de slalom și o mașină de făcut pâine, podoabe de brad, suluri de tapet și o scară cu pete de vopsea albă. Pe o cutie de carton cineva a scris cu carioca groasă: „Benzile

desenate ale lui Josef”.

Încep să se audă pocnituri în tavan și Simone privește spre scară, apoi spre tatăl ei. Kennet pare să nu audă zgomotul. Se duce încet spre o ușă aflată în cealaltă parte a încăperii. Simone se lovește de un cal de lemn. Kennet deschide ușa și aruncă o privire într-o spălătorie, cu o mașină de spălat uzată, un uscător și un calandru ca pe vremuri. Lângă pompa de căldură atârnă o draperie murdară, în fața unui dulap mare.

— Nu-i nimeni aici, spune el, întorcându-se spre Simone.

Ea îl privește și vede în același timp draperia murdară din spatele lui. E complet nemișcată și totuși e foarte atentă.

— Simone?

Pe materialul perdelei se desenează o pată de umezeală, un oval mic, ca lăsat de o gură.

— Dă-mi schițele, spune Kennet.

Lui Simone i se pare că pata ovală se retrage brusc.

— Papa, șoptește ea.

— Da, răspunde el și se sprijină de ușă, vârând înapoi în teacă pistolul, apoi scărpinându-se în cap.

Se aud din nou zgomote, ea se întoarce și vede calul de lemn mișcându-se încă.

— Ce e, Sixan?

Kennet vine la ea, îi ia schițele din mână, le pune pe o saltea rulată, le luminează cu lanterna și le desface.

Ridică ochii, întoarce iar privirea spre planșe și se duce la un perete de cărămidă unde se află un pat vechi demontat, lângă un dulap cu veste de salvare galbene. Pe un suport de unelte se află o daltă, diferite fierăstraie și o menghină. Locul de lângă ciocan este gol, lipsește securea cea mare.

Kennet măsoară peretele și tavanul cu privirea, se apleacă și ciocănește în peretele din spatele patului.

— Ce e? întreabă Simone.

— Zidul ăsta trebuie să aibă cel puțin zece ani.

— E ceva în spatele lui?

— Da, este, o încăpere destul de mare, răspunde el.

— Cum se intră în ea?

Kennet luminează peretele cu lanterna din nou, pe podea,

lângă patul demontat. Umbre alunecă prin subsol.

— Luminează din nou aici, spune Simone.

Arată spre podeaua din spatele garderobului. Ceva a lăsat urme pe podeaua de beton, într-un semicerc.

— În spatele dulapului, spune ea.

— Ține lanterna, îi cere Kennet, scoțând din nou pistolul.

Dintr-odată se aude ceva în spatele dulapului. E ca și cum cineva s-ar mișca atent acolo, înăuntru. Sunt mișcări clare, dar mult prea lente.

Simone simte cum îi crește pulsul, transformându-se în izbituri violente. E cineva acolo. Doamne, Dumnezeule! Vrea să strige numele lui Benjamin, dar nu îndrăznește.

Kennet îi face un gest de avertizare, să se dea în spate, ea vrea să spună ceva, dar tăcerea tensionată explodează brusc. O izbitură puternică se aude de la etajul superior: lemn care se sfărâmă și se rupe în bucăți. Simone scapă lanterna pe podea și se face beznă. Pași rapizi bubuie, în tavan se aude un țăcănit, lumini încrucișate se mișcă asemenea unor valuri înalte pe scara de metal și jos, în subsol.

— Culcă-te pe dușumea, strigă un glas isteric. Jos pe podea!

Simone rămâne total paralizată, orbită ca un animal de noapte în fața farurilor unei mașini, pe autostradă.

— La podea, îi strigă Kennet.

— Ține-ți gura! strigă cineva.

— Jos, jos!

Simone nu pricepe că bărbatul i se adresează, până ce primește o lovitură violentă în burtă și e apăsată jos, pe podea.

— Jos, pe podea, am spus!

Încearcă să respire, tușește și își trage răsuflarea. O lumină puternică umple subsolul. Siluete întunecate trag de ei, îi târăsc pe scara îngustă. Mâinile îi sunt legate la spate. Îi e greu să meargă, alunecă și se izbește cu obrazul de balustrada tăioasă.

Încearcă să întoarcă puțin capul, dar cineva o ține strâns, respiră greu și o apasă în perete. Câteva siluete par să o fixeze cu privirea. Fragmente dintr-o discuție de undeva, de departe

ajung până la ea și recunoaște vocea seacă și autoritară a tatălui. E o voce care o face să se gândească la mirosul de cafea din diminețile de școală, în vreme ce radioul era deschis pentru buletinul de știri.

Abia acum înțelege că cei care năvăliseră în casă sunt polițiști. Poate vreun vecin văzuse lumina lanternei lui Kennet și sunase poliția.

Un polițist de vreo douăzeci și cinci de ani, cu riduri și cearcăne albastre sub ochi, o cercetează cu o privire nemulțumită. Are capul ras și forma craniului e greoaie, cu noduri. Își trece de mai multe ori mâna peste gât.

— Cum te cheamă? o întreabă pe un ton rece.

— Simone Bark, spune ea cu glasul încă tremurând. Sunt aici cu tatăl meu, care este…

— Te-am întrebat cum te cheamă, o întrerupe bărbatul cu glas ridicat.

— Ia-o mai încet, Ragnar, spune un coleg.

— Ești un parazit blestemat, continuă el, întors spre Simone. Dar asta este doar părerea mea proprie, despre oameni cărora le place să se uite la un pic de sânge.

Pufnește și se întoarce. Ea aude în continuare glasul tatălui ei. Nu ridică tonul, pare foarte ostenit.

Îl vede pe unul dintre polițiști plecând cu portofelul lui.

— Scuzați-mă, se adresează Simone unei polițiste. Am auzit ceva jos, în subsol, și…

— Ține-ți gura, o întrerupe femeia. Pune-i bandă adezivă peste bot. Să-i pui bandă.

Simone îl vede pe polițistul care a numit-o parazit scoțând o rolă de bandă adezivă lată, dar acesta se oprește când ușa de la intrare se deschide și un bărbat înalt, blond, cu privire cenușie, ageră, intră venind pe culoar.

— Joona Linna, poliția criminalistă, spune el cu accent finlandezo-suedez. Despre ce e vorba?

— Doi suspecți, răspunde polițista.

Joona îi privește pe Simone și pe Kennet.

— Mă ocup eu, spune el. Este o greșeală.

Două gropițe de râs apar brusc în obrajii lui Joona, când le

ordonă să-i elibereze pe suspecți. Polițista se duce la Kennet și îi desface cătușele, își cere scuze, apoi cu obrajii roșii, schimbă câteva cuvinte cu el.

Polițistul cu capul ras tropăie în fața lui Simone, privind-o țintă.

— Dă-i drumul, spune Joona.

— S-au împotrivit violent și eu mi-am rănit degetul mare, spune el.

— Te gândeai să-i arestezi? întreabă Joona.

— Da.

— Pe Kennet Sträng și pe fata lui?

— Mi se rupe cine sunt, spune polițistul pe un ton agresiv.

— Ragnar, intervine polițista încercând să-l liniștească. E un coleg.

— Este interzis să intri în locurile în care s-a comis un delict, și eu promit să…

— Liniștește-te acum, îl întrerupe Joona pe un ton hotărât.

— Dar n-am dreptate? întreabă el.

Kennet s-a apropiat, dar nu spune nimic.

— N-am dreptate? repetă Ragnar.

— Vorbim despre asta mai târziu, răspunde Joona.

— De ce să n-o facem acum?

Joona spune scurt, cu voce mai scăzută:

— Pentru binele tău.

Polițista se duce la Kennet din nou, își drege glasul și spune:

— Ne pare rău pentru toate acestea – veți primi mâine un tort.

— E în ordine, spune Kennet, ajutând-o pe Simone să se ridice de pe jos.

— Subsolul, spune ea aproape fără glas.

— Mă ocup eu de asta, intervine Kennet, întorcându-se spre Joona. Una sau mai multe persoane se află ascunse în subsol, într-o încăpere din spatele dulapului cu vestele de salvare.

— Ascultați acum, strigă Joona către ceilalți. Avem motive să credem că suspectul se află în subsol. Eu sunt șeful executiv al întregii operațiuni. Fiți atenți. S-ar putea să se ivească o

situație cu luare de ostatici și, în cazul acesta, eu sunt cel care va negocia. Suspectul este o persoană periculoasă, dar focul de avertizare va fi îndreptat în primul rând spre picioare.

Joona împrumută o vestă de protecție pe care o îmbracă repede. Apoi, trimite doi polițiști afară, în spatele casei și adună grupul de acțiune în jurul lui. Aceștia ascultă instrucțiunile grăbite și dispar împreună cu el prin deschizătura ușii, spre subsol. Scara de metal bubuie sub greutatea lor.

Kennet ține brațele în jurul lui Simone. Ea e așa de speriată, încât tremură din tot trupul. El îi șoptește că va fi bine. Singurul lucru pe care-l vrea Simone este să audă vocea fiului ei din subsol, se roagă ca acum, în clipa asta, să audă vocea lui Benjamin.

După un moment, se întoarce doar Joona, cu vesta de protecție în mână.

— A scăpat, spune el istovit.

— Benjamin, unde e Benjamin? întreabă Simone.

— Nu-i aici, răspunde Joona.

— Dar camera…

Simone se îndreaptă spre scară, Kennet încearcă s-o oprească, însă ea îi dă la o parte mâna, se strecoară pe lângă Joona și coboară grăbită scara. Acum subsolul e luminat ca într-o zi de miez de vară. Trei reflectoare puse pe un stativ umplu încăperea de lumină. Scara de zugrav a fost mutată și stă sub mica fereastră de sub tavan, deschisă acum. Dulapul cu vestele de salvare a fost mișcat și un polițist păzește deschizătura spre camera secretă. Simone se îndreaptă cu pași lenți într-acolo. Aude că tatăl ei spune ceva în spate, dar nu înțelege cuvintele.

— Trebuie, spune ea slab.

Polițistul ridică o mână, scuturând din cap.

— Din păcate, nu te pot lăsa să treci, spune el.

— E fiul meu.

Simte cum tatăl ei o cuprinde cu brațele și încearcă să se desprindă.

— Nu este aici, Simone.

Ea continuă să înainteze și aruncă o privire într-o odaie cu o saltea pe podea, grămezi de reviste de benzi desenate vechi, pungi goale de cartofi prăjiți, niște apărătoare de pantofi albastru-deschis, cutii de conserve și de fulgi de ovăz, și o secure mare, lucioasă.

28.

Duminică, treisprezece decembrie,
Sfânta Lucia, la prânz

Simone se află în mașină, venind din Tumba și-l ascultă pe Kennet care perorează despre lipsa de coordonare a poliției. Nu-i răspunde, îl lasă să-și exprime nemulțumirea și privește doar pe geamul mașinii. Vede toate familiile de acolo, de afară. Mame pe drum cine știe încotro, cu copii mici îmbrăcați în salopete, care gânguresc cu suzeta în gură. Câțiva copii încearcă să înainteze pe trotinete prin zăpada apoasă. Toți au rucsacuri asemănătoare. Un grup de fetițe, cu beteală în păr de la serbarea Sfintei Lucia, mănâncă ceva dintr-o pungă și râd încântate.

Au trecut mai mult de douăzeci și patru de ore de când Benjamin a fost răpit, scos din patul lui și târât afară din propria casă, gândește ea privindu-și mâinile de pe genunchi. Liniile roșii lăsate de cătușe se mai văd încă deslușit.

Nimic nu arată că Josef Ek ar fi amestecat în dispariția lui Benjamin. Nu există nicio urmă a lui Benjamin în încăperea ascunsă, sunt doar urmele lui Josef. Cel mai probabil Josef se afla în camera aceea, atunci când ea și tatăl ei au coborât în pivniță.

Simone se gândește cum trebuie acesta să se fi ghemuit, ascultându-i, înțelegând că ascunzătoarea îi fusese descoperită și cum se întinsese, în deplină tăcere, după secure. Când se pornise zarva, când năvăliseră jos polițiștii, luându-i pe ea și pe Kennet, Josef reușise să împingă la o parte dulapul, să pună scara la fereastra subsolului și ieșise afară.

Scăpase, trăgând pe sfoară poliția și era în continuare în libertate. Se dăduse alarma generală, dar Josef Ek nu-l putuse răpi pe Benjamin. Erau doar două lucruri care se întâmplaseră aproximativ în același timp, exact așa cum încercase Erik să-i

spună.

— Vii? o întreabă Kennet.

Ea privește în sus și se gândește că s-a lăsat gerul. Kennet îi spune de mai multe ori să iasă din mașină și să-l urmeze, înainte ca ea să înțeleagă că sunt deja parcați pe Luntmakargatan.

Deschide ușa apartamentului și vede hainele lui Benjamin în cuier. Îi sare inima în piept și apucă să se gândească că a venit acasă, înainte să-și aducă aminte cum a fost târât, doar în pijama.

Tatăl ei are fața cenușie de oboseală, îi spune că are de gând să facă un duș și dispare la baie.

Simone se sprijină de peretele din hol, închide ochii și gândește: vreau doar să-l am înapoi pe Benjamin și voi uita tot ce s-a întâmplat și ce se va mai întâmpla zilele acestea. Niciodată nu voi mai vorbi despre asta, niciodată nu voi mai gândi la asta, voi fi doar recunoscătoare.

Îl aude pe Kennet deschizând robinetul în baie.

Suspinând, își aruncă pantofii din picioare, își lasă geaca să cadă pe podea, intră și se așază pe pat, în dormitor. Brusc nu își mai amintește ce venise să facă acolo, poate să caute ceva sau poate doar să se întindă puțin, să se odihnească. Simte răcoarea cearșafului pe dosul mâinii și vede pantalonii de pijama mototoliți ai lui Erik, ieșind de sub pernă.

În același moment în care se oprește dușul, își amintește ce voia să facă. Se gândise să caute un prosop pentru tatăl ei și apoi să deschidă computerul lui Benjamin, să încerce să găsească ceva ce-ar putea avea vreo legătură cu răpirea lui. Se ridică, ia un prosop de baie cenușiu din garderob și se întoarce pe culoar. Ușa de la baie se deschide și Kennet iese, complet îmbrăcat.

— Prosopul, spune ea.

— L-am luat pe cel mic.

Are părul umed și miroase a lavandă. Înțelege că trebuie să fi folosit săpunul ieftin din flaconul cu săpun lichid de lângă chiuvetă.

— Ți-ai spălat părul cu săpun? îl întreabă.

— Mirosea frumos, răspunde el.

— Dar era și șampon, tată.

— E același lucru.

— Bine, spune ea zâmbind și se hotărăște să nu-i mai explice la ce era folosit prosopul cel mic.

— Fac cafea, spune Kennet, ducându-se în bucătărie.

Simone pune prosopul cenușiu pe dulapul din baie și se duce în camera lui Benjamin, dă drumul la computer și se așază pe scaun. Totul e neschimbat: așternutul mai zace încă pe jos și paharul de apă e răsturnat.

Semnalul de start al sistemului operativ răsună, Simone pune mâna pe mouse, așteaptă câteva secunde și apasă pe fotografia miniaturală a chipului lui Benjamin, ca să intre în sistem.

Computerul cere numele utilizatorului și parola. Simone tastează Benjamin, trage adânc aer în piept și apoi scrie: Dumbledore.

Ecranul pâlpâie asemenea unui ochi care se închide și se deschide iar.

A intrat.

Imaginea de fundal e o fotografie a unei căprioare într-un luminiș de pădure. O lumină fermecată, umedă parcă de rouă, plutește peste verdeață. Animalul timid pare în clipa aceea cu totul calm.

Cu toate că Simone știe că săvârșește o faptă nepermisă intrând așa în intimitatea lui Benjamin, e ca și cum ceva din el ar fi brusc aproape de ea.

— Ești un geniu, îl aude spunând pe tatăl ei, din spate.

— Nu, răspunde ea.

Kennet pune o mână pe umărul ei, în vreme ce ea deschide căsuța de e-mail.

— Cu cât timp în urmă să verificăm? întreabă ea.

— Trecem prin tot.

Deschide mesajele noi unul după altul.

Un coleg de clasă are o întrebare despre o colectă.

O lucrare colectivă este discutată.

Cineva afirmă că Benjamin a câștigat patruzeci de milioane

de coroane la o loterie spaniolă.

Kennet pleacă și se întoarce cu două cești de cafea.

— Cafeaua e cea mai bună băutură din lume, spune el, așezându-se. Cum naiba ai reușit să intri în computer?

Ea ridică din umeri și bea un pic de cafea.

— Trebuie să-l sun pe Kalle Jeppson și să-i spun că nu mai avem nevoie de ajutorul lui.

Simone deschide un mail de la Aida. Aceasta descrie acțiunea unui film prost într-un fel amuzant, spune că Arnold Schwarzenegger este un Shrek lobotomizat.

Scrisoarea săptămânală de la școală.

Banca îl avertizează să nu dea informații asupra contului.

Facebook, facebook, facebook, facebook.

Simone intră în contul de facebook al lui Benjamin. Sute de întrebări privesc grupul „hypno monkey”.

Toate comentariile se referă la Erik, sunt diferite teorii batjocoritoare despre faptul că Benjamin a fost hipnotizat să devină un tont, dovada că Erik a hipnotizat întregul popor suedez, o persoană care cere despăgubiri pentru că Erik i-ar fi hipnotizat puța.

Există o trimitere la un film de pe YouTube. Simone deschide și vede un film scurt, cu numele „Asshole”. Vocea unui cercetător descrie cum funcționează hipnoza serioasă, în vreme ce imaginile îl arată pe Erik strecurându-se prin fața unor oameni. Dă un brânci unei doamne în vârstă într-un scaun cu rotile, care-i arată degetul.

Simone se întoarce la inbox și găsește un mail scurt de la Aida, care-i face părul să i se ridice pe ceafă. Ceva din cele câteva cuvinte face ca o spaimă nedeslușită să înceapă să-i urce în stomac. Palmele îi transpiră brusc. Se întoarce, atrăgându-i atenția lui Kennet.

— Citește asta, tată.

Întoarce ecranul spre el, astfel încât să poată citi scrisoarea Aidei: *Nicke spune că Wailord e furios, că a deschis gura împotriva ta. Cred că poate fi de-adevăratelea periculos pentru tine. Cred că poate fi chiar periculos, Benjamin.*

— Nicke e fratele mai mic al Aidei, spune Simone.

— Și Wailord? întreabă Kennet respirând adânc. Știi despre ce e vorba?

Simone dă din cap. Spaima bruscă s-a micșorat, transformându-se într-o bilă întunecată care se rostogolește înăuntrul ei. De fapt, ce știe ea despre viața lui Benjamin?

— Cred că este numele unui personaj de pokémon, spune ea. Nicke, fratele Aidei, vorbea despre Wailord.

Simone dă clic pe mesaje trimise și găsește răspunsul speriat al lui Benjamin: *Nicke trebuie să stea înăuntru. Nu-l lăsa să coboare la mare. Dacă Wailord este furios pe bune, atunci unul dintre noi va da de belea. Trebuia să ne fi dus direct la poliție. Cred că e prea periculos s-o facem acum.*

— Drăcia dracului! spune Kennet.

— Nu știu dacă e ceva serios sau face parte din vreun joc.

— Nu prea sună a joc.

— Nu.

Kennet suflă greu și se scarpină pe burtă.

— Aida și Nicke, spune el rar. Ce fel de oameni sunt ăștia, de fapt?

Simone își privește tatăl, întrebându-se ce să răspundă. El n-ar înțelege niciodată o persoană ca Aida. O fată îmbrăcată în negru, cu piercinguri, vopsită și tatuată, cu relații familiale bizare.

— Aida e prietena lui Benjamin, spune Simone. Și Nicke e fratele ei. Există undeva o fotografie cu ea și cu Benjamin.

Ia portofelul lui Benjamin și caută fotografia Aidei. Benjamin și-a pus brațul în jurul umerilor Aidei. Ea pare un pic deranjată, dar el râde însuflețit în obiectivul aparatului.

— Dar ce fel de persoane sunt? întreabă Kennet, privind chipul cu machiaj gros din fotografie.

— Ce fel de persoane, repetă Simone încet. De fapt, nu știu. Știu doar că Benjamin e foarte legat de ea. Și că fata pare să aibă grijă de fratele ei. Cred că e retardat mental.

— Agresiv?

Ea scutură din cap:

— Nu cred.

Se mai gândește, apoi adaugă:

— Mama lor pare să fie bolnavă. Mi s-a părut că are emfizem pulmonar, dar de fapt nu știu nimic.

Kennet își încrucișează brațele pe piept. Se apleacă pe spate și privește în tavan. Apoi, se îndreaptă și spune pe un ton grav:

— Wailord e un personaj de bandă desenată?

— Un pokémon, răspunde ea.

— Ar trebui să știu ce e asta?

— Dacă ai copii de o anumită vârstă, știi, fie că vrei, fie că nu, răspunde ea.

Kennet o privește cu ochi goi.

— Pokémon, repetă Simone. E un fel de joc.

— Un joc?

— Nu-ți amintești că Benjamin se ocupa cu asta, când era mai mic? Colecționa cărți de joc și ne tot bătea la cap cu nu știu ce forțe, despre cum se transformau ele.

Kennet scutură din cap.

— L-a ținut în mod sigur vreo doi ani, spune ea.

— Dar nu și acum?

— E un pic prea mare pentru asta, răspunde Simone.

— Te-am văzut jucându-te cu păpuși când veneai din tabăra de călărie.

— Da, cine știe, poate că se mai joacă pe ascuns, spune ea.

— De fapt, despre ce e vorba?

— Cum să-ți explic? Are de-a face cu animale. Dar nu sunt animale adevărate. Sunt construite, arată ca niște insecte sau roboți, nu știu exact. Unele sunt drăguțe și altele de-a dreptul scârboase. Prin urmare, la început a fost un joc japonez, a apărut cândva, prin anii ’90, și pe urmă a devenit o adevărată industrie. Aceste figuri sunt, prin urmare, un fel de monștri de buzunar. Cel care joacă îi ține în buzunar, pot fi rulați și puși în niște bile mici. Totul e destul de stupid. Te întreci cu alți jucători, lăsând diferite figuri pokémon să se bată. Foarte violent, bineînțeles. Ideea este, în orice caz, să învingi cât mai multe figuri, pentru că atunci primești bani… jucătorul primește bani, figura pokémon primește puncte.

— Și cel care are cele mai multe puncte învinge, spune

Kennet.

— De fapt, nici nu știu. Pare să nu se sfârșească niciodată.

— Prin urmare, este un joc de calculator?

— Este orice, probabil de asta a și devenit așa de important, există ca program TV, sunt cărți de joc, apoi figurine, dulciuri, jocuri de televizor, jocuri de calculator, Nintendo și așa mai departe.

— Nu știu dacă am devenit mai deștept, spune el.

— Nu, zice Simone gânditoare.

Kennet o privește:

— La ce te gândești?

— Tocmai am înțeles că exact acesta este sensul, ca persoanele adulte să rămână în afară, spune ea. Copiii sunt lăsați în pace, pot avea liniște, pentru că noi nu putem înțelege lumea pokémon, e prea mult, e prea mare.

— Crezi că Benjamin a reînceput să joace jocul? întreabă Kennet.

— Nu, nu în același fel, asta, asta trebuie să fie altceva, răspunde ea arătând pe ecran.

— Crezi că Wailord este o persoană reală, spune el pe un ton interogativ.

— Da.

— Care nu are de-a face cu pokémon?

— Nu știu… Nicke, fratele Aidei, el a vorbit cu mine despre Wailord ca și cum ar fi fost vorba despre un pokémon. Poate că e doar felul lui de a vorbi. Dar, vreau să spun, totul se schimbă atunci când Benjamin scrie: *Nu-l lăsa pe Nicke să se ducă la mare.*

— Despre ce mare este vorba? întreabă Kennet.

— Exact, nu există nicio mare aici, există doar în joc.

— Dar, în același timp, se pare că Benjamin ia amenințarea în serios, spune Kennet. Că e de-adevăratelea, nu-i așa?

Ea aprobă.

— Marea e imaginară, dar amenințarea este serioasă.

— Trebuie să-l găsim pe acest Wailord.

— Ar putea fi un Lunar, spune ea șovăind.

Kennet o privește și face o grimasă.

— Încep să înțeleg de ce era vremea să ies la pensie, spune el.

— Lunar este un site interactiv, are și chat, explică Simone și se trage mai aproape de computer. Dau o căutare pe Wailord.

Sunt 85 000 de rezultate. Kennet se duce în bucătărie și ea aude cum zgomotul stației radio se amplifică. Pârâitul și zumzetul se amestecă acum cu glasuri omenești.

Citește în grabă pagini cu materialul japonez referitor la *pokémon. Wailord is the largest of all identified pokémon up to now. This giant pokémon swims in the open sea, eating massive amounts of food at once, with its enormous mouth.*

— Aici avem marea, spune Kennet citind peste umărul ei.

Simone nu l-a auzit când a revenit în cameră.

Textul descrie cum Wailord își vânează prada făcând o săritură gigantică, aterizând chiar în mijlocul bancului de pești și cum, cu gura plină, înoată mai departe. E înspăimântător, citește Simone, să vezi cum Wailord își înghite prada dintr-o singură mișcare.

Ea limitează căutarea doar la paginile suedeze și intră într-un forum unde dă peste o conversație:

„— Bună, cum primești un Wailord?

— Pentru a avea un Wailord, cel mai simplu e să prinzi undeva, pe mare, un Wailmer.

— OK. Dar unde, «undeva pe mare»?

— Aproape oriunde, doar să folosești Super Rod.”

— Ai găsit ceva? întreabă Kennet.

— E nevoie de timp.

— Treci prin toate e-mailurile, uită-te și în coșul de gunoi, încearcă să dai de urma acestui Wailord.

Ridică privirea și vede că tatăl ei are geaca de piele pe el.

— Ce vrei să faci?

— Plec, spune el scurt.

— Unde te duci? Acasă?

— Trebuie să vorbesc cu Nicke și cu Aida.

— Să vin și eu? întreabă ea.

Kennet scutură din cap.

— E mai bine să verifici computerul.

Kennet încearcă să zâmbească, în vreme ce ea îl însoțește în hol. Arată foarte obosit. Îl îmbrățișează înainte să plece, încuie ușa și-l aude apăsând pe butonul liftului. Mașinăria se pune în mișcare. Dintr-odată, își amintește cum odată a stat pe hol o zi întreagă cu ochii țintă la ușă, așteptând ca papa al ei să vină acasă. Avea poate nouă ani și înțelesese că mama avea de gând să-i părăsească. Nu mai îndrăznea să creadă că tatăl ei va rămâne.

Când intră în bucătărie, Simone vede că el a lăsat un colac început pe masă. Filtrul de cafea e pornit, cu un rest negru pe fundul căniii. Mirosul de cafea arsă se amestecă acum cu senzația de panică că se află de fapt dincolo de ultimele resturi ale perioadei fericite din viața ei. Că viața ei a fost împărțită în două acte. Primul, actul fericit, tocmai s-a terminat. Nu are puterea să se gândească la ce mai are în față.

Simone se duce la geantă și scoate telefonul. După cum se aștepta, Ylva a sunat de mai multe ori de la galerie. Și Shulman a căutat-o. Simone se pregătește să-l sune, dar se răzgândește în ultimul moment. Lasă deoparte telefonul și se întoarce la calculator, în camera lui Benjamin.

Dincolo de fereastră se întinde întunericul de decembrie. Pare să bată vântul. Becurile de pe stradă se leagănă și în lumina lor se văd căzând fulgi de zăpadă pe jumătate topiți.

Simone găsește un e-mail de la Aida cu textul: *Mi-e milă de tine care trăiești într-o mare de minciuni.* Lângă mesaj e atașat un fișier mare. Simone simte cum îi zvâcnește sângele în tâmple când dă clic pe el. Exact în momentul în care vrea să aleagă un program foto, ca să deschidă fișierul, se aude o bătaie în ușa de la intrare. E aproape ca un zgâriat. Își ține respirația, aude un nou ciocănit și se ridică. Își simte picioarele moi, când o pornește pe coridorul lung care duce la hol și la ușa de la intrare.

29.

Duminică, treisprezece decembrie,
Sfânta Lucia, după-amiaza

Kennet stă în mașină în fața locuinței Aidei din Sundbyberg și se gândește la ciudata amenințare care se afla în mesajul din computerul lui Benjamin: *Nu-l lăsa pe Nicke să coboare la mare.* Se întreabă de câte ori în viață a văzut sau a auzit spaima. Știe cum e, căci nicio ființă umană nu scapă de spaimă.

Casa Aidei este destul de mică, are doar trei nivele. Pare neașteptat de idilică, în stil vechi și trainică. Privește fotografia pe care a primit-o de la Simone. O fată cu piercinguri, vopsită cu negru în jurul ochilor. Se întreabă de ce îi e greu să și-o imagineze în casa asta, la masa din bucătărie, într-o odaie unde gravurile cu cai au fost înlocuite cu fotografiile lui Marilyn Manson.

Kennet se pregătește să iasă din mașină, ca să se strecoare spre balconul care crede că aparține familiei Aidei, când dă cu ochii de o persoană cu constituție robustă, care merge înainte și înapoi pe drumul din spatele casei.

Deodată, se deschide poarta. E Aida. Pare grăbită. Privește înapoi peste umăr și scoate din geantă un pachet de țigări, trage una cu buzele direct din pachet, o aprinde și începe să fumeze, fără să micșoreze pasul. Kennet o urmează în direcția stației de metrou. Se gândește să vorbească cu ea, când va ști încotro se duce. Un autobuz trece duduind prin față și undeva un câine începe să latre. Kennet vede brusc cum silueta înaltă care se plimbase prin spatele casei o ia la goană după Aida. Trebuie să-l fi auzit, pentru că fata se întoarce. Pare bucuroasă, zâmbește cu toată fața: obrajii dați din belșug cu pudră albă și ochii vopsiți cu negru par deodată copilărești. Bărbatul sare cu amândouă picioarele în fața ei. Ea îl bate pe

obraz și el o îmbrățișează în chip de răspuns. Se sărută pe vârful nasurilor, apoi Aida face un gest de bun-rămas. Kennet se apropie gândindu-se că trebuie să fie fratele ei. Acesta stă pe loc privind după Aida, face semne cu mâna, apoi se întoarce. Kennet vede chipul băiatului, blând și deschis. Unul dintre ochi privește cruciș. Kennet se oprește sub un felinar și așteaptă. Băiatul se apropie cu pași mari, grei.

— Salut, Nicke, spune Kennet.

Nicke se oprește și-l privește speriat. Are picături de salivă la colțul gurii.

— Nu trebuie, spune el rar și cu precauție.

— Mă numesc Kennet și sunt polițist. Mai exact, sunt un pic prea bătrân, am ieșit la pensie, dar asta nu schimbă nimic, eu sunt în continuare polițist.

Băiatul zâmbește întrebător:

— Atunci, ai pistol?

Kennet scutură din cap.

— Nu, minte el. Și nici nu am mașină de poliție.

Băiatul capătă un aer serios:

— Ți le-au luat când ai devenit bătrân?

Kennet aprobă:

— Da.

— Ești aici ca să prinzi hoții? întreabă Nicke.

— Care hoți?

Nicke trage de fermoar.

— Uneori îmi iau lucruri, spune el lovind cu piciorul în pământ.

— Cine?

Nicke îl privește nerăbdător:

— Hoții.

— Da, sigur.

— Căciula, ceasul, o piatră frumoasă cu o dungă lucioasă.

— Ți-e frică de cineva?

Băiatul clatină din cap.

— Deci toți sunt drăguți aici? întreabă Kennet așteptând răspunsul lui.

Băiatul pufăie privind după Aida.

— Sora mea caută monstrul cel rău.

Kennet arată spre chioșcul de ziare de lângă metrou.

— Vrei un suc?

Băiatul îl urmează, povestindu-i:

— Sâmbăta, lucrez la bibliotecă. Agăț la garderobă hainele vizitatorilor și le dau numere, o mie de numere diferite.

— Ce harnic ești, spune Kennet cerând două sticle de coca-cola.

Nicke îl privește cu un aer satisfăcut și cere încă un pai. Apoi bea, râgâie, bea, râgâie din nou.

— La ce te refereai când ai vorbit despre sora ta? întreabă Kennet cu blândețe.

Nicke se încruntă.

— E tipul. Tipul lui Aida. Benjamin. Nicke nu l-a văzut astăzi. Dar înainte era așa furios, așa furios. Aida a plâns.

— Era Benjamin furios?

Nicke îl privește uimit pe Kennet.

— Benjamin nu e furios, el e drăguț. Aida se înveselește și râde.

Kennet îl privește:

— Atunci, cine a fost furios, Nicke? Cine a fost furios?

Nicke pare dintr-odată neliniștit. Privește sticla și caută ceva.

— Nu am voie să primesc lucruri…

— De data asta, e în regulă, te asigur, spune Kennet. Cine era furios?

Nicke se scarpină pe gât și își șterge spuma de la colțurile gurii.

— Wailord – are o gură așa de mare…

Nicke arată cu brațele.

— Wailord?

— E rău.

— Unde trebuia să se ducă Aida, Nicke?

Obrajii băiatului tremură când spune:

— Nu-l poate găsi pe Benjamin, nu e bine.

— Dar unde trebuia să se ducă acum?

Nicke pare gata să plângă, când scutură din cap.

— Vai, vai, nu trebuie să vorbești cu unchi pe care nu-i cunoști…

— Uite, Nicke, eu nu sunt un unchi obișnuit, spune Kennet scoțând portofelul și găsind o fotografie a lui în uniformă de poliție.

Nicke cercetează atent fotografia. Apoi, spune cu multă seriozitate:

— Aida se duce acum la Wailord. Se teme că l-a mușcat pe Benjamin. Wailord are gura așa de mare…

Nicke face iar semn cu brațele și Kennet încearcă să spună cât de liniștit poate:

— Știi unde locuiește Wailord?

— Eu nu trebuie să mă duc la mare, nici măcar să mă apropii.

— Cum se ajunge la mare?

— Cu autobuzul.

Nicke caută ceva în buzunar și începe să șoptească pentru sine:

— Wailord a jucat cu mine odată când am putut să-i plătesc, spune el încercând să zâmbească. El glumea doar. M-au făcut să mănânc un lucru care nu trebuie mâncat.

Kennet așteaptă. Nicke roșește și pipăie fermoarul de la geacă. Are unghiile murdare.

— Ce-ai mâncat? întreabă Kennet.

Obrajii băiatului tremură din nou violent:

— N-am vrut, răspunde el și câteva lacrimi alunecă pe fața lui mare.

Kennet îl bate pe umăr, încercând să-și păstreze vocea liniștită, când spune:

— S-ar părea că Wailord e un mare prost.

— Prost.

Kennet observă că Nicke are în buzunar ceva pe care îl pipăie tot timpul.

— Eu sunt polițist, știi, și eu spun că nimeni nu trebuie să fie rău cu tine.

— Ești prea bătrân.

— Dar sunt puternic.

Nicke pare mai vesel.

— Pot să mai iau o cola?

— Sigur.

— Mulțumesc.

— Ce-ai în buzunar? întreabă Kennet, încercând să pară indiferent.

Nicke zâmbește.

— E un secret, spune el.

— Bine, spune Kennet, fără să mai insiste.

Nicke înghite momeala:

— Nu vrei să știi?

— Nu trebuie să-mi povestești dacă nu ai chef, Nicke.

— Vai, vai, spune el. Nu poți ghici.

— Nu cred că e ceva deosebit.

Nicke scoate mâna din buzunar.

— O să-ți spun ce e.

Desface pumnul.

— E forța mea.

În palma lui Nicke se află puțin pământ. Kennet îl privește întrebător pe băiatul care zâmbește.

— Eu sunt un pokémon de pământ, spune el mulțumit.

— Un pokémon de pământ, repetă Kennet.

Nicke închide pumnul și pune totul înapoi în buzunar.

— Știi ce puteri am eu?

Kennet scutură din cap și descoperă că un bărbat cu capul țuguiat iese din clădirea de vizavi, cea cu fațada udă și întunecată. Pare să caute ceva, are un baston în mână cu care scormonește în pământ. Brusc, Kennet își dă seama că de fapt bărbatul încearcă să privească pe ferestrele de la parter. Își spune că ar trebui să se ducă acolo și să-l întrebe ce face. Dar Nicke și-a pus mâna pe brațul lui:

— Știi ce forțe am? repetă băiatul.

Kennet își ia privirea de la bărbatul de vizavi. Nicke începe să numere pe degete, în timp ce vorbește:

— Sunt bun împotriva tuturor pokémonilor de electricitate, a pokémonilor de foc, a pokémonilor de otravă, a pokémonilor de piatră și a pokémonilor de oțel. Ei nu mă pot

învinge. Dar nu mă pot lupta cu pokémonii zburători, nici cu pokémonii de iarbă și nici cu pokémonii insecte.

— Așa e? întreabă Kennet distrat; i se pare că bărbatul s-a oprit la o fereastră. Se preface că umblă după ceva, dar de fapt se apleacă spre fereastră.

— Asculți? îl întreabă Nicke neliniștit.

Kennet încearcă să-i zâmbească în semn de încurajare. Când întoarce privirea spre fereastră, bărbatul a dispărut. Kennet se uită la fereastra de la parter, dar nu poate vedea dacă e deschisă.

— Eu nu suport apa, îi explică Nicke trist. Apa e cea mai rea, nu suport apa, sunt foarte speriat de apă.

Kennet se eliberează cu grijă din mâna băiatului.

— Așteaptă un moment, spune el făcând câțiva pași spre fereastră.

— Cât e ceasul? întreabă Nicke.

— Ceasul? În curând e șase fără un sfert.

— Atunci, trebuie să plec. Se supără dacă întârzii.

— Cine se supără? Tatăl tău?

Nicke râde:

— Eu n-am niciun tată!

— Mama ta, vreau să spun.

— Nu, Ariados se supără, el trebuie să aducă lucruri.

Nicke îl privește șovăind pe Kennet, apoi pleacă privirea, întrebând:

— Îmi dai bani? Că dacă am prea puțin, atunci trebuie să mă pedepsească.

— Așteaptă un moment, spune Kennet care începe să fie atent la spusele lui Nicke. Wailord e cel care vrea bani de la tine?

Părăsesc împreună magazinul și Kennet repetă întrebarea:

— Wailord vrea bani?

— Ești bolnav la cap? Wailord? El m-ar înghiți doar… dar ei… ei, care pot înota cu el.

Nicke privește peste umăr. Kennet repetă:

— Cine spuneai că vrea bani?

— Ariados, ți-am spus doar, răspunde băiatul nerăbdător.

Ai bani? Pot face ceva dacă îmi dai bani. Pot să-ți dau puțină putere…

— Nu trebuie, răspunde Kennet scoțând portofelul. Ajung douăzeci de coroane?

Nicke râde încântat, bagă hârtia în buzunar și o ia la goană în josul străzii, fără să-și ia rămas-bun.

Kennet rămâne nemișcat un moment, încercând să înțeleagă ce spusese băiatul. Nu poate pune totul cap la cap, dar îl urmează totuși. Când dă colțul, vede că Nicke stă așteptând la stop. Se face verde și el traversează grăbit. Pare să se îndrepte spre biblioteca din piață. Kennet îl urmează, traversează și se oprește lângă un bancomat. Nicke s-a oprit din nou. Se învârte nerăbdător în jurul fântânii din fața bibliotecii. Locul este prost luminat, dar Kennet distinge totuși cum Nicke pipăie tot timpul pământul din buzunarul pantalonilor.

Deodată, dintre tufișurile din fața policlinicii de stomatologie apare în piață un băiat ceva mai mic. Se apropie de Nicke, spune ceva. Nicke se așază imediat pe jos și întinde banii. Băiatul numără banii, apoi îl bate ușor pe cap. Brusc, îl prinde pe Nicke de gulerul jachetei, îl trage până la marginea fântânii și-i apasă capul în apă. Kennet vrea să intervină, apoi se forțează să rămână pe loc. Este aici ca să-l găsească pe Benjamin. Nu trebuie să pună pe fugă băiatul, care poate este Wailord sau care îl poate conduce la Wailord. Kennet rămâne pe loc cu fălcile încleștate și numără secundele până ce va trebui să alerge. Picioarele lui Nicke se întind și izbesc, iar el vede liniștea inexplicabilă de pe chipul celuilalt băiat, când, într-un târziu, îi dă drumul. Nicke se așază pe jos lângă fântână, tușind și râgâind. Băiatul îi dă o ultimă palmă mică pe umăr și pleacă de acolo.

Kennet se grăbește după băiat, printre boschete, apoi pe o pantă cu iarbă noroioasă, până la un drum de acces, îl urmează într-o zonă de blocuri înalte, până la o ușă de intrare, urcă scările și prinde ușa înainte de a se închide. Kennet ajunge la lift, vede sclipind butonul pentru etajul șase. Urcă și el la șase, se preface că-și caută cheile în buzunar și vede cum

băiatul se oprește în fața unei uși și scoate cheia.

— Puștiule, spune Kennet.

Băiatul nu reacționează și Kennet se apropie, îl prinde de geacă și-l răsucește spre el.

— Dă-mi drumul, moșule, spune băiatul privindu-l în ochi.

— Nu știi că e interzis să obligi pe cineva să-ți dea bani?

Kennet privește doi ochi alunecoși, uimitor de calmi.

— Te cheamă Johansson, spune Kennet fără să privească spre ușă.

— Da, zâmbește el. Pe tine cum te cheamă?

— Kennet Sträng, comisar de poliție.

Băiatul îl privește fără să arate vreo teamă.

— Câți bani ai luat de la Nicke?

— Eu nu iau bani, uneori primesc bani, dar nu iau nimic, toți sunt veseli, nimeni nu e trist.

— Am de gând să vorbesc cu părinții tăi.

— Aha.

— Pot s-o fac?

— Fii drăguț, n-o face, zice în glumă băiatul.

Kennet sună la ușa care este deschisă după un moment de o femeie grasă, foarte bronzată.

— Bună, spune Kennet. Sunt comisar criminalist și mi-e teamă că fiul dumneavoastră a luat-o pe căi greșite.

— Fiul meu? Eu nu am copii, spune ea.

Kennet vede că băiatul zâmbește cu ochii în podea.

— Nu-l cunoașteți pe acest băiat?

— Pot să-ți văd legitimația? întreabă femeia grasă.

— Băiatul acesta este…

— N-are nicio legitimație de polițist, îl întrerupe băiatul.

— Ba da, am, minte Kennet.

— Nu e polițist, zâmbește băiatul scoțând un portofel. Aici e permisul de autobuz, eu sunt mai polițist decât…

Kennet îi smulge portofelul.

— Dă-mi-l înapoi.

— Să arunc doar o privire, răspunde Kennet.

— A spus că vrea să-mi sărute puța, spune băiatul.

— Sun la poliție, răspunde femeia cu glas speriat. Kennet

apasă pe butonul liftului. Femeia privește în jur și începe să bată la celelalte uși de pe palier.

— Mi-a dat bani, îi spune băiatul. Dar eu n-am vrut să mă duc cu el.

A sosit liftul. Un vecin deschide ușa, cu lanțul de siguranță pus.

— Îl lași pe Nicke în pace, spune Kennet cu glas scăzut.

— E al meu, răspunde băiatul.

Femeia strigă să vină poliția. Kennet intră în lift, apasă pe butonul verde și ușile se închid. Pe spinare îi curge sudoarea. Își dă seama că băiatul trebuie să fi observat că-l urmărea încă de la fântână, îl trăsese doar pe sfoară, intrase pe o ușă de bloc și se dusese la un apartament străin. Liftul se mișcă lent în jos, lumina clipește, firele duduie. Kennet se uită în portofelul băiatului: aproape o mie de coroane, un card de reducere la un magazin video, permisul de autobuz și o carte de vizită mototolită, albastră, cu textul: Marea, Louddsvägen 18.

30.

Duminică, treisprezece decembrie,
Sfânta Lucia, după-amiaza

Pe acoperișul chioșcului cineva instalase un crenvurst uriaș, cu o gură veselă, care cu o mână își turna pe el ketchup, iar pe cealaltă o ținea cu degetul în sus. Erik comandă un hamburger și cartofi prăjiți, se așază pe unul dintre scaunele înalte de la tejgheaua îngustă din fața ferestrei și privește prin geamul aburit. Pe cealaltă parte a străzii se află o lăcătușărie. Au împodobit vitrina pentru Crăciun, cu Moși Crăciuni de o jumătate de metru, meșterind la diferite seifuri, lacăte și chei.

Erik deschide sticla de apă minerală, ia o înghițitură și apoi telefonează acasă. Își aude propria voce pe robot, îndemnându-l să lase un mesaj. Închide și sună pe mobilul lui Simone. Ea nu răspunde și, când mesageria emite semnalul sonor, Erik zice:

— Bună, Simone… Voiam doar să spun că trebuie să accepți protecția poliției din cauza lui Josef Ek, pare foarte furios pe mine… Doar atât.

Stomacul îl doare atunci când ia o înghițitură de hamburger. Se simte doborât de oboseală. Înfige furculița de plastic în cartofii prăjiți foarte tare și se gândește la chipul lui Joona, când citise scrisoarea lui Josef către Evelyn. Ca și cum temperatura ar fi coborât brusc. Ochii albastru-deschis deveniseră de gheață, tăioși.

Joona îl sunase cu patru ore în urmă și îi spusese că-l scăpaseră din nou pe Josef. Fusese în subsol, dar fugise. Nimic nu indica faptul că Benjamin ar fi fost acolo. Dimpotrivă, rezultatele analizei preliminare ADN arătau că Josef fusese tot timpul singur.

Erik încearcă să-și amintească chipul lui Evelyn și cuvintele exacte când a înțeles că Josef s-a întors acasă. Erik nu crede că

Evelyn a omis intenționat să povestească despre încăperea ascunsă. Uitase doar. Abia atunci când își dăduse seama că Josef s-a întors și se ascundea în casă și-a amintit de încăperea secretă.

Josef Ek îmi vrea răul, se gândește Erik. E gelos și mă urăște, și-a imaginat că eu și Evelyn avem o relație sexuală și e hotărât să se răzbune pe mine. Dar el nu știe unde locuiesc. În scrisoare îi cere lui Evelyn să-i spună. O să-mi arăți unde stă, așa a scris.

— El nu știe unde locuiesc, șoptește Erik. Dacă Josef nu știe unde locuiesc, atunci nu el a intrat în locuința noastră și nici nu l-a târât afară pe Benjamin.

Erik mai ia o îmbucătură din hamburger, își șterge mâinile pe șervețelul de hârtie și face o nouă încercare să dea de Simone. Ea trebuie să știe că nu Josef Ek e cel care l-a răpit pe Benjamin. Ușurarea îl cuprinde pentru o clipă, dar va trebui să o ia de la început, să gândească totul încă o dată. Erik scoate o bucată de hârtie, scrie pe ea numele Aidei, dar se răzgândește și o mototolește. Simone trebuie să-și amintească mai mult, își spune el, trebuie să fi văzut ceva.

A fost interogată de Joona Linna, dar nu și-a amintit mai mult. Erau prea convinși că e Josef, din cauza faptului că evadarea lui se produsese chiar înaintea răpirii. Acum, i se pare aproape bizar. Nu se potrivește, el a spus asta tot timpul. Prima intrare la ei în apartament se produsese înainte de evadarea lui Josef. El e un ucigaș în serie, a prins gustul pentru omor. A răpi pe cineva nu se potrivește cu modelul lui Josef. Singura pe care ar vrea s-o răpească este Evelyn, e fixat pe ea, aceasta este motivația lui în tot ce face.

Telefonul sună și el lasă deoparte hamburgerul, își șterge din nou mâinile și răspunde, fără să se uite pe ecran.

— Da, Erik Maria Bark.

În telefon se aud trosnituri și în același timp un bâzâit surd.

— Alo? repetă Erik mai tare.

Dintr-odată, se aude o voce slabă:

— Papa?

Se aude sfârâitul coșului cu cartofi cufundat din nou în

uleiul fierbinte.

— Benjamin?

Un hamburger este întors pe plita încinsă. În telefon se aud zgomote.

— Așteaptă, nu aud.

Erik împinge la o parte clienții nou-veniți și iese afară, în parcare. Zăpada se rotește în jurul becurilor gălbui.

— Benjamin!

— Mă auzi? întreabă Benjamin, dintr-odată foarte aproape.

— Unde ești? Spune-mi unde ești!

— Nu știu, papa, nu înțeleg nimic, sunt într-o mașină care merge și merge…

— Cine te-a răpit?

— M-am trezit aici, n-am văzut nimic, mi-e sete…

— Ești rănit?

— Papa, plânge el.

— Sunt aici, Benjamin.

— Ce se întâmplă?

Pare mic și speriat.

— O să te găsesc, spune Erik. Știi încotro te îndrepți?

— Am auzit o voce, ca printr-o pătură groasă, exact când m-am trezit.

— Ce zicea?

— Era ceva despre… o casă, cred.

— Spune-mi mai multe! Ce fel de casă?

— Nu, nu o casă… Un castel ruinat.

— Unde?

— Acum ne oprim, papa, mașina s-a oprit, aud pași, spune Benjamin cu un glas îngrozit. Nu mai pot vorbi.

Se aud sunete bizare, ceva pocnește și apoi strigătul brusc al lui Benjamin, vocea e spartă și stridentă, pare îngrozitor de speriat:

— Lăsați-mă, nu vreau, vă rog, promit să…

Se lasă tăcerea, convorbirea este întreruptă.

Fulgi mari se rotesc prin parcare, în fața chioșcului. Erik își privește telefonul, dar nu îndrăznește să-l folosească, nu vrea să riște să blocheze o nouă convorbire cu Benjamin. Așteaptă

în fața mașinii. Speră că Benjamin va suna din nou. Încearcă să-și reamintească convorbirea, dar tot timpul pierde șirul. Spaima lui Benjamin îi mai răsună în cap, cu izbituri repezi. Înțelege că trebuie să-i spună lui Simone.

O panglică de lumini roșii șerpuiește spre nord, despărțindu-se ca o limbă de șarpe spre dreapta, spre universitate și Autostrada 18, și spre stânga, spre spitalul Karolinska și Autostrada 4. Mii de mașini se scurg lent în trafic. Erik știe că și-a lăsat mănușile și căciula lângă hamburgerul din chioșc, dar nu-i pasă.

Când urcă în mașină, mâinile îi tremură așa de tare, că nu reușește să vâre cheia în contact. E obligat să folosească ambele mâini. Șoseaua licărește cenușie și udă de la zăpada topită, când dă înapoi în beznă și o cotește la stânga, pe Valhallavägen.

Parchează pe Döbelnsgatan, merge cu pași mari până pe Luntmakargatan, simte o ciudată înstrăinare când pătrunde pe ușa de la intrare și continuă în sus, pe scară. Sună la ușă, așteaptă, aude pași, micul clinchet, atunci când capacul de metal din fața vizorului e dat la o parte. Aude ușa deschizându-se dinăuntru. După un moment, Erik apasă pe clanță și intră în holul slab luminat. Simone s-a tras într-o parte și stă mai încolo, pe coridor, cu mâinile încrucișate pe piept. E îmbrăcată în jeanși și în puloverul tricotat, albastru și pare foarte înverșunată.

— Nu răspunzi la telefon, spune Erik.

— Am văzut că ai sunat, răspunde ea pe un ton reținut. Era ceva important?

— Da.

Chipul ei pare să se sfărâme din pricina spaimei și a neliniștii pe care a încercat să și le rețină. Își duce o mână la gură și-l privește fix.

— Benjamin mi-a telefonat acum o jumătate de oră.

— Doamne, Dumnezeule!…

Simone se apropie de el.

— Unde e? îl întreabă cu voce ridicată.

— Nu știu, nici el nu știa, nu știa nimic…

— Atunci, ce a spus?

— Că se afla într-o mașină.

— Era rănit?

— Nu cred.

— Dar ce…

— Așteaptă, o întrerupe Erik. Trebuie să sun de aici, poate vor reuși să localizeze apelul.

— Unde suni?

— La poliție, spune el. Am un contact care…

— Vorbesc cu tata – merge mai repede, îl întrerupe Simone.

Simone ia telefonul, în vreme ce Erik se așază în întuneric pe banca lungă din hol, simțind cum fața i se încălzește.

— Dormeai? întreabă Simone. Papa, trebuie… Erik e aici, a vorbit cu Benjamin, trebuie să afli de unde a sunat. Nu știu. Nu, nu am… Vorbește cu el.

Erik se ridică, făcând un gest de refuz în vreme ce ea se apropie, dar ia totuși telefonul și-l pune la ureche.

— Alo.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, Erik, spune Kennet.

— Am vrut să vorbesc cu poliția, dar Simone spune că tu poți localiza apelul mai repede.

— Are dreptate.

— Benjamin mi-a telefonat în urmă cu o jumătate de oră, nu știa nimic, nici unde se afla, nici cine îl răpise, de fapt știa doar că se află într-o mașină… și, în timp ce vorbeam, mașina s-a oprit. Benjamin a spus că aude pași și pe urmă a strigat ceva, apoi s-a lăsat tăcerea.

Erik aude plânsul reținut al lui Simone.

— A sunat de la propriul lui telefon? întreabă Kennet.

— Da.

— Pentru că a fost închis… Am încercat să dau de el încă de alaltăieri, știi, telefoanele trimit semnale la cea mai apropiată stație de bază, chiar și când nu sunt folosite.

Erik ascultă în tăcere cum Kennet îi explică repede că operatorii telefonici sunt obligați să ajute poliția, conform paragrafelor 25 până la 27 ale legii comunicațiilor, dacă pedeapsa minimă pentru delictul anchetat este de cel puțin

doi ani de închisoare.

— Ce-au aflat? întreabă Erik.

— Precizia variază, depinde de stație și de centralele telefonice, dar cu puțin noroc vor avea curând o delimitare a locului, cu o rază de până la 100 de metri.

— Grăbește-te, trebuie să te grăbești!

Erik încheie convorbirea și rămâne cu telefonul în mână, apoi i-l dă lui Simone.

— Ce ți-ai făcut pe obraz? o întreabă.

— Ce? A, da, nu-i nimic, răspunde ea.

Se uită unul la altul, obosiți și bănuitori.

— Vrei să intri, Erik? îl întreabă ea.

El dă din cap, rămâne un moment nemișcat, apoi își scoate pantofii și intră, vede că în camera lui Benjamin este deschis computerul și merge într-acolo.

— Ai găsit ceva?

Simone stă în ușa camerei.

— Câteva mailuri între Benjamin și Aida, spune ea. Păreau că se simt amenințați.

— De cine?

— Nu știm. Papa lucrează la asta.

Erik se așază în fața computerului.

— Benjamin trăiește, spune el încet, privind-o lung.

— Da.

— Josef Ek pare să nu fie amestecat.

— Ai lăsat un mesaj pe telefon, că el nu știe unde locuim, spune ea. Dar a sunat aici, nu-i așa, și atunci poate foarte bine să…

— E vorba de altceva, o întrerupe el.

— Poftim?

— Centrala telefonică a cuplat convorbirea aici, îi explică Erik. I-am rugat s-o facă, dacă este important. El nu are numărul nostru de telefon, nici adresa.

— Dar cineva l-a luat pe Benjamin și l-a dus într-o mașină…

Simone tace.

Erik citește mailul de la Aida, în care fata îl compătimește

pe Benjamin pentru că trăiește într-o casă plină de minciuni, apoi deschide imaginea atașată: o fotografie în culori, făcută noaptea cu blițul, pe o pajiște verde-gălbuie, neîngrijită. Pare să se curbeze un pic spre un tufiș nu prea înalt. În spatele tufișului uscat se întrezărește o bară de lemn. Lângă cercul de lumină albă, puternică se vede un coș verde de plastic și ceva ce ar putea fi o plantație de cartofi.

Erik privește fotografia, încercând să înțeleagă ce vrea să reprezinte, dacă e ceva, vreun arici sau vreun șoarece pe care nu l-a descoperit încă. Se străduiește să vadă în întunericul din spatele sclipirii blițului dacă există vreo ființă umană, un chip, dar nu găsește nimic.

— Ce fotografie ciudată, șoptește Simone.

— Poate că Aida a atașat o fotografie greșită, spune Erik.

— Asta ar explica de ce Benjamin a aruncat fotografia.

— Trebuie să vorbim cu Aida despre asta și…

— Medicamentul, geme brusc Simone.

— Știu…

— Luni i l-ai dat?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Simone părăsește camera și o ia pe hol, apoi intră în bucătărie. Erik o urmează. Când ajunge acolo, ea stă la fereastră și își suflă nasul cu un șervețel de hârtie. Erik întinde mâna ca s-o mângâie, dar ea se trage la o parte. El știe exact când a primit Benjamin injecția ultima oară. Seringa cu medicamentul care îi ajută sângele să se coaguleze, care-l protejează de eventuale hemoragii cerebrale, care îl împiedică să se golească de sânge la cea mai mică mișcare prea grăbită.

— I-am făcut injecția luni dimineață, la ora nouă și zece minute. Trebuia să se ducă la patinaj, dar în loc de asta, s-a dus cu Aida în Tensta.

Simone dă din cap și socotește, tremurând:

— Astăzi e duminică. Trebuie să primească o nouă injecție mâine, șoptește.

— Nu e pericol mare câteva zile încă, spune Erik încercând s-o liniștească.

O privește, îi vede chipul obosit, trăsăturile frumoase,

pistruii. Jeanșii cu talie joasă, marginea chiloților galbeni cu șiret de mătase. Ar vrea să rămână aici, doar să rămână, ar vrea să doarmă împreună, de fapt ar dori să facă dragoste cu ea, dar știe că e prea devreme pentru asta, prea devreme să încerce chiar, prea devreme ca să înceapă să și-o dorească.

— O să plec, murmură el.

Ea dă din cap.

Se privesc unul pe altul.

— Sună-mă după ce Kennet localizează apelul.

— Unde te duci? îl întreabă ea.

— Trebuie să lucrez.

— Dormi la birou?

— E destul de practic.

— Poți dormi aici, spune ea.

E uimit, dintr-odată nu mai știe ce să spună. Însă mica lui ezitare e de ajuns ca ea să-i interpreteze tăcerea drept șovăială.

— N-a fost o invitație, spune ea repede. Nu-ți imagina nimic.

— Nici tu, ripostează el.

— Te-ai mutat acasă la Daniella?

— Nu.

— Ne-am separat deja, spune ea cu glas ridicat. Așa că nu mai trebuie să mă minți.

— OK.

— Cum adică? OK ce?

— M-am mutat la Daniella, minte el.

— Bine, șoptește ea.

— Da.

— Nu am de gând să te întreb dacă e tânără și frumoasă, și…

— Este, o întrerupe Erik.

Merge în hol, își pune pantofii, părăsește apartamentul și închide ușa. Așteaptă până ce-o aude încuind și punând lanțul de siguranță, înainte să coboare.

31.

Luni, paisprezece decembrie,
dimineața

Simone este trezită de soneria telefonului. Draperiile sunt trase și dormitorul e plin de lumina soarelui de iarnă. Apucă să-și spună că e probabil Erik și nu vrea decât să plângă atunci când înțelege că el nu va mai suna, că se va trezi lângă Daniella în dimineața asta, iar ea este de acum cu totul singură.

Ia telefonul de pe noptieră și spune:

— Da?

— Simone? E Ylva. Încerc de mai multe zile să dau de tine.

Ylva pare foarte agitată. Este deja ora zece.

— Am avut altele la care m-am gândit, răspunde Simone sec.

— Nu l-au găsit?

— Nu, răspunde Simone.

Se lasă tăcerea. Câteva umbre alunecă prin fața ferestrei și Simone vede cum cade vopseaua de pe acoperișul casei de vizavi. Metal cu vopseaua coșcovită, care este dat jos de oameni în haine de culoare galben-aprins.

— Iartă-mă, spune Ylva. Nu te mai deranjez.

— Ce s-a întâmplat?

— Vine inspectorul în dimineața asta și ceva nu e în regulă, iar eu nu mă pot concentra când Norén este aici și bate.

— Bate?

Ylva scoate un sunet care nu poate fi tradus.

— A venit aici cu un ciocan de cauciuc afirmând că el creează artă modernă, explică Ylva cu glas trist. Spune că a terminat cu acuarelele și în loc de asta caută acum imperfecțiunile din artă.

— Ar putea s-o facă în altă parte.

— A spart vasele lui Peter Dahl.

— Ai sunat la poliție?

— Da, au fost aici, dar Norén a îndrugat ceva despre libertatea lui ca artist. Ei i-au spus să plece, așa că acum stă afară și bate.

Simone se ridică, privindu-și propria imagine în oglinda fumurie a dressingului. Arată slabă și ostenită. Are senzația că fața i-a fost spartă într-o mulțime de bucăți, care au fost pe urmă puse împreună la întâmplare.

— Și Shulman? întreabă Simone. Cum merge cu expoziția lui?

Ylva pare plină de zel.

— Spune că trebuie să vorbească cu tine.

— O să-l sun.

— Vrea să-ți arate ceva în legătură cu lumina.

Adaugă cu voce scăzută:

— Nu am idee cum te înțelegi tu cu Erik, dar…

— Ne-am despărțit, spune Simone scurt.

— Pentru că eu cred că…

Ylva tace.

— Ce crezi? întreabă Simone răbdătoare.

— Cred că Shulman e îndrăgostit de tine.

Simone își întâlnește pentru o clipă privirea în oglindă și simte brusc furnicături în stomac.

— Trebuie să vin, spune ea.

— Poți s-o faci?

— Am doar de dat un telefon.

Simone închide și rămâne pe marginea patului o clipă. Benjamin trăiește, e lucrul cel mai important. El trăiește, deși au trecut câteva zile de când a fost răpit. E un semn foarte bun. Arată că persoana care l-a răpit nu e interesată în primul rând să-l omoare. Are alte intenții, poate va cere răscumpărare. Își trece repede în revistă bunurile. De fapt, ce posedă? Apartamentul, mașina, câteva obiecte de artă. Desigur, galeria. Poate să împrumute bani. O să se descurce. Nu e o persoană bogată, dar tatăl ei ar putea vinde casa de vară și apartamentul. Pot să se mute împreună într-un

apartament cu chirie, oriunde e bine, numai să-l găsească pe Benjamin, numai să-și aibă băiatul înapoi.

Simone își sună tatăl, dar nu primește răspuns. Îi lasă un scurt mesaj că pleacă la galerie, apoi face un duș rapid, se spală pe dinți, își schimbă hainele și părăsește apartamentul fără să stingă lumina în urma ei.

Afară e frig, bate vântul și sunt câteva grade sub zero. Dimineața de decembrie e pustie și întunecată, în aer plutește o amorțeală, o atmosferă de cimitir. Un câine aleargă cu lesa târându-i-se prin băltoace.

De îndată ce ajunge la galerie, întâlnește privirea Ylvei prin ușa de sticlă. Norén nu se vede, dar jos, lângă zid, se află un ziar înfășurat ca tricornul lui Napoleon. O lumină verzuie lucește dintr-o serie de tablouri pe care le-a pictat Shulman. Uleiuri strălucitoare, de un verde de acvariu. Intră și Ylva se grăbește s-o îmbrățișeze. Simone observă că aceasta a uitat să-și vopsească părul, pe cărarea dreaptă se văd rădăcinile cărunte. Dar fața îi e netedă și îngrijit machiată, gura roșu-închis, ca de obicei. Poartă un costum gri cu fustă-pantalon, ciorapi cu dungi negre și pantofi negri.

— Ce frumos începe să fie, spune Simone uitându-se în jur. Ai făcut o treabă grozavă.

— Mulțumesc, șoptește Ylva.

Simone se apropie de tablouri.

— Nu le-am văzut la un loc, așa cum au fost gândite, spune ea. Le-am văzut doar pe fiecare în parte.

Mai face un pas.

— E ca și cum s-ar revărsa peste rame.

Merge mai departe, în cealaltă încăpere. Acolo stau bucățile de piatră cu picturile lui Shulman care seamănă cu picturile rupestre, puse pe niște suporturi de lemn.

— Aici vrea să aibă lămpi cu gaz, spune Ylva. Eu am spus că e imposibil, oamenii vor să vadă ce cumpără.

— Nu vor.

Ylva izbucnește în râs.

— Deci, Shulman va face cum vrea el?

— Da, răspunde Simone. Face cum vrea.

— Poți să i-o spui personal.
— Cum așa?
— E în birou.
— Shulman?
— Trebuie să dea un telefon, așa a spus.
Simone aruncă o privire spre birou și Ylva își drege glasul:
— Mă duc să-mi cumpăr un sendviș pentru prânz…
— De acum?
— Așa mă gândeam, spune Ylva cu privirea plecată.
— Atunci, du-te, spune Simone.
E așa de neliniștită și tristă, că trebuie să se oprească să-și șteargă lacrimile de pe obraji înainte să bată la ușă și să intre. Shulman stă pe scaunul de la birou și suge coada unui creion.
— Ce faci? o întreabă el.
— Nu prea bine.
— Mi-am dat seama.
Se lasă tăcerea. Ea își pleacă privirea. O umple o senzație de vulnerabilitate, de parcă ar fi făcută dintr-o materie extrem de fragilă. Buzele îi tremură când spune:
— Benjamin trăiește. Nu știm unde se află sau cine l-a luat, dar trăiește.
— Sunt vești bune, spune Shulman pe un ton reținut.
— La dracu', șoptește ea, se întoarce și-și șterge cu o mână tremurândă lacrimile de pe obraji.
Shulman îi atinge blând părul. Ea se retrage, fără să știe de ce. De fapt, ar vrea ca el să continue. Mâna lui cade. Se privesc unul pe altul. E îmbrăcat în costumul lui negru, dintr-o stofă moale și o glugă iese de sub gulerul vestonului.
— Ai costumul de ninja pe tine, spune ea, zâmbind fără voie.
— Shinobi, acesta e adevăratul cuvânt pentru ninja și are două înțelesuri, spune el. Înseamnă „persoană ascunsă", dar și „cel care îndură".
— Îndură?
— E poate cea mai grea artă din câte există.
— Singură nu e posibil, cel puțin, nu în cazul meu.
— Nimeni nu e singur.

— Nu reușesc s-o fac, șoptește Simone. Sunt gata să mă prăbușesc, trebuie să încetez să mă tot gândesc, nu am încotro să mă duc. Mă gândesc tot timpul dacă s-ar întâmpla ceva, aș fi gata să-mi dau singură una în cap sau să sar în pat cu tine, doar să scap de spaima asta…

Se întrerupe brusc.

— Asta, încearcă ea să spună, sună total… Te rog să mă ierți, Sim.

— În cazul ăsta, ce alegi? Să sari în pat cu mine sau să te lovești singură în cap? o întreabă el, zâmbind.

— Niciuna, nici alta, se grăbește ea să răspundă.

Apoi își aude cuvintele și încearcă s-o dreagă:

— Nu asta vreau să spun, aș face-o cu plăcere…

Tace din nou și simte cum inima îi bate mai repede.

— Ce anume? întreabă el.

Îi întâlnește ochii.

— Nu sunt eu însămi. De aceea mă comport așa, spune. Mă simt îngrozitor de rău, crede-mă.

Lasă în jos privirea, simte cum i s-a aprins fața și tușește un pic.

— Trebuie…

— Așteaptă, spune el și scoate din geantă o cutie transparentă.

Un fel de fluturi groși, întunecați se cațără pe pereții borcanului. Se aude un ciocănit ușor din interiorul vasului fumuriu.

— Sim?

— Voiam doar să-ți arăt ceva fantastic.

Îi întinde borcanul. Ea privește corpurile brune, pulberea aripilor care mânjește sticla, pupele părăsite. Fluturii își sprijină picioarele care par să aibă niște copite minuscule de sticlă, trompele lor se mișcă febril pe aripile și antenele celorlalți.

— Când eram mică, am crezut întotdeauna că sunt frumoși, spune ea. Dar asta era înainte să-i văd cu adevărat.

— Nu sunt frumoși, sunt cruzi, zâmbește Shulman, redevenind apoi serios. Cred că e din cauza metamorfozei.

Ea atinge borcanul și mâna care îl ține.

— Cruzimea e provocată de transformare?

— Poate, răspunde el.

Se privesc unul pe altul, fără să se mai concentreze pe ceea ce spun.

— Catastrofele ne transformă, zice ea șovăind.

El îi mângâie mâinile.

— Așa trebuie să fie.

— Deși eu nu vreau să fiu crudă, șoptește ea.

Stau foarte aproape unul de altul. Shulman pune cu grijă borcanul pe masă.

— Tu… spune el, se apleacă și o sărută pe gură.

Ea își simte picioarele moi, genunchii îi tremură. Vocea lui catifelată și căldura trupului. Mirosul costumului moale, un parfum de somn și de lenjerie de pat, de plante aromate. E ca și cum ar fi uitat minunata catifelare a unei mângâieri, atunci când mâna lui îi trece peste obraz și în jurul gâtului. Shulman o privește cu un zâmbet în ochi. Ea nu se mai gândește să fugă din galerie. Știe, e poate doar un singur mod ca, timp de o clipă, să scape de neliniștea care îi apasă pieptul și atunci, n-are decât să fie, își spune ea. Vrea doar ca senzația aceasta să mai dureze un pic, vrea doar să uite tot ce e îngrozitor. Buzele lui se apropie de ale ei și de data aceasta ea răspunde sărutului. Respirația devine mai grăbită și trage aerul repede pe nări. Îi simte mâinile pe spinare, pe șale, pe șolduri. Senzațiile se năpustesc asupra ei, îi ard în pântece: o dorință bruscă și oarbă să-l primească. Se sperie de forța dorinței, dă înapoi și speră că el nu va observa cât s-a înfierbântat de tare. Se șterge pe gură și își drege glasul, în vreme ce se întoarce și încearcă grăbită să-și pună în ordine hainele.

— Poate să vină cineva, încearcă să spună.

— Ce facem? întreabă Shulman și îi aude tremurul din glas.

Fără să răspundă, face un pas spre el și-l sărută din nou. Nu mai are gânduri, bâjbâie după pielea lui pe sub haine și-i simte mâna fierbinte pe trup. El o mângâie de-a lungul spinării, mâinile caută, coboară în chiloți și, când simte cât de umedă este, geme și își apasă membrul fierbinte de pubisul ei.

Simone își spune că vrea să se culce cu el acolo, pe birou, sau în picioare, lângă perete, sau pe dușumea, ca și cum nimic altceva n-ar mai avea importanță, doar să scape de panică timp de câteva momente. Inima îi bate repede și picioarele îi tremură. Îl trage spre perete și, când el îi desface picioarele ca să pătrundă înăuntru, ea îi șoptește s-o facă repede, să se grăbească. În acel moment, se aude clopoțelul de la ușă. Cineva intră în galerie. Parchetul scârțâie, iar ei se desprind unul de altul.

— Mergem la mine, șoptește el.

Simone dă din cap și își simte obrajii roșind. El își trece mâna peste gură și părăsește biroul. Simone mai rămâne, așteaptă un moment sprijinită de birou, tot trupul îi tremură. Își îndreaptă hainele și, când iese, Shulman se află deja la ușa dinspre stradă.

— Prânz plăcut, îi urează Ylva.

Simone regretă deja, în timp ce stau tăcuți în taxiul care merge spre Mariagränd. Sun să vorbesc cu papa, gândește ea, apoi îi spun că trebuie să plec. Numai gândul la ceea ce e pe cale să se întâmple o face să-i fie aproape greață din pricina senzației amestecate de vinovăție, panică și excitație.

Urcă scara îngustă, se opresc la etajul al cincilea și el e pe cale să deschidă ușa, când Simone începe să-și caute în geantă telefonul.

— Trebuie doar să-l sun pe tata, spune retrăgându-se.

El nu răspunde, merge doar înaintea ei pe holul de culoarea teracotei și dispare pe culoar.

Simone rămâne în picioare cu paltonul pe ea și privește în jur prin holul întunecat. Fotografii acoperă pereții și pe lângă tavan se întinde o nișă cu păsări împăiate. Shulman se întoarce, înainte ca ea să fi apucat să formeze numărul lui Kennet.

— Simone, șoptește el. Nu vrei să intri înăuntru?

Ea scutură din cap.

— O clipă doar, spune el.

— Bine.

Își păstrează paltonul pe ea, când îl urmează în camera de

zi.

— Suntem adulți, facem ceea ce vrem, spune el și toarnă coniac în două pahare.

Ciocnesc și beau.

— E bun, spune ea cu voce joasă.

Unul dintre pereți e format doar din ferestre. Se apropie și privește peste acoperișurile de aramă din Södermalm și la partea întunecată a unei reclame luminoase, care reprezintă un tub de pastă de dinți.

Shulman se apropie, se așază în spatele ei și o cuprinde cu brațele.

— Ai înțeles că sunt nebun după tine? șoptește el. Din prima secundă am fost așa.

— Sim, eu nu știu… nu știu ce fac, spune Simone răgușit.

— Dar trebuie să știi? întreabă Shulman zâmbind și începe s-o tragă spre dormitor.

Îl urmează, ca și cum tot timpul ar fi știut-o. A știut că Shulman și cu ea vor merge în dormitor împreună. A știut asta și singurul lucru care a împiedicat-o până atunci a fost faptul că nu voia să fie ca mama ei, ca Erik, un mincinos care umblă cu tot felul de telefoane și SMS-uri. Întotdeauna a crezut că nu este o trădătoare, că are o rezistență în fața infidelității, dar acum în ea nu mai există nicio urmă a vreunei senzații de trădare. Dormitorul lui Shulman e întunecat, pereții sunt acoperiți de ceva ce pare să fie o țesătură de mătase albastru-închis, aceeași țesătură care atârnă în draperii lungi la fereastră. Razele scurte ale luminii de iarnă pătrund oblic printre fibrele țesăturii, ca un întuneric mai blând.

Cu mâini tremurătoare își desface nasturii paltonului și-l lasă să cadă pe podea. Shulman se dezbracă și Simone vede cât de rotunzi și musculoși îi sunt umerii, cum întregul lui trup e acoperit de păr închis la culoare. Un rând de păr mai des, cu fire creț, merge din pubis până în dreptul buricului.

O privește liniștit cu ochii întunecați, blânzi. Ea începe să-și scoată hainele, dar e izbită de un sentiment ametitor de înspăimântătoare singurătate în vreme ce stă acolo, țintuită de privirea lui. El vede asta și lasă ochii în jos, vine mai aproape,

se apleacă și se așază în genunchi. Simone îi vede părul cum i se așterne pe umeri. El urmează cu degetul o linie de la buricul ei în jos, peste osul șoldului. Simone încearcă să zâmbească, dar nu reușește.

O împinge ușor pe marginea patului și începe să-i tragă chiloții, ea ridică un pic fundul, întinde picioarele și simte chiloții alunecându-i jos și agățându-se puțin de gleznă. Se lasă pe spate, închide ochii, îl lasă să-i desfacă picioarele, îi simte sărutările fierbinți pe pântece, pe osul șoldului, pe pulpe. Gâfâie și-și trece degetele prin părul lui des, lung. Vrea ca Shulman să intre în ea, dorește ca el să explodeze în ea. Câmpuri de întuneric înoată în sânge, conglomerate de fierbințeală trec sugând și gâdilând prin pubis în jos, spre sexul ei. Se așază peste ea, iar Simone desface picioarele și se aude gemând, când îl primește. El șoptește ceva ce nu poate distinge. Îl trage mai adânc și când îi simte întreaga greutate e ca și cum s-ar scufunda într-o apă caldă, clipocitoare, a uitării.

32.

Luni, paisprezece decembrie,
după-amiaza

Ziua e rece ca gheața și cerul înalt și albastru. Oamenii se mișcă mohorâți. Copii osteniți vin de la școală. Kennet se oprește în fața magazinului Seven-Eleven din colț. Au afișe cu o ofertă de cafea și brioșe cu șofran. Intră și se așază la coadă, când îi sună mobilul. Se uită pe ecran și vede că e Simone, apasă pe butonul pe care e desenat un receptor verde și răspunde.

— Ai fost plecată, Sixan?

— A trebuit să mă duc la galerie. Apoi, am avut o treabă, care…

Se oprește brusc.

— Tocmai am auzit mesajul tău, papa.

— Ai dormit? Pari…

— Da. Sigur, am dormit un pic.

— Bine, spune Kennet.

Întâlnește ochii obosiți ai vânzătoarei și arată spre afișul cu oferta.

— Au reușit să localizeze apelul lui Benjamin?

— N-am primit încă niciun răspuns. Cel mai devreme în seara asta, au spus. Mă gândeam să-i sun.

Vânzătoarea îl așteaptă pe Kennet să-și aleagă prăjitura și el face un semn grăbit spre cea care i se pare mai mare. Femeia o pune în pungă, îi ia hârtia mototolită de douăzeci de coroane și face un gest spre automatul de cafea și paharele de plastic. El dă din cap, trece prin fața vitrinei unde cârnații se învârtesc pe grătarul electric și ia un pahar de plastic din teanc, înainte de a continua discuția cu Simone.

— Ai vorbit cu Nicke ieri? întreabă ea.

— E un puști foarte drăguț.

Kennet apasă pe butonul pentru cafea neagră.

— Ai aflat ceva despre Wailord?

— Destul de multe.

— Ce anume?

— Așteaptă o secundă, spune Kennet.

Ia de la automat paharul cu cafeaua fierbinte, îi pune un capac, apoi se duce la una dintre mesele rotunde de plastic.

— Mai ești acolo? întreabă, așezându-se pe un scaun care se clatină.

— Da.

— Cred că este vorba despre niște tipi care îl tapează pe Nicke de bani spunându-i că sunt figuri de pokémon.

Kennet vede un bărbat cu părul zburlit împingând un cărucior modern în care stă culcată o fetiță destul de mare în salopetă roz, sugând cu un zâmbet obosit o suzetă.

— Are asta ceva de-a face cu Benjamin?

— Figurile de pokémon? Nu știu. Poate a încercat să-i oprească, răspunde Kennet.

— Trebuie să vorbim cu Aida, spune Simone hotărâtă.

— Mă gândeam s-o caut după ce iese de la școală.

— Ce facem acum?

— De fapt, am o adresă, spune Kennet.

— Unde?

— La Mare.

— Ce mare? întreabă Simone.

— E singurul lucru pe care îl știu.

Cu buzele țuguiate ia o înghițitură de cafea. Rupe un colț din prăjitură și-l vâră grăbit în gură.

— Unde se află marea asta?

— Aproape de Frihamnen, spune Kennet mestecând, undeva, pe Loudden.

— Pot să vin și eu?

— Ești gata?

— Peste zece minute.

— Iau mașina, e lângă spital.

— Sună când sosești, iar eu cobor.

— Bine.

Ia cu el paharul cu cafea și restul de prăjitură și iese din magazin. Aerul e uscat și foarte rece. Câțiva copii de școală merg ținându-se de mână. Un biciclist traversează intersecția, strecurându-se printre mașini. Kennet se oprește la trecerea de pietoni și apasă pe butonul de stop. Are senzația că a uitat ceva important, ceva decisiv pe care l-a văzut, fără să înțeleagă despre ce era vorba, fără să încerce să-l intercepteze. Traficul se desfășoară în viteză prin fața lui. O mașină de pompieri se aude departe. Bea un pic de cafea prin deschizătura din capacul de plastic și se uită la femeia care așteaptă pe cealaltă parte a străzii, cu un cățel tremurând în lesă. Un camion trece foarte aproape de Kennet și pământul se zguduie sub greutatea lui. Aude un râs amuzat, apucă să-și spună că-i pare prefăcut, înainte de a primi un brânci puternic în spate. Face câțiva pași, ca să nu-și piardă echilibrul, se întoarce și vede o fetiță de vreo zece ani privindu-l cu ochii mari. Probabil că ea l-a împins, mai apucă să gândească, nimeni altcineva nu mai era acolo. În același moment, aude o frână scârțâind tare și simte cum o forță teribilă se năpustește asupra lui. Un ciocan uriaș îi lovește picioarele. Grumazul îi pârâie și apoi trupul devine moale, parcă desprinzându-se de el și brusc se face întuneric.

33.

Luni, paisprezece decembrie,
după-amiaza

Erik Maria Bark stă la biroul din camera sa. O lumină palidă se strecoară pe fereastră spre grădina interioară, pustie. Într-o cutie de plastic cu capac se află resturile unei salate. O sticlă de doi litri cu coca-cola stă lângă lampa cu abajur de sticlă roz. Privește fotografia pe care Aida i-a trimis-o lui Benjamin și pe care a imprimat-o pe hârtie: în întuneric, blițul puternic formează un spațiu luminos în care se află iarba crescută sălbatic, tufișurile și partea din spate a gardului. Cu toate că privește cât poate de aproape, îi este imposibil să înțeleagă ce vrea să arate, de fapt, fotografia, care este subiectul ei. O ține aproape de față și încearcă să înțeleagă ce s-ar putea afla în coșul de plastic.

Erik se gândește să-i telefoneze lui Simone și să-i ceară să-i citească din nou mesajul, cuvânt cu cuvânt, ca să știe exact ce i-a scris Aida lui Benjamin și ce i-a răspuns el, pe urmă își spune că Simone nu are chef să-i vorbească. Nu înțelege deloc de ce a fost așa de rău și i-a spus că are o aventură cu Daniella. Poate pentru că își dorea atât de tare să fie iertat de Simone, iar ea a fost așa de plină de suspiciune față de el.

Deodată aude în minte glasul lui Benjamin, când sunase din portbagajul mașinii, cum încerca să pară matur, să nu arate că e speriat. Erik ia o pastilă roz de Citadon din cutia de lemn și o înghite cu puțină cafea rece. Mâna începe să-i tremure atât de tare, că îi e greu să pună ceașca înapoi pe farfurioară.

Benjamin trebuie să fi fost îngrozitor de speriat, își spune Erik, închis în întuneric, în portbagajul unei mașini. Voia să-mi audă glasul, nu știa nimic, nici cine l-a răpit, nici încotro se îndreptau.

Cât timp poate să-i ia lui Kennet să localizeze apelul? Erik

simte iritare pentru că a lăsat în grija acestuia misiunea, dar își spune că dacă socrul lui poate să-l găsească pe Benjamin, nimic altceva nu mai are vreo însemnătate.

Pune mâna pe receptor. Trebuie să sune poliția și să-i grăbească, gândește el. Trebuie să afle dacă au ajuns la vreun rezultat, dacă au localizat apelul, dacă au deja vreun suspect. Când sună și explică ce dorește, i se face greșit legătura și trebuie să sune din nou. Speră să poată vorbi cu Joona Linna, însă îi răspunde un agent de poliție, Fredrik Stensund. Acesta confirmă că se ocupă cu ancheta preliminară asupra dispariției lui Benjamin Bark. Agentul de poliție e foarte înțelegător, spune că și el are copii adolescenți.

— Ai probleme cât e noaptea de lungă, când nu sunt acasă, știi că trebuie să nu te bagi, dar…

— Benjamin nu a plecat să petreacă, spune Erik cu voce apăsată.

— Nu, au sosit unele informații, care afirmă…

— A fost răpit, îl întrerupe Erik.

— Știu cum trebuie să vă simțiți, dar…

— Benjamin nu e printre prioritățile voastre, îl completează Erik.

Se lasă tăcerea, agentul de poliție respiră de câteva ori adânc, înainte de-a vorbi din nou:

— Iau foarte în serios ceea ce spuneți și vă pot promite că vom face tot ce ne stă în putință.

— Vezi atunci să aflați de unde a sunat.

— Ne ocupăm de asta, răspunde Stensund pe un ton mai aspru.

— Vă rog, încheie Erik cu glas slab.

Rămâne în picioare, cu telefonul în mână. Trebuie să localizeze apelul, gândește el. Trebuie să aflăm un loc, un punct pe hartă, e singurul lucru pe care îl avem. Singurul lucru pe care l-a putut povesti Benjamin a fost că a auzit o voce.

Ca de sub o pătură, gândește Erik, dar nu e sigur dacă își amintește exact. A spus într-adevăr Benjamin că a auzit o voce, o voce estompată? Poate că era doar un mormăit, un

sunet care amintea de o voce, niciun cuvânt, niciun înțeles. Erik își trece mâna peste gură, privește fotografia și se întreabă dacă se află ceva în iarba înaltă, dar nu vede nimic. Când se lasă pe spate și închide ochii, imaginea îi mai dăinuie pe retină: tufișul și gardul brun clipesc roșii, iar colina este albastru-închis și alunecă încet. Ca o pânză pe cerul de noapte, gândește Erik și în același moment înțelege că Benjamin a spus ceva despre o casă, un castel părăsit.

Deschide ochii și se ridică de pe scaun. Vocea estompată spusese ceva despre un castel ruinat. Erik nu poate pricepe cum de a uitat asta. E ceea ce a spus Benjamin înainte ca mașina să se oprească.

În vreme ce își pune pe el haina, încearcă să-și amintească unde văzuse el un castel părăsit. Există așa de multe. Își amintește unul pe care l-a văzut undeva, era la nord de Stockholm, în apropiere de Rosersberg. Gândește rapid: Biserica lui Ed, Runby, pe alei, peste coama dealului, prin fața locuințelor colectivului, jos spre Mälaren. Înainte să ajungi la vechiul mormânt în formă de corabie de lângă fortăreața Runsa, se află clădirea pe partea stângă, spre apă. Un fel de castel turtit din lemn, cu turn, verande și multe ornamente.

Erik părăsește încăperea, străbate repede coridorul, încercând să rememoreze excursia și își aduce aminte că și Benjamin se afla în mașină. Priviseră mormântul antic, unul dintre cele mai mari morminte vikinge din Suedia. Stătuseră în mijlocul elipsei de pietre mari, în iarba verde. Era o vară târzie și foarte cald. Erik își amintește aerul nemișcat și fluturii peste pietrișul din parcare, când se urcaseră în mașina încălzită și porniseră cu geamul lăsat.

În lift, în drum spre garaj, Erik își amintește cum, după câțiva kilometri, oprise la marginea șoselei și arătase cu degetul castelul părăsit, întrebându-l în glumă pe Benjamin dacă ar vrea să locuiască acolo.

— Unde?

— În castelul ciorilor, spusese el, dar nu-și mai amintește ce răspunsese Benjamin.

Acum, soarele e gata să apună, lumina piezișă strălucește în

gheață și în bălțile de apă de lângă parcarea secției de neurologie. Pietrișul de pe asfalt scârțâie sub cauciucuri, atunci când întoarce spre intrarea principală.

Erik înțelege de bună seamă cât de incredibil este ca Benjamin să se refere exact la acel castel, dar nu e cu totul imposibil. O ia spre nord pe autostrada Europa 4, în vreme ce lumina tot mai puțină face ca lumea înconjurătoare să devină estompată. Clipește, ca să vadă mai bine. Abia când se ivesc nuanțele albastre, mintea înțelege că e pe cale să se însereze.

O jumătate de oră mai târziu, se află în apropierea castelului părăsit. A încercat de patru ori să dea de Kennet, ca să știe dacă a reușit să afle ceva despre telefonul lui Benjamin, dar nimeni n-a răspuns și el n-a lăsat niciun mesaj.

Cerul deasupra lacului mai păstrează o lucire slabă, în vreme ce pădurea este cu totul neagră. Conduce încet pe drumul îngust, prin mica localitate care a crescut încetul cu încetul în jurul apei. Farurile mașinii trec peste vile nou construite, case de sfârșit de secol și mici cabane de vacanță; lumina strălucește la câteva ferestre și se prelinge peste câte o intrare unde a fost lăsată o bicicletă de copil. Încetinește și vede castelul proiectându-se în spatele unor tufișuri înalte. Erik mai depășește câteva case și parchează la marginea drumului. Iese din mașină și o ia înapoi, deschide o portiță spre o curte cu o vilă de cărămidă închisă la culoare, merge peste pajiște, înconjurând casa. O sfoară plesnește peste un pavilion de steag{34}. Erik sare peste gardul curții următoare, trece pe lângă o piscină acoperită cu plastic care scârțâie. Fereastra mare care dă spre lac este întunecată. Dalele de piatră sunt acoperite de frunze moarte. Erik grăbește pașii, întrezărește castelul părăsit de cealaltă parte a gardului viu și se strecoară într-acolo.

Acest loc e mult mai ferit de priviri decât celelalte, gândește el.

O mașină trece pe drum, farurile luminează câțiva copaci și Erik se gândește la ciudata fotografie a Aidei. Iarba galbenă și boschetele. Se apropie de clădirea mare de lemn și observă că arată ca și cum un foc albastru ar arde într-una din încăperi.

Castelul ruinat are ferestre înalte, cu rame bogat ornamentate și un acoperiș care iese în afară, părând o dantelă croșetată. Vederea spre lac trebuie să fie extraordinară, își spune el. Un turn hexagonal pe una din laturi și foișoare cu sticlă și acoperiș înclinat fac casa să pară un castel miniatural din lemn. Pereții sunt făcuți din scânduri orizontale, dar linia este întreruptă de un lambriu fals, care creează o impresie pluridimensională. Ușa este împodobită excesiv: are coloane de lemn și un acoperiș ascuțit, frumos.

Când se apropie de fereastră, Erik vede că lumina albastră vine de la un televizor aprins. Cineva se uită la patinaj artistic. Camerele urmăresc pași șerpuitori, sărituri iscusite și răsuciri iuți de patine. Lumina albastră pâlpâie pe pereții încăperii. Pe canapea stă un bărbat gras, în pantaloni cenușii de trening. El își potrivește ochelarii și se lasă din nou pe spate. Pare să fie singur în odaie. Pe masă se află doar o ceașcă. Erik încearcă să vadă și în camera învecinată. În interior ceva foșnește slab, lângă geam. Apoi, se duce la a treia fereastră, privind într-un dormitor cu patul nefăcut și ușa închisă. Batiste mototolite se află lângă un pahar cu apă, pe noptieră. Pe perete atârnă o hartă a Australiei. Pe pervazul ferestrei picură apa din streașină. Erik urmează peretele exterior, la cealaltă fereastră. Perdelele sunt trase. Nu poate privi printre ele, dar foșnetul ciudat se aude din nou, împreună cu un sunet ca un plescăit.

Merge mai departe, face înconjurul turnului hexagonal, apoi privește într-o sufragerie. Pe podeaua lucioasă se află mobilă întunecată. Ceva îi spune lui Erik că încăperea e rar folosită. În fața unei vitrine se află pe podea un obiect negru. O cutie de chitară, gândește el. Se aude un zornăit. Se apleacă spre fereastră, încearcă să înlăture reflexia cerului cenușiu punând palmele pe sticlă și vede un câine mare aruncându-se spre fereastră și lătrând. Erik se dă înapoi, se împiedică de un ghiveci, se ascunde după colț și așteaptă cu inima bătând.

Câinele tace după o vreme, lumina de afară se aprinde și se stinge iar.

Erik nu știe ce face aici, se simte teribil de singur, nu știe încotro să se îndrepte, înțelege că ar fi la fel de bine să se

întoarcă la spitalul Karolinska și pornește spre intrarea casei.

Când ajunge, vede un bărbat în lumina de la intrare. Pe scară stă bărbatul gras cu o geacă matlasată pe el. Fața lui capătă imediat un aer neliniștit când îl vede pe Erik. Poate se aștepta la niște copii care făceau farse sau la o căprioară.

— Bună seara, spune Erik.

— Este proprietate particulară, strigă bărbatul cu voce ascuțită.

Câinele începe să latre în spatele ușii închise. Erik se apropie și descoperă că la intrare se află o mașină galbenă, sport. Are doar două locuri și portbagajul este în mod evident prea mic ca să încapă un om.

— Porsche-ul vă aparține? întreabă Erik.

— Da, e al meu.

— Aveți mai multe mașini?

— De ce vrei să știi?

— Fiul meu a dispărut, răspunde Erik pe un ton grav.

— Nu mai am alte mașini, spune bărbatul. OK?

Erik notează numărul mașinii.

— Și acum, nu vrei să pleci?

— Ba da, răspunde Erik și o ia spre poartă.

Rămâne un moment pe drum, privind castelul dărăpănat, înainte să se întoarcă la mașina lui. Scoate cutia de lemn cu băștinașul și papagalul, pune în palmă câteva pastile, le numără cu degetul mare, sunt rotunde și alunecoase, apoi le dă drumul în gură.

După o scurtă clipă de șovăială, formează numărul Simonei și aude cum sună. Se gândește că este cu siguranță acasă la Kennet, mănâncă sendvișuri cu salam și castravete acru. Sunetele prelungi fac găuri în tăcere. Erik își imaginează apartamentul de pe Luntmakargatan învăluit în întuneric, holul cu paltoanele, lampa de pe perete, bucătăria cu masa de stejar lungă și îngustă, scaunele. Poșta zace pe prețul de la ușă, o grămadă de ziare, facturi de plătit, reclame în plicuri de plastic. Când aude robotul, nu lasă niciun mesaj, închide, răsucește cheia în contact, întoarce mașina și o pornește înapoi, spre Stockholm.

Nu există nimeni la care să se poată duce, gândește el, dându-și seama de toată ironia situației. A dedicat atât de mulți ani studiului dinamicii de grup și psihoterapiei de grup și dintr-odată este singur și izolat. Nu există o singură ființă umană căreia să i se adreseze, cu care să vrea să vorbească. Și totuși, tocmai forța acelui grup fusese aceea care-i adusese succesul în profesie. Încercase să înțeleagă de ce oamenii care supraviețuiseră unui război puteau mult mai ușor să-și trateze traumele decât cei care fuseseră singuri în experiențe asemănătoare. Voia să știe cum se făcea că un grup de indivizi care fuseseră torturați își vindecau mai bine rănile decât oamenii singuri. Ce anume din apartenența la un grup ne alină? se întrebase el. E oare oglindirea în celălalt, asemănarea, normalizarea sau, de fapt, solidaritatea?

În lumina galbenă de pe autostradă formează numărul lui Joona. După cinci țârâituri închide și încearcă numărul de la mobil.

— Da, Joona, se aude pe un ton distrat.

— Bună, sunt Erik. L-ați găsit pe Josef Ek?

— Nu, suspină Joona.

— Pare să urmeze un model foarte personal.

— Am spus asta și mai înainte și vreau s-o spun în continuare, Erik. Ai nevoie de protecție.

— Am alte priorități.

— Știu.

Se lasă tăcerea.

— Benjamin n-a dat de veste? întreabă Joona în finlandezo-suedeza lui compătimitoare.

— Nu.

Erik aude un glas în fundal, poate de la televizor.

— Kennet trebuia să localizeze apelul…

— Am auzit, însă poate dura ceva, spune Joona. Trebuie trimis un tehnician exact la centrala respectivă.

— Dar am să știu cel puțin despre care centrală este vorba.

— Cred că operatorul poate primi răspuns direct, răspunde Joona.

— Poți să afli? Despre ce stație de bază este vorba?

Se lasă tăcere un moment. Apoi, aude vocea neutră a lui Joona:

— De ce nu vorbești cu Kennet?

— Nu pot să dau de el.

Joona suspină slab.

— O să încerc, dar nu spera prea mult.

— Ce vrei să spui?

— Doar că probabil este vorba de o stație de bază din Stockholm, și asta nu spune nimic înainte ca un specialist să precizeze poziția.

Erik îl aude făcând ceva ce sună ca și cum ar deșuruba un capac de la un borcan.

— Îi fac un pic de ceai verde mamei, spune scurt Joona.

Un robinet de apă se deschide, apoi se închide.

Erik își ține o secundă respirația. El știe că Joona trebuie să pună pe primul loc evadarea lui Josef, își dă seama că răpirea lui Benjamin nu e un caz ieșit din comun pentru poliție, un băiat care a dispărut de acasă nu e printre prioritățile poliției criminaliste. Însă trebuie să întrebe, nu poate să lase lucrurile așa.

— Joona, spune Erik. Vreau ca tu să preiei cazul cu răpirea lui Benjamin, vreau foarte mult, aș simți…

Tace, îl dor fălcile, le-a strâns așa de tare, fără să-și dea seama măcar.

— Atât tu, cât și eu știm, continuă Erik, că nu e vorba de o dispariție obișnuită. Cineva le-a injectat lui Simone și lui Benjamin un anestezic puternic. Știu că prioritatea ta e Josef Ek și înțeleg că Benjamin nu mai este cazul tău acum, când legătura cu Josef a dispărut, dar poate că s-a întâmplat ceva mult mai rău…

Tace, prea emoționat ca să continue.

— Ți-am povestit despre boala lui Benjamin, se forțează el să vorbească. Peste doar două zile, sângele lui nu mai e protejat de preparatul care-l ajută să se coaguleze. Peste o săptămână, arterele vor fi așa de solicitate, că poate paraliza sau poate face o hemoragie în creier sau în plămâni, doar când tușește.

— Trebuie să i se dea medicamentul, spune Joona.

— Mă ajuți?

Erik stă acolo, și implorarea din glasul lui rămâne în aer. Nu are nicio importanță. S-ar pune în genunchi și s-ar ruga să fie ajutat. Mâna care ține telefonul este udă de transpirație și alunecoasă.

— Nu pot să preiau așa, pur și simplu, o anchetă de la poliția din Stockholm, spune Joona.

— Îl cheamă Fredrik Stensund, pare drăguț, dar n-o să-și părăsească biroul lui cald.

— Ei știu ce fac.

— Nu mă minți, Joona, spune Erik cu glas scăzut.

— Nu cred că pot lua cazul, răspunde Joona pe un ton apăsat. Nu e nimic de făcut. Dar vreau să te ajut. Trebuie să te așezi pe un scaun și să te gândești cine ar fi putut să-l ia pe Benjamin. Poate fi cineva care doar a dat cu ochii de tine, când te-ai aflat pe prima pagină a ziarelor. Dar poate fi și cineva pe care tu îl cunoști. Dacă nu există un suspect, atunci nu există niciun caz, nimic. Trebuie să te gândești bine, să-ți treci în revistă viața, iar și iar, pe toți pe care îi cunoști, toți pe care îi cunoaște Simone, toți pe care îi cunoaște Benjamin. Trebuie să treci în revistă vecini, rude, colegi, pacienți, concurenți, prieteni. Există cineva care te-a amenințat? Care l-a amenințat pe Benjamin? Încearcă să-ți amintești. Poate fi vorba de o faptă impulsivă și poate fi ceva care a fost planificat timp de mulți ani. Gândește foarte atent, Erik. Apoi, dă-mi un semn de viață.

Erik deschide gura ca să îl mai roage o dată pe Joona să ia cazul, dar nu apucă să spună nimic, înainte de-a auzi cum se închide telefonul. Stă în mașină și privește cu ochi arzători autostrada care-i zboară prin față.

34.

Noaptea dinspre paisprezece
spre cincisprezece decembrie

E frig și întuneric în camera de la spital. Erik își scoate pantofii și atârnă în cuier paltonul care miroase a plante ude. Dârdâind de frig, fierbe apă pe reșoul electric, face o ceașcă de ceai, ia două tablete tari și apoi se așază la birou. Nicio lumină nu e aprinsă, în afară de lampa de birou. Privește țintă în geamurile întunecate unde își vede chipul, ca o umbră, lângă cercul luminos al lămpii. Cine mă urăște? Se gândește el. Cine mă invidiază, cine vrea să mă pedepsească, să-mi ia viața, tot ce mai e viu în mine, cine vrea să mă distrugă?

Erik se ridică de la birou, aprinde lampa din tavan, începe să se plimbe înainte și înapoi, se oprește, se întinde după telefon și răstoarnă un pahar de plastic cu apă. Un șiroi de apă înaintează încet spre *Revista medicală.* Fără să-și poată aduna gândurile, o sună pe Simone pe mobil, îi lasă un mesaj scurt spunând că ar vrea să se mai uite o dată în computerul lui Benjamin, apoi rămâne tăcut, nu e capabil să mai spună ceva.

— Iartă-mă, zice cu glas scăzut și aruncă telefonul pe masă.

Liftul bâzâie pe culoar, aude clinchetul ușilor, apoi cum se deschid și cum cineva trage un pat greu de spital prin fața ușii lui.

Tabletele încep să-și facă efectul și simte cum liniștea urcă în el, ca un lapte cald, o amintire, o mișcare interioară, un gol în stomac, apoi în tot trupul. Ca și cum ar cădea de la mare înălțime, mai întâi prin aerul rece și proaspăt, apoi în apa caldă și bogată în oxigen.

— Trebuie să-ți revii, își spune.

Cineva l-a luat pe Benjamin și a făcut asta împotriva mea, trebuie să existe o fereastră undeva, în amintirile mele, gândește el.

Privește paginile ude ale *Revistei medicale*. Într-o fotografie, noua șefă a Institutului Karolinska se înclină deasupra unui birou. Fața ei este neclară și înnegrită de apă. Când încearcă să dea la o parte ziarul, observă că s-a lipit de masă. Ultima pagină cu știri a rămas acolo, litere pe jumătate rupte despre Global Health Conference. Se așază pe scaun și începe să râcâie hârtia cu unghia degetului mare, dar se oprește brusc și privește combinația de litere: e v A.

Din amintire vine rostogolindu-se un val lent, plin de imagini și chipuri, apoi imaginea clară a unei femei care refuză să dea înapoi ceva ce furase. Știe că se numește Eva. Gura ei e încordată, cu stropi de salivă pe buzele subțiri. Strigă la el pe un ton mânios și jignit: „Tu ești cel care ia! Iei și iei, și iei! Ce dracu ai spune dacă aș lua lucruri de la tine? Cum crezi că te-ai simți?” Își ascunde fața în mâini și spune că îl urăște, repetă asta iar și iar, înainte să se liniștească. Are obrajii albi, ochii sunt tiviți cu roșu, îl privește cu un aer nedumerit și istovit. Și-o amintește, își dă seama că și-o amintește bine.

Eva Blau, gândește el. Știa că face o greșeală când a acceptat-o ca pacientă, știa chiar de la început.

Sunt mulți ani de atunci. Era pe vremea când folosea hipnoza ca o parte puternică și eficace a terapiei. Eva Blau. Numele vine de dincolo de timp. Înainte să fi încetat să hipnotizeze. Înainte să fi promis că n-o va mai face niciodată.

Crezuse așa de tare în hipnoză. Crezuse că pacienții, dacă erau hipnotizați în fața celorlalți pacienți, atunci toate excesele violente, crimele sau senzația de jignire nu vor mai fi așa de strâns înnodate. Va fi mai greu să negi și mai ușor să te vindeci. Vinovăția se va împărți, identitatea făptașului și a victimei se vor șterge. Nu te vei mai autoacuza pentru ceea ce s-a întâmplat dacă te vei afla într-o încăpere în care tuturor celorlalți li s-au întâmplat lucruri asemănătoare.

De ce devenise Eva Blau pacienta lui? Acum nu-și mai poate aminti dacă era legat de suferința ei. El întâlnea așa de multe destine înspăimântătoare. Veneau la el oameni cu un trecut pustiit – adesea agresivi, întotdeauna speriați,

maniacali, paranoici, nu rareori cu automutilări și încercări de sinucidere la activ. Mulți veneau și ședeau în fața lui, având în spate doar un perete subțire care să-i despartă de o stare psihotică, schizofrenică. Fuseseră brutalizați, torturați sistematic, li se simulase execuția, își pierduseră copiii, fuseseră victime ale incestului, violurilor, asistaseră la orori și fuseseră obligați să ia parte la ele.

Ce furase? se întreabă Erik. Am acuzat-o de furt, dar ce furase?

Nu reușește să identifice amintirea, se ridică, face câțiva pași, se oprește și închide ochii. Încă ceva se întâmplase, dar ce anume? Avea de-a face cu Benjamin? La un moment dat, îi spusese Evei Blau că ar putea să-i caute un alt grup de terapie. De ce nu-și amintește ce se întâmplase? Începuse să-l amenințe?

Singurul lucru pe care poate să și-l surprindă din memorie este o întâlnire din perioada de început aici, în birou: Eva Blau își răsese tot părul și își machiase doar ochii. Acum stătea pe canapea, își desfăcuse nasturii de la bluză și-i arăta sânii albi într-un fel foarte normal.

— Ai fost acasă la mine, a spus Erik.

— Tu ai fost acasă la mine, a răspuns ea.

— Eva, tu ne-ai povestit despre casa ta, a continuat Erik. E cu totul altceva să intri prin efracție într-o casă.

— N-a fost efracție.

— Ai spart un geam.

— Piatra a spart fereastra, a zis ea.

•

Cheia se află în broasca dulapului cu documente și sertarul alunecă ușor pe barele de lemn transversale, atunci când Erik îl trage și începe să caute. Undeva aici, își zice el. Știu că aici se află ceva despre Eva Blau.

Când pacienții lui, dintr-o cauză sau alta, acționau altfel decât se aștepta, obișnuia întotdeauna să păstreze material despre ei în dulap, până ce înțelegea motivul abaterii.

Putea fi vorba de o notă, de o observație sau de vreun obiect uitat. Mută hârtii, caiete, bucăți de hârtie și chitanțe cu

adnotări. Fotografii îngălbenite, într-o mapă de plastic, un hard disk extern, câteva jurnale zilnice din vremea în care mai credea într-o deschidere totală între pacient și medic, un desen pe care îl făcuse într-o noapte un copil traumatizat. Mai multe casete cu înregistrări sonore și filme de la conferințele la Karolinska. O carte de Hermann Broch, plină cu însemnări. Mâinile lui Erik se opresc. Simte furnicături în vârful degetelor. În jurul unei casete VHS se află o hârtie prinsă cu un elastic. Pe eticheta casetei stă scris doar: Erik Maria Bark, caseta nr. 14. Scoate hârtia, apleacă lampa și își recunoaște propriul scris: CASTELUL RUINAT.

Fiori de gheață îi aleargă pe spinare și de-a lungul brațelor. I se ridică părul pe ceafă și brusc aude ticăitul ceasului de la mână. Îi bubuie în cap, pulsul îi crește, se așază pe scaun, privește iarăși caseta, ridică de pe masă telefonul cu mâinile tremurându-i și sună la administrație, rugând să i se aducă un aparat video în cameră. Cu picioarele grele ca plumbul, merge din nou la fereastră, dă deoparte lamelele jaluzelelor și rămâne acolo, privind pătura de zăpadă umedă din curtea interioară. Fulgi grei coboară pieziș și lent prin aer și aterizează pe fereastra lui, devin incolori și se topesc de la căldura geamului. Își spune că probabil e vorba doar de hazard, niște coincidențe bizare, dar, în același timp, înțelege că pesemne piesele din puzzle se vor potrivi unele cu altele.

Castelul ruinat, aceste două cuvinte de pe hârtie au destulă forță ca să-l poarte înapoi în trecut. În vremea când încă se mai îndeletnicea cu hipnoza. O știe. Împotriva propriei voințe, trebuie să se apropie de o fereastră întunecată și să încerce să vadă ce se ascunde dincolo de oglindiri și de reflexele formate de tot acel timp care a trecut.

Paznicul bate la ușă. Erik deschide, confirmă cererea făcută și apoi împinge în cameră masa pe care se află instalate televizorul și aparatul video ciudat de vechi.

Introduce caseta, stinge lampa din tavan și se așază.

— Aproape am uitat cum se folosește, își spune, îndreptând telecomanda spre aparat.

Imaginea pâlpâie și sunetul hârâie o vreme, apoi își aude

propria voce prin difuzorul televizorului. Pare răcit când, fără niciun entuziasm, mormăie locul, data și ora, terminând cu:

— Am avut o scurtă pauză, dar ne aflăm încă într-o stare posthipnotică.

Au trecut mai mult de zece ani, gândește el, privind cum se ridică stativul camerei de filmat. Imaginea tremură, apoi se liniștește. Obiectivul este îndreptat spre un semicerc de scaune. Apoi, el însuși devine vizibil în fața camerei. Începe să îndrepte scaunele. Există o ușurință a mișcărilor în trupul lui cu zece ani mai tânăr, o elasticitate în mers pe care știe că nu le mai are. În înregistrarea video părul lui nu e cărunt și ridurile adânci de pe frunte și de-a lungul obrajilor nu există.

Pacienții sosesc, se mișcă apatici, se așază pe scaune. Câțiva, puțini, vorbesc unii cu alții cu voci scăzute. Unul dintre ei râde. Chipurile pacienților sunt greu de distins, par uniforme și banale, calitatea casetei video e proastă.

Erik înghite greu și se aude explicând cu voce dogită că e vremea să continue ședința. Unii mai vorbesc, alții stau doar tăcuți. Un scaun scârțâie. Se vede stând în picioare lângă perete și făcând niște însemnări pe un bloc de scris. Deodată se aude o bătaie în ușă și Eva Blau intră. E agitată, Erik distinge pete roșii pe gâtul și pe obrajii ei, în timp ce se vede luându-i paltonul și punând-l în cuier, apoi conducând-o spre grup și prezentând-o, pe scurt, urându-i în același timp bun venit. Ceilalți dau din cap rezervați, poate șoptesc un „bună”, două persoane se prefac că n-o văd, privesc în podea.

Erik își amintește atmosfera din începere: grupul era sub influența primei faze, hipnoza de dinaintea pauzei și era deranjat de faptul că primea un nou membru. Ceilalți apucaseră deja să se cunoască și începeau să se identifice cu istoriile celorlalți.

Grupul era format din opt persoane și terapia consta în a cerceta în timpul hipnozei trecutul fiecăruia, apropiindu-se de punctul dureros. Hipnoza avea loc întotdeauna în fața grupului și împreună cu grupul. Ideea era ca prin această metodă toți să devină mai mult decât martori ai trăirilor celorlalți, ei trebuiau, datorită caracterului deschis al

hipnozei, să-și împărtășească durerea și să poată jeli împreună, ca la catastrofele colective.

Eva Blau se așază pe scaunul gol, pentru o clipă privește direct în obiectiv și ceva pe chipul ei devine tăios și dușmănos.

Aceasta e femeia care cu zece ani în urmă a pătruns prin efracție în casa lui, gândește Erik. Dar ce furase și ce altceva mai făcuse?

Erik se vede începând a doua parte a ședinței, cu mențiuni asupra primei părți și continuând cu asocieri libere, glumețe. Era un fel de a-i face să se simtă mai bine, să înțeleagă că o dispoziție veselă era posibilă, cu toate vârtejurile întunecate, abisale care tot timpul se roteau undeva, înăuntrul a tot ce spuneau sau făceau. Se așază în fața grupului.

— Începem cu gânduri și asocieri referitoare la prima parte, spune el. E cineva care vrea să comenteze?

— Năucitor, spune o femeie tânără, solidă, cu mult fard pe față.

Sibel, gândește Erik. Se numea Sibel.

— Frustrant, continuă Jussi cu accentul lui din nord. Adică, abia am apucat să deschid ochii și să mă scarpin în creștet, și era gata.

— Ce ai simțit? îl întreabă Erik.

— Păr, spune el zâmbind.

— Păr? întreabă Sibel, pufnind în râs.

— Când m-am scărpinat în creștet, îi explică Jussi.

Câțiva dintre ei râd la gluma făcută. O expresie vagă de veselie se bănuiește pe chipul mohorât al lui Jussi.

— Dați-mi asociații la păr, continuă Erik. Charlotte?

— Nu știu, spune ea. Păr? Poate barbă, nu…

— Un hippy, un hippy pe un chopper[35], continuă Pierre zâmbind. Stă în șaua motocicletei, mestecă gumă Juicyfruit și alunecă…

Eva se ridică brusc, cu un fel de zăngănit, și protestează față de exercițiul acesta.

— Sunt doar copilării!

— De ce crezi asta? întreabă Erik.

Eva nu răspunde, dar se așază înapoi pe scaun.

— Pierre, vrei să continui? îl roagă Erik.

Pierre își scutură capul, face un semn cu degetele împotriva Evei, ca împotriva deochiului și se preface că se teme de ea.

Pierre șoptește ceva pe un ton conspirativ. Jussi ridică mâna spre Eva și spune câteva cuvinte în dialectul lui din nord.

Erik încearcă să deslușească ce spune, pipăie după telecomandă, o scapă pe podea atât de violent, încât îi sar bateriile.

— Ce prostie! murmură pentru sine însuși, lăsându-se în genunchi.

Cu mâinile tremurând apasă repede pe replay și, când caseta pornește din nou, mărește volumul sunetului.

— Sunt doar copilării, spune Eva Blau.

— De ce crezi asta? întreabă Erik și, cum Eva nu răspunde, se întoarce spre Pierre întrebându-l dacă vrea să continue cu asocierea sa.

Acesta scutură din cap și încrucișează degetele împotriva Evei.

— L-au împușcat pe Dennis Hopper pentru că era hippy, șoptește el.

Sibel pufnește în râs, trăgând cu coada ochiului spre Erik. Jussi își drege vocea și ridică mâna spre Eva.

— În castelul ruinat o să scapi de copilăriile noastre, spune el în dialectul greoi, din nord.

Toți tac. Eva se întoarce spre bărbat, pare gata să reacționeze agresiv, dar ceva o face să renunțe, poate seriozitatea din glas și liniștea din privirea lui.

„Castelul ruinat”, bubuie în craniul lui Erik. În același timp, se aude explicând principiile procedeelor hipnozei, cum întotdeauna se începe cu exerciții colective de relaxare, înainte de a se trece la hipnotizarea unuia sau a doi dintre ei.

— Și adesea, continuă el să-i spună Evei, dacă simt că funcționează, atunci încerc să aduc în stare de hipnoză întreg grupul.

Erik se gândește la cât de cunoscută îi este situația și, în

același timp, cât de îngrozitor de îndepărtată, din cu totul alt timp, înainte de a se despărți de hipnoză. Se vede pe el însuși trăgând în față scaunul, așezându-se în fața semicercului de oameni, vorbindu-le, făcându-i să închidă ochii și să se lase pe spate. După un moment, îi îndeamnă pe toți să se așeze mai comod pe scaune, continuând să țină ochii închiși. Se ridică, vorbește cu ei despre relaxare, se duce în spatele lor, cercetează gradul de repaus al fiecăruia. Fețele lor devin mai blânde și mai relaxate, tot mai străine de prefăcătorie și cochetărie.

Erik se vede oprindu-se în spatele Evei Blau și punându-i o mână grea pe umăr. Îl furnică în stomac când își aude glasul începând ședința de hipnoză, alunecând ușor spre inducția abruptă, cu comenzi ascunse, complet sigur de propria-i îndemânare și delectându-se cu certitudinea înzestrării lui speciale.

— Ai zece ani, Eva, spune el. Ai zece ani. E o zi bună. Ești bucuroasă. De ce ești bucuroasă?

— Pentru că bărbatul dansează și stropește prin bălțoace, spune ea aproape fără să-și miște fața.

— Cine dansează?

— Cine? repetă ea. Gene Kelly, spune mama.

— Așa, te uiți la *Singin' in the rain*?{36}

— Mama se uită.

— Tu nu?

— Ba da.

— Și ești bucuroasă?

Ea dă încet din cap.

— Ce se întâmplă?

Eva închide gura și își pleacă fața.

— Eva?

— Burta mea e mare, spune, iar vocea ei aproape că nu se aude.

— Burta ta?

— Văd că e foarte mare, spune și lacrimile încep să-i curgă.

— Castelul ruinat, șoptește Jussi. Castelul părăsit.

— Eva, tu mă vei asculta pe mine, continuă Erik. Poți să-i

auzi pe toți ceilalți de aici, din încăpere, dar asculți numai vocea mea. Nu-ți pasă de ce zic ceilalți, doar de vocea mea asculți.

— Bine.

— Știi de ce e mare burta ta? întreabă Erik.

Chipul ei este impenetrabil, întors spre vreun gând, spre vreo amintire.

— Nu știu.

— Ba da, cred că știi, spune Erik liniștit. Însă o luăm în ritmul tău, Eva. Nu trebuie să te gândești acum la asta. Vrei să te uiți din nou la televizor? Eu îți sunt alături, toți îți suntem alături tot drumul, orice s-ar întâmpla, e o promisiune. Am promis și trebuie să ai încredere.

— Vreau în castelul ruinat, șoptește ea.

Erik se așază pe patul îngust din camera de spital și simte cum se apropie de propriul său spațiu, de lucrurile uitate, de cele date la o parte.

Se freacă la ochi, privește ecranul pâlpâitor și murmură:

— Deschide ușa.

Se aude rostind cifre care o coboară mai adânc în hipnoză, îi spune că în curând va face așa cum spune el, fără să se gândească, doar să accepte și continuă să numere invers, lăsând cifrele să cadă, greu și moleșitor.

Calitatea imaginii devine tot mai proastă: Eva privește cu ochi cețoși, își umezește buzele și spune:

— Îi văd luând un om, se duc doar la el și-l iau…

— Cine este cel care ia un om? întreabă el.

Ea începe să respire neregulat.

— Un bărbat cu părul prins în coadă de cal, se jeluiește ea. Îl spânzură pe micul…

Banda scoate un pârâit și imaginea dispare.

Erik o derulează până la capăt, dar imaginea nu mai apare, jumătate din bandă este distrusă, ștearsă.

Stă în fața ecranului negru. Se vede clipind în oglindirea adâncă, întunecată. În același timp vede chipul lui, cu zece ani mai bătrân, și chipul celui care era atunci. Privește videocaseta nr. 14 și hârtia cu textul CASTELUL RUINAT.

35.

Miercuri, cincisprezece decembrie, dimineața

Înainte ca ușile liftului să se închidă, Erik apasă pe buton mai mult de zece ori. Știe că nu merge mai repede, dar nu se poate opri s-o facă. Gândul la cuvintele lui Benjamin din întunericul mașinii se amestecă întruna cu grămezi de fragmente de amintiri pe care filmul de pe caseta video le-a scos la suprafață. Aude din nou glasul slab al Evei Blau povestind despre un bărbat cu coadă de cal care luase un om. Dar fusese ceva mincinos în expresia gurii ei, o anumită crispare.

Tremură în cușca liftului, pe când cabina coboară vuind.

— Castelul ruinat, își spune și dorește iar și iar să fie doar o coincidență, își dorește ca dispariția lui Benjamin să nu aibă nimic de-a face cu trecutul.

Liftul se oprește și ușile se deschid. Intră grăbit în garaj și coboară pe scara îngustă. Două etaje mai jos deschide o ușă de metal și continuă printr-un tunel alb, până la o ușă cu alarmă, ține apăsat butonul interfonului vreme îndelungată, primește răspuns de la o voce prost dispusă, se apleacă și rostește în microfon motivul pentru care a venit. Nimeni nu e bine-venit aici, își spune el. În depozit se află arhivate toate dosarele medicale ale pacienților, toată munca de cercetare, toate experimentele, testele comentate, analizele nevrozelor și examenele controversate ale stării de sănătate. În rafturi zac mii de dosare unde sunt păstrate rezultatele a optzeci de ani de probe secrete ale unor bănuite cazuri de HIV, sterilizări forțate, experimente făcute pe dinții debililor mental, atunci când trebuia aprobată reforma serviciilor stomatologice din Suedia. Copii din orfelinate, bolnavi psihic și bătrâni fuseseră obligați să stea cu zahăr în gură până ce li se sfărâmau dinții.

Ușa zumzăie și Erik intră în lumina neașteptat de caldă. E ceva în atmosferă care face depozitul să pară plăcut, fără vreo legătură cu gaura lipsită de ferestre și aflată adânc, în mijlocul pământului.

De la recepție se aude muzică de operă: vocea gâlgâită a unei mezzosoprane. Erik se concentrează, încearcă să-și compună o față liniștită și să zâmbească în vreme ce se îndreaptă într-acolo.

Un bărbat scund cu pălărie de pai pe cap stă întors cu spatele și udă niște flori.

— Salut, Kurtan.

Bărbatul se întoarce, pare plăcut surprins:

— Erik Maria Bark, a trecut cam multă vreme. Cum îți merge?

Erik nu prea știe ce să-i răspundă.

— Nu știu, spune el sincer. Pentru moment, am o grămadă de neplăceri în familie.

— Aha, da, sigur…

— Ce flori frumoase, spune Erik, ca să evite alte întrebări.

— Panseluțe. Sunt nebun după ele. Conny se plângea că nimic nu poate crește aici. N-o să înflorească nimic? l-am întrebat. Uită-te la mine!

— Exact, răspunde Erik.

— Am instalat lămpi cu cuarț peste tot.

— Oho!

— Cel mai grozav solar, glumește el și scoate un tub cu cremă de protecție.

— Din păcate, nu pot sta prea mult.

— Dar pune-ți un pic pe nas, spune Kurt storcând cremă și întinzând-o spre nasul lui Erik.

— Mulțumesc, dar…

Kurt coboară vocea, șoptind cu ochi strălucitori:

— Adesea mă plimb pe aici numai în chiloți. Dar să nu spui la nimeni.

Erik îi zâmbește și simte cât de forțat este zâmbetul. Se lasă tăcerea și Kurt îl privește, așteptând.

— Cu mulți ani în urmă, începe Erik, îmi înregistram

ședințele de hipnoză.

— Câți ani?

— Cam acum vreo zece ani, e o serie de casete VHS, care…

— VHS?

— Da, era o metodă învechită încă de pe atunci, continuă Erik.

— Toate casetele video au fost digitalizate.

— Grozav.

— Sunt în arhiva computerului.

— Cum ajung acolo?

Kurt zâmbește și Erik vede cât de albi îi sunt dinții în contrast cu fața bronzată.

— S-ar putea să te ajut.

Merg împreună la cele patru calculatoare care stau într-o nișă cu rafturi.

Kurt tastează repede parola și caută printre cataloagele cu înregistrările transferate.

— Caseta era pe numele tău? întreabă el.

— Da, ar trebui să fie.

— Nu merge, spune Kurt șovăind. Încerc cu „hipnoză”.

Scrie cuvântul și caută din nou.

— Aici avem ceva, uită-te singur.

Niciunul dintre rezultate nu privește documentarea de la terapia lui Erik. Singurul document din perioada aceea care se referă la el este o cerere și o aprobare a unor fonduri. Scrie atunci cuvintele „castelul ruinat” și lansează o nouă căutare, încearcă apoi cu numele Eva Blau, chiar dacă cei din grupul lui nu erau înscriși ca pacienți ai spitalului.

— Nu există nimic, spune el cu un glas obosit.

— Da, s-au făcut tot felul de greșeli cu transferarea casetelor, spune Kurt. O grămadă de material a fost distrus, toate casetele format Betamax și…

— Cine a făcut transferarea?

Kurt se întoarce spre el și dă din umeri cu aerul că se scuză:

— Eu și Conny.

— Dar casetele originare trebuie să se afle undeva, încearcă Erik.

— Îmi pare rău, dar de fapt n-am nicio idee.
— Crezi că poate Conny știe ceva?
— Nu.
— Sună-l și întreabă-l.
— E în Simrishamn.
Erik se întoarce, încercând să gândească calm.
— Știu că foarte mult a fost șters din greșeală, spune Kurt.
Erik se uită fix la el.
— E o cercetare absolut unică, spune vlăguit.
— Ți-am zis că-mi pare rău.
— Știu, nu voiam…
Kurt rupe o frunză veștedă de la o floare.
— Dar parcă ai încetat cu hipnoza, nu? spune el.
— Da, dar acum trebuie să mă uit la…
Erik tace, nu mai are putere să continue, vrea doar să se întoarcă în camera lui, să ia o tabletă și să doarmă.
— Întotdeauna am avut probleme cu tehnica, continuă Kurt. Dar ori de câte ori o spunem, ni se răspunde că trebuie să facem ce putem. Luați-o încet, ne-au spus când s-a întâmplat să ștergem din greșeală un întreg deceniu de cercetare asupra lobotomiei. Filmări vechi pe 16 mm, care au fost trecute pe bandă video în anii ’80, dar care nu au rezistat în perioada computerizării.

36.

Marți, cincisprezece decembrie, dimineața

Dimineața devreme, umbra înaltă a primăriei se așterne peste fațada sediului poliției. Numai turnul central, mai înalt, se scaldă în lumina soarelui. Apoi, în primele ore ale dimineții clădirea își dezbracă haina de umbră și sclipește aurie. Acoperișul de aramă strălucește, feroneria frumoasă cu șanțuri încastrate și mici întăriturii de aramă pe unde se scurge apa de ploaie spre burlane sunt acoperite de picături de condens sclipitoare. În timpul zilei, lumina rămâne pe clădire, în vreme ce umbrele copacilor se răsucesc asemenea acelor ceasornicului și doar cu câteva ore înainte de apus fațada devine din nou cenușie.

Carlos Eliasson stă lângă acvariul lui și privește pe fereastră, când Joona bate la ușă deschizând-o în același timp.

Carlos tresare și se întoarce. La vederea lui Joona, chipul i se umple ca de obicei de sentimente contradictorii. Îl salută cu un amestec de sfială, bucurie și animozitate, lovește cu mâna în spătarul scaunului pentru vizitatori și descoperă că mai are încă în mână cutia cu hrană pentru pești.

— Tocmai am văzut că a nins, spune el în treacăt, punând cutia lângă acvariu.

Joona se așază și aruncă o privire pe fereastră. Un strat subțire de zăpadă se vede ici și colo prin parcul Kronoberg.

— Poate avem un Crăciun alb, zâmbește precaut Carlos, așezându-se de cealaltă parte a biroului. În Skåne, unde am crescut eu, niciodată nu e vreme deosebită de Crăciun. E la fel tot timpul. O lumină cenușie peste câmpii…

Carlos se oprește brusc.

— Dar nu ai venit ca să discutăm despre vreme, spune el sec.

— Nu prea.

Joona îl privește liniștit și se sprijină de spătarul scaunului:

— Vreau să iau cazul cu copilul dispărut al lui Erik Maria Bark.

— Nu, răspunde ferm Carlos.

— Eu am început cu…

— Nu, Joona, ai primit permisiunea să-l urmărești, atâta timp cât avea legătură cu Josef Ek.

— Mai are încă, răspunde Joona încăpățânat.

Carlos se ridică, face vreo doi pași nerăbdători și se întoarce spre Joona:

— Directivele noastre sunt clare ca lumina zilei, nu există resurse pentru…

— Cred că această răpire are o strânsă legătură cu hipnotizarea lui Josef Ek.

— Ce vrei să spui? întreabă Carlos iritat.

— Că nu a fost o întâmplare faptul că fiul lui Erik Maria Bark a dispărut la numai o săptămână după ședința de hipnoză.

Carlos se așază din nou și brusc pare mai puțin sigur, dar nu vrea să cedeze:

— Un puști fugit de acasă nu e nimic pentru poliția criminalistă, nu merge.

— Nu a fugit, spune Joona scurt.

Carlos aruncă o privire scurtă spre acvariu, se apleacă în față și vorbește cu glas mai scăzut:

— Numai pentru că te mustră conștiința, Joona, nu poți să…

— Atunci, cer transferarea, spune Joona sculându-se în picioare.

— La?

— La secția care se ocupă de caz.

— Acum iar te încăpățânezi, spune Carlos, scărpinându-se nemulțumit în creștet.

— Dar voi avea dreptate, zâmbește Joona.

— Dumnezeule, suspină Carlos, se uită din nou la peștii lui și scutură întristat din cap.

Joona o ia spre ușă.

— Așteaptă! strigă Carlos.

Joona se oprește și se întoarce. Îl privește pe Carlos, ridicând întrebător sprâncenele.

— Spunem așa – nu iei cazul, nu este cazul tău, dar primești o săptămână ca să anchetezi dispariția băiatului.

— Bine.

— Așa că nu trebuie să spui „ce ți-am zis”.

— OK.

Joona ia liftul până la coridorul lui, o salută pe Anja care-i face un semn cu mâna, fără să ridice privirea de pe ecranul calculatorului, trece pe lângă biroul lui Petter Näslund, unde e pornit aparatul de radio. Un jurnalist sportiv comentează cu energie prefăcută proba de tragere la țintă de pe schiuri pentru femei. Joona se oprește, apoi se întoarce la Anja.

— N-am timp, zice ea, fără să-l privească.

— Ba da, ai, spune el liniștit.

— Mă ocup cu ceva într-adevăr important.

Joona încearcă să privească peste umărul ei.

— La ce lucrezi? o întreabă.

— La nimic.

— Despre ce e vorba?

Ea suspină.

— E o licitație. Pentru moment, am făcut cea mai mare ofertă, dar alt idiot se ține scai și mărește tot timpul prețul.

— Licitație?

— Colecționez figurine de Lisa Larson[37], răspunde ea scurt.

— Copiii ăia de pământ, mici și grași?

— E artă, dar tu nu te pricepi la așa ceva!

Anja privește ecranul.

— Se termină repede. Numai să nu supraliciteze cineva, chiar acum…

— Am nevoie de ajutorul tău, se încăpățânează Joona. Ceva ce are de-a face cu profesia ta. E, de fapt, destul de important.

— Așteaptă, așteaptă, așteaptă.

Anja ridică o mână în aer în semn de avertizare.

— Da, le-am luat! Le-am luat! Amalia și Emma sunt ale mele!

Închide repede pagina de web.

— OK, Joona, bătrâne finlandez. Cu ce voiai să te ajut?

— O să te ții de capul operatorilor și vei avea grijă să primesc o localizare a apelului care a venit de la Benjamin Bark duminică. Vreau să am informații exacte despre locul de unde s-a telefonat. În cinci minute.

— Doamne, în ce dispoziție proastă ești, suspină Anja.

— Trei minute, se răzgândește Joona. Shopping-ul tău pe internet te costă două minute.

— Întinde-o și dă-ți foc, îi spune ea apatic, în vreme ce acesta părăsește încăperea.

Se duce în biroul lui, închide ușa, răsfoiește poșta și citește o vedere de la Disa. S-a dus la Londra și spune că-i e dor de el. Disa știe că el urăște vederile cu cimpanzei care joacă golf sau se învelesc în hârtie de closet, și de aceea reușește întotdeauna să găsească ceva pe aceeași temă. Joona ezită între a întoarce vederea și a o arunca, pur și simplu, dar de fapt e chiar curios. Întoarce cartea poștală și îl trec fiori de neplăcere. Un buldog cu șapcă de marinar și o pipă scurtă în gură. Zâmbește, gândindu-se la strădaniile Disei și pune cartea poștală pe tabla de afișaj, exact în momentul în care sună telefonul.

— Da? răspunde el.

— Am primit răspuns, spune Anja.

— A mers repede, observă Joona.

— Au spus că au avut probleme tehnice, dar că l-au sunat deja în urmă cu o oră pe comisarul Kennet Sträng și i-au spus că stația de bază se află în Gävle.

— În Gävle, repetă el.

— De fapt, n-au terminat încă, așa spun. Peste o zi sau două, în orice caz, săptămâna asta vor putea să spună exact unde se afla Benjamin când a telefonat.

— Ai fi putut să vii în biroul meu și să-mi povestești, sunt doar patru metri distanță de la…

— Nu sunt menajera ta, nu-i așa?

— Nu.

Joona scrie Gävle pe pagina goală din caietul de note din fața lui, apoi ia din nou telefonul.

— Erik Maria Bark, răspunde Erik imediat.

— Joona aici.

— Cum merge? Ai aflat ceva?

— Am primit o localizare aproximativă a apelului.

— Unde e?

— Singura informație pe care o avem pentru moment este că stația de bază se află în Gävle.

— Gävle?

— Puțin mai la nord de Dalälven și…

— Știu unde se află Gävle, numai că nu înțeleg, adică…

Joona îl aude pe Erik mișcându-se prin încăpere.

— Vom primi un răspuns sigur în cursul săptămânii, spune Joona.

— Când?

— Mâine, speră ei.

Îl aude pe Erik așezându-se.

— Așa că, iei cazul, faci asta? întreabă el cu glas încordat.

— Iau cazul, Erik, spune Joona sec. O să-l găsesc pe Benjamin.

Erik tușește și când vocea îi e din nou limpede, explică repede:

— M-am gândit multă vreme cine ar fi putut face asta și am un nume pe care vreau să-l urmărești, mi-a fost pacientă, Eva Blau.

— Blau? Ca albastru, în germană?

— Da.

— Te-a amenințat?

— E greu de explicat.

— O să fac imediat o cercetare.

În receptor se lasă tăcerea.

— Vreau să vă întâlnesc, pe tine și pe Simone, cât de repede se poate, spune apoi Joona.

— A, da?

— Nu s-a făcut niciodată o reconstituire a faptelor, nu-i așa?

— Reconstituire?

— Vom cerceta cine ar fi putut să-l vadă pe răpitorul lui Benjamin. Sunteți acasă peste o jumătate de oră?

— O sun pe Simone, spune Erik. Te așteptăm acolo.

— Bine.

— Joona, spune Erik.

— Da?

— Știu că e vorba de ore, dacă e vorba să fie prins făptașul. Că primele douăzeci și patru de ore contează, spune rar Erik. Și au trecut deja…

— Crezi că n-o să-l găsim?

— E… Nu știu, șoptește Erik.

— De obicei nu mă înșel, răspunde Joona încet, dar cu asprime în glas. Cred că-ți vom găsi băiatul.

Joona pune receptorul în furcă. Apoi, ia hârtia cu numele Evei Blau și se duce din nou la Anja. În biroul ei miroase puternic a portocale. O farfurie cu diverse citrice stă lângă computerul cu tastatură roz și pe unul dintre pereți atârnă o planșă mare, lucioasă care înfățișează o Anja musculoasă, înotând stil fluture la jocurile olimpice.

Joona zâmbește:

— Când mi-am făcut serviciul militar, am fost salvamar și puteam înota o milă, cu steagul de semnalizare. Dar fluture n-am putut înota niciodată.

— Risipă de energie, asta e.

— Cred că e frumos – arăți ca o sirenă înotând, spune Joona.

Vocea Anjei dezvăluie o anume mândrie când încearcă să-i explice:

— Tehnica de coordonare e destul de complicată, e vorba despre ritm și… cui îi pasă!?

Anja se întinde mulțumită și bustul ei mare aproape îl atinge pe Joona, care stă lângă masa ei de lucru.

— Da, spune el scoțând hârtia cu numele. Acum aș vrea să cauți pentru mine o persoană.

Zâmbetul Anjei își pierde căldura.

— Da, bănuiam eu că vrei ceva de la mine, Joona. Era un

pic prea frumos, prea erai drăguț. Te-am ajutat cu telemastul{38} și atunci ai venit cu zâmbetul tău frumos. Aproape începusem să cred că o să mă inviți la cină sau ceva de genul ăsta. Așa…

— O s-o fac, Anja. La timpul potrivit.

Ea scutură din cap și ia hârtia din mâna lui Joona.

— Vrei să caut o persoană. E grabă?

— Foarte mare grabă, Anja.

— Atunci, de ce stai aici și glumești cu mine?

— Credeam că vrei să…

— Eva Blau, spune Anja gânditoare.

— Nu este sigur că e adevăratul ei nume.

Anja își mușcă buzele cu un aer necăjit.

— Un nume fictiv, spune ea. Nu e prea mult. Nu mai ai nimic altceva? Nicio adresă sau ceva de genul ăsta…

— Nu, nicio adresă. Singurul lucru pe care îl știu este că a fost pacienta lui Erik Maria Bark, la spitalul Karolinska, în urmă cu zece ani, probabil doar câteva luni. Dar poți să te uiți în registru, nu numai în cel obișnuit, ci în toate celelalte. Există vreo Eva Blau care s-a înscris la universitate? Dacă și-a cumpărat mașină, cu siguranță se află în registrul posesorilor auto. Sau a încercat vreodată să obțină viză, a împrumutat cărți de la bibliotecă… asociații, IOGT{39}, vreau să te uiți, de asemenea, la identități protejate, victime ale unor crime…

— Da, da, întinde-o de aici, spune Anja, ca să pot lucra.

•

Joona oprește CD-playerul la care asculta cartea vorbită – Per Myrberg, cu amestecul specific de calm și intensitate, citea *Crimă și pedeapsă* a lui Dostoievski. Parchează în fața restaurantului asiatic vegetarian Lao Wai, pe care Disa tot îl bate la cap să-l viziteze. Aruncă prin vitrină o privire și este izbit de frumusețea ascetică, simplă a mobilelor de lemn, de lipsa de podoabe inutile din local.

Când sună la Simone, Erik este deja acolo. Se salută și Joona le spune pe scurt ce are de gând să facă.

— Vom reconstitui răpirea cât de exact se poate. Singura care a fost tot timpul prezentă acolo ești tu, Simone.

Ea dă din cap cu o expresie înrăită.

— Așa că tu îți vei juca propriul rol. Eu sunt făptașul și tu, Erik, vei fi Benjamin.

— OK, spune Erik.

Joona își privește ceasul.

— Simone, la ce oră crezi că s-a produs răpirea?

Ea își drege glasul:

— Nu sunt sigură… dar ziarul nu venise încă… așa că trebuie să fi fost înainte de cinci. Și eu mă sculasem deja înainte ca să beau apă, și atunci era ora două… apoi, am rămas trează o vreme… așa că, probabil între două jumătate și cinci.

— Bine, atunci punem trei jumătate, ca să facem o medie, spune Joona. Am să deschid ușa și mă voi strecura până la patul lui Simone, voi simula că-i fac o injecție, pe urmă merg la Benjamin – tu ești, Erik – și acolo te injectez și te trag afară din cameră. Te voi târî pe podeaua holului și prin ușa de intrare. Ești mai greu decât fiul tău, așa că trebuie să compensăm ca timp cu vreun minut. Simone, încearcă să te miști exact la fel cum ai făcut-o atunci. Așază-te în aceeași poziție și exact la același moment. Vreau să știu ce-ai văzut, exact ce-ai putut vedea sau doar bănui.

Simone dă din cap, palidă la față.

— Mulțumesc, șoptește ea. Mulțumesc pentru că faci asta.

Joona o privește cu ochi cenușii ca gheața:

— Îl vom găsi pe Benjamin.

Simone își trece rapid palma peste frunte:

— Mă duc în dormitor, spune ea răgușit și-l vede pe Joona părăsind apartamentul, cu cheile în mână.

Simone se află sub plapumă când intră Joona. El se apropie grăbit de ea, nu aleargă, dar este decis. O gâdilă, când îi ridică brațul și se preface c-o injectează. În vreme ce întâlnește privirea lui Joona care stă aplecat deasupra ei, își amintește cum se trezise din cauza unei înțepături în braț, cum văzuse pe cineva strecurându-se grăbit pe ușă afară, în hol. Simpla amintire o face s-o furnice neplăcut în braț, acolo unde fusese înțepată. Când spinarea lui Joona dispare, se scoală în capul

oaselor, își freacă brațul, apoi se ridică încet în picioare. Iese în hol, aruncă o privire în odaia lui Benjamin și vede cum Joona se apleacă deasupra patului. Și spune cuvintele, ca și cum i-ar fi răsunat în minte:

— Ce faceți? Pot să intru?

Continuă să meargă șovăind până la șifonier. Trupul ei își amintește cum își pierduse forța și căzuse. Picioarele i se îndoaie, în vreme ce își amintește cum se scufunda tot mai adânc într-o muțenie neagră, străbătută doar de scurte luciri de lumină. Amintirea redă incredibilul: cum Benjamin încercase să se prindă de marginea ușii, cum capul lui se izbise de prag și cum el încercase s-o prindă, cu mișcări tot mai lente ale mâinii.

Când Erik este târât prin fața lui Simone și privirile li se întâlnesc, e ca și cum o făptură de ceață sau de abur apare în hol, timp de o clipă scurtă. Ea vede chipul lui Joona, de jos în sus. Se schimbă la față și o străfulgerare a chipului răpitorului clipește în conștiința ei. O față umbrită și mâna galbenă pe umărul lui Benjamin. Inima lui Simone bate violent, când îl aude pe Joona târându-l pe Erik pe scări și închizând ușa după ei.

Ceva neplăcut domnește în întreg apartamentul. Simone nu poate scăpa de senzația că a fost anesteziată din nou, e mută și are membrele moi când se ridică, așteptându-i pe cei doi să se întoarcă.

Joona îl trage pe Erik peste podeaua de marmură zgâriată a palierului și, în același timp, privește în jur, verifică unghiuri și înălțimi, ca să caute locurile unde s-ar fi putut afla făptașul. Încearcă să înțeleagă cât de departe poate vedea în jos, pe scară și se gândește că de fapt cineva ar fi putut să se afle cinci pași mai jos, lipit de unghiul interior al scării, observându-l chiar în momentul acela. Continuă să meargă spre lift. S-a pregătit, lăsând liftul cu ușa deschisă. Când se apleacă un pic, își vede chipul oglindit în ușa lucioasă, apoi peretele din spate. Joona îl lasă pe Erik să zacă pe podea. Prin grilajul liftului vede ușa din dreapta, fanta pentru scrisori și plăcuța de alamă cu numele, însă în cealaltă parte se află doar

un perete. Becul de pe palier este umbrit de marginea ușii. În lift, Joona își îndreaptă privirea spre oglinda mare a cabinei, se apleacă și se întinde, dar nu vede nimic. Fereastra de pe scară este complet ascunsă. Nu descoperă nimic nou când privește peste umăr. Dar brusc vede ceva neașteptat. Dintr-un unghi anume, prin oglinda mai mică, înclinată, poate privi direct în vizorul luminos al apartamentului care tot timpul păruse ascuns. Închide ușa liftului și observă că oglinda îl lasă în continuare să vadă direct ușa. Dacă cineva ar sta în fața ei și ar privi prin vizor, își zice, acea persoană ar putea să-mi vadă fața clar și deslușit. Dar dacă își mută capul doar cu cinci centimetri într-o parte sau într-alta, imaginea dispare imediat.

Când ajung jos, Erik se ridică și Joona își privește ceasul.

— Opt minute, spune el.

Se întorc în apartament. Simone e în picioare în hol, se vede că tocmai a plâns.

— Avea mănuși de menaj, spune ea. Mănuși de menaj galbene.

— Ești sigură? întreabă Erik.

— Da.

— Atunci, nu are rost să mai căutăm după amprente, spune Joona.

— Ce facem acum? întreabă ea.

— Poliția a bătut deja la fiecare ușă, spune Erik cu o expresie întunecată, în vreme ce Simone îi perie praful și murdăria de pe spinare.

Joona scoate o hârtie.

— Da, am o listă a celor cu care s-a vorbit. S-au concentrat de bună seamă asupra acestui etaj și a apartamentelor de dedesubt. Sunt cinci cu care încă nu s-a vorbit și unul care…

Privește hârtia și vede că apartamentul așezat oblic în spatele liftului fusese șters de pe listă. Era ușa pe care el o văzuse datorită celor două oglinzi.

— Un apartament a fost șters, spune Joona. E cel care se află de cealaltă parte a liftului.

— Sunt plecați, spune Simone. Încă n-au venit. Șase săptămâni în Thailanda.

Joona îi privește cu gravitate.

— E vremea să sunăm pe la uși, spune el scurt.

Numele Rosenlund se află pe ușa care avea vedere în interiorul liftului, prin cele două oglinzi. Acel apartament pe care polițiștii care făcuseră cercetările nu-l băgaseră în seamă, pentru că era ferit și gol.

Joona se apleacă și privește prin fanta pentru scrisori. Nu vede nici plicuri, nici reclamă pe preșul de la intrare. Deodată, aude un sunet slab din interiorul apartamentului. E zgomotul lăbuțelor unei pisici care vine dintr-o altă odaie, până în hol. Pisica se oprește brusc și-l privește așteptând pe Joona, care ține ridicat capacul cutiei de scrisori.

— Nimeni nu lasă singură o pisică șase săptămâni, își spune Joona cu glas scăzut.

Pisica ascultă atentă.

— Nu pari hămesită, i se adresează Joona.

Pisica scoate un căscat cu gura larg deschisă, sare pe un scaun din hol și se ghemuiește ca o minge.

Prima persoană cu care va vorbi Joona este soțul lui Alice Franzén. Doar ea deschisese atunci când poliția sunase prima oară. Perechea Franzén locuiește la același etaj cu Simone și Erik, ei au apartamentul de vizavi de lift.

Joona sună și așteaptă. Își amintește cum mergea în copilărie cu un carton plin de flori de 1 Mai, să le vândă, sau, într-alt an, cu o pușculiță de carton, să strângă bani pentru „Asociația de întrajutorare Luther”. Senzația că era un străin care privea în casa altuia, neplăcerea din ochii celor care îi deschideau.

Sună din nou. O femeie de vreo treizeci de ani deschide ușa. Îl privește așteptând, cu o mină rezervată care îl face să-și amintească de pisica din apartamentul gol.

— Da?

— Mă numesc Joona Linna, spune arătând legitimația. Aș vrea să vorbesc cu soțul dumneavoastră.

Ea aruncă o privire grăbită peste umăr, apoi spune:

— Aș vrea să știu despre ce e vorba. E foarte ocupat.

— În legătură cu noaptea dinspre 12 decembrie.

— Dar ați mai întrebat o dată, spune femeia iritată.

Joona privește rapid peste hârtia pe care o are în mână.

— Aici e scris că poliția v-a audiat pe dumneavoastră, dar nu și pe soțul dumneavoastră.

Femeia oftează iritată.

— Nu știu dacă are timp, spune ea.

Joona zâmbește.

— Vă promit că n-o să dureze decât un minut.

Femeia ridică din umeri și apoi strigă spre interiorul apartamentului:

— Tobias! E poliția!

După un moment, își face apariția un bărbat cu un prosop în jurul șoldurilor. Pielea lui pare să ardă, e foarte bronzat.

— Salut, îi spune lui Joona. Mă bronzam…

— Ce plăcut, răspunde Joona.

— Nu, răspunde Tobias. Îmi lipsește o enzimă din ficat. Sunt condamnat să fac ultraviolete câte două ore în fiecare zi.

— E altă treabă, spune Joona pe un ton sec.

— Voiai să mă întrebi ceva.

— Vreau să știu dacă dumneata ai văzut sau ai auzit ceva neobișnuit în noaptea dinspre 12 decembrie.

Tobias își scarpină pieptul. Pe pielea bronzată rămân urmele albe ale unghiilor.

— Să vedem, da, așa. Îmi pare rău, dar nu-mi pot aminti nimic deosebit. De fapt, nu-mi amintesc nimic.

— OK, mulțumesc, spune Joona lăsând capul în jos.

Tobias se întinde după clanța ușii, ca să închidă.

— Încă ceva.

Joona arată spre apartamentul gol.

— Familia asta, Rosenlund, începe el.

— Sunt foarte drăguți, zâmbește Tobias și se scutură de frig. Nu i-am văzut de o bucată de vreme.

— Nu, sunt plecați. Nu știi dacă au vreun ajutor la menaj sau așa ceva?

Tobias scutură din cap. A devenit palid sub bronz și acum dârdâie de-a binelea.

— Îmi pare rău, n-am nicio idee.

— Mulțumesc, spune Joona și-l privește pe Tobias Franzén închizând ușa.

Se duce la următorul nume de pe listă: Jarl Hammar, la etajul de sub Erik și Simone. Un pensionar care nu era acasă când a sunat poliția la ușa lui.

Jarl Hammar este un bărbat slab care, după cum se pare, suferă de Parkinson. Are o ținută corectă – poartă o jachetă și un fular înnodat la gât.

— Poliția criminalistă, repetă Hammar cu voce răgușită, stinsă, aruncându-i lui Joona o privire cețoasă din pricina cataractei. Ce-are poliția de-a face cu mine?

— Vreau doar să vă adresez o întrebare, spune Joona. Ați văzut poate ceva neobișnuit aici, în casă sau pe stradă, în noaptea dinspre 12 decembrie?

Jarl Hammar își lasă capul într-o parte și închide ochii. După o clipă, îi deschide și scutură din cap.

— Iau medicamente, spune el. De aceea dorm foarte adânc.

Joona întrezărește o femeie în spatele lui Jarl Hammar.

— Și soția dumneavoastră? întreabă el. Pot să vorbesc cu dânsa?

— Solveig, soția mea, a fost o femeie minunată. Din păcate, e sub pământ, a murit acum aproape treizeci de ani.

Bărbatul slab se întoarce și ridică o mână tremurătoare spre silueta întunecată din apartament:

— E Anabella. Ea mă ajută la curățenie și altele de felul acesta. Din păcate, nu vorbește suedeza, dar în rest nu are niciun cusur.

Silueta umbrită iese la lumină când își aude numele. Anabella pare să fie din Peru, are cam douăzeci de ani, pe obrajii ei se văd urme de vărsat, poartă părul strâns într-un coc neîngrijit și e foarte scundă.

— Anabella, spune Joona blând. *Soy comisario de policía,* Joona Linna.

— *Buenos días,* răspunde ea sâsâit și-l privește cu ochii ei negri.

— *Tu limpias más departamentos aqui*? *En este edifido*?

Ea aprobă, are dreptate, face curățenie și în alte

apartamente din imobil.

— *Qué otros*? întreabă Joona. Ce alte apartamente?

— *Espera un momento,* spune Anabella și se gândește un moment, după care începe să numere pe degete: *El piso de Lagerberg, Franzén, Gerdman, Rosenlund, el piso de Johansson también.*

— Rosenlund, spune Joona. *Rosenlund es la familia con un gato, no es verdad*?

Anabella zâmbește și aprobă. Face curat în apartamentul cu pisica.

— *Y muchas flores,* mai adaugă.

— Multe flori, spune Joona și o vede aprobând.

Joona o întreabă cu multă seriozitate dacă n-a observat ceva deosebit cu patru nopți în urmă, atunci când a dispărut Benjamin:

— *Notabas alguna cosa especial hace cuatros días*? *De noche*…

Fața Anabellei înțepenește.

— *No,* răspunde ea grăbită și încearcă să intre iar în apartamentul lui Jarl Hammar.

— *De verdad,* spune Joona repede. *Espero que digas la verdad,* Anabella. Mă aștept să spui adevărul.

El repetă că este foarte important, că e vorba despre un copil care a dispărut.

Jarl Hammar, care a stat alături ascultând tot timpul, spune cu vocea lui răgușită, ridicând mâinile care-i tremură tare:

— Trebuie să fii drăguț cu Anabella, e o fată foarte cumsecade.

— Trebuie să-mi povestească ce-a văzut, explică Joona aspru și se întoarce din nou spre Anabella:

— *La verdad, por favor.*

Jarl Hammar privește neajutorat cum lacrimi mari cad din ochii întunecoși, sclipitori ai Anabellei.

— *Perdón,* șoptește ea. *Perdón, señor.*

— Nu fi tristă, Anabella, spune Jarl Hammar și-i face un semn lui Joona. Intră înăuntru, nu pot s-o las pe scară să plângă.

Intră și se așază toți trei la masa lucioasă din sufragerie.

Jarl Hammar scoate o cutie cu prăjituri, în vreme ce Anabella povestește cu glas scăzut că nu are unde locui, că a fost fără casă timp de trei luni de zile, dar că a reușit să se ascundă pe scările și în debaralele caselor în care face curat. Când a primit cheile de la apartamentul familiei Rosenlund, ca să aibă grijă de flori și de pisică, a putut în sfârșit să aibă grijă de igiena ei și să doarmă liniștită. Ea repetă mereu că nu a luat nimic, că nu e o hoață, nu a luat mâncare, nu s-a atins de nimic, nu se culcă în paturile familiei, ci doarme pe un preș, în bucătărie.

Apoi, Anabella îl privește cu seriozitate pe Joona și spune că doarme foarte ușor, așa face de când era mică și avea grijă de frățiorii ei. Noaptea dinspre joi a auzit un zgomot pe scară și s-a speriat, și-a strâns repede lucrurile, s-a dus la ușa de la intrare și s-a uitat prin vizor.

— Ușa de la lift era deschisă, spune ea, dar n-a văzut pe nimeni. Deodată s-au auzit zgomote, suspine și pași înceți și greoi, ca de om bătrân.

— Dar niciun glas?

Ea scutură din cap.

— *Sombras.*

Anabella încearcă să descrie că a văzut umbre mișcându-se pe podea. Joona dă din cap în semn de aprobare și întreabă:

— Ce-ai văzut în oglindă? *Qué viste en el espejo*?

— În oglindă?

— Tu puteai vedea în lift, Anabella, spune Joona.

Anabella se gândește și apoi spune încet că a văzut o mână galbenă.

— Și pe urmă, spune ea, după un moment, am văzut fața ei.

— Era o femeie?

— *Sí, una mujer.* Da, era o femeie.

Anabella explică că femeia avea o glugă, care îi umbrea chipul, dar pentru un scurt moment putuse să-i vadă obrazul și gura.

— *Sin duda era una mujer,* repetă Anabella. Fără îndoială era o femeie.

— Ce vârstă?

Ea scutură din cap. Nu știe.

— La fel de tânără ca tine?

— *Tal vez.* Poate.

— Puțin mai în vârstă? întreabă Joona.

Ea dă din cap în semn de aprobare, dar pe urmă spune că nu știe, că a văzut femeia numai o secundă și că fața era de fapt ascunsă.

— *Y la boca de la señora*? îi arată Joona. Cum arăta gura femeii?

— Veselă.

— Părea veselă?

— *Sí. Contenta.*

Joona nu reușește să obțină vreun semnalment, cere detalii, schimbă întrebările, vine cu propuneri, dar este evident că Anabella a descris tot ce a văzut. Îi mulțumește fetei și lui Jarl Hammar pentru ajutor.

Când o pornește pe scări în sus, Joona o sună pe Anja. Ea răspunde direct.

— Anja Larsson, poliția criminalistă.

— Anja, ai găsit ceva despre Eva Blau?

— Cu asta mă ocup, dar tu mă suni și mă deranjezi tot timpul.

— Îți cer iertare, însă e mare grabă.

— Știu, știu. Dar n-am nimic să-ți dau, pentru moment.

— OK, sună-mă imediat ce…

— Termină cu pisălogeala, îl întrerupe ea, închizând telefonul.

37.

Miercuri, șaisprezece decembrie, dimineața

Erik stă în mașină lângă Joona și suflă în paharul de plastic cu cafea, ca s-o răcorească. Trec prin fața universității, a Muzeului de Istorie Naturală. Pe cealaltă parte a drumului, spre Brunnsviken, strălucesc în întuneric serele muzeului.

— Ești sigur de nume? Eva Blau? întreabă Joona.

— Da.

— Nu există în vreo carte de telefon, în registrele de taxe, de suspecți sau de înregistrare a armelor, nimic la Skatteverket, la evidența populației sau în registrul posesorilor auto. Am pus să fie cercetate toate registrele prefecturii, ale consiliului județean, arhivele bisericii, ale Casei de Asigurări, ale Direcției Generale a Statului pentru Imigrări. Nu există nicio Eva Blau în Suedia și nici n-a existat vreodată.

— Mi-a fost pacientă, se încăpățânează Erik.

— Atunci, trebuie c-o chema altfel.

— Știu al naibii de bine cum se numesc pacienții mei…

Tace, ceva i-a trecut prin minte, bănuiala că poate avea alt nume, dar apoi dispare.

— Ce voiai să spui?

— Am să mă uit prin hârtii, poate doar avea porecla de Eva Blau.

Cerul alb de iarnă este jos și aproape, arată de parcă s-ar pregăti să înceapă să ningă în orice clipă.

Erik bea un pic de cafea și simte un gust dulce, urmat de amăreala persistentă. Mașina cotește spre o zonă cu vile din Täby. Rulează lent pe lângă case, de-a lungul grădinilor înghețate cu pomi goi și mici bazine acoperite, verande închise cu sticlă cu mobilă de grădină, trambuline pe care s-a depus zăpada, ghirlande de becuri colorate prin chiparoși,

săniuțe albastre și automobile parcate.

— De fapt, unde ne ducem? întreabă Erik brusc.

Fulgi mici, rotunzi zboară prin aer, se adună pe capota mașinii, lângă ștergătoarele de parbriz.

— Aproape am ajuns.

— Am ajuns unde?

— Am găsit câteva persoane cu numele de Blau, răspunde Joona zâmbind.

Trage în fața unui garaj și se oprește, dar lasă motorul să meargă. În mijlocul gazonului se află un Nalle Puh{40} din plastic înalt de doi metri, cu vopseaua de pe cămașa roșie dusă. Altfel, nu se văd alte jucării în grădină. O alee cu dale neregulate duce la casa mare, galbenă, din lemn.

— Aici locuiește Liselott Blau, spune Joona.

— Cine e?

— N-am idee, dar poate că ea știe ceva despre Eva Blau.

Joona vede expresia neîncrezătoare a lui Erik și spune:

— E singurul lucru pe care îl avem pentru moment.

Erik scutură din cap:

— E mult de atunci, nu m-am mai gândit niciodată la perioada aceea, când mă ocupam de hipnoză.

Erik întâlnește ochii lui Joona, de un cenușiu ca gheața:

— Poate că nu are nimic de-a face cu Eva Blau, spune el.

— Ai încercat să-ți amintești?

— Așa cred, spune șovăitor Erik, privind paharul de cafea.

— Cum trebuie?

— Poate nu îndeajuns.

— Știi dacă era periculoasă, această Eva Blau? întreabă Joona.

Erik privește pe geamul mașinii și vede că cineva i-a desenat cu carioca lui Nalle Puh dinți de vampir și sprâncene sardonice. Mai bea un strop de cafea și își amintește brusc ziua în care a auzit pentru prima oară numele de Eva Blau.

Acum își amintește.

Era ora opt și jumătate dimineața. Soarele strălucea drept prin ferestrele prăfuite. Fusesem de gardă noaptea și dormisem la spital, își amintește el.

Cu zece ani în urmă

Era ora opt și jumătate dimineața. Soarele strălucea drept prin ferestrele prăfuite. Dormisem la spital după ce fusesem de gardă, mă simțeam ostenit, totuși mi-am pregătit geanta de sport. Lasse Ohlson nu venise de câteva săptămâni la meciurile noastre de badminton. Avusese prea multe pe cap, făcea naveta între spitalul din Oslo și Karolinska, ținea conferințe la Londra și avea să facă parte din conducerea spitalului, dar cu două zile în urmă mă sunase ca să mă întrebe dacă sunt pregătit.

— Da, la naiba, răspunsesem.

— Ești pregătit să iei bătaie? spusese el, dar fără vivacitatea obișnuită.

Am vărsat în chiuvetă restul de cafea, am lăsat ceașca în chicinetă, am alergat pe scări în jos și am luat bicicleta până la sala de gimnastică. Când am intrat, Lars Ohlson se afla deja în vestiarul rece. A ridicat ochii și m-a privit cu un aer aproape speriat, apoi s-a întors, punându-și șortul.

Îi tremura mâna când a închis dulapul.

— Ai avut mult de lucru, i-am spus.

— Ce? Da, exact, a fost…

A tăcut, așezându-se greoi pe bancă.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Absolut, mi-a răspuns. Dar tu?

— Mă întâlnesc vineri cu cei din conducere.

— Ți s-a terminat subvenția, întotdeauna e la fel.

— Deși nu sunt prea neliniștit, am zis. Vreau să spun, cred că merge bine, chiar în momentul acesta se întâmplă tot felul de lucruri în cercetările mele, merg înainte, am rezultate foarte bune.

— Îl cunosc pe Frank Paulsson din comitetul de conducere, spune el ridicându-se.

— Îl cunoști? Cum așa?

— Am făcut serviciul militar împreună, sus, în Boden, e

isteț și destul de deschis la minte.

— Grozav, am spus cu glas scăzut.

Am părăsit vestiarul și Lasse m-a prins de braț.

— Să-l sun, să-i spun doar că ar trebui să mizeze pe tine?

— Se poate face așa ceva? am întrebat.

— Nu prea e permis, dar la dracu!

— Atunci, mai bine lasă, am zâmbit eu.

— Dar tu trebuie să-ți continui cercetarea!

— O să se aranjeze.

— Nimeni nu poate ști.

L-am privit și am spus, sondând terenul:

— Deși poate n-ar fi rău.

— Îl sun diseară pe Frank Paulsson.

Am aprobat, dând din cap și el mi-a oferit un zâmbet, bătându-mă ușor pe spate.

Când am ajuns în sala mare, cu ecourile ei și scârțâitul de pantofi, Lars m-a întrebat brusc:

— N-ai vrea să preiei un pacient de-al meu?

— De ce?

— De fapt, nu am timp pentru ea, a răspuns.

— Din păcate, și la mine e plin, am spus eu.

— OK.

Am început să fac exerciții de întindere, așteptând ca terenul cinci să se elibereze. Lars tropăia de colo, colo, apoi și-a trecut mâna prin păr și a tușit, dregându-și vocea.

— Eva Blau s-ar potrivi de fapt în grupul tău, a spus. Pentru că ea se ține strâns ca dracu' de o traumă. În orice caz, e ceea ce cred, pentru că nu pot trece dincolo de bariera psihică, n-am reușit s-o fac nici măcar o singură dată.

— Cu cea mai mare plăcere pot să-ți ofer sfaturi, dacă tu…

— Sfaturi? m-a întrerupt el și apoi a spus cu voce scăzută:

— Ca să fiu cinstit, am terminat-o cu ea.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

— Nu, numai că… Am crezut că e foarte bolnavă, fizic, vreau să spun.

— Și nu era? l-am întrebat.

El a zâmbit încurcat:

— Nu poți doar să spui că o preiei tu? m-a întrebat.

— O să mă gândesc, i-am răspuns.

— Vorbim despre asta mai târziu, a zis iute.

Lasse alerga pe loc, apoi s-a oprit, a privit neliniștit spre intrarea sălii, i-a observat pe cei care soseau și apoi s-a sprijinit de perete.

— Nu știu, Erik, dar m-aș simți al naibii de bine dacă ai examina-o tu pe Eva, aș…

A tăcut, privind spre teren, unde două femei tinere ce păreau studente mai aveau doar câteva minute până să li se termine timpul. Când una dintre ele s-a împiedicat, pierzând o minge simplă, a pufnit, șoptind:

— Ce vacă!

Mi-am privit ceasul ridicând din umeri. Lasse își rodea unghiile. Am observat că transpira la subsuori. Chipul îi era îmbătrânit, devenise mai slab. Cineva a strigat undeva, afară și Lasse a tresărit, privind spre ușă.

Femeile și-au strâns lucrurile și au părăsit terenul discutând.

— Acum jucăm, am spus, pornind spre teren.

— Erik, te-am mai rugat eu vreodată să-mi preiei un pacient?

— Nu, numai că am totul ocupat.

— Și dacă îți fac eu gărzile? a spus repede, privindu-mă.

— Sunt destul de multe, am răspuns mirat.

— Știu, dar m-am gândit că ai familie și trebuie să fii mai mult acasă, a spus el.

— E periculoasă?

— Ce vrei să spui? m-a întrebat cu un zâmbet nesigur, începând să-și pipăie racheta.

— Eva Blau? Asta e părerea ta?

A aruncat din nou o privire spre ușă.

— Nu știu ce să-ți răspund, a zis cu glas scăzut.

— Te-a amenințat?

— Vreau să spun… toți pacienții de genul ăsta pot fi periculoși, e cam greu să hotărăști, dar sunt sigur că o să te descurci cu ea.

— Sigur că da, am spus.

— O iei? Spune-mi că faci asta, Erik. O faci?

— Da, am răspuns.

S-a înroșit, s-a întors în loc și a plecat spre linia de bază. Dintr-odată, pe partea interioară a pulpei a început să-i curgă un șiroi de sânge, și l-a șters cu mâna și m-a privit. Când a văzut că observasem sângele, a mormăit că are probleme cu zona inghinală, s-a scuzat și a părăsit terenul șchiopătând.

•

Două zile mai târziu, tocmai mă reîntorsesem la cabinet, când a bătut cineva la ușă. Am deschis și Lasse Ohlson se afla pe coridor, la câțiva metri de o femeie cu un pardesiu alb. Aceasta avea o privire întristată și nasul roșu, ca și cum ar fi fost răcită. Chipul îi era subțire și ascuțit și era fardată puternic, cu albastru și roz.

— Acesta e Erik Maria Bark, a spus Lasse. Un medic foarte bun, mai bun decât voi fi eu vreodată.

— Ați venit devreme, am spus.

— E în regulă? a întrebat el agitat.

Am dat din cap, invitându-i să intre.

— Erik, nu am timp, a spus Lasse cu glas scăzut.

— Dar ar fi bine dacă ai fi și tu de față.

— Știu, însă trebuie s-o întind, a zis el. Sună-mă când vrei, o să-ți răspund oricând, chiar și la miezul nopții.

S-a grăbit să plece și Eva Blau m-a urmat în cameră, a închis ușa după ea și apoi mi-a întâlnit privirea.

— E al tău? m-a întrebat brusc, arătându-mi un elefant de porțelan pe care-l ținea în palma tremurătoare.

— Nu, nu-i al meu, am răspuns.

— Dar te-am văzut cum îl priveai, a spus ea pe un ton ironic. Vrei să-l ai, nu-i așa?

Am tras aer în piept și am întrebat-o:

— De ce crezi că l-aș vrea?

— Nu-l vrei?

— Nu.

— Vrei să ai asta? m-a întrebat ridicându-și rochia.

Nu avea chiloți pe ea și părul de pe sex era ras.

— Eva, nu face asta, am spus.

— OK, a zis cu buzele tremurând de nervozitate.

Stătea mult prea aproape de mine. Hainele îi miroseau puternic a vanilie.

— Ne așezăm? am întrebat-o pe un ton neutru.

— Unul peste altul?

— Tu poți sta pe canapea, am zis.

— Pe canapea?

— Da.

— Ai vrea, a spus, aruncându-și pardesiul pe dușumea; apoi, s-a dus la birou și s-a așezat pe scaunul meu.

— Vrei să-mi povestești puțin despre tine? am întrebat-o.

— De ce ești interesat?

M-am întrebat dacă, fiind atât de încordată, era o persoană care să se lase ușor hipnotizată sau dacă se va opune, va încerca să fie rezervată și să observe doar.

— Nu sunt dușmanul tău, i-am explicat pe un ton liniștit.

— Nu ești?

A tras afară un sertar.

— Încetează, am spus.

Nu m-a băgat în seamă și a început să cotrobăiască nepăsătoare printre hârtii. M-am dus la ea, i-am luat mâna, am închis la loc sertarul și am spus pe un ton hotărât:

— Nu trebuie să faci asta. Te-am rugat să te oprești.

S-a uitat sfidătoare la mine și a deschis din nou sertarul. Fără să mă scape din priviri, a scos un teanc de hârtii și le-a aruncat pe podea.

— Încetează, i-am spus aspru.

Buzele au început să-i tremure. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă urăști, a șoptit. Am știut-o, am știut că o să mă urăști, toți mă urăsc.

Dintr-odată a părut speriată.

— Eva, am spus cu multă grijă. Nu e niciun pericol, așază-te doar, poți lua scaunul meu, dacă vrei, sau te poți așeza pe canapea.

A dat din cap, s-a sculat de pe scaun și a mers spre sofa.

Dar s-a întors brusc, întrebând încet:

— Pot să-ți ating limba?

— Nu, nu poți. Acum, așază-te, am spus.

S-a așezat în sfârșit, dar a început imediat să se foiască neliniștită.

Am observat că ținea ceva în mână.

— Ce-ai acolo? am întrebat-o.

A ascuns repede mâna la spate.

— Vino și uită-te, dacă ai curajul, a zis, pe un ton de dușmănie speriată.

Am simțit câteva valuri scurte de nerăbdare, dar m-am silit să vorbesc calm atunci când am întrebat-o:

— Vrei să-mi povestești pentru ce te afli aici, la mine?

A scuturat din cap.

— Ce crezi? am întrebat-o.

— Pentru că am spus că am cancer, a șoptit.

— Ți-e teamă să nu ai cancer?

— Am crezut că el voia să am cancer, a zis.

— Lars Ohlson?

— M-au operat la creier, m-au operat de vreo două ori. În timp ce dormeam și m-au violat.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea și a făcut o grimasă:

— Așa că acum sunt și gravidă, și cu lobotomie.

— Ce vrei să spui?

— Că e bine, pentru că îmi doresc un copil, un băiat care să-mi sugă pieptul.

— Eva, i-am spus. De ce crezi că ești aici?

Ea a scos mâna de la spate deschizând pumnul strâns. Mâna era goală și a răsucit-o de câteva ori.

— Vrei să-mi consulți pizda? mi-a șoptit.

Am simțit că trebuie să părăsesc încăperea sau să chem pe cineva să mă asiste. Eva Blau s-a ridicat grăbită:

— Iartă-mă, a spus. Iartă-mă, sunt doar speriată că o să mă urăști. Te rog, nu mă urî. Vreau să rămân, am nevoie de ajutor.

— Eva, liniștește-te. Încerc doar să port o discuție cu tine. Ideea e ca tu să faci parte din grupul meu de hipnoză, știi asta,

ți-a explicat Lars. Mi-a spus că ți-a surâs ideea, că vrei s-o faci.

A dat din cap aprobator, a întins mâna și mi-a răsturnat ceașca cu cafea pe podea.

— Iartă-mă, a spus din nou.

După plecarea Evei Blau, mi-am strâns hârtiile de pe jos și m-am așezat la birou. Afară cădea o ploaie luminoasă și eu mă gândeam că Benjamin avea zi de ieșit afară și că atât eu, cât și Simone uitaserăm să-i dăm pantalonii impermeabili, care tocmai fuseseră spălați.

Acum stropii curați de ploaie cădeau pe străzi, alei și locuri de joacă.

Mă gândeam că ar trebui să sun la grădiniță, să-i rog să-l lase pe Benjamin să rămână înăuntru. Fiecare ieșire îmi producea spaimă. Nu-mi plăcea nici faptul că era obligat să meargă pe multe coridoare, să coboare două etaje ca să ajungă la sala de mese. Îmi imaginam cum era împins de copiii grăbiți, cum cineva trăgea o ușă grea peste el, cum se împiedica de pantofii care zăceau plini de pietriș la pragul până la care aveau voie să intre cu pantofii de afară. Eu îi fac injecțiile, mă gândeam. Medicamentul îl ajută să nu mai fie în pericol să piardă tot sângele de la orice rană neînsemnată, dar în continuare e mult mai fragil decât ceilalți copii.

•

Îmi amintesc lumina soarelui în ziua următoare, cum trecea prin perdelele cenușii. Simone dormea goală lângă mine. Gura îi era pe jumătate deschisă, părul răvășit, umerii și pieptul erau acoperiți de pistrui mici, luminoși. Brusc i s-a zbârlit pielea pe braț. Am tras învelitoarea peste ea. Benjamin a tușit slab. Nu observasem că era acolo. Adesea se strecura în timpul nopții și se culca pe salteaua de pe podea dacă avea vreun coșmar. Eu obișnuiam să stau culcat într-o poziție incomodă, ținându-i mâna, până ce adormea din nou.

Am văzut că era ora șase, m-am întors pe o parte, am închis ochii și m-am gândit că ar fi grozav să mai pot dormi.

— Papa? a șoptit brusc Benjamin.

— Mai dormi un pic, i-am spus încet.

S-a așezat în fund pe saltea, m-a privit și-a spus cu vocea lui

subțire, clară:

— Papa, azi-noapte te-ai așezat pe mama.

— Așa, am spus simțind cum Simone se trezea lângă mine.

— Da, tu erai sub plapumă și te legănai pe ea, continuă el.

— Pare destul de prostesc, am încercat să-i spun pe un ton hazliu.

— Îhâm.

Simone a pufnit în râs, ascunzându-și capul sub pernă.

— Poate c-am visat ceva, am zis evaziv.

Acum Simone se scutura de râs sub perna ei.

— Ai visat că te dădeai în leagăn?

— Păi…

Simone a privit în sus cu un zâmbet larg:

— Ei bine, răspunde, a zis ea cu glas serios. Ai visat că te dădeai în leagăn?

— Papa?

— Probabil că așa a fost.

— Dar, a continuat Simone râzând, de ce-ai făcut asta, de ce te-ai așezat pe mine, când…

— Acum trebuie să luăm micul dejun, am întrerupt eu discuția.

Am văzut cum Benjamin făcea o grimasă, ridicându-se. Diminețile erau cele mai rele. Încheieturile rămâneau nemișcate mai multe ore și atunci apăreau adesea sângerări spontane.

— Cum e?

Benjamin se sprijinea de perete, ca să poată sta în picioare.

— Așteaptă, micuțule, am să te masez.

Benjamin a suspinat așezându-se pe pat și m-a lăsat să-i îndoi și să-i întind atent încheieturile.

— Nu vreau injecția, a spus el cu voce tristă.

— Nu astăzi, Benjamin, poimâine.

— Nu mai vreau, papa.

— Gândește-te la Lasse care are diabet, am spus eu. El trebuie să-și facă injecții în fiecare zi.

— David nu trebuie să facă injecții, a șoptit Benjamin.

— Dar poate că el are altceva care nu-i place.

S-a lăsat tăcerea.

— Papa al lui e mort, a șoptit Benjamin.

— Da, am spus, terminând de masat brațele și mâinile.

— Mulțumesc, papa, a spus Benjamin ridicându-se atent.

— Drăguțul meu.

I-am îmbrățișat trupșorul firav, dar ca întotdeauna mi-am reținut dorința de a-l strânge tare, lângă mine.

— Pot să mă uit la pokémon? a întrebat el.

— Întreab-o pe mama, am spus și am auzit-o pe Simone strigând „lașule” din bucătărie.

După micul dejun, m-am instalat în camera de lucru, vizavi de biroul lui Simone, am luat telefonul și am format numărul lui Lasse Ohlson. A răspuns secretara lui, Jennie Lagercrantz. Lucra pentru el de cel puțin douăzeci de ani. Am flecărit cu ea, povestindu-i că am avut prima dimineață de somn prelungit după trei săptămâni, apoi i-am spus că vreau să schimb câteva cuvinte cu Lasse.

— Așteaptă un moment, a zis ea.

Dacă nu era prea târziu, voiam să-l rog să nu mai vorbească despre mine cu Frank Paulsson, din conducere.

— Lars nu poate răspunde pentru moment.

— Spune-i că sunt eu la telefon.

— Deja am făcut-o, a spus ea sec.

Am pus receptorul în furcă fără nicio vorbă, am închis ochii înțelegând că ceva nu era în ordine, poate fusesem tras pe sfoară, poate că Eva Blau era și mai dificilă sau și mai periculoasă decât îmi povestise Lasse Ohlson. O să mă descurc, mi-am zis în sinea mea.

Pe urmă însă m-am gândit că grupul de hipnoză își va pierde poate echilibrul. Adunasem la un loc un grup destul de restrâns de oameni, atât femei, cât și bărbați, ale căror probleme, istoric al bolii și antecedente erau cu totul diferite. Nu ținusem seama dacă erau ușor sau greu de hipnotizat. Ceea ce voiam să realizez era comunicarea, contactul în cadrul grupului, dezvoltarea relațiilor față de ei înșiși și față de ceilalți. Mulți purtau o povară de vinovăție care îi împiedica să stabilească legături, să funcționeze din punct de vedere

social. O persoană se auto-învinovățește pentru că a fost violată sau maltratată. A pierdut controlul asupra vieții proprii și orice încredere față de lume.

La ultima ședință, grupul făcuse un pas înainte. Discutaserăm ca de obicei, înainte ca eu să fac o încercare de a-l cufunda pe Marek Semiovic în hipnoză adâncă. Înainte nu fusese prea ușor cu el. Nu se concentra și se apăra tot timpul. Simțeam că nu găsisem intrarea potrivită, că nu găsisem nici măcar punctul de la care să începem.

— O casă? Un stadion de fotbal, o zonă împădurită? am propus eu.

— Nu știu, a răspuns Marek, ca de obicei.

— Dar ar trebui să începem de undeva, am zis eu.

— Sigur, însă de unde?

— Gândește-te la un loc unde vei fi obligat să te înapoiezi, pentru a-l înțelege pe acela care ești tu acum, am spus.

— Regiunea Zenica, a zis Marek pe un ton neutru. Zenièko-dobojski.

— OK, bine, am răspuns, făcându-mi o însemnare. Știi ce s-a întâmplat acolo?

— Totul s-a întâmplat aici, într-o casă mare de lemn întunecată, aproape ca un castel, un conac, cu acoperiș povârnit și turnuri mici, și verande…

Acum toți cei din grupul de hipnoză ascultau concentrați, toți ascultau, toți înțelegeau că Marek brusc deschisese o serie de uși interioare.

— Stau într-un fotoliu, cred, a spus Marek șovăitor. Sau pe câteva perne, în orice caz fumam Marlboro, în timp ce… trebuie să fi fost sute de fete și femei din locul meu natal care mi-au trecut prin față.

— Ți-au trecut prin față?

— În câteva săptămâni… Veneau pe ușile de la intrare și erau duse pe scara cea mare, la dormitoare.

— E un bordel? a întrebat Jussi în dialectul lui puternic, din nord.

— Nu știu ce se întâmpla acolo, nu știu aproape nimic, a răspuns Marek încet.

— N-ai văzut niciodată camerele de la etaj? am întrebat.

El și-a frecat fața cu mâinile, apoi a respirat adânc.

— O amintire e așa, a început el. Eu intru într-o odaie mică și văd o profesoară pe care am avut-o la liceu, zace legată pe un pat, e goală și are vânătăi pe șolduri și pe pulpe.

— Ce se întâmplă?

— Stau exact în fața ușii cu un fel de băț de lemn în mână și… Acum nu-mi mai amintesc.

— Încearcă, am spus eu calm.

— A dispărut.

— Ești sigur?

— Nu mai pot.

— OK, nu mai trebuie, ajunge, i-am spus.

— Așteaptă un pic, a zis, rămânând tăcut un lung moment.

Apoi, a suspinat și și-a frecat fața ridicându-se.

— Marek?

— Nu-mi amintesc nimic, a spus cu voce spartă.

Am făcut câteva însemnări, simțind cum Marek mă observa.

— Nu-mi amintesc, dar totul s-a întâmplat în blestemata aia de casă, a zis el.

L-am privit, aprobând.

— Tot ce sunt eu – e în casa aia de lemn.

— Castelul ruinat, a spus Lydia de pe scaun, de lângă el.

— Exact, era un castel ruinat, dărăpănat, a zis el râzând cu fața tristă.

•

M-am uitat din nou la ceas. Peste câteva momente aveam să mă întâlnesc cu cei din conducerea spitalului și aveam să-mi prezint cercetarea. Eram obligat să dobândesc noi fonduri sau să lichidez atât cercetarea, cât și terapia. Încă nu apucasem să devin nervos. M-am dus la chiuvetă, mi-am spălat fața și am rămas o clipă, cercetându-mă în oglindă și încercând să zâmbesc, înainte de a părăsi baia. Când am închis ușa biroului, am văzut o femeie tânără pe coridor, la numai câțiva pași de mine.

— Erik Maria Bark?

Avea păr negru, des, strâns într-un coc pe ceafă și, când mi-

a zâmbit, a făcut gropițe adânci în obraji. Era îmbrăcată în halat de medic și avea pe piept legitimația de AT[41].

— Maja Swartling, mi-a spus, întinzându-mi mâna. Sunt una dintre cele mai mari admiratoare ale dumneavoastră.

— Care să fie motivul? am întrebat-o, zâmbindu-i reținut.

Părea bucuroasă și răspândea un parfum de zambile.

— Vreau să mă implic în munca dumneavoastră, a spus fără ocolișuri.

— Munca mea?

A dat din cap, înroșindu-se puternic.

— Trebuie s-o fac, a spus. E extraordinar de pasionant.

— Iartă-mă dacă nu-ți împărtășesc entuziasmul, dar nici nu știu dacă va mai fi vreo cercetare, i-am explicat.

— Cum așa?

— Fondurile mele ajung doar până la sfârșitul anului.

M-am gândit la întâlnirea administrativă la care mă duceam și am încercat să-i explic prietenește:

— E grozav că ești interesată de munca mea, mi-ar face plăcere să discutăm despre asta. Dar chiar acum am o întâlnire importantă, care…

Maja a dat să plece.

— Iertați-mă, a zis ea. Doamne, vă rog să mă iertați.

— Putem vorbi în drum spre lift, am spus, zâmbindu-i.

Părea încurcată de situație. A roșit din nou și a pornit-o alături de mine.

— Credeți că vor fi probleme cu fondurile de cercetare? m-a întrebat pe un ton neliniștit.

Mai erau câteva minute până ce aveam să mă întâlnesc cu cei din conducerea spitalului, ca să le povestesc despre cercetarea mea – rezultate, țeluri și planificare – pentru a solicita o nouă sumă de bani. Acesta era procedeul obișnuit, dar pentru mine a fost întotdeauna dificil, din cauza numeroaselor prejudecăți față de hipnoză.

— Cei mai mulți cred încă despre hipnoză că e ceva vag și neserios, iar această etichetare face să fie greu să prezinți rezultate încă nedefinitivate.

— Dar dacă cineva citește toate rapoartele dumitale,

găsește cazuri deosebit de interesante, chiar dacă este prea devreme pentru a publica ceva.

— Ai citit toate rapoartele mele? am întrebat-o sceptic.

— E destul de mult material, mi-a răspuns sec.

Ne-am oprit în fața ușilor de la lift.

— Ce crezi despre ideile relative legate de engrame{42}, am pus-o eu la încercare.

— Te referi la pasajul cu pacientul care fusese rănit la cap?

— Da, am spus, încercând să-mi ascund uimirea.

— E interesant, a zis ea, că refuzi teoriile conform cărora amintirile noastre sunt răspândite peste tot în creier.

— Ai vreo opinie în această privință?

— Da, că ar trebui să adâncești cercetarea asupra sinapselor și să te concentrezi asupra glandei *medula oblongata*.

— Sunt impresionat, am spus apăsând pe butonul liftului.

— Trebuie să primești fondurile.

— Știu, am răspuns.

— Ce se întâmplă dacă te refuză?

— Sper că voi avea timp să lichidez terapia și să ajut pacienții să treacă la alte forme de tratament.

— Și cercetarea?

Am ridicat din umeri.

— Poate voi căuta un post la vreo altă universitate, dacă cineva vrea să mă aibă.

— Ai dușmani în conducere? m-a întrebat.

— Nu cred.

Ea a ridicat mâna, punând-o blând pe brațul meu, în vreme ce zâmbea, ca și cum și-ar fi cerut scuze:

— Ai să primești bani, pentru că activitatea dumitale deschide noi drumuri; nu pot să ignore asta, a spus, privindu-mă adânc în ochi. Dacă nu văd asta, te voi urma la oricare universitate.

Dintr-odată, m-am întrebat dacă, de fapt, nu flirta cu mine. Era ceva ciudat în umilința ei, în tonul moale, răgușit. Am cercetat rapid ecusonul pe care îl avea în piept, ca să mă asigur de numele ei: Maja Swartling, medic AT.

— Maja…

— Erik Maria Bark, a șoptit ea pe un ton jucăuș, nu trebuie să mă respingi.

— O să mai vorbim despre asta, am spus, în vreme ce ușa liftului se deschidea.

Maja Swartling a zâmbit, iar gropițele i s-au văzut bine, și-a împreunat mâinile sub bărbie, s-a înclinat adânc și a spus:

— *Swadee.*

M-am surprins zâmbind salutului thailandez, în vreme ce urcam cu liftul până la director. S-a auzit un „cling” ușor și ușile s-au deschis. Cu toate că ușa cabinetului nu era închisă, am ciocănit înainte de-a intra. Annika Lorentzon stătea în picioare admirând pe fereastra panoramică priveliștea fantastică ce se întindea până departe, peste cimitirul Norra și parcul Haga. Pe fața ei nu se vedea nicio urmă ale celor două sticle de vin pe care auzisem că le bea în fiecare seară, ca să poată adormi. Vinișoarele de sânge erau bine ascunse de pielea ei de cincizeci de ani. Evident, avea o pânză de riduri vizibile sub ochi și pe frunte, iar linia gâtului și a bărbiei, odinioară așa de frumoasă, că o făcuse cu mulți ani în urmă să iasă a doua la un concurs pentru Miss Suedia, îmbătrânise și ea.

Simone mi-ar fi făcut morală pentru aceste gânduri, mi-am zis. Ar fi spus imediat că este o tehnică masculină de dominare să minimalizezi o femeie cu rang mai înalt, făcând remarci asupra fizicului ei. Nimeni nu vorbește despre obiceiurile alcoolice ale unui șef bărbat, nimănui nu i-ar trece prin gând să spună că un șef are fața fleșcăită.

Am salutat-o pe directoare și m-am dus lângă ea, la fereastră.

— Impunător, am zis.

Annika Lorentzon mi-a zâmbit liniștită. Era bronzată și zveltă, părul avea firul subțire și ars de perhidrol. Nu mirosea a parfum, mai curând a curat: o înconjura un iz de săpun scump.

— Vrei? m-a întrebat, făcând un gest spre niște sticle de apă minerală.

Am clătinat din cap și am început să mă întreb unde se

aflau ceilalți. Conducerea trebuia să fie aici, ceasul meu arăta că trecuseră cinci minute de la ora programată.

Annika s-a ridicat și mi-a explicat, ca și cum mi-ar fi citit gândurile:

— Vin, Erik. Au zi de saună astăzi, înțelegi!?

A zâmbit strâmb:

— Un fel de a mă exclude de la întâlnire. Ingenios, nu?

În clipa aceea, ușa s-a deschis și au intrat cinci bărbați cu fețele foarte roșii. Costumele erau umede la guler, răspândeau aburi de căldură și after-shave.

Și-au încheiat conversația fără să se grăbească:

— Deși cercetarea mea o să coste ceva, l-am auzit spunând pe Ronny Johansson.

— E clar, a răspuns Svein Holstein stânjenit.

— Numai pentru că Bjarne a fabulat spunând că ar trebui să facem ceva economii, că tipii cu cifrele și-au pus în minte să scadă bugetul de cercetare pe toate fronturile.

— Și eu am auzit asta, dar nu e nimic grav, a spus Holstein cu voce scăzută.

Apoi nu au mai spus nimic.

Svein Holstein mi-a strâns mâna viguros.

Ronny Johansson, reprezentantul liniei de medicamente, îmi făcu doar un semn rezervat și se așeză, în vreme ce politicianul de la consiliul județean, Peder Mälarstedt, îmi dădu mâna. Zâmbi spre mine gâfâind și am văzut că încă mai transpira abundent. Picături de sudoare i se vedeau la rădăcina părului.

— Transpiri de obicei? mă întrebă zâmbind. Soția mea detestă asta, dar eu cred că e folositor. Sigur că e folositor.

Frank Paulsson abia de-mi întâlni privirea, dădu doar scurt din cap, apoi rămase în celălalt colț al încăperii. După ce toți au continuat să discute degajat un moment, Annika a bătut ușor din palme îndemnându-i pe cei din consiliul de conducere să se așeze la masa de conferințe. Erau însetați după saună și au deschis imediat sticlele de apă minerală așezate în mijlocul unei mese mari de plastic, galben-deschis.

Eu am rămas un moment în picioare, complet nemișcat,

observându-i pe acești oameni în mâinile cărora stătea soarta cercetărilor mele. Era ciudat. I-am privit, gândindu-mă în același timp la grupul meu de pacienți. Totul se amesteca: ei, amintirile, trăirile și refulările pluteau ca niște inele de fum în acest glob de sticlă. Chipul de o frumusețe tragică al Charlottei, trupul greu, trist al lui Jussi, țeasta tunsă scurt a lui Marek, slăbiciunea palidă a lui Pierre, Lydia, cu bijuteriile ei zăngănitoare și hainele mirosind a tămâie, Sibel, cu perucile ei și nevrotica Eva Blau. Pacienții mei erau un fel de oglindiri secrete ale acestor bărbați în costume, siguri pe ei și cu poziții înalte.

Membrii consiliului își căutau locul, șopteau, se foiau. Unul dintre ei zornăia niște mărunțiș în buzunar. Altul se cufundase în agenda sa. Annika ridică privirea, zâmbi blând și apoi spuse:

— Fii amabil, Erik.

— Metoda mea, am început. Metoda mea constă în a trata traume psihice prin hipnoză de grup.

— Atâta am înțeles și noi, murmură Ronny Johansson.

Am încercat să rezum ceea ce făcusem până atunci. Ascultătorii mei erau distrați, unii mă priveau, alții își țineau ochii în jos.

— Din păcate, trebuie să plec, spuse Rainer Milch după un moment și se ridică în picioare.

Dădu mâna cu doi dintre bărbați, apoi părăsi încăperea.

— Ați primit deja materialul, am continuat eu. E destul de stufos, o știu, dar este necesar, n-am putut să-l scurtez.

— De ce? întrebă Peder Mälarstedt.

— Pentru că e un pic prea devreme ca să pot trage vreo concluzie, am explicat.

— Dar dacă sărim peste vreo doi ani? zise el.

— E greu de spus, dar văd deja unele tipare, am răspuns, deși știam că nu trebuia să discut despre asta.

— Tipare? Ce tipare?

— Nu vrei să ne spui ce speranțe ai? întrebă zâmbind Annika Lorentzon.

— Sper să fac o hartă a obstacolelor care mai persistă în

hipnoză, cum găsește creierul, deși în stare de relaxare adâncă, noi metode pentru a proteja individul de ceea ce îl înspăimântă. Prin urmare, vreau să spun – și acest lucru e pasionant – că atunci când te apropii de o traumă, de sâmburele ei, de ceea ce este cu adevărat periculos… Când amintirile refulate încep în sfârșit să urce la suprafață în stare de hipnoză, în acel moment individul începe să se agațe, într-o ultimă încercare de a-și proteja secretul și atunci – am început eu să bănuiesc – individul aduce în imaginile furnizate de amintiri material din vis, doar pentru a nu fi nevoit să vadă.

— Nevoit să vadă situația propriu-zisă? întrebă Ronny Johansson cu o curiozitate bruscă.

— Da sau de fapt nu… în afară de cel care a comis o crimă, am răspuns eu. Omul înlocuiește făptașul cu orice altceva, adesea cu un animal.

În jurul mesei s-a lăsat tăcerea.

Am văzut cum Annika Lorentzon, care până atunci păruse destul de jenată în ceea ce mă privea, a zâmbit liniștită.

— Poate fi așa? întrebă Ronny Johansson, aproape în șoaptă.

— Cât de clar este acest tipar? întrebă Mälarstedt.

— Vizibil, dar nu confirmat, am răspuns eu.

— Există vreo cercetare asemănătoare pe plan internațional? întrebă Mälarstedt.

— Nu, răspunse ferm Johansson.

— Dar eu vreau să știu, spuse Holstein. Dacă se oprește acolo, care e părerea ta, pacientul va găsi întotdeauna noi mijloace de apărare?

— Se poate merge mai departe? întrebă Mälarstedt.

Am simțit cum îmi ardeau obrajii și am tușit un pic, înainte de a răspunde:

— Cred că se poate merge la un nivel și mai profund.

— Dar pacienții?

— Și eu mă gândeam la ei, îi spuse Mälarstedt lui Lorentzon.

— Toate astea sunt desigur al naibii de tentante, spuse Holstein. Dar eu vreau să am garanții… Nicio psihoză, nicio

sinucidere.

— Da, deși…

— Poți să garantezi asta? mă întrerupse el.

Frank Paulsson ședea, pipăind eticheta de pe sticla de apă minerală. Holstein avea un aer obosit și își privea ceasul.

— Prioritatea mea este să ajut pacienții, am spus.

— Și cercetarea?

— Este…

Mi-am dres din nou vocea.

— Este totuși un produs secundar, am spus cu glas scăzut. Așa trebuie privită problema.

Câțiva dintre bărbații de la masă schimbară priviri între ei.

— Bun răspuns, zise brusc Frank Paulsson. Eu îi dau întregul meu sprijin lui Erik Maria Bark.

— Eu sunt în continuare neliniștit pentru pacienți, spuse Holstein.

— Totul se află aici, zise Frank Paulsson arătând spre compendiu. A scris despre asta aici, despre evoluția pacienților, totul arată mai mult decât încurajator.

— Numai că este o terapie cu totul neobișnuită, așa de îndrăzneață, că trebuie să fim siguri c-o putem apăra dacă ceva merge greșit.

— De fapt, nimic nu poate merge greșit, am spus, simțind cum tot corpul mi se înfiorează.

— Erik, e vineri și toți vor să plece acasă, zise Annika Lorentzon. Cred că poți să te bazezi pe fonduri noi.

Ceilalți au dat din cap în semn de încuviințare și Ronny Johansson s-a lăsat pe spate, începând să bată din palme.

•

Când m-am întors acasă, Simone se afla în bucătăria încăpătoare. Umpluse masa cu alimente scoase din patru pungi mari: mănunchiuri de sparanghel, măghiran proaspăt, pui, lămâi și orez jasmine. Când m-a văzut, a început să râdă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Ea a dat din cap, spunând cu un zâmbet larg:

— Ar trebui să te vezi.

— Cum adică?

— Arăți ca un copil în noaptea de Crăciun.

— Este așa de evident?

— Benjamin! a strigat ea.

Benjamin a intrat în bucătărie, ținând cutiuța cu medicamente în mână. Simone și-a ascuns veselia, arătând spre mine.

— Uită-te, a spus. Cum arată tata?

Benjamin mi-a întâlnit privirea și am văzut cum începe să zâmbească.

— Arăți vesel, papa.

— Și sunt, micuțule. Sunt.

— Ai găsit medicamentul? m-a întrebat el.

— Care medicament?

— Să mă fac sănătos, să nu mai trebuiască să fac injecții, a spus.

L-am ridicat în aer, îmbrățișându-l, și i-am explicat că încă n-a fost găsit acel medicament, dar că speram să fie descoperit repede, doream asta mai mult decât orice altceva.

— OK, a spus el.

L-am lăsat pe podea și am privit chipul gânditor al lui Simone.

Benjamin m-a tras de pantaloni:

— Atunci, ce e?

— Doar bani, am răspuns sec. Am primit bani pentru cercetarea mea.

— David spune că tu ești vrăjitor.

— Nu sunt vrăjitor, hipnotizez ca să încerc să ajut oameni care sunt triști și speriați.

— Artiști? a întrebat el.

Am început să râd și Simone a părut uimită.

— De ce spui asta? a întrebat ea.

— Ai spus la telefon că sunt speriați, mama.

— Am spus eu asta?

— Da, mai devreme, te-am auzit.

— Exact, așa am spus astăzi, așa e, era vorba despre faptul că artiștii sunt speriați și nervoși când își arată tablourile, mi-a explicat ea.

— Apropo, cum era locul ăla de lângă parcul Berzelius? am întrebat.

— De pe Arsenalgatan.

— L-ai văzut astăzi?

Simone a aprobat cu un gest lent.

— E bun, a zis ea. Semnez contractul mâine.

— Și nu spuneai nimic! Felicitări, Sixan!

Ea a râs.

— Știu exact ce voi avea la expoziția de deschidere, a spus ea. O tipă care a făcut Academia de Artă la Bergen, e absolut fantastică, face…

Simone s-a oprit, când cineva a sunat la ușă. A încercat să vadă cine este prin fereastra bucătăriei, înainte de a se duce să deschidă. Am urmat-o, văzând-o prin holul întunecat cum stătea în cadrul ușii, plin de lumina zilei. Când am ajuns acolo, ea stătea și se uita afară.

— Cine e? am întrebat.

— Nimeni, nu era nimeni, a spus.

Am privit peste boschete, spre stradă.

— Ce e asta? a întrebat brusc.

Pe scara din fața ușii se afla un băț cu mâner la un capăt și o mică șipcă de lemn la celălalt.

— Ciudat, am spus ridicând unealta veche.

— Dar ce este?

— O färla{43}, cred, era folosită pe vremuri, când erau pedepsiți copiii.

•

Venise vremea pentru o nouă întâlnire cu grupul de hipnoză. Peste zece minute aveau să fie acolo. Cei șase obișnuiți și femeia nou-venită, Eva Blau. Când mi-am pus halatul de medic, am simțit o scurtă, dar amețitoare izbucnire de bună dispoziție, ca înaintea unui spectacol. Era ca și cum m-aș fi pregătit să urc pe o estradă, în lumina reflectoarelor. Senzația nu avea nimic de-a face cu trufia, ci cu cea mai plăcută trăire, aceea de a putea transmite o stare profundă.

Mi-am luat caietul și am citit câteva dintre însemnările de la ședința precedentă, cu o săptămână în urmă, când Marek

Semiovic povestise despre casa mare de lemn din cantonul Zenica-Doboj.

Pe urmă, îi indusesem lui Marek Semiovic o stare de hipnoză mai profundă decât înainte, el se liniștise și descrisese liniștit și obiectiv o încăpere din subsol, cu podea de ciment, unde fusese obligat să le facă șocuri electrice prietenilor și unor rude mai îndepărtate. Dar renunțase brusc, schimbase scenariul fără să țină seama de instrucțiunile mele și încercase să iasă din hipnoză. Știam că trebuia să merg înainte cu pași mici. De aceea mă hotărâsem să-l las pe Marek în pace în ziua aceea. Era rândul Charlottei să înceapă, și apoi poate aveam să fac o încercare cu nou-venita, cu Eva Blau.

Camera pentru hipnoză era gândită în așa fel încât să dea o impresie neutră, liniștitoare. Perdelele erau într-o nuanță gălbuie, mobilele erau simple, dar confortabile, scaune și masă din mesteacăn, lemn luminos cu picățele închise la culoare. Sub un scaun stăteau uitate niște capișoane albastre pentru pantofi. Pereții erau goi, în afara câtorva desene în culori banale.

Am pus scaunele în semicerc și am așezat stativul camerei video cât mai departe posibil.

Interesul științific mă făcea plin de zel, eram foarte curios ce aveam să mai descopăr, dar în același timp eram tot mai convins că această nouă formă de terapie era mai bună decât oricare alta pe care o folosisem mai înainte. Importanța colectivului era enormă în tratarea traumelor. Izolarea singurătății se transforma într-un proces colectiv de însănătoșire.

Am pus camera video pe stativ, am cuplat firele, am schimbat caseta, am potrivit distanța, cu zoom pe speteaza unui scaun, am reglat claritatea imaginii și am pus pe zoom din nou. Între timp, a intrat primul pacient. Era Sibel. Bănuiam că așteptase în fața spitalului timp de câteva ore să înceapă ședința. S-a așezat pe unul dintre scaune, începând să scoată din gâtlej sunete ciudate, ca un fel de gâlgâit. Cu un zâmbet nemulțumit și-a aranjat peruca mare, cu bucle blonde pe care obișnuia s-o poarte la întâlnirile noastre, apoi a scos

un oftat.

Pe urmă, a intrat Charlotte Cederskiöld. Era îmbrăcată într-un trenci bleumarin cu un cordon lat strâns în jurul taliei subțiri. Când și-a scos căciulița, i s-a răspândit în jurul feței părul bogat, castaniu-închis. Era, ca întotdeauna, nespus de tristă și de frumoasă.

M-am dus la fereastră, am deschis-o și am simțit vântul de primăvară blând și proaspăt cum îmi cuprinde obrajii.

Când m-am întors spre încăpere, apăruse și Jussi Persson.

— Doctore, mi-a zis cu accentul lui nordic, liniștit.

Ne-am strâns mâinile, apoi s-a dus s-o salute pe Sibel. S-a bătut pe burta de băutor de bere și i-a spus ceva care a făcut-o să roșească și să înceapă să chicotească. Stăteau de vorbă cu voce scăzută, în vreme ce sosea restul grupului, Lydia, Pierre și Marek, ca de obicei un pic în întârziere.

Acum stăteam nemișcat și așteptam să se simtă gata de a începe. Erau niște indivizi cu o singură asemănare: un abuz traumatizant. Aceste abuzuri le distruseseră atât de mult psihicul, încât aceștia, pentru a supraviețui, le ascunseseră de ei înșiși. Niciunul dintre ei nu știa de fapt cu claritate ce i se întâmplase, erau doar conștienți că un lucru îngrozitor din trecutul lor le distrusese viața.

Pentru că trecutul nu este mort, trecutul de fapt nu este trecut, obișnuiam eu să-l citez pe scriitorul William Faulkner. Voiam să spun că fiecare lucru mic care i s-a întâmplat cuiva îl urmărește pe acesta și în prezent. Orice trăire influențează fiecare alegere – și, dacă era vorba de experiențe traumatice, atunci trecutul umplea aproape întregul spațiu al prezentului.

Hipnotizam adesea tot grupul în același timp și de fiecare dată alegeam unu sau doi dintre ei, cu care mergeam mai departe decât cu ceilalți. În felul acesta, aveam tot timpul acces la două planuri, când discutam cele petrecute: planul sugestiei hipnotice și planul conștient.

Descoperisem ceva în hipnoză. Mai întâi, fusese doar o bănuială care apoi crescuse până la tipare din ce în ce mai deslușite. Era o descoperire care de bună seamă trebuia dovedită. Eram conștient că poate îmi puneam prea mari

speranțe în teza mea: niciodată în timpul hipnozei adânci, autorul traumei decisive nu se reprezintă ca propria persoană. E posibil să afli situația, să analizezi desfășurarea teribilă a faptelor, dar autorul se ține ascuns.

Acum, toți erau la locurile lor, doar Eva Blau, noua mea pacientă, încă nu venise. O neliniște bine-cunoscută cuprinsese grupul.

Charlotte Cederskiöld stătea mereu la margine. Își scosese trenciul și, ca întotdeauna, era extrem de elegantă, îmbrăcată într-un pulover subțire, cenușiu cu un șirag de perle sclipitoare în jurul gâtului. Purta o fustă plisată bleumarin și ciorapi închiși la culoare, groși. Pantofii străluceau și aveau tocuri joase. Când ni s-au întâlnit privirile, mi-a zâmbit precaut. Atunci când o luasem pe Charlotte în grup, încercase de cincisprezece ori să-și ia viața. Ultima oară se împușcase în cap cu pușca de vânătoare a soțului ei, în salonul vilei din Djursholm[44]. Pușca alunecase și ea își pierduse o ureche și o mică bucată din obraz. Acum nu se mai vedea nimic: făcuse mai multe operații estetice costisitoare și își schimbase coafura într-una paj, deasă, care îi ascundea proteza și aparatul auditiv.

Când o vedeam pe Charlotte lăsând capul pe o parte și ascultând politicoasă și plină de respect povestirile celorlalți, întotdeauna mă înfioram de neliniște. O femeie care îmbătrânise frumos. Atractivă, cu toate că peste ea plutea un aer de distrugere nerostită. Eram conștient că nu reușeam să mă păstrez neutru în fața abisului pe care îl bănuiam în ea.

— Stai comod, Charlotte? am întrebat-o.

Ea a dat din cap și a răspuns cu glasul ei bine articulat, blând:

— Mi-e așa de bine, așa de bine.

— Astăzi vom cerceta camera ascunsă a Charlottei, i-am explicat.

— Castelul meu ruinat, a zâmbit ea.

— Exact.

Marek mi-a rânjit nerăbdător și fără veselie atunci când ni s-au întâlnit privirile. Fusese la sala de gimnastică și se

antrenase toată dimineața, mușchii erau supraîncărcați de sânge. M-am uitat la ceas. Era vremea să începem, nu o mai puteam aștepta pe Eva Blau.

— Propun să începem, am spus.

Sibel s-a ridicat grăbită și a pus o gumă de mestecat într-un șervețel pe care l-a aruncat la coșul de gunoi. Mi-a aruncat o privire sfioasă, spunând:

— Sunt gata, doctore.

Relaxarea a fost urmată de treapta grea, caldă a inducției, de dizolvarea voințelor și a granițelor. Încet, i-am condus într-o transă mai adâncă, evocând imaginea unei scări de lemn ude, pe care îi conduceam încet în jos.

Energia aceea specială începea să circule între noi. O căldură cu totul deosebită între mine și ceilalți. Vocea mea era mai întâi clară și articulată, apoi cobora încetul cu încetul. Jussi părea neliniștit, mormăia și uneori își strâmba agresiv gura. Vocea mea îi conducea pe pacienți și ochii mei vedeau cum trupurile lor se lăsau în scaune, chipurile li se netezeau și căpătau acea expresie ciudată, greoaie pe care o au întotdeauna cei hipnotizați.

Mă mișcăm în spatele lor, le puneam mâna ușor pe umăr, îi conduceam pe fiecare, număram invers, pas cu pas.

Jussi șuieră ceva pentru el însuși.

Gura lui Marek Semiovic era deschisă și din ea i se prelingea o șuviță de salivă.

Pierre părea mai subțire și mai slab ca oricând. Brațele Lydiei atârnau moi pe lângă scaun.

— Continuați în jos pe scară, am spus cu glas scăzut.

Nu le povestisem celor din conducere că hipnotizatorul însuși se scufunda într-un fel de transă. Pentru mine, acest lucru era eficient și inevitabil.

Nu înțelesesem niciodată de ce propria mea transă, cea care se desfășura întotdeauna paralel cu hipnoza, avea loc sub apă. Însă mie îmi plăcea imaginea apei, era clară și plăcută și mă obișnuisem să citesc nuanțele decursului hipnotic grație ei.

În vreme ce eu mă scufundam în mare, pacienții mei vedeau cu totul alte lucruri, cădeau în amintirile lor, în trecut,

ajungeau în spațiul copilăriei, în locurile tinereții, în casa de vacanță a părinților sau în garajul fetei din vecini. Nu știau că pentru mine ei se aflau adânc sub apă, căzând lent de-a lungul unei formațiuni uriașe de corali, în adâncul mării sau pe acel perete zgrunțuros al faliei continentale.

În gândurile mele, coboram împreună prin apa plină de bule de aer.

De data aceasta voiam să încerc să-i iau cu mine pe toți, într-o hipnoză destul de adâncă. Vocea mea rostea cifre, vorbea despre starea plăcută de relaxare, în vreme ce apa îmi vâjâia în urechi.

— Vreau să coborâți și mai adânc, încă un pic, am spus. Continuați în jos, dar mai lent, mai lent acum. Curând vă opriți, încet și calm… un pic mai jos, încă un pic, și acum ne oprim.

Întreg grupul stătea în semicerc în fața mea, pe fundul nisipos al mării. O platformă întinsă, asemenea unei podele uriașe. Apa era luminoasă cu irizări verzi. Nisipul de sub picioarele noastre se mișca în valuri mici, regulate. Meduze roz sclipitoare pluteau deasupra. Pești turtiți ridicau când și când un nor de nisip, apoi plecau grăbiți.

— Acum suntem toți în adânc, am spus.

Au deschis ochii, privindu-mă drept în față.

— Charlotte, azi e rândul tău să începi, am continuat. Ce vezi? Unde te afli?

Gura ei s-a mișcat fără să scoată un sunet.

— Aici nu există nimic periculos, am spus. Suntem tot timpul cu tine, în spatele tău.

— Știu, a zis ea cu glas monoton.

Ochii ei nu erau nici deschiși, nici închiși. Priveau printre gene precum cei ai unui somnambul, goi și îndepărtați.

— Stai în fața ușii, am spus. Vrei să intri?

Ea a dat din cap și părul i s-a rotit ca un vârtej în apă.

— Fă-o acum, i-am zis.

— Da.

— Ce vezi? am continuat.

— Nu știu.

— Ai intrat? am întrebat-o, cu senzația că mă grăbeam prea tare.

— Da.

— Dar nu vezi nimic?

— Ba da.

— E ceva ciudat?

— Nu știu, nu cred…

— Descrie, am spus repede.

Ea a scuturat din cap și mici bule de aer i-au ieșit din păr, urcând sclipitoare spre suprafață. De fapt, înțelegeam că greșeam, că nu eram destul de receptiv, că n-o conduceam, ci încercam să o presez, și totuși nu m-am putut opri să nu spun:

— Ești înapoi în casa bunicului tău.

— Da, a spus, cu voce înăbușită.

— Stai deja în fața ușii și continui să înaintezi.

— Nu vreau.

— Fă doar un pas.

— Poate nu chiar acum, a șoptit.

— Ridici ochii și privești.

— Nu vreau.

Îi tremura buza de jos.

— Vezi ceva ciudat? am întrebat eu. Ceva ce n-ar trebui să fie acolo?

Un rid adânc i-a apărut pe frunte și am înțeles brusc că în curând va pierde controlul și va fi smulsă din hipnoză. Putea să fie periculos – n-ar fi fost deloc bine. Putea să cadă într-o depresie adâncă dacă mergea prea repede. Bule mari de aer îi ieșeau din gură ca un lanț lucios. Chipul îi strălucea și fire albastru-verzui îi curgeau pe frunte.

— Nu trebuie s-o faci, Charlotte, nu trebuie să privești, am spus eu liniștitor. Poți deschide ușile de sticlă să ieși în grădină, dacă vrei.

Tremura din tot trupul și am înțeles că era prea târziu.

— Acum suntem cu totul liniștiți, am șoptit întinzând o mână ca s-o bat pe umăr.

Buzele îi erau albe și ochii holbați.

— Charlotte, ne vom întoarce cu grijă, împreună, la

suprafață, am spus.

Picioarele ei au ridicat un nor de nisip când a plutit în sus.

— Așteaptă, am spus cu o voce slabă.

Marek mă privea încercând să strige ceva.

— Suntem deja pe drum în sus și eu voi număra până la zece, am continuat, în vreme ce urcam rapid spre suprafață. Și când voi spune zece, veți deschide ochii și atunci vă veți simți bine și…

•

Charlotte s-a ridicat împleticindu-se de pe scaun, și-a îndreptat hainele și m-a privit întrebătoare.

— Luăm o scurtă pauză, am spus.

Sibel s-a ridicat calmă și a ieșit ca să fumeze. Pierre a urmat-o. Jussi rămăsese prăbușit în scaun, cu picioarele depărtate. Ieșirea din hipnoză fusese prea abruptă. Dar, pentru că aveam să ne întoarcem imediat în ea, m-am gândit că e mai bine să păstrez grupul în această semiconștiență cețoasă. Am rămas pe scaun, mi-am frecat fața și am făcut câteva însemnări, când Marek Semiovic a venit la mine.

— Bine lucrat, a spus, zâmbind fără veselie.

— Nu a mers cum am plănuit, am răspuns.

— Mie mi s-a părut amuzant, a zis el.

Lydia se apropie și ea, cu bijuteriile zăngănindu-i. Părul vopsit cu henna ardea ca arama, când trecu printr-o rază de soare.

— Ce anume? Ce-a fost amuzant?

— Că ai pus curva snoabă la punct.

— Ce-ai spus? întrebă Lydia.

— Nu vorbeam despre tine, vorbeam…

— Deși n-ar trebui să spui că Charlotte e o curvă, pentru că nu e adevărat, zise Lydia cu voce moale. Nu-i așa, Marek?

— OK, la naiba.

— Știi ce face o curvă?

— Da.

— A fi curvă, continuă ea zâmbind, nu trebuie să fie ceva rău, e o alegere pe care o faci și e vorba despre shakti, energie feminină, putere feminină.

— Sigur, vor să aibă puterea, zise el grăbit. La dracu', nu trebuie să-ți fie milă de ele.

Am plecat de acolo ca să-mi verific însemnările, dar am continuat totuși să le ascult conversația.

— Sunt unele care nu reușesc să-și balanseze chakra, spuse liniștită Lydia. Și de bună-seamă se simt rău.

Marek Semiovic se așeză, părea neliniștit și își tot lingea buzele, privind-o pe Lydia.

— În castelul ruinat se întâmplau lucruri, spuse el cu glas scăzut. O știu, dar…

Tăcu și strânse din dinți așa de tare, că mușchii fălcilor i se mișcară.

— De fapt, nimic nu este greșit, spuse ea luându-i mâna în mâinile ei.

— De ce nu pot să-mi amintesc?

Sibel și Pierre se întoarseră. Toți erau tăcuți și reținuți. Charlotte părea foarte fragilă. Își ținea brațele subțiri peste piept, strângându-și umerii cu mâinile.

Am schimbat caseta din camera video, am precizat ora și data și am explicat că toți se aflau în continuare într-o stare posthipnotică. Am privit în obiectiv, am ridicat un pic stativul și am orientat camera. Apoi, am pus în ordine scaunele și am rugat pacienții să ia din nou loc.

— Veniți și așezați-vă, e vremea să continuăm, am spus.

Deodată cineva a bătut la ușă și Eva Blau a intrat. Am văzut cât de agitată era și m-am dus spre ea.

— Fii bine-venită.

— Oare sunt? a întrebat ea.

— Da, i-am răspuns.

I s-au înroșit obrajii și gâtul când i-am luat paltonul și l-am pus în cuier. I-am arătat spre grup și am tras încă un scaun în semicerc.

— Eva Blau a fost mai înainte pacienta doctorului Ohlson, dar în continuare va face parte din grupul nostru. Vom încerca s-o facem cu toții să se simtă bine-venită.

Sibel a dat din cap, Charlotte a zâmbit prietenos și ceilalți au salutat-o timizi. Marek s-a prefăcut chiar că n-o observă.

Eva Blau s-a așezat pe scaunul gol, prinzându-și mâinile între genunchi. M-am dus înapoi la locul meu și am început cu multă atenție partea a doua.

— Stați comod, cu picioarele pe podea și mâinile pe genunchi. Prima parte nu a ieșit așa cum am gândit-o.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Charlotte.

— Nimeni nu trebuie să-și ceară scuze, cu atât mai puțin dumneata, sper că înțelegi asta.

Eva Blau mă observa necontenit.

— Începem cu gânduri și asocieri referitoare la prima parte, am spus eu. E cineva care vrea să comenteze?

— Derutant, a spus Sibel.

— Frustrant, a zis Jussi. Adică, abia am apucat să deschid ochii și să mă scarpin în creștet, și a fost gata.

— Ce-ai simțit? l-am întrebat.

— Păr, mi-a răspuns zâmbind.

— Păr? a întrebat Sibel, pufnind în râs.

— Când m-am scărpinat în creștet, i-a explicat Jussi.

Câțiva dintre ei au râs la gluma lui.

— Dați-mi asociații la păr, am spus cu un zâmbet ușor. Charlotte?

— Nu știu, a surâs ea. Păr? Poate barbă… nu.

Pierre a întrerupt-o cu glasul lui subțire:

— Un hippiot, un hippiot pe o motocicletă, a zis el zâmbind. Stă așa, mestecă Juicyfruit și alunecă…

Dintr-odată, Eva s-a ridicat în picioare așa de violent, că scaunul s-a prăbușit în urma ei.

— Sunt doar copilării, a spus indignată, arătând spre Pierre.

— De ce crezi asta? am întrebat-o.

Eva n-a răspuns, mi-a întâlnit doar privirea, înainte de a se așeza înapoi morocănoasă.

— Pierre, vrei să continui? l-am rugat pe un ton liniștit.

El a scuturat din cap, și-a încrucișat degetele împotriva Evei, ca împotriva unui deochi, prefăcându-se că se protejează.

— L-au împușcat pe Dennis Hopper pentru că era hippy, a șoptit pe un ton conspirativ.

Sibel a pufnit în râs și mai tare, privindu-mă nerăbdătoare. Jussi a ridicat mâna, întorcându-se spre Eva Blau.

— În castelul ruinat scapi de copilăriile noastre, a spus cu accentul său greoi.

În încăpere s-a lăsat o tăcere deplină. M-am gândit că Eva nu avea nicio posibilitate să știe ce însemna castelul ruinat pentru grupul nostru, dar am trecut mai departe, fără să-i explic. Eva s-a întors spre Jussi și a părut că vrea să-i strige ceva, dar el i-a întors doar privirea, cu o expresie așa de liniștită și serioasă, că ea s-a oprit și s-a așezat la loc.

— Eva, noi începem cu exerciții de relaxare, de respirație și apoi eu vă hipnotizez, unul câte unul, sau câte doi, îi explic eu. Toți participă, indiferent la ce nivel de conștiență se află.

Un surâs ironic a trecut peste chipul Evei Blau.

— Și uneori, am continuat, dacă simt că funcționează, încerc să aduc sub stare de hipnoză adâncă întreg grupul. Picioarele trebuie să se odihnească bine așezate pe podea, mâinile să se afle pe genunchi.

În vreme ce îi conduceam cu multă grijă și mai adânc în starea de relaxare, mă gândeam că ar trebui să încep cu cercetarea camerei secrete a Evei Blau. Era important ca ea să participe cu ceva cât mai repede posibil, pentru a fi primită în colectivitate. Am numărat invers și am ascultat respirația celor din grup, i-am cufundat în hipnoză ușoară și apoi i-am lăsat suspendați, exact sub suprafața argintie a apei.

— Eva, acum mă adresez numai ție, am spus liniștit. Vei avea încredere în mine, eu am grijă de tine în timpul hipnozei, nimic periculos nu poate să se întâmple. Te vei simți relaxată și sigură, îmi vei asculta glasul și îmi vei urma vorbele. Urmează-mi vorbele tot timpul, fără să le pui la îndoială, te vei găsi în mijlocul fluviului de vorbe, nici înainte, nici înapoi, ci tot timpul în mijlocul lui…

Ne-am scufundat în apa cenușie, zărind restul grupului atârnând cu creștetul capului lângă oglinda încrețită. Am căzut în adâncul negru, de-a lungul unei frânghii puternice, un odgon fluturând cu zdrențe de alge.

În același timp, în realitate, eu mă aflam în spatele

scaunului Evei Blau, cu o mână pe umărul ei și vorbeam liniștit, pe un ton care cobora mereu. Părul ei mirosea a tămâie. Stătea aplecată pe spate, cu chipul relaxat. În transa mea proprie, apa din fața ei era când brună, când cenușie. Chipul se afla în umbră, gura era strânsă puternic, un rid adânc se vedea între sprâncene, dar privirea era cu totul neagră. Mă întrebam cu ce să încep. De fapt, știam foarte puține despre ea. Fișa medicală pe care mi-o dăduse Lasse Ohlson nu cuprindea aproape nimic despre trecutul ei. Aveam să-l cercetez eu însumi și m-am hotărât să încerc o pătrundere precaută. Adesea se dovedea că liniștea și veselia erau drumul cel mai scurt spre cele mai dificile puncte.

— Ai zece ani, Eva, am spus și am înconjurat scaunele, ca s-o pot vedea din față.

Pieptul ei abia se mișca, respira încet, trăgând aerul adânc în pântece.

— Ai zece ani. E o zi bună. Ești bucuroasă. De ce ești bucuroasă?

Eva făcu o mutră drăgălașă, zâmbi pentru ea însăși și spuse:

— Pentru că bărbatul dansează și stropește prin bălțoace.

— Cine dansează? am întrebat-o.

— Cine?

Rămase tăcută un moment.

— Gene Kelly, spune mama.

— Așa, am zis. Te uiți la *Singin' in the rain*?

— Mama se uită.

— Și tu nu? am întrebat.

— Ba da, râse ea și făcu ochii mici.

— Și ești bucuroasă?

Eva Blau încuviință încet din cap.

— Ce se întâmplă?

Am văzut cum și-a coborât capul încet spre piept. Dintr-odată, pe buze i-a apărut o expresie ciudată.

— Burta mea e mare, spuse încet.

— Burta ta?

— Văd că e foarte mare, zise cu lacrimi în glas.

Jussi respira greoi lângă ea. Cu coada ochiului am văzut că-

și mișca buzele.

— Castelul ruinat, șopti în starea lui de hipnoză ușoară. Castelul părăsit.

— Eva, mă asculți pe mine, am spus eu. Poți să-i auzi pe toți ceilalți de aici, din încăpere, dar asculți numai vocea mea. Nu-ți pasă de ce zic ceilalți, doar de vocea mea asculți.

— OK, spuse ea cu o expresie satisfăcută.

— Știi de ce ai burta mare? am întrebat.

N-a răspuns. O priveam direct din față. Chipul îi era serios, întristat și privirea întoarsă înăuntru, spre vreun gând, vreo amintire. Dintr-odată a părut că încearcă să-și stăpânească un zâmbet.

— Nu știu, a răspuns.

— Ba da, cred că știi, am zis. Însă o luăm în ritmul tău, Eva. Nu trebuie să te gândești acum la asta. Vrei să te uiți din nou la televizor? Eu te urmez, toți te urmează, tot drumul, orice s-ar întâmpla, e o promisiune. Am promis și trebuie să ai încredere.

— Vreau în castelul ruinat, șopti ea.

M-am gândit că ceva nu era în regulă, în vreme ce număram invers și-i sugeram scara care tot timpul ducea în jos. Eu însumi eram învăluit în apa care avea temperatura corpului și cădeam lent pe lângă stâncă, mai adânc și mai adânc.

Eva Blau își ridică bărbia, își umezi buzele, își supse obrajii și apoi șopti:

— Îi văd luând un om. Se duc doar și iau un om.

— Cine este cel care ia un om? am întrebat eu.

Ea începu să respire neregulat. Chipul i se întunecă și mai tare. Apă aproape neagră trecea tulbure prin fața ei.

— Un bărbat cu părul prins în coadă de cal, el îl atârnă pe omuleț de tavan, se lamentă ea.

Am văzut că se ținea strâns cu o mână de cablul cu alge unduitoare, picioarele se mișcau lent bătând apa.

Printr-un efort de voință am ieșit din starea din hipnoză. Știam că Eva Blau se prefăcea, ea nu se afla sub hipnoză. Nu înțelegeam cum îmi dădusem seama, dar eram absolut sigur.

Se ferise de cuvintele mele, blocase sugestia. Creierul meu îmi șoptea rece ca gheața: minte, nu este absolut deloc hipnotizată.

Am văzut-o cum se legăna înainte și înapoi pe scaun.

— Bărbatul trage și trage de omuleț, trage prea tare…

Dintr-odată, Eva Blau îmi întâlni privirea și rămase nemișcată. Buzele i s-au lățit într-un rânjet.

— Am fost bine? mă întrebă.

N-am răspuns. Stăteam doar acolo și o priveam ridicându-se, luându-și paltonul din cuier și apoi ieșind liniștită din încăpere.

•

Am scris „castelul ruinat” pe o bucată de hârtie, am înfășurat-o în jurul casetei numărul 14 și am prins-o cu un elastic. În loc s-o pun la arhivă, am luat-o cu mine. Voiam să analizez atitudinea prefăcută a Evei Blau și propria mea reacție, dar deja de pe culoar am înțeles ce anume fusese greșit tot timpul: Eva fusese conștientă de chipul ei, încercase să se facă plăcută, nu avusese expresia aceea indolentă, neprefăcută pe care o au totdeauna cei hipnotizați. Cel care este cufundat în hipnoză poate zâmbi, dar nu cu zâmbetul lui obișnuit, ci cu unul adormit, pasiv.

Când am ajuns la biroul meu, acolo stătea tânăra medicinistă, așteptând în fața ușii. M-a uimit faptul că-mi aminteam cum se numea: Maja Swartling.

Ne-am salutat și, înainte să apuc să deschid ușa, mi-a spus grăbită:

— Iartă-mă că sunt așa de sâcâitoare. Dar îmi bazez o parte din lucrare pe cercetarea dumitale, și nu numai eu, ci și conducătorul meu de lucrare vrea ca subiectul însuși să fie de acord.

M-a privit plină de seriozitate.

— Înțeleg, am spus.

— E în ordine dacă-ți pun câteva întrebări? m-a întrebat în cele din urmă. Am voie să-ți pun câteva întrebări?

Avea privirea unei copile: limpede, dar nesigură. Ochii îi erau foarte închiși la culoare, străluceau negri pe pielea

neobișnuit de albă. Părul bine periat strălucea în cozile prinse laolaltă ca o coroană. Pieptănătura ei era de modă veche, dar îi venea bine.

— Pot s-o fac? m-a întrebat blând. Nu ai idee cât de pisăloagă pot fi!

Mi-am dat seama că-i zâmbeam. Era ceva așa de proaspăt și luminos în jurul ei, că, fără să mă gândesc, am desfăcut brațele, spunând că sunt gata. A râs și mi-a aruncat o privire satisfăcută, plină de așteptări. Am deschis ușa și ea m-a urmat înăuntru, s-a așezat pe scaunul din fața biroului, a scos un blocnotes și un pix, apoi m-a privit zâmbitoare.

— Ce vrei să mă întrebi?

Maja a roșit și a început să vorbească, având încă pe față un surâs așa de larg, că părea că nu și-l poate reține:

— Dacă începem cu practica… Spune-mi cum privești posibilitatea ca pacienții să trișeze. Să spună doar ceea ce vrei dumneata să auzi?

— Chiar s-a întâmplat astăzi, am spus zâmbind. O pacientă n-a vrut să fie hipnotizată, a luptat împotriva hipnozei și, de fapt, n-a fost hipnotizată – dar s-a prefăcut că e.

Maja a devenit mai liniștită, părea mai puțin nesigură. Acum s-a aplecat în față, țuguindu-și buzele și a întrebat:

— S-a prefăcut?

— Firește, am descoperit-o.

A înălțat din sprâncene:

— Cum?

— În primul rând, există semne foarte clare ale repausului hipnotic – cel mai important este că fața își pierde orice afectare.

— Vrei să dezvolți ideea?

— Trează, chiar și cea mai relaxată persoană are o față compusă, gura e închisă, mușchii feței colaborează, privirea și așa mai departe… Cel hipnotizat însă este lipsit de toate acestea, gura se deschide, bărbia cade, privirea e apatică… nu poți de fapt să descrii toate acestea, dar o știi.

Părea că vrea să întrebe ceva, așa că am făcut o pauză. Ea a dat din cap și m-a rugat să continui.

— Am citit rapoartele dumitale, a spus. Și grupul de hipnoză nu e alcătuit doar din victime, adică din cei care au fost supuși unor abuzuri, ci și din făptași, persoane care i-au silit pe alții să facă lucruri îngrozitoare.

— Funcționează la fel în subconștient și…

— Vrei să spui…

— Așteaptă, Maja… și în cazul grupului terapeutic este de fapt un avantaj.

— Interesant, a spus făcând o însemnare. Vreau să revin la asta, însă ceea ce aș vrea să știu este cum se vede făptașul pe sine însuși în timpul hipnozei – ai lansat ideea că cel care a fost maltratat îl vede adesea pe atacator sub o altă formă, a unui animal, de exemplu.

— N-am apucat să cercetez cum se vede făptașul și nu vreau să fac speculații.

Ea și-a lăsat capul într-o parte:

— Dar bănuiești ceva?

— Am un pacient care…

Am tăcut, începând să mă gândesc la Jussi Persson, omul din nord care își purta singurătatea ca o povară îngrozitoare, cauzată de propria sa vină.

— Ce voiai să spui?

— În timpul hipnozei, acest pacient se întoarce într-un foișor de vânătoare, ca și cum pușca l-ar conduce, trage în căprioare și le lasă doar să zacă. Când e în stare de trezie, spune că nu era vorba de căprioare, dar povestește că obișnuia să stea în foișor și să aștepte o ursoaică.

— Așa spune când e treaz? a zâmbit ea.

— Are o casă în Västerbotten.

— Aha, credeam că locuiește aici, a râs ea.

— Cu siguranță, ursul este adevărat, am spus. E plin de urși acolo. Jussi a povestit că o ursoaică mare i-a ucis câinele, cu câțiva ani în urmă.

Am rămas tăcuți, privindu-ne.

— E târziu, am spus.

— Mai am multe întrebări.

Am deschis brațele.

— Trebuie să ne mai întâlnim.

Ea m-a privit. Dintr-odată, mi s-a încălzit trupul neobișnuit de tare, observând cum pielea ei albă se înroșește ușor. Între noi era ceva poznaș, un amestec de seriozitate și chef de râs.

— Pot să te invit la un pahar drept mulțumire? E un restaurant libanez destul de plăcut…

A tăcut brusc, când a început să sune telefonul. Am rugat-o să mă scuze și am răspuns.

— Erik?

Era Simone. Părea tulburată.

— Ce e? am întrebat-o.

— Eu… am venit prin spate, pe drumul de biciclete. Se pare că cineva a intrat la noi.

M-a străbătut un fior rece. M-am gândit la fârla pe care o găsisem în fața ușii de la intrare, vechiul instrument de pedeapsă, cu placa de lemn rotundă.

— Ce s-a întâmplat?

Am auzit-o pe Simone înghițind greu. În fundal se auzeau câțiva copii jucându-se, poate se aflau pe terenul de fotbal. Un fluier a răsunat și s-au auzit strigăte.

— Ce-a fost asta?

— Nimic, niște copii de la școală, a zis ea și i-am simțit tensiunea din glas. Erik, a continuat grăbită, ușa de la balconul spre camera lui Benjamin a fost forțată, fereastra e spartă.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Maja Swartling ridicându-se și mimând întrebarea dacă să plece.

Am dat scurt din cap și am înălțat din umeri în semn de părere de rău.

A lovit scaunul, care a scârțâit pe podea.

— Ești singur? a întrebat Simone.

— Da, am spus, fără să știu de ce mințeam.

Maja mi-a făcut semn cu mâna și a închis tăcută ușa în urma ei. Încă îi mai puteam simți parfumul, ca o adiere proaspătă.

— Foarte bine că nu ai intrat, am continuat. Ai sunat la poliție?

— Erik, ai o voce ciudată, s-a întâmplat ceva?

— În afară de faptul că e poate un hoț în casa noastră chiar acum? Ai sunat la poliție?

— Da, l-am sunat pe tata.

— Bine.

— A spus că se urcă în mașină imediat.

— Trebuie să pleci de acolo, Simone.

— Stau pe drumul pentru biciclete.

— Vezi casa?

— Da.

— Dacă poți vedea casa, atunci și cel care poate se mai află în casă te vede pe tine.

— Încetează, a spus.

— Du-te la stadion, te rog – vin imediat acasă.

•

M-am oprit în spatele Opelului murdar al lui Kennet, am tras frâna de mână și am scos cheia din contact, apoi am ieșit din mașină. Kennet mi-a venit în întâmpinare alergând. Chipul îi era încruntat.

— Unde naiba e Sixan? a strigat el.

— I-am spus să aștepte la stadion.

— Bine, pentru că eram îngrijorat, să nu…

— Altfel ar fi intrat, o cunosc eu, te moștenește.

A râs și m-a îmbrățișat strâns.

— Mă bucur să te văd, băiete.

Am înconjurat șirul de case, ca să ajungem în spate. Simone stătea la mică distanță de locul nostru. Probabil supraveghease tot timpul ușa spartă dinspre balcon care dădea direct spre micul loc umbros pe care îl aveam în fața casei. A privit în sus, a lăsat bicicleta și s-a apropiat, îmbrățișându-mă strâns și, privind peste umărul meu, a zis:

— Salut, papa.

— Eu intru, a spus el grav.

— Te urmez, am spus și eu.

— Femeile și copiii așteaptă afară, a suspinat Simone.

Am pășit toți trei peste gardul viu de ölandstok[45], am mers pe iarbă și pe lângă masa albă de plastic și cele patru scaune.

Cioburi de sticlă acopereau scara și marginea de tablă a balconului. Pe mocheta din camera lui Benjamin se afla printre cioburi un bolovan mare. Am continuat să înaintăm în apartament și m-am gândit că nu trebuie să uit să-i povestesc lui Kennet despre färla, instrumentul de pedeapsă pe care îl găsisem deunăzi în fața ușii.

Simone ne-a urmat și a aprins lampa Karlsson om taket{46} din tavan. Lampa de citit din camera cu televizorul era aprinsă. În bucătărie un scaun era răsturnat pe podea. Am trecut din cameră în cameră, dar nimic nu părea să lipsească, nimic nu fusese furat. Cineva fusese la toaleta de la parter, sulul desfăcut de hârtie igienică acoperea toată podeaua. Kennet m-a privit cu o expresie ciudată.

— Ai afaceri nerezolvate cu cineva? m-a întrebat el.

Am dat din cap în semn de negare.

— Nu, după câte știu, am spus. Desigur că întâlnesc o grămadă de persoane labile… exact ca și tine.

El a aprobat.

— Nu au luat nimic, am spus.

— Papa, așa ceva e obișnuit? a întrebat Simone.

Kennet a scuturat din cap:

— Nu e obișnuit, nu, dacă spargi o fereastră. Cineva a vrut să știți că a fost aici.

Simone se oprise în cadrul ușii de la camera lui Benjamin:

— Arată ca și cum cineva ar fi stat culcat pe patul lui, a zis ea cu voce scăzută. Cum se numește povestea aceea, *Guldlock*{47}, nu-i așa?

Ne-am dus repede în dormitor și am văzut că cineva se așezase și în patul nostru. Cuvertura era dată la o parte și cearșafurile mototolite.

— E al naibii de ciudat, a spus Kennet.

S-a lăsat tăcerea pentru un moment.

— Instrumentul de pedeapsă, a exclamat Simone.

— Tocmai, și eu m-am gândit la asta, dar am uitat să-ți spun, am zis ducându-mă în hol și căutând färla pe raftul pentru pălării.

— Asta ce naiba mai e? a întrebat Kennet.

— Am găsit-o în fața ușii noastre ieri, a spus Simone.

— Pot să văd? a zis Kennet.

— E o färla, cred, am zis. Cu care erau bătuți copiii pe vremuri.

— Grozav pentru disciplină, a zâmbit Kennet pipăind-o.

— Nu-mi place absolut deloc, de fapt îmi dă o stare neplăcută, a spus Simone.

— Ați primit amenințări sau altceva ce ar putea fi considerat drept amenințare?

— Nu, a răspuns ea.

— Poate ar trebui să privim în felul acesta, am zis eu. Că cineva crede că ar trebui să fim pedepsiți. Am considerat-o doar o glumă proastă, pentru că îl răsfățăm atât de mult pe Benjamin. Vreau să spun, dacă cineva nu știe de boala lui Benjamin, putem părea destul de nevrotici.

Simone s-a dus drept la telefon și a sunat la grădiniță, să verifice dacă totul era în ordine cu Benjamin.

•

Seara, l-am culcat pe Benjamin devreme, eu am stat ca de obicei întins lângă el și i-am povestit întreaga acțiune a unui film african pentru copii care se numea Kirikou. Benjamin văzuse filmul de o mulțime de ori și voia aproape întotdeauna să-i povestesc acțiunea, ca să poată adormi. Dacă uitam vreun detaliu, el mi-l amintea și, dacă încă mai era treaz la sfârșitul poveștii, atunci Simone trebuia să-i cânte cântece de leagăn.

După ce a adormit, ne-am făcut un ceai și ne-am uitat la un film la video. Stăteam pe canapea și vorbeam despre spargere, că nimic nu fusese furat, că cineva smulsese doar o grămadă de hârtie de toaletă și se culcase în paturile noastre.

— Poate niște tineri care aveau nevoie de un loc să se reguleze, a spus Simone.

— Nu, în cazul ăsta ar fi făcut mai multă dezordine.

— Nu e un pic ciudat că vecinii n-au observat nimic? Lui Adolfsson nu prea îi scapă ceva.

— Poate că el a făcut asta, am sugerat eu.

— S-a regulat în patul nostru?

Am râs, am tras-o lângă mine și am simțit ce bine mirosea,

un parfum destul de greu, dar fără niciun iz dulceag. Ea s-a lipit de mine, i-am simțit trupul subțire, de băiețandru lângă trupul meu. Am lăsat mâinile să-mi alunece sub bluza ei desfăcută, peste pielea mătăsoasă. Sânii erau fierbinți și tari. A suspinat când am sărutat-o pe gât; un val de respirație fierbinte mi-a pătruns în ureche.

Ne-am dezbrăcat la lumina televizorului, ajutându-ne unul pe altul cu mișcări iuți, febrile, ne-am încurcat în haine, am râs și ne-am sărutat din nou. M-a tras spre dormitor și m-a împins pe pat, cu o expresie prefăcut poruncitoare.

— E vremea pentru färla acum? am întrebat-o.

A dat din cap și s-a apropiat de mine, și-a aplecat gâtul lăsându-și părul să se răspândească peste picioarele mele, a zâmbit, ținând ochii plecați în vreme ce se trăgea mai sus. Buclele îi cădeau pe umerii slabi, plini de pistrui. Mușchii brațelor erau încordați când s-a suit călare pe șoldurile mele. Obrajii i s-au înroșit ca focul, când am intrat în ea.

Câteva secunde, amintirea unor fotografii mi-a stăruit în gând. Făcusem fotografiile pe o plajă din arhipelagul grecesc. Era cu câțiva ani înainte ca Benjamin să se nască. Merseserăm cu autobuzul de-a lungul coastei și ne dăduserăm jos acolo unde ni se păruse că este cel mai frumos. Când am înțeles că malul era cu totul pustiu, am renunțat la costumele de baie. Am mâncat pepene roșu cald în lumina soarelui și pe urmă ne-am lungit goi în apa clară, puțin adâncă, ne-am mângâiat și ne-am sărutat.

În ziua aceea, am făcut dragoste pe țărm poate de patru ori, tot mai leneși și fierbinți. Părul Simonei era încâlcit de la apa sărată, privirea ei grea de prea mult soare și zâmbetul interiorizat. Sânii mici, încordați, pistruii, sfârcurile roz-deschis. Pântecele plat, buricul, părul de pe sex, brun-roșcat.

Acum Simone se apleca peste mine, încercând să ajungă la orgasm. Se mișca tot mai violent, mă săruta pe piept, pe gât. Respira tot mai iute, ținea ochii închiși, mă prinsese tare de umeri și-mi șoptea să continui:

— Continuă, te rog, nu te opri…

Se mișca tot mai repede, mai grea, cu spinarea și fesele ude

de sudoare. A scos un suspin, corpul i-a zvâcnit, iar și iar: apoi, se opri cu pulpele tremurând, mai continuă un moment, scoase un scâncet, trase adânc aer în piept, își umezi buzele și se sprijini cu mâna pe pieptul meu. Mai suspină o dată și mă privi în ochi, în vreme ce începeam iar să împing în ea. Nu m-am mai împotrivit mult, mi-am lăsat sămânța să țâșnească, în spasme grele, dulci.

•

Am lăsat bicicleta în parcare lângă secția de neurologie și apoi am rămas un moment ascultând forfota păsărilor prin copaci, privind curba luminoasă a culorilor primăvăratice prin grămezile de frunze ale pâlcurilor de pomi. Mi-am amintit cum mă trezisem adineauri lângă Simone și privisem în ochii ei verzi.

Camera mea părea exact cum o lăsasem cu o zi în urmă. Scaunul pe care șezuse Maja Swartling intervievându-mă era încă tras la o parte și lampa de pe biroul meu era aprinsă. Era doar opt și jumătate, aveam destul timp să trec prin însemnările de la ședința ratată de hipnoză din ziua precedentă, cu Charlotte. De ce fusese așa, era ușor de înțeles: forțasem desfășurarea și nu ținusem seama decât de scop. Era o greșeală clasică și ar fi trebuit să știu mai bine. Aveam prea multă experiență ca să fac acest gen de greșeală. Nu poți obliga un pacient să vadă ceva ce el nu vrea absolut deloc să vadă. Charlotte intrase în odaia secretă, dar nu voise să ridice privirea. Ar fi trebuit să fie de ajuns deocamdată, deja era destul de curajos din partea ei.

Mi-am pus halatul de spital, mi-am dezinfectat mâinile și am meditat asupra grupului de pacienți. Nu eram cu adevărat mulțumit de rolul lui Pierre în grup, era un pic prea neclar. Alerga deseori după Sibel sau Lydia, era locvace și glumeț, dar prea pasiv în stările de hipnoză. Era frizer, homosexual declarat și voia să devină actor. În exterior, trăia o viață care funcționa perfect – în afara unui detaliu care revenea mereu. În fiecare an, de Paște, pleca într-o excursie charter împreună cu mama sa. Acolo, se închideau în camera de hotel, beau până se îmbătau și se culcau unul cu altul. Ceea ce nu știa

mama lui era că după fiecare excursie Pierre cădea într-o depresie adâncă, cu repetate încercări de sinucidere.

Nu voiam să-mi forțez pacienții, voiam să fie propria lor alegere să povestească ceva.

Cineva a bătut la ușă. Înainte de-a apuca să răspund, ușa s-a deschis și Eva Blau a intrat. M-a privit cu o mină ciudată, ca și cum ar fi încercat să zâmbească, dar fără să-și miște niciun mușchi al feței.

— Nu, mulțumesc, spuse ea brusc. Nu-i nevoie să mă inviți la masă, am mâncat deja, Charlotte e o persoană fină, îmi face de mâncare, porții pentru toată săptămâna pe care le îngheț în congelator.

— Drăguț din partea ei, am spus.

— Îmi cumpără tăcerea, explică Eva criptic și se așază în spatele scaunului pe care șezuse Maja cu o zi înainte.

— Eva, vrei să-mi spui de ce ai venit aici?

— Nu ca să-ți sug sula, ca să fim clari.

— Nu e nevoie să continui în grupul de hipnoză, am spus liniștit.

Își plecă privirea.

— Știam că mă urăști, murmură ea.

— Nu, Eva, eu spun doar că nu ești obligată să faci parte din grupul acesta. Anumiți oameni nu vor să fie hipnotizați, alții nu sunt receptivi, chiar dacă vor, alții…

— Mă urăști, zise ea.

— Spun doar că nu te pot avea în acest grup, dacă nu vrei să fii hipnotizată.

— Nu asta a fost ideea, spuse ea. Dar nu trebuie să-mi vâri sula în gură.

— Încetează, am spus.

— Iartă-mă, șopti ea, scoțând ceva din geantă. Uite, îți ofer un dar.

Am luat obiectul. Era o fotografie. Fotografia îl reprezenta pe Benjamin la botez.

— Drăgălaș, nu-i așa? spuse ea mândră.

Am simțit cum inima începe să-mi bată repede și violent.

— De unde o ai? am întrebat.

— E micul meu secret.

— Răspunde-mi, Eva, cum ai făcut rost…

Mă întrerupse pe un ton provocator:

— Ai grijă de tine și puțin să-ți pese de ceilalți, așa vei străbate vesel drumul vieții.

Am privit din nou fotografia. Provenea din albumul lui Benjamin. O știam foarte bine. Pe spate se mai afla urma lipiciului cu care o prinsesem. M-am forțat să vorbesc liniștit, cu toate că pulsul îmi bubuia în tâmple.

— Vreau să-mi povestești cum ai făcut rost de ea.

S-a așezat pe canapea, și-a deschis cu grijă nasturii bluzei și mi-a arătat sânii.

— Bagă-ți sula între ei, a spus, atunci vei fi mulțumit.

— Ai fost acasă la mine, am zis.

— Ai fost acasă la mine, mi-a răspuns pe un ton iritat. Tu m-ai obligat să-ți deschid ușa…

— Eva, eu am încercat să te hipnotizez, nu e același lucru cu a intra prin efracție.

— N-am intrat prin efracție, veni imediat replica ei.

— Ne-ai spart fereastra…

— Piatra a spart fereastra.

Dintr-odată m-am simțit epuizat și mi-am dat seama că sunt pe cale să-mi pierd stăpânirea de sine și că voi reacționa cu furie față de un om bolnav și rătăcit.

— De ce-ai luat fotografia asta de la mine?

— Tu ești cel care iei! Tu iei și iei, și iei! Ce dracu’ ai spune dacă eu aș lua lucruri de la tine? Cum crezi că te-ai simți?

Și-a ascuns fața în palme și a spus că mă ura, a repetat-o iar și iar, poate de o sută de ori, înainte să se liniștească.

— Trebuie să înțelegi că m-am înfuriat pe tine, a zis apoi pe un ton calm. Spui că eu iau lucruri, dar ți-am oferit o fotografie așa de frumoasă.

— Da.

— Tu ai primit ceva de la mine, a continuat. Acum vreau și eu ceva de la tine.

— Ce vrei? am întrebat-o liniștit.

— Nu încerca, a zis.

— Spune ce…

— Vreau să mă hipnotizezi, a răspuns ea.

— De ce ai pus o färla în fața ușii mele? am întrebat.

M-a privit doar cu ochii goi.

— Ce e o färla?

— Cu ea sunt pedepsiți copiii, am spus strângând din dinți.

— N-am pus nimic în fața ușii tale.

— Ai pus un vechi…

— Nu minți! a strigat.

S-a ridicat și s-a dus la ușă.

— Eva, voi vorbi cu poliția dacă nu înțelegi unde sunt limitele, dacă nu înțelegi că trebuie să mă lași în pace pe mine și familia mea.

— Familia mea, deci, a spus ea.

— Acum mă asculți tu pe mine!

— Porc fascist, a țipat, părăsind camera.

•

Pacienții stăteau în semicerc în fața mea. De data asta fusese ușor să-i hipnotizez. Ne cufundaserăm lin în apa gâlgâitoare. Am continuat să mă ocup de Charlotte. Chipul ei dureros era relaxat, cearcănele de sub ochi adânci, vârful bărbiei un pic încrețit.

— Iartă-mă, șoptea Charlotte.

— Cu cine vorbești? am întrebat-o.

Chipul i se schimonosi o clipă.

— Iartă-mă, repetă ea.

Am așteptat. Era evident că acum era adânc hipnotizată. Respira greu, dar fără să facă zgomot.

— Știi că ești în siguranță cu noi, Charlotte, am spus. Nimic nu te poate răni, te simți bine și ești relaxată într-un mod plăcut.

A aprobat cu tristețe și am știut că mă aude, că-mi urmează cuvintele fără să mai deosebească între realitatea hipnozei și adevărata realitate. În starea ei de hipnoză profundă, era ca și cum privea la un film în care ea însăși participa. Era în același timp public și actor, dar nu despărțită în două, ci întregită într-o singură persoană.

— Nu fi furios, șoptea ea. Iartă-mă, te rog, iartă-mă. Am să te consolez, promit, am să te consolez.

Am auzit grupul respirând greu în jurul meu și am înțeles că ne aflam în castelul ruinat, ajunsesem în odaia periculoasă a Charlottei și eu voiam ca ea să stea acolo, voiam să aibă forța de a ridica privirea din podea și de a privi, o primă imagine a acelui lucru de care îi era teamă. Voiam s-o ajut, dar de data aceasta nu aveam de gând să forțez desfășurarea lucrurilor, să repet greșeala de săptămâna trecută.

— E frig în sala de gimnastică a bunicului, spuse brusc Charlotte.

— Vezi ceva?

— Scândurile lungi ale dușumelei, o găleată, un fir electric, spuse ea aproape fără glas.

— Fă un pas înapoi, am spus.

Ea scutură din cap.

— Charlotte, acum faci un pas înapoi și apuci clanța ușii.

Am văzut pleoapele tremurându-i, câteva lacrimi țâșniră printre gene. Își ținea mâinile goale desfăcute în poală, ca o femeie bătrână.

— Simți clanța și știi că poți părăsi încăperea de îndată ce vrei, am spus.

— Pot s-o fac?

— Apeși clanța și ieși afară.

— Sigur că e mai bine, dacă părăsesc…

Deveni tăcută, ridică bărbia, apoi răsuci capul încet, ca un copil, cu gura pe jumătate deschisă.

— Mai rămân un pic, spuse ea cu glas scăzut.

— Ești singură acolo?

Scutură din cap.

— Îl aud, murmură ea, dar nu pot să-l văd.

Își încruntă fruntea, ca și cum ar fi încercat să distingă ceva ce se afla în penumbră.

— E un animal acolo, spuse brusc.

— Ce fel de animal? am întrebat.

— Papa are un câine mare…

— Tatăl tău e acolo?

— Da, e aici, stă în colț, lângă spaliere, e trist, îi văd ochii. I-am făcut rău lui papa. Papa e trist.

— Și câinele?

— Câinele se mișcă la picioarele lui, amușină. Se apropie, merge înapoi. Acum stă nemișcat lângă el și gâfâie. Papa spune că acest câine o să aibă grijă de mine… Eu nu vreau, nu trebuie să facă asta, nu e…

Charlotte respira întretăiat. Risca să iasă din hipnoză, dacă mergea așa de repede înainte.

O umbră teribilă s-a lăsat peste chipul ei și m-am gândit că era mai bine să iasă din transă, din marea neagră. Găsisem câinele – stătuse și îl privise. Era un mare pas înainte. Cu vremea, aveam să aflăm cine era de fapt câinele.

În timp ce străbăteam întinderile de apă, am văzut că Marek își desfăcea buzele, arătându-i dinții lui Charlotte. Lydia întinse o mână printr-un nor verde-închis de alge și iarbă de mare, încercă să ajungă la obrazul lui Pierre, să-l mângâie, Sibel și Jussi țineau ochii închiși, în vreme ce urcau și am întâlnit-o pe Eva Blau care atârna chiar lângă oglinda apei.

Eram aproape în stare de trezie. Granița unde realitatea se dizolva sub influența hipnozei era totdeauna greu de distins și același lucru era valabil pentru situația inversă – porțiunea de drum înapoi, spre teritoriul conștientului.

— Luăm o pauză, am spus, apoi m-am întors spre Charlotte. Te simți bine?

— Mulțumesc, a zis, lăsând privirea în jos.

Marek s-a ridicat, a rugat-o pe Sibel să-i dea o țigară, apoi a ieșit împreună cu ea. Pierre rămăsese lângă Jussi. Privea în podea și se freca grăbit la ochi, ca și cum ar fi plâns. Lydia s-a ridicat încet, și-a întins lent brațele deasupra capului și a căscat. M-am gândit că ar trebui să-i spun câteva cuvinte lui Charlotte, că eram mulțumit că alesese să rămână câteva momente în castelul ei ruinat, dar n-am mai văzut-o în încăpere.

Mi-am luat caietul ca să fac câteva însemnări grăbite, dar am fost întrerupt, când Lydia a venit spre mine. Bijuteriile ei

scoteau un clinchet ușor și i-am simțit parfumul de mosc atunci când s-a așezat în fața mea, întrebându-mă:

— E rândul meu curând?

— Data viitoare, am răspuns fără să-mi ridic privirea din caiet.

— De ce nu astăzi?

Am lăsat pixul jos și i-am întâlnit privirea:

— Pentru că m-am gândit să continui cu Charlotte și pe urmă cu Eva.

— Dar am auzit-o pe Charlotte spunând că se duce acasă.

I-am zâmbit Lydiei.

— Așteptăm și vedem, am zis.

— Dar dacă nu se întoarce? s-a încăpățânat Lydia.

— OK, Lydia, sigur.

A stat cercetându-mă un moment, în vreme ce eu îmi luasem pixul, începând să scriu din nou.

— Mă îndoiesc că Eva coboară într-o hipnoză prea adâncă, a continuat ea.

Am ridicat din nou privirea.

— Pentru că nu vrea să-și întâlnească de fapt corpul eteric, a continuat ea.

— Corp eteric?

A zâmbit jenată.

— Știu că tu folosești alte cuvinte, a zis. Dar înțelegi ce vreau să spun.

— Lydia, eu încerc să-mi ajut toți pacienții, am spus sec.

A lăsat capul într-o parte.

— Dar n-o să reușești, nu-i așa?

— De ce crezi asta? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Statistic vorbind, cineva dintre noi își va lua viața, doi vor fi băgați la spitalul de nebuni și…

— Nu poți raționa în felul acesta, am încercat să-i explic.

— Ba pot, m-a întrerupt ea. Pentru că eu vreau să fac parte din cei care vor reuși.

A mai făcut încă un pas spre mine și în ochi i-a apărut o cruzime neașteptată, când a spus pe un ton mai scăzut:

— Cred că Charlotte va fi aceea care-și va lua viața.

Înainte să apuc să-i răspund, a suspinat doar, zicând:

— Cel puțin, nu are copii.

Am văzut-o pe Lydia ducându-se să se așeze pe un scaun. Când mi-am aruncat ochii pe ceas, am văzut că trecuseră mai mult de cincisprezece minute. Pierre, Lydia, Jussi și Eva se întorseseră la locurile lor. L-am chemat și pe Marek, care se plimba pe culoar, vorbindu-și singur. Sibel stătea și fuma în ușă și a chicotit obosită când am rugat-o să intre.

Lydia mi-a întâlnit privirea când, în cele din urmă, am fost silit să constat că Charlotte nu se întorsese.

— Deci, am spus eu, împreunându-mi mâinile. Să continuăm.

Am privit chipurile din fața mea. Erau gata. Ședințele erau de fapt întotdeauna mai bune după pauză, era ca și cum toți tânjeau să se reîntoarcă în adânc, ca și cum lumina și sunetele de acolo, de jos, ne invitau șoptind să revenim.

Efectul inducției a fost imediat – Lydia s-a cufundat în hipnoză adâncă după doar zece minute.

Cădeam și simțeam apa călduță trecându-mi peste mână. Blocul uriaș cenușiu era acoperit de corali. Tentaculele trupurilor de polipi se mișcau fâlfâind în curenți. Vedeam fiecare detaliu, fiecare culoare vibrând luminiscentă.

— Lydia, am spus. Unde te afli?

Și-a lins buzele uscate, și-a dat capul pe spate, ochii îi erau aproape închiși, dar avea o umbră de iritare pe buze și o cută pe frunte.

— Iau cuțitul.

Vocea îi era uscată și stridentă.

— Ce fel de cuțit? am întrebat.

— Cuțitul zimțat de lângă chiuvetă, a spus pe un ton ușor întrebător și pe urmă a rămas tăcută un moment, cu gura întredeschisă.

— Un cuțit de pâine?

— Da, a zâmbit ea.

— Continuă.

— Tai pachetul de înghețată în două. O jumătate și cu o

linguriță le iau cu mine pe sofa, în fața televizorului. Oprah Winfrey se întoarce spre doctorul Phil. El se află în public și ridică arătătorul. Și-a legat un fir roșu în jurul degetului și tocmai se pregătește să spună de ce, când Kasper începe să țipe. Știu că nu vrea ceva, încearcă doar să mă enerveze. Țipă pentru că știe că mă voi întrista, pentru că eu nu permit un comportament urât în casa mea.

— Ce strigă?

— Știe că vreau să aud ce spune doctorul Phil, știe că Oprah mă face să fiu veselă… De aceea țipă.

— Dar ce strigă chiar acum?

— Sunt două uși închise între noi, a spus ea. Dar aud că-mi strigă cuvinte urâte. Țipă pizdă, pizdă, pizdă…

Lydia avea obrajii roșii și fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Tu ce faci? am întrebat eu.

Și-a lins buzele din nou, răsuflarea îi era grea.

— Dau sonorul mai tare, a spus ea pe un ton reținut. Bubuie, aplauzele răsună, dar e ceva greșit, nu mai e plăcut. Cred că nu mai e amuzant. Mi-a distrus plăcerea momentului. E cum e, dar trebuie să-i explic acest lucru.

Zâmbește slab, cu buzele strânse, fața îi este aproape albă și apa licărește în valuri metalice peste fruntea ei.

— O faci? am întrebat-o.

— Ce?

— Ce faci tu, Lydia?

— Eu… Merg prin fața bucătăriei și jos, în camera de joacă. Se aude un piuit și un zumzet ciudat din camera lui Kasper… Nu știu ce-a mai găsit, vreau doar să merg din nou sus, să mă uit la televizor, dar continui până la ușă, o deschid și intru…

A tăcut. Apa ieșea dintre buzele ei pe jumătate desfăcute.

— Intri, am repetat eu. Unde intri, Lydia?

Buzele i se mișcau încet. Bule de aer scânteiau o clipă, apoi dispăreau în sus.

— Ce vezi? am întrebat cu multă grijă.

— Kasper se preface că doarme când intru, a spus rar. A rupt fotografia bunicii, a promis să fie atent dacă i-o dau, e

singura pe care o am. Acum a distrus-o și zace doar acolo și se preface că doarme. Mă gândesc să vorbesc serios cu Kasper duminică, atunci obișnuim să analizăm felul cum ne-am purtat unul față de altul, mă întreb ce sfat mi-ar fi dat doctorul Phil. Observ că încă mai am lingura în mână, când privesc în ea nu mă văd pe mine însămi, ci un ursuleț reflectat în metal, trebuie că e agățat de tavan…

Lydia și-a strâmbat brusc gura, dureros. A încercat să râdă, dar ieșeau doar sunete bizare. A încercat din nou, dar nu suna a râs.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Privesc, a spus, întorcând privirea spre înăuntrul ei.

Brusc, Lydia a alunecat de pe scaun, lovindu-se cu ceafa de el. Am alergat spre ea. Stătea pe podea, mai era încă sub hipnoză, dar nu adâncă. M-a privit uimită, cu ochi speriați și eu am început să-i vorbesc liniștitor.

•

Nu știu de ce am simțit că trebuie să o sun pe Charlotte, ceva mă neliniștea. Poate era legat de faptul că în timpul hipnozei o convinsesem să rămână în castelul ei ruinat mai mult decât îndrăznea ea, că o provocasem și o convinsesem să-și ridice privirea și pentru prima oară să se uite la câinele mare care se învârtea pe lângă picioarele tatălui ei. Comportarea sa, faptul că părăsise ședința fără să explice sau să mulțumească, așa cum obișnuia, mă făcea să fiu îngrijorat.

Am regretat că o sun chiar din momentul în care formam numărul mobilului ei, dar am așteptat totuși până ce a intrat căsuța vocală, înainte să închid.

După un prânz târziu la restaurantul din grădina Stallmästare, am mers pe bicicletă înapoi, la spitalul Karolinska. Vântul era rece, dar lumina primăvăratică se revărsa pe străzi și pe fațadele caselor.

Am alungat neliniștea pe care o simțeam pentru Charlotte, gândindu-mă că avusese o experiență așa de zguduitoare, încât voia să facă pace cu chipul și sentimentele ei o vreme. Frunzișul bogat din cimitirul Norra unduia în vânt și în lumină.

În ziua aceea Kennet urma să-l ia pe Benjamin, promisese să-l lase să meargă în mașina poliției de la grădiniță până acasă. Benjamin urma să doarmă la el, pentru că eu aveam să lucrez până târziu și Simone mergea la operă cu câteva prietene.

Promisesem s-o las pe tânăra medicinistă Maja Swartling să facă cel de-al doilea interviu cu mine. Mi-am dat seama că așteptam cu nerăbdare să vorbesc cu ea, mă simțeam satisfăcut, pentru că teoriile mele fuseseră confirmate de Maja.

Am părăsit recepția și am mers pe culoar, spre biroul meu. Holul de la intrare era gol, cu excepția câtorva femei în vârstă care așteptau să fie duse acasă. Era o vreme frumoasă: un joc de lumini, cu praf spulberat de vânt și soare orbitor. M-am gândit că ar trebui să alerg o tură diseară, de îndată ce îmi voi fi terminat treaba.

Când am ajuns la biroul meu, Maja Swartling stătea deja lângă ușă, așteptându-mă.

Buzele ei pline și vopsite în roșu s-au desfăcut într-un zâmbet larg și pieptenele din părul negru a sclipit când s-a înclinat, întrebându-mă cu obișnuitul ei aer șăgalnic:

— Sper că domnul doctor nu regretă cel de-al doilea interviu.

— Sigur că nu, am spus simțind o furnicătură în trup în vreme ce stăteam lângă ea, deschizând ușa.

Ochii ni s-au întâlnit și am văzut în privirea ei o seriozitate neașteptată, când a trecut pe lângă mine intrând în încăpere.

Dintr-odată, devenisem conștient de propriul meu trup, de picioarele mele, de gura mea. Ea a roșit când a scos mapa cu hârtii, creionul și blocnotesul.

— Ce s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima oară? a întrebat.

I-am oferit o ceașcă de cafea din chicinetă și pe urmă am început să-i povestesc despre ședința reușită din ziua aceea.

— Cred că l-am găsit pe agresorul Charlottei, am spus. Cel care i-a făcut un rău atât de mare, încât ea încearcă necontenit să-și ia viața.

— Cine e?

— Un câine, am spus cu seriozitate.

Maja n-a râs, era documentată și știa că una dintre tezele mele, cea mai îndrăzneață și mai frapantă, era construită pe vechea structură a fabulei: să le dai oamenilor chip de animale este unul dintre cele mai vechi feluri de-a povesti ceva ce altfel ar fi interzis, ceva prea înspăimântător sau prea rușinos.

Pentru pacienții mei era un mod de a înțelege inexplicabilul situației în care cel ce ar trebui să iubească și să protejeze o ființă umană îi face în loc de asta rău, în cel mai oribil fel cu putință.

Îmi era foarte ușor, aproape prea ușor să vorbesc cu Maja Swartling. Era documentată, dar nu expertă, punea întrebări inteligente și era un foarte bun ascultător.

— Și Marek Semiovic? Cum merg lucrurile cu el? A întrebat, rozând capătul creionului.

— Îi cunoști doar trecutul, a venit aici ca refugiat în timpul războiului din Bosnia și, de fapt, a primit ajutor doar pentru rănile corpului.

— Da.

— E interesant pentru cercetarea mea, chiar dacă încă nu înțeleg ce se întâmplă, căci în stare de hipnoză profundă ajunge mereu în aceeași încăpere, în aceeași amintire, e obligat să tortureze oameni, oameni pe care i-a întâlnit, băieți cu care s-a jucat, dar pe urmă se întâmplă ceva.

— În hipnoză?

— Da, refuză să meargă mai departe.

Maja a notat ceva, a răsfoit caietul și apoi a ridicat privirea.

Am decis să nu vorbesc despre Lydia, despre faptul că alunecase de pe scaun în timpul hipnozei, ci, în loc de asta, i-am explicat ideile mele despre faptul că libera voință în timpul hipnozei era îngrădită doar de aceea că omul nu se poate minți singur.

Timpul trecea și se făcuse seară. Coridorul se întindea tăcut și pustiu în fața camerei mele.

Maja și-a pus lucrurile în servietă, și-a înfășurat eșarfa în jurul gâtului și s-a ridicat.

— Timpul a fugit fără să ne dăm seama, s-a scuzat.

— Mulțumesc pentru astăzi, am spus, întinzându-i mâna.

A ezitat, apoi a întrebat:

— Pot să te invit la un pahar astă-seară?

M-am gândit. Simone și prietenele ei se duceau la Tosca, la Folkopera și avea să se întoarcă târziu. Benjamin dormea la bunicul său, iar eu plănuisem să lucrez toată seara.

— Am putea merge, am spus, cu senzația că săvârșesc o contravenție.

— Știu un local intim pe Roslagsgatan, a spus Maja. Se numește Peterson-Berger, e destul de simplu, dar foarte plăcut.

— Bine, am spus, mi-am luat geaca, am stins lumina și am închis ușa în urma noastră.

•

Am mers pe bicicletă prin parcul Haga, pe lângă Brunnsviken și apoi în jos, spre Norrtull. Traficul era foarte redus. Nu era mai mult de șapte jumătate seara. Primăvara tremura în glasul subțire al păsărilor din copaci.

Am lăsat bicicletele în fața parcului mic de lângă vechiul han Claes på Hörnet. Când am intrat împreună pe ușa restaurantului și am întâlnit privirile zâmbitoare ale patroanei, am avut îndoieli. Chiar trebuia să fiu aici? Ce voi răspunde dacă mă va suna Simone să mă întrebe ce fac? Un val de neplăcere m-a cuprins, apoi s-a stins. Maja era o colegă, voiam să ne continuăm discuția și, oricum, în seara asta Simone era în oraș cu prietenele ei, probabil stăteau și beau vin în restaurantul operei chiar în acest moment.

Maja părea nerăbdătoare. În principiu, nu puteam înțelege prea bine ce făcea aici, cu mine. Era strălucitor de frumoasă, tânără și extrovertită. Eu aveam cu siguranță cu cincisprezece ani mai mult și eram căsătorit.

— Îmi plac frigăruile lor de pui cu chimen, a spus și mi-a luat-o înainte, până la o masă din fundul încăperii.

Ne-am așezat și femeia a venit imediat cu o cană cu apă. Maja și-a sprijinit fața în palmă, a privit paharul și a spus liniștită:

— Dacă ne plictisim, putem să mergem la mine acasă.

— Maja, tu flirtezi cu mine?

Ea a râs și gropițele au devenit și mai adânci.

— Tata îmi spunea mereu că așa m-am născut. O cochetă fără leac, zicea el.

Mi-am dat seama că nu știam nimic despre ea, în timp ce Maja în mod evident se implicase profund în tot ce făcusem eu.

— Tatăl tău a fost și el medic?

Ea a dat din cap.

— Profesorul Jan E. Swartling.

— Neurochirurgul? am întrebat, impresionat.

— Sau cum poate fi numit cel care cotrobăie prin capul altui om, a spus ea cu amărăciune.

Era pentru prima oară că-i dispăruse surâsul de pe chip.

Am mâncat și mă simțeam tot mai stresat de situație, am băut prea repede și am mai comandat vin. Era ca și cum privirile personalului, convingerea lor că noi suntem o pereche mă făceau nervos, mă făceau să mă simt încurcat. Mă amețisem, nici măcar nu m-am mai uitat la nota de plată pe care am semnat-o, am mototolit doar hârtia și, aruncând-o, am ratat coșul de lângă garderobă. Afară, în stradă, în seara caldă de primăvară, sub cerul înalt, eram hotărât să mă duc acasă. Maja însă a arătat spre o poartă și m-a întrebat dacă nu vreau să urc, numai să văd cum locuiește și să beau o ceașcă cu ceai.

— Maja, am spus, ești fără leac, tatăl tău avea dreptate.

Ea a chicotit, vârându-și brațul sub al meu.

În lift am stat foarte aproape. Nu puteam să nu-i privesc gura zâmbitoare, cărnoasă, dinții albi ca perlele, fruntea înaltă și părul negru, lucios.

Ea a observat și m-a mângâiat atent pe obraz, eu m-am aplecat și eram gata s-o sărut, când liftul s-a oprit cu o smucitură.

— Vino, a șoptit deschizând ușa.

Apartamentul ei era foarte mic, dar foarte plăcut. Pereții erau vopsiți într-un albastru-deschis blând, mediteraneean și la singura fereastră atârnau draperii albe de in. Colțul pentru

gătit era curat, cu o podea de gresie albă și un aragaz mic, modern. Maja a mers acolo și am auzit-o deschizând o sticlă de vin.

— Credeam că vom bea ceai, am spus, când a sosit cu sticla și cele două pahare.

— E mai bine pentru inimă, a spus.

— Așa, am răspuns, luând un pahar și vărsând un pic de vin pe mână.

Mi-a șters mâna cu un ștergar de bucătărie și s-a așezat pe patul îngust, lăsându-se pe spate.

— Plăcut apartament, am spus eu.

— E ciudat să te am aici, a zâmbit ea. Te admir de atâta timp și…

S-a ridicat brusc în picioare.

— Trebuie să-ți fac o poză, a strigat pufnind în râs. Distinsul doctor acasă la mine!

Și-a căutat aparatul de fotografiat și a devenit concentrată.

— Fii serios, a spus, privindu-mă prin obiectiv.

M-a fotografiat pufnind în râs, mi-a ordonat să pozez, a glumit și a spus că eram fierbinte și dulce, m-a rugat să fac o mutră bosumflată.

— Foarte sexy! a râs ea ușor.

— O să fiu pe coperta de la *Vogue*?

— Dacă n-or să mă aleagă pe mine, a spus, întinzându-mi aparatul.

M-am ridicat, simțind că mă clatin și am privit-o prin obiectiv.

Se aruncase pe pat.

— Tu câștigi, am spus, făcându-i o poză.

— Fratele meu mă numea întotdeauna grăsună, a zis. Crezi că sunt prea grasă?

— Ești incredibil de frumoasă, am murmurat și am văzut-o ridicându-se și trăgându-și puloverul peste cap.

Avea un sutien verde de mătase, care-i susținea sânii plini.

— Fă-mi o poză acum, a șoptit desfăcându-și sutienul.

A roșit tare și a zâmbit. Eu am potrivit distanța, am privit ochii ei întunecați, sclipitori, gura zâmbitoare, sânii tineri,

îmbelșugați și sfârcurile palide.

Am fotografiat-o, în vreme ce poza și-mi făcea semn să vin mai aproape.

— O să te fotografiez de aproape, am murmurat și m-am așezat în genunchi, simțind cum în mine pulsa și bătea ritmic dorința.

Și-a ridicat unul din sânii grei cu mâna. Blițul a străfulgerat. Mi-a șoptit să vin mai aproape. Aveam o erecție violentă, mă durea și eram încordat. Am coborât aparatul, m-am aplecat și am luat unul din sânii ei în gură, ea mi l-a apăsat pe față, l-am lins și am supt sfârcul întărit.

— Doamne, a șoptit ea, Doamne, ce minunat!

Pielea ei era fierbinte, aburindă. Și-a desfăcut jeanșii, i-a tras în jos și i-a aruncat cu piciorul. Eu m-am ridicat, gândindu-mă că nu trebuie să mă culc cu ea, nu pot să fac asta, dar am luat aparatul și am fotografiat-o din nou. Avea doar o pereche de chiloți subțiri, verzi.

— Vino acum, a șoptit.

Am privit-o din nou prin obiectiv, ea îmi zâmbea larg și își desfăcea picioarele. Părul întunecat de pe pubis se zărea de o parte și de alta a chiloților.

— Trebuie, a spus.

— Nu pot, am răspuns eu.

— Ba eu cred că poți, a șoptit zâmbind.

— Maja, ești periculoasă, ești periculoasă, am spus, dând la o parte aparatul de fotografiat.

— Știu că sunt răutăcioasă.

— Dar eu sunt un bărbat însurat, înțelegi asta?

— Nu crezi că sunt frumoasă?

— Ești fantastic de frumoasă, Maja.

— Mai frumoasă decât nevasta ta?

— Încetează.

— Dar te excit? a șoptit ea, chicotind și redevenind apoi serioasă.

Am dat din cap, m-am îndepărtat și am privit-o cum zâmbea, foarte mulțumită.

— Pot să continui să fac interviurile mele?

— Absolut, am spus, urnindu-mă spre ușă.

Am văzut-o aruncându-mi un sărut la distanță, i-am răspuns la rândul meu, am părăsit apartamentul, am coborât în grabă scara și mi-am luat bicicleta.

•

Noaptea, am visat că priveam un basorelief care reprezenta trei nimfe. M-am trezit, fiindcă spusesem ceva cu glas tare, așa de tare că auzeam ecoul propriei mele voci în dormitorul tăcut, întunecat. Simone venise acasă în vreme ce eu deja dormeam, se mișca acum în somn, lângă mine. Eram lac de sudoare și alcoolul încă îmi alerga prin sânge. O mașină de făcut curățenie a trecut luminând și duduind pe lângă fereastră. În casă totul era tăcut. Am luat o tabletă și am încercat să nu mă mai gândesc, dar vedeam în fața mea tot ce se întâmplase în seara aceea. O fotografiasem pe Maja Swartling aproape goală. Făcusem fotografii cu pieptul ei, cu picioarele ei, chiloții de un verde primăvăratic. Dar nu ne culcaserăm unul cu altul, mi-am repetat în gând. Nu mă gândisem la asta, n-o voisem, depășisem limitele, dar n-o înșelasem pe Simone. Acum eram absolut treaz. Ce era cu mine? Cum, pentru numele lui Dumnezeu, cum mă lăsasem convins s-o fotografiez pe Maja goală? Era frumoasă, seducătoare. Fusesem măgulit de ea. Doar de atâta fusese nevoie? Înțelegeam uimit că găsisem un punct cu adevărat slab în mine însumi: eram înfumurat. Nimic în mine nu putea spune că eram îndrăgostit de ea. Era doar trufia mea, îmi plăcea să fiu lăudat și admirat.

M-am răsucit în pat și mi-am tras învelitoarea peste față, iar după un moment dormeam din nou, adânc.

•

Charlotte nu venise la întâlnirea săptămânală. Nu era bine, voiam să-i urmăresc rezultatele astăzi. Marek se afla într-o stare de relaxare hipnotică adâncă. Stătea ghemuit, cu cămașa întinsă peste brațele puternice, bine antrenate și peste mușchii spatelui supradezvoltați. Avea pielea capului rasă și plină de cicatrice. Mestecând lent din fălci, a ridicat capul privindu-mă cu ochii goi:

— Nu mă pot opri din râs, a spus cu voce tare. Pentru că șocurile electrice îl fac pe tipul din Mostar să țopăie ca un personaj de desene animate.

Părea bucuros și își legăna capul.

— Tipul zace pe podeaua de beton, e negru de sânge, respiră repede, repede. Și apoi se ghemuiește și începe să plângă. La dracu', țip la el să stea în picioare, că-l omor dacă nu se ridică, că-i bag în fund toată blestemata aia de baionetă.

Tăcu un moment. Apoi continuă pe același ton neutru:

— Se ridică, îi e greu să stea, îi tremură picioarele, sula i s-a făcut mică, dârdâie, se roagă să-l iert, spune că n-a făcut nicio greșeală. Mă duc la el, îi privesc dinții plini de sânge și-i aplic un șoc electric violent pe gât. Bate în podea, aleargă în jur cu ochii holbați, se dă cu capul de pereți de mai multe ori, picioarele îi zvâcnesc în toate părțile. Eu râd în hohote. Alunecă pe lângă bară, îi curge sânge din gură și apoi cade pe păturile din colț. Îi zâmbesc, mă aplec în față, îi dau un nou șoc, dar corpul doar zvâcnește, ca al unui porc mort. Strig spre ușă că s-a terminat cu farsa asta, dar ei intră cu fratele mai mic al tipului, l-am întâlnit, am lucrat împreună un an la Aluminij, fabrica aia care se află la…

Marek a tăcut, cu bărbia tremurând.

— Ce se întâmplă acum? am întrebat cu glas scăzut.

A rămas tăcut un moment, după care a început să vorbească din nou:

— Podeaua e acoperită de iarbă verde, acum nu mai pot să-l văd pe tipul din Mostar, e doar o movilă mică de iarbă acolo.

— Nu e ciudat? am întrebat eu.

— Nu știu, poate e, dar eu nu mai văd încăperea. Sunt afară, merg pe o pajiște vara, iarba e umedă și rece sub picioarele mele.

— Vrei să te reîntorci în casa cea mare?

— Nu.

Cu grijă, i-am scos pe toți din hipnoză, am avut grijă ca fiecare să se simtă bine înainte să începem discuția. Marek și-a șters lacrimile de pe obraji și s-a întins. Avea pete mari de transpirație la subsuoară.

— Am fost obligat, era treaba lor… M-au obligat să-mi torturez vechii camarazi, a spus.

— Știm, am zis.

Ne-a aruncat o privire sfioasă, cercetătoare.

— Râdeam, pentru că eram speriat, eu nu sunt așa, nu sunt periculos, a șoptit el.

— Nimeni nu te condamnă, Marek.

S-a întins din nou și mi-a întâlnit privirea, cu o expresie sigură de sine.

— Am făcut lucruri oribile, a spus el, scărpinându-se pe gât și răsucindu-se.

— Ai fost obligat.

Marek a făcut un gest cu mâinile.

— Dar, pe undeva, sunt așa de plictisit, a zis el, că aș vrea înapoi.

— Vrei asta?

— La dracu, a scâncit el. Vorbesc aiurea, nu știu, nu știu nimic.

— Cred că-ți amintești perfect totul, a intrat brusc în conversație Lydia, cu un surâs blând pe față. De ce nu vrei să povestești?

— Ține-ți gura! a strigat Marek, pornind spre ea cu mâna ridicată.

— Stai jos, am strigat.

— Marek, tu nu țipi la mine, a spus Lydia pe un ton liniștit.

El i-a întâlnit privirea și s-a oprit în loc.

— Iartă-mă, a spus cu un zâmbet nesigur, trecându-și mâna peste creștet de mai multe ori și ducându-se la locul lui.

În pauză, stăteam în picioare cu o ceașcă de cafea în mână, privind pe fereastră. Era o zi întunecată, ploaia atârna grea în aer. Vântul care bătea în rafale era rece și aducea un miros slab de frunze. Pacienții mei începeau să se așeze la locurile lor, în marea sală de terapie.

Eva Blau era îmbrăcată în întregime în albastru, își vopsise buzele subțiri cu ruj albastru și ochii cu creion albastru. Părea, ca de obicei, neliniștită, își punea puloverul pe umeri, îl scotea, iar îl punea, iar și iar.

Lydia vorbea cu Pierre, el o asculta în vreme ce ochii și gura îi zvâcneau, cuprinse de ticuri dureroase, repetate.

Marek se întorsese cu spatele spre mine. Musculatura trupului i se mișca, în vreme ce căuta ceva în rucsac.

M-am ridicat, făcându-i un semn lui Sibel, care imediat stinse țigara pe tocul pantofului, punând chiștocul înapoi în pachet.

— Hai să continuăm, am spus, gândindu-mă să fac o nouă încercare cu Eva Blau.

•

Chipul Evei Blau era încordat, cu un zâmbet provocator pe buzele vopsite în albastru.

Eram atent la docilitatea ei manipulatoare. Nu voia să se simtă forțată, dar nu aveam nicio idee cum să accentuez pentru ea caracterul spontan al hipnozei. Era așa de evident că avea nevoie de ajutor ca să se relaxeze și să înceapă să coboare în starea de hipnoză.

Când am spus grupului că trebuia să-și lase bărbia în piept, Eva a reacționat imediat cu un zâmbet larg. Am numărat invers, simțeam în spinare căderea, cum apa mă înconjura, dar mi-am păstrat tot timpul atenția trează. Eva trăgea cu coada ochiului la Pierre și încerca să respire în același ritm cu acesta.

— Coborâți lent, am spus. Mai adânc, în repaus, în relaxare, vă simțiți corpul greu într-un mod plăcut.

Am mers în spatele pacienților mei, le-am privit cefele palide și spinările încovoiate, m-am oprit lângă Eva și i-am pus o mână pe umeri. Fără să deschidă ochii, și-a întors cu grijă fața și a făcut o mutră, strâmbându-și gura.

— Acum vorbesc doar cu tine, Eva, am spus. Vreau să rămâi trează, dar să fii tot timpul relaxată. Vei asculta glasul meu când mă voi adresa grupului, dar nu vei fi hipnotizată, vei simți aceeași liniște, aceeași scufundare plăcută, dar vei rămâne trează tot timpul.

Am simțit cum umerii i se destindeau.

— Acum mă adresez din nou tuturor. Ascultați-mă. Voi spune numere, am continuat, și la fiecare cifră vă veți

scufunda mai adânc în relaxare, dar tu, Eva, îi vei urma doar în gând, tot timpul ești conștientă și trează.

În vreme ce mă întorceam la locul meu, rosteam serii de numere descrescătoare și, când m-am așezat pe scaun în fața lor, am putut vedea că fața Evei era schimbată. Părea diferită. Aproape că nu-mi venea să cred că era același om. Buza de jos atârna, partea interioară roz contrasta cu rujul albastru și respira foarte greu. M-am retras în mine, am lăsat să-mi scape controlul și am coborât în apă, printr-o gaură de lift neagră. Ne aflam într-o epavă sau o casă scufundată. Un șuvoi de apă rece m-a întâmpinat. Bule de aer și bucățele de alge treceau prin fața mea.

— Continuați să coborâți, mai jos, mai liniștit, i-am îndemnat cu grijă.

După douăzeci de minute poate, stăteam cu toții adânc sub apă pe o podea de metal cu totul netedă. Doar câteva scoici se prinseseră de metal. Mici mănunchiuri de alge se vedeau ici și colo. Un crab alb se târa pe suprafața plată. Chipul Evei era palid și absorbit de un fel de mirare. O lumină cenușie se zărea pe obrajii ei, reflectându-se în apă.

Fața ei părea goală și aproape ca a unei călugărițe, acum când era așa de adânc relaxată. Un strop de salivă se formase în deschizătura gurii lipsite de vigoare.

— Eva, vreau să vorbești liniștit și să zăbovești la ceea ce vei vedea.

— Aha, a mormăit ea.

— Povestește-ne, am încercat eu. Unde te afli?

Brusc, chipul ei a căpătat o expresie foarte ciudată. Era ca și cum ar fi fost uimită de ceva.

— Am plecat, merg pe poteca netedă cu ace de brad și conuri lungi, a șoptit. Poate mă duc la clubul de canotaj, să privesc pe fereastra din spate.

— Faci asta acum?

Eva a dat din cap și și-a umflat obrajii, ca un copil îmbufnat.

— Ce vezi?

— Nimic, a spus repede, pe un ton rezervat.

— Nimic?

— Doar un lucru… pe care îl scriu cu cretă pe stradă, în fața ușii.

— Ce scrii?

— Doar un fleac.

— Nu vezi nimic pe fereastră?

— Nu… doar un băiat, mă uit la un băiat, a îngăimat ea. Foarte drăguț, foarte dulce. E culcat într-un pat îngust, o canapea. Un bărbat într-un halat alb, flaușat se culcă peste el. Arată bine. Îmi place să mă uit la ei, îmi plac băieții, vreau să am grijă de ei, să-i pupăcesc.

•

După aceea, Eva stătea cu buzele tremurătoare, iar ochii îi alergau de la unul la altul.

— N-am fost hipnotizată, a spus ea.

— Erai relaxată, funcționează la fel de bine, am răspuns.

— Nu, a funcționat prost, pentru că nu m-am gândit la ce spuneam, am zis doar lucruri la întâmplare, care nu înseamnă nimic, erau doar fantezii.

— Clubul de canotaj nu există în realitate?

— Nu, a răspuns ea dur.

— Poteca moale?

— Am inventat-o, a zis dând din umeri.

Era evident că era deranjată de faptul că fusese hipnotizată, că descrisese lucruri care i se întâmplaseră cu adevărat. Eva Blau era o persoană care în nicio altă ocazie nu povestise despre ea însăși ceva care să aibă de-a face cu realitatea.

Marek tocmai scuipa tăcut în palmă, când a observat că Pierre îl privea. Pierre s-a înroșit și a întors repede privirea.

— Niciodată nu am făcut prostii cu vreun băiat, a continuat Eva cu o voce mai înaltă. Eu sunt drăguță, sunt un om drăguț și toți copiii mă iubesc. Aș lucra cu plăcere ca babysitter. Lydia, am fost la tine ieri, dar n-am avut curajul să sun.

— Să n-o faci, a spus Lydia cu glas scăzut.

— Ce?

— Să nu vii la mine acasă, a zis Lydia.

— Poți să ai încredere în mine, a continuat Eva. Charlotte și

cu mine suntem deja cele mai bune prietene. Ea îmi gătește și eu culeg flori, pe care să le pună pe masă.

Buzele Evei au zvâcnit, când s-a întors din nou spre Lydia:

— Am cumpărat o jucărie pentru Kasper, băiețelul tău, e doar un fleac, un ventilator nostim care arată ca un elicopter și poți să-ți faci vânt cu elicea.

— Eva, spuse Lydia pe un ton posomorât.

— Nu e periculos deloc, nu ai cum să-ți faci rău cu el, te asigur.

— Nu vii la mine, a spus Lydia. Ai auzit?

— Nu astăzi, nu am timp, trebuie să mă duc la Marek, cred că are nevoie de companie.

— Eva, ai auzit ce-am spus, a zis Lydia.

— Oricum, nu mai apuc în seara asta, a zâmbit ea drept răspuns.

Chipul Lydiei a devenit alb și încordat. S-a ridicat brusc și a părăsit încăperea. Eva a rămas, privind după ea.

•

Când am ajuns, Simone încă nu sosise. Masa era goală, cu numele nostru pe o hârtie pusă într-un pahar. M-am așezat, gândindu-mă să comand o băutură înainte de venirea ei. Era șapte și zece. Rezervasem masa la restaurantul KB{48}, pe Smålandsgatan. Era aniversarea mea și mă simțeam bucuros. În ultima vreme ieșeam rar în oraș, ea era ocupată cu galeria și eu, cu cercetarea mea. Când aveam la dispoziție o seară împreună, cel mai adesea preferam să stăm pe canapea cu Benjamin, în fața unui film sau a unui joc pe televizor.

Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste amestecul de imagini: bărbați subțiri, cu zâmbete misterioase și femei rotofeie. Pictura de pe perete fusese făcută într-o seară, după întâlnirea clubului artiștilor, ținută la etaj. Colaboraseră Grünewald, Chatam, Högfeldt, Werkmäster și ceilalți mari moderniști. De bună seamă, Simone știa exact cum se petrecuseră lucrurile și am zâmbit pentru mine când m-am gândit cum mi-ar fi ținut o prelegere despre felul în care acești oameni care se bucurau de atâta apreciere excluseseră dintre ei persoanele de genul feminin.

Era șapte și douăzeci, când am primit un pahar de Martini cu votcă Absolut, câteva picături de Noilly Prat și o șuviță încolăcită de lime. Am hotărât să mai aștept, înainte de-a o suna pe Simone și am încercat să nu mă las pradă iritării.

Am gustat din băutură, observând că începusem să fiu neliniștit. Fără plăcere am scos telefonul, am format numărul lui Simone și am așteptat.

— Simone Bark.

Părea distrată, vocea îi răsuna ca și cum ar fi vorbit într-o cameră goală.

— Sixan, eu sunt. Unde ești?

— Erik? Sunt la galerie. Vopsim și…

S-a lăsat tăcerea în receptor. Apoi, am auzit-o pe Simone oftând zgomotos:

— O, nu! Nu. Iartă-mă, Erik. Am uitat cu totul. A fost îngrozitor de multă treabă toată ziua, cu instalatorul și electricianul și…

— Așa că ești încă la galerie?

Nu puteam să-mi ascund dezamăgirea din glas.

— Da, sunt plină de ghips și de vopsea…

— Trebuia să mâncăm împreună, am spus dezamăgit.

— Știu, Erik. Iartă-mă. Am uitat…

— În orice caz, am primit o masă bine plasată, am adăugat sarcastic.

— Nu are rost să mă aștepți, a suspinat ea și, deși auzeam cât de necăjită era, nu puteam să nu mă simt furios pe toată situația. Erik, mi-a șoptit în receptor. Iartă-mă!

— E OK, am spus, închizând telefonul.

Nu merita să plec în altă parte, mi-era foame și mă aflam într-un restaurant. Repede i-am făcut semn chelnerului și am comandat o farfurie cu heringi și o bere ca antreu, piept de rață în sânge cu bucățele de carne de porc și sos de portocale și un pahar de Bordeaux, ca fel cald și, ca încheiere, o brânză Gruyère Alpage cu miere.

— Poți lua celălalt tacâm, i-am spus chelnerului, care mi-a aruncat o privire compătimitoare când mi-a turnat în pahar berea cehească și a adus pe masă hering și pâine crocantă.

Mi-aș fi dorit cel puțin să fi avut la mine caietul de însemnări, să fi făcut ceva folositor în vreme ce mâneam.

Telefonul a sunat brusc în buzunar și în minte mi-a apărut o fantezie veselă, cum că Simone glumise cu mine și că de fapt era pe drum, dar gândul a dispărut apoi ca un fum.

— Erik Maria Bark, am spus, auzind cât de monotonă mi-era vocea.

— Bună, sunt Maja Swartling.

— Maja, a, da, bună, am răspuns scurt.

— Mă gândeam să te întreb… O, ce gălăgie se aude în jurul tău, am sunat într-un moment nepotrivit?

— Sunt la KB, am spus. E ziua mea de naștere, am adăugat, fără să știu de ce.

— A, păi, la mulți ani, sună ca și cum sunteți mai mulți la masă.

— Sunt numai eu, am zis scurt.

— Erik… îmi pare rău pentru că am încercat să te seduc. Mi-e foarte rușine, a zis ea încet.

Am auzit cum își dregea glasul la celălalt capăt al firului și cum încerca să pară indiferentă, când a continuat:

— M-am gândit să te întreb dacă vrei să citești însemnările de la prima întâlnire cu tine. Sunt gata și le pregăteam să le las conducătorului meu de lucrare, dar dacă vrei să le citești înainte, atunci…

— Pune-le în raftul meu de corespondență, dacă ești amabilă, am zis.

Ne-am luat rămas-bun și am turnat restul de bere în pahar, l-am golit, iar chelnerul a strâns, pentru ca aproape imediat să revină cu pieptul de rață și vinul roșu.

Am mâncat cu o senzație de gol și de tristețe, foarte conștient de mecanismul mestecatului și al înghițitului, de scârțâitul reținut al tacâmurilor pe farfurie. Am băut al treilea pahar de vin și am lăsat imaginile de pe perete să se transforme în oamenii din grupul meu de pacienți. Doamna plinuță, care își strângea grațioasă părul negru pe ceafă, pentru ca pieptul să-i iasă și mai mult în evidență, era Sibel. Bărbatul neliniștit și zvelt în costum era Pierre. Jussi stătea

ascuns în spatele unei forme ciudate, cenușii și Charlotte era așezată la o masă rotundă, elegant îmbrăcată și ținându-și spatele drept, împreună cu Marek, care era îmbrăcat într-un costum de copilaș.

Nu știu de câtă vreme stăteam acolo, holbându-mă la imaginile de pe perete, când o voce gâfâită s-a auzit deodată în spatele meu:

— Mulțumescu-ți Doamne, că mai ești aici!

Era Maja Swartling.

A zâmbit larg și mi-a dat o îmbrățișare la care am răspuns cu răceală.

— Felicitări de ziua ta de naștere, Erik.

Părul ei des și negru mirosea a curat, iar în gropița gâtului său se ascundea un parfum vag de iasomie.

A arătat spre scaunul din fața mea.

— Pot să stau?

M-am gândit că ar trebui s-o resping și să-i explic că-mi promisesem mie însumi să n-o mai întâlnesc din nou. Trebuia să nu-i fi spus unde eram, ca să nu vină aici. Dar am șovăit, căci, dincolo de toate, eram silit să recunosc că mă bucuram să am companie.

Stătea în picioare lângă scaun așteptând un răspuns.

— Mi-e greu să te refuz, am spus, auzind în același timp ambiguitatea din vorbele mele. Vreau doar să spun…

S-a așezat, a făcut semn chelnerului și a comandat un pahar cu vin. Apoi, mi-a aruncat o privire șireată, punând o cutie în fața farfuriei mele.

— E doar un fleac, a explicat și încă o dată i s-au îmbujorat obrajii.

— Un cadou?

A ridicat din umeri:

— Ceva simbolic… nu știam că e ziua ta, până în urmă cu douăzeci de minute.

Am deschis cutia și, spre uimirea mea, am descoperit ceva ce părea să fie un binoclu miniatural.

— E un binoclu anatomic, a explicat Maja. Bunicul bunicului meu l-a descoperit. Cred de altfel că a primit

Premiul Nobel – de bună seamă, nu pentru binoclu. Pe vremea aceea, doar suedezii și norvegienii primeau premiul, a adăugat pe un ton de scuză.

— Un binoclu anatomic, am repetat întrebător.

— Oricum, e foarte drăguț și foarte vechi. E un cadou prostesc, știu…

— Dar, încetează, este…

Am privit-o în ochi, am văzut cât de frumoasă era.

— E nemaipomenit de drăguț din partea ta, Maja. Mii de mulțumiri.

Am pus cu grijă binoclul înapoi în cutie și l-am vârât în buzunar.

— Vinul meu s-a terminat, a spus ea uimită. Să luăm o sticlă?

•

Era târziu când ne-am hotărât să mergem mai departe, la restaurantul Riche, de lângă Dramaten[{49}]. Eram gata să ne prăbușim când am agățat hainele la garderobă. Maja s-a sprijinit de mine și eu am calculat greșit distanța până la zid. Când ne-am recăpătat echilibrul și am întâlnit fața mohorâtă, severă a garderobierei, Maja a început să râdă atât de tare, încât a trebuit s-o conduc eu până într-un colț al localului.

Era cald și înghesuială. Am băut fiecare gin cu apă tonică, stând strânși unul într-altul, am încercat să vorbim și brusc am început să ne sărutăm violent. Am simțit cum ceafa ei se lovea de perete, când m-am strâns lângă ea. Muzica bubuia, ea îmi vorbea în ureche, repetând că trebuia să mergem la ea acasă.

Ne-am năpustit afară și am urcat într-un taxi.

— Mergem doar până la Roslagsgatan, a zis ea cu limba împleticită. Roslagsgatan 17.

Șoferul a dat din cap și a intrat pe banda pentru taxiuri, pe Birger Jarlsgatan. Era poate ora două și cerul se luminase. Casele care licăreau prin față erau gri-închis, ca niște umbre. Maja se sprijinise pe mine și am crezut că vrea să doarmă, când i-am simțit mâna mângâindu-mi pubisul. Am avut imediat erecție și ea a șoptit „vai, vai!” și a râs încetișor.

Nu știu sigur cum am ajuns în apartamentul ei. Îmi

amintesc că stăteam în picioare în lift și-i lingeam fața, simțind gust de ruj și pudră și zărindu-mi propriul chip beat în oglinda pătată a liftului.

Maja era în hol, își aruncase jacheta pe podea și pantofii din picioare. M-a tras în pat, m-a ajutat să-mi scot hainele, și-a scos apoi rochia și chiloții albi.

— Vino, a șoptit. Vreau să te simt în mine.

M-am lăsat să cad greu între pulpele ei și am simțit că era foarte umedă, am coborât în căldură și în strânsoarea puternică. A suspinat în urechea mea, m-a prins de spinare, și-a rotit moale șoldurile.

Ne-am culcat unul cu altul neglijent și beți. Deveneam tot mai străin de mine însumi, tot mai singur și mut. Mă apropiam de orgasm, m-am gândit că trebuie să ies din ea, dar am cedat doar unei ejaculări spasmodice și grăbite. Ea respira întretăiat. Eu zăceam gâfâind, m-am moleșit și am alunecat afară din ea. Inima îmi bătea încă violent. Am văzut buzele Majei deschizându-se într-un zâmbet ciudat, care m-a făcut să mă simt rău.

Mi-era greață, nu mai înțelegeam ce se întâmplase, ce căutam aici.

M-am ridicat în capul oaselor în pat, lângă ea.

— Ce e? m-a întrebat, mângâindu-mi spinarea.

I-am dat mâna la o parte.

— Încetează, am spus scurt.

Inima îmi era plină de neliniște.

— Erik? Credeam…

Părea tristă. Simțeam că n-o pot privi, eram furios pe ea. Era, desigur, greșeala mea, tot ce se întâmplase. Dar nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ea nu m-ar fi ațâțat atâta.

— Suntem doar obosiți și beți, a șoptit.

— Trebuie să plec, am spus cu voce înăbușită. Mi-am luat hainele și am mers împleticindu-mă până la toaletă. Era foarte mică și plină de creme, perii, prosoape. Pe câteva cârlige atârnau un halat de baie pufos și un aparat de ras de culoare roz. Nu am îndrăznit să mă uit la propriul meu chip, în vreme ce-mi dădeam cu apă pe față, deasupra chiuvetei; apoi, m-am

spălat cu un săpun albastru-pal, care avea forma unui trandafir și m-am îmbrăcat tremurând, în vreme ce mă tot izbeam cu coatele de pereți.

Când am ieșit, stătea așteptându-mă. Își înfășurase cearșaful în jurul trupului și părea foarte tânără și tulburată.

— Ești furios pe mine? a întrebat și i-am văzut buzele tremurând, ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

— Sunt furios pe mine însumi, Maja. N-ar fi trebuit niciodată, niciodată…

— Dar eu am vrut, Erik. Sunt îndrăgostită de tine, n-ai băgat de seamă?

A încercat să-mi zâmbească, dar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu trebuie să mă tratezi acum ca pe un rahat, a șoptit întinzând mâna ca să mă atingă.

M-am ferit și am spus că fusese o greșeală, pe un ton mai acuzator decât aș fi voit.

A dat din cap, plecând privirea. Fruntea îi era încruntată și tristă. Am salutat-o și am părăsit apartamentul, trăgând ușa după mine.

Am mers pe jos tot drumul până la spitalul Karolinska. Poate reușeam s-o fac pe Simone să creadă că avusesem nevoie să fiu singur și că dormisem în odaia mea de lucru.

•

Dimineața, am luat un taxi de la Institutul Karolinska până acasă, în Järfälla. În trup îmi pulsa o greață surdă după tot alcoolul pe care îl băusem și simțeam dezgust pentru toate prostiile pe care le scosesem din mine. Nu putea fi adevărat că o înșelasem pe Simone! Nu putea fi adevărat. Maja era frumoasă și nostimă, dar total neinteresantă pentru mine. Așa că, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, mă lăsasem momit să merg în pat cu ea?

Nu știam cum să-i povestesc lui Simone, dar era absolut necesar, făcusem o greșeală, însă oamenii se pot ierta unul pe altul dacă vorbesc, dacă explică.

M-am gândit că niciodată nu voi renunța la Simone. Aș fi rănit dacă m-ar înșela, dar aș ierta-o, n-aș putea s-o părăsesc

pentru un asemenea lucru.

•

Simone era în bucătărie și turna cafea într-o ceașcă, atunci când am intrat. Avea pe ea halatul ei de mătase uzat, de un roz pal. Îl cumpăraserăm în China, când Benjamin avea doar un an și ea mă însoțise la o conferință.

— Vrei și tu? m-a întrebat.

— Da, mulțumesc.

— Erik, îmi pare rău pentru că am uitat de ziua ta de naștere.

— Am dormit la Karolinska, am spus, și mi s-a părut că tonul meu mincinos era evident pentru ea.

Părul blond-roșcat îi cădea peste față, pistruii palizi sclipeau potolit. Fără un cuvânt, s-a dus în dormitor și a revenit cu un pachet. Am rupt hârtia cu o grabă glumeață.

Era o cutie cu CD-uri ale saxofonistului Charlie Parker care conțineau toate înregistrările de la cea de a doua vizită a lui în Suedia: două înregistrări de la Concert Huset{50}, două de la Göteborg, un concert la Amiralen, în Malmo și sesiunile de jazz care au urmat în Parcul Poporului din Helsingborg, la sala de sport din Jönköping, în Parcul Poporului din Gävle și, în sfârșit, la clubul de jazz Nalen din Stockholm.

— Mulțumesc, am spus.

— Cum arată ziua ta de astăzi? m-a întrebat ea.

— Trebuie să mă întorc la slujbă, am spus.

— Mă gândeam eu că va fi așa. Poate mâncăm diseară ceva bun aici, acasă.

— Cu plăcere, am spus.

— Numai să nu fie prea târziu. Mâine la ora șapte vin deja zugravii. Nu știu ce rost are. De ce trebuie să vină totdeauna așa devreme?

Am înțeles că aștepta un răspuns, o reacție sau o aprobare.

— Iar pe urmă trebuie să aștepți, am mormăit eu.

— Exact, a zâmbit și a mai luat o gură de cafea. Atunci, ce vrei să mâncăm? Poate felul acela, cu tuornedos în sos de porto și stafide, ți-aduci aminte?

— E mult de atunci, am spus silindu-mă să nu se vadă că

eram gata să plâng.

— Nu fi supărat pe mine.

— Nu sunt, Simone.

Am încercat să-i zâmbesc.

Când, mai pe urmă, stăteam în hol cu pantofii puși și gata să ies, Simone a ieșit din baie. Ținea ceva în mână.

— Erik? m-a întrebat.

— Da?

— Ce e asta?

Ținea în mână binoclul anatomic de la Maja.

— Ah, asta. E un cadou, am spus, auzindu-mi tremurul din glas.

— E foarte frumos. Pare vechi. De la cine l-ai primit?

M-am întors cu spatele, ca să scap de privirea ei.

— Un pacient, am zis, silindu-mă să par distrat, în vreme ce mă prefăceam că-mi caut cheile.

Ea a râs uimită.

— Nu credeam că doctorii au voie să ia cadouri de la pacienți. Nu e lipsit de etică?

— Poate ar trebui să-l dau înapoi, am spus, deschizând ușa.

Privirile Simonei îmi ardeau spinarea. Ar fi trebuit să vorbesc cu ea, dar eram prea speriat să n-o pierd. Nu îndrăzneam, nu știam cum să încep.

•

Trebuia să începem ședința în câteva minute. Pe coridor mirosea puternic a detergenți. Rânduri umede se întindeau în șiruri lungi, pe acolo pe unde trecuse căruciorul de făcut curățenie. Charlotte m-a ajuns din urmă, i-am auzit pașii cu mult înainte de-a începe să vorbească.

— Erik, a spus ea cu precauție.

M-am oprit, întorcându-mă.

— Bun venit înapoi.

— Iartă-mă că am dispărut, fără să spun nimic.

— M-am întrebat cum ți s-a părut hipnoza.

— Nu știu, a zâmbit ea. Știu doar că în săptămâna asta m-am simțit mai veselă și mai sigură pe mine decât am fost de un număr bun de ani.

— Asta și speram.

Mi-a sunat telefonul, m-am scuzat și am văzut-o pe Charlotte dispărând după colțul următor, pe culoar. M-am uitat pe ecran. Era Maja. Nu am răspuns, am respins doar apelul, apoi am văzut că sunase de mai multe ori. Am șters toate mesajele pe care le lăsase, fără să mă deranjez să le ascult.

Când eram pe punctul de a intra în sală, am fost oprit de Marek. Stătea în ușă, adresându-mi un zâmbet gol, străin.

— Ne distrăm un pic aici, înăuntru, a zis el.

— Cu ce vă ocupați? am întrebat.

Am auzit pe cineva strigând.

— Lasă-mă să intru, Marek, am spus.

A rânjit.

— Dar, doctore, nu se poate chiar acum…

L-am împins, ușa s-a deschis, Marek și-a pierdut echilibrul, s-a ținut tare de clanță, dar a ajuns totuși pe podea, aterizând cu un picior întins.

— Glumeam doar, a zis. La naiba, a fost doar o glumă!

Toți pacienții ne priveau fix; se opriseră brusc din ceea ce făceau. Pierre și Charlotte păreau neliniștiți, Lydia se uita la noi, apoi a întors spatele. O atmosferă ciudată înconjura grupul. În fața Lydiei stăteau în picioare Sibel și Jussi. Gura lui Sibel era deschisă și părea să aibă ochii plini de lacrimi.

Marek s-a ridicat, scuturându-și pantalonii cu mâna.

Am constatat că Eva Blau nu sosise încă, m-am dus la stativ și am început să aranjez aparatul de filmat pentru ședință. Am încadrat imaginea, am pus pe zoom și am testat microfonul prin casca de ascultat. Prin lentila camerei, am văzut-o pe Lydia zâmbindu-i Charlottei și spunându-i cu un strigăt vesel:

— Exact! Așa e întotdeauna cu copiii! Kasper al meu nu vorbește despre altceva, doar de asta, despre Omul Păianjen!

— Am înțeles că acum toți sunt înnebuniți după el, a zâmbit Charlotte.

— Kasper nu are tată, așa că Omul Păianjen funcționează poate drept model masculin, a spus Lydia râzând așa de tare, că mi-a bubuit în cască. Dar ne e bine, a continuat ea. Râdem

mult, chiar dacă a fost ceva scandal în ultima vreme, e ca și cum Kasper ar fi gelos pe tot ce fac, vrea să-mi distrugă lucrurile; nu vrea să vorbesc la telefon, mi-a aruncat cartea preferată în closet, îmi strigă lucruri… Cred că trebuie să se fi întâmplat ceva, dar el nu vrea să povestească.

Charlotte avea o expresie neliniștită pe față, Jussi a mormăit ceva și l-am văzut pe Marek făcând un gest nerăbdător spre Pierre.

Când am fost gata cu instalarea aparatului, m-am dus la scaunul meu și m-am așezat. În momentul următor, toți se aflau la locurile lor.

— Continuăm ca data trecută, am spus zâmbind.

— E rândul meu, a spus Jussi liniștit și a început să povestească despre castelul său ruinat: casa părintească din Dorotea, în Laponia de Sud.

Cu terenuri mari lângă Sutme, unde în anii ’70 laponii încă mai locuiau în colibe.

— Eu locuiesc aproape de Djuptjärnen{51}, a povestit el. Ultima porțiune trebuie să mergi pe vechile drumuri pe care erau cărați bușteni. Vara, vin tineri acolo să se scalde. Ei cred că e foarte palpitantă povestea cu Näken{52}.

— Näken? am întrebat eu.

— De mai bine de trei sute de ani, oamenii spun că l-au văzut stând și cântând la vioară lângă Djuptjärnen.

— Dar nu și tu?

— Nu, a zâmbit el larg.

— Dar ce faci tot anul acolo, în păduri? l-a întrebat zâmbind Pierre.

— Cumpăr automobile și autobuze vechi, le repar și le vând mai departe, locul meu arată ca un depozit de fiare vechi.

— E o casă mare? a întrebat Lydia.

— Nu, dar e verde… tătuca a vopsit-o într-o vară. O culoare ciudată, verde-deschis. Nu știu ce gând a avut, poate a primit vopseaua de la cineva.

Tăcu și Lydia l-a privit, zâmbindu-i.

În ziua aceea era greu să aduc grupul în starea de relaxare. Poate eram distrat din cauza Majei sau pentru că eram

îngrijorat de reacția mea prea violentă la provocarea lui Marek. Dar aproape crezusem că se întâmplase ceva în grup, ceva despre care nu știam. A fost nevoie de mai multe întoarceri, în sus și în jos, spre adânc, până să simt cum cădeam toți la fel, greutăți ovale spre abisul profund.

Jussi își împingea înainte buza de jos, obrajii îi atârnau.

— Vreau să te gândești că te afli în foișorul de vânătoare, am spus.

Jussi a șoptit ceva despre reculul armei în umăr, despre urma dureroasă.

— Acum stai în foișor? l-am întrebat.

— Iarba înaltă de pe pajiște e înghețată, a spus el cu glas scăzut.

— Uită-te în jur. Ești singur?

— Nu.

— Cine e acolo?

— O căprioară se mișcă la marginea pădurii negre. Behăie. Își caută puiul.

— Dar în foișor, acolo ești singur?

— Sunt întotdeauna singur, doar cu pușca.

— Ai vorbit despre recul – ai tras deja? am întrebat.

— Am tras?

A făcut un gest cu capul, ca și cum ar fi indicat o direcție.

— Un animal e nemișcat, a zis încet, de multe ore, dar celălalt mai dă din picioare în iarba plină de sânge, tot mai ostenit.

— Ce faci?

— Aștept, a început deja să se lase întunericul, când văd o nouă mișcare la marginea pădurii. Țintesc o copită, pe urmă mă răzgândesc, țintesc în schimb urechea, nasul mic negru, genunchiul, acum am simțit din nou reculul, cred că i-am sfărâmat piciorul.

— Ce faci acum?

Jussi respira greu și cu pauze mari.

— Nu pot încă să mă duc acasă, a zis în cele din urmă. Așa că mă duc la mașină, pun pușca pe bancheta din spate și iau cu mine cazmaua.

— Ce-o să faci cu cazmaua?

A făcut o pauză lungă, ca și cum ar fi analizat întrebarea mea. Apoi, a răspuns cu glas scăzut:

— Îngrop animalele.

— Ce-o să faci pe urmă? am întrebat.

— Când o să fiu gata, va fi întuneric și o să merg la mașină, să beau cafea din termos.

— Ce faci când ajungi acasă?

— Stau pe bancă în fața televizorului, pușca e pe dușumea, e încărcată, însă la câțiva pași mai încolo, lângă balansoar.

— Ce faci tu, Jussi? Nu-i nimeni acasă?

— Gunilla s-a mutat anul trecut. Tătuca a murit acum cincisprezece ani. Sunt singur cu balansoarul și cu pușca.

— Stai pe banca din fața televizorului, am spus.

— Da.

— Se întâmplă ceva?

— Acum s-a întors spre mine.

— Cine?

— Pușca.

— Se află pe dușumea?

A dat din cap așteptând. Avea gura încordată.

— Balansoarul scârțâie, a spus el. Scârțâie, dar de data asta mă lasă în pace.

Dintr-odată, expresia tensionată a lui Jussi s-a îmblânzit, dar privirea era în continuare sticloasă, depărtată și întoarsă spre înăuntru.

Era vremea să luăm o pauză. I-am scos din hipnoză și am schimbat câteva cuvinte cu fiecare dintre ei. Jussi a mormăit ceva despre un păianjen și apoi a tăcut. M-am dus la toaletă, Sibel a dispărut spre camera de fumat și Jussi s-a așezat, ca de obicei, la fereastră. Când am revenit, Lydia scosese o cutie cu pesmeți cu șofran pe care-i oferea împrejur.

— Sunt sută la sută ecologici, a spus ea făcând un gest către Marek, să ia mai mulți.

Charlotte a zâmbit și a ronțăit puțin dintr-o margine.

— I-ai copt tu? a întrebat Jussi cu un zâmbet neașteptat, care îi dădea o lumină frumoasă chipului său masiv, puternic.

— Era să nu apuc să-i fac, a spus Lydia, dând din cap cu un zâmbet. Am nimerit într-o ceartă la un loc de joacă.

Sibel a chicotit tare și își mânca pesmetul din două îmbucături.

— Era Kasper. Când ne-am dus azi-dimineață la locul de joacă, ca de obicei, era o mamă care a venit la mine și mi-a spus că băiatul meu a lovit-o pe fata ei cu o lopățică.

— Rahat, a șoptit Marek.

— Am înghețat când am auzit, a spus Lydia.

— Ce poți face într-o situație de felul acesta? a întrebat Charlotte politicos.

Marek a mai luat un pesmet, ascultând-o pe Lydia cu o mină care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era îndrăgostit de ea.

— Nu știu, i-am explicat mamei respective că socotesc că-i ceva foarte serios, da, eram de fapt destul de indignată. Dar ea mi-a spus că nu era grav, că a fost un accident.

— E clar, a spus Charlotte. Copiii se joacă așa de violent.

— Dar i-am promis că am să vorbesc cu Kasper, că am să mă ocup de asta, a continuat Lydia.

— Foarte bine, a aprobat Jussi.

— Mi-a spus că băiatul meu i se pare foarte drăguț, a zis Lydia cu un zâmbet.

M-am așezat pe scaunul meu răsfoind caietul de însemnări, voiam să reîncep hipnoza cât mai repede. Era din nou rândul Lydiei.

Mi-a întâlnit privirea și a zâmbit cu sfială. Toți erau tăcuți, nerăbdători și eu mi-am început ședința. În încăpere, respirațiile noastre vibrau. O tăcere întunecată, tot mai apăsătoare, urma bătăile inimilor noastre. Ne cufundam cu fiecare respirație. După inducție, cuvintele mele i-au condus în jos și, după o vreme, m-am întors spre Lydia:

— Cobori mai jos, te scufunzi cu grijă, ești foarte relaxată, brațele sunt grele, picioarele sunt grele și pleoapele sunt grele. Respiri adânc și asculți cuvintele mele, fără să pui întrebări, ești înconjurată de cuvintele mele, ești în siguranță și dornică să mă urmezi. Lydia, te afli chiar lângă acel lucru la care nu

vrei să te gândești, despre care nu vorbești niciodată, de la care te întorci cu spatele, care întotdeauna se află ascuns, dincolo de lumina caldă.

— Da, a răspuns suspinând.

— Acum ești acolo, am spus.

— Sunt foarte aproape.

— Unde ești în acest moment, unde te afli?

— Acasă.

— Câți ani ai?

— Treizeci și șapte.

Am privit-o. Oglindiri și reflexe treceau peste fruntea ei înaltă, netedă, peste gura mică, drăgălașă și peste pielea aproape bolnăvicios de albă. Știam că împlinise treizeci și șapte de ani cu două săptămâni în urmă. Nu mersese cu multă vreme înapoi, precum ceilalți, ci doar cu câteva zile în urmă.

— Ce se întâmplă? Ce nu e în ordine? am întrebat.

— Telefonul…

— Ce e cu telefonul?

— Sună, sună iar, ridic receptorul și îl pun imediat în furcă.

— Fii liniștită, Lydia.

Părea ostenită, poate întristată.

— Mâncarea o să se răcească, a spus ea. Am făcut legume cu lapte acru, supă de linte și am copt pâine. Mă gândeam să mănânc în fața televizorului, dar sigur că nu se poate…

Îi tremura bărbia, apoi s-a liniștit.

— Aștept un moment, ridic jaluzelele și privesc afară, pe stradă. Acolo nu e nimeni, nu se aude nimic. Mă așez la masa din bucătărie și mănânc puțină pâine fierbinte cu unt, dar nu am deloc poftă. Mă duc din nou jos, la camera de joacă, ca de obicei acolo e frig, mă așez pe vechea canapea de piele și închid ochii. Trebuie să mă reculeg, trebuie să-mi adun forțele.

A tăcut, întruna cădeau fire de iarbă de mare, așezându-se între noi.

— De ce trebuie să-ți aduni forțele? am întrebat-o.

— Ca să pot… ca să pot să mă ridic, să trec pe lângă lampa roșie de hârtie de orez cu semne chinezești și pe lângă tava cu

lumânări parfumate și pietre polizate. Scândurile, care se mișcă și scârțâie sub linoleum…

— E cineva acolo? am întrebat-o încet pe Lydia, dar am regretat imediat.

— Iau bastonul, apăs umflătura din covor, ca să pot deschide ușa, respir liniștit și intru, aprind lampa, a spus ea. Kasper clipește în lumină, dar rămâne pe loc. A făcut pipi în găleată. Miroase tare. Are pijamaua bleu pe el. Respiră repede. Îl ating cu bastonul printre zăbrele. El scâncește, se mișcă un pic și se ridică în picioare, în cușcă. Îl întreb dacă s-a răzgândit și dă zelos din cap. Îi împing farfuria cu mâncare. Bucățile de cod s-au înnegrit. Se târăște înainte și mănâncă, și eu sunt bucuroasă, și tocmai vreau să spun că e bine, că ne înțelegem unul pe altul, când vomită pe saltea.

Fața Lydiei s-a întins într-o grimasă dureroasă.

— Și eu, care credeam că…

Buzele îi erau subțiate, colțurile gurii i se lăsaseră în jos.

— Credeam că am terminat cu asta, dar…

Scutură din cap.

— Nu înțeleg…

Și-a lins buzele:

— Îți dai seama ce simt eu? Faci tu asta? El spune iartă-mă. Repet că mâine e duminică, mă lovesc peste față și strig la el să privească.

Charlotte o privea cu ochi îngroziți pe Lydia, prin apa tulbure.

— Lydia, am spus, acum vei părăsi subsolul, fără să fii speriată sau mânioasă, te vei simți liniștită și calmă. Te voi ridica încet, încet din această relaxare adâncă, până la suprafață, până la lumină și împreună vom vorbi despre ce tocmai ai povestit, doar tu și eu, înainte să-i scot și pe ceilalți din hipnoză.

A mormăit pe un ton obosit.

— Lydia, mă auzi?

A dat din cap.

— Voi număra invers și când am să ajung la unu, vei deschide ochii și vei fi complet trează și conștientă, zece,

nouă, opt, șapte, urci spre suprafață, ești total relaxată și te simți bine, șapte, șase, cinci, patru, curând vei deschide ochii, dar vei rămâne pe scaun, trei, doi, unu… acum deschizi ochii și ești trează.

Ochii ni s-au întâlnit. Chipul Lydiei avea ceva definitiv uscat pe el. Nu era ceva la care să mă fi așteptat. Eram încă înghețat din cauza celor pe care le povestise. Dacă legea confidențialității trebuia pusă în balanță cu obligația de a da informații, acesta era un caz clar ca lumina zilei în care legea confidențialității nu mai funcționa, pentru că o a treia parte se afla în pericol în mod cât se poate de evident.

— Lydia, am spus. Înțelegi că trebuie să contactez Serviciul Social?

— De ce?

— Mă obligă la asta ceea ce mi-ai povestit.

— În ce fel?

— Nu înțelegi?

Buzele Lydiei s-au strâns.

— N-am spus absolut nimic.

— Ai descris cum…

— Ține-ți gura, mi-a tăiat-o ea. Nu mă cunoști, nu ai nimic de-a face cu viața mea, n-ai niciun drept să te bagi în ce fac eu în propria mea casă.

— Bănuiesc că fiul tău…

— Ține-ți gura, a strigat, părăsind încăperea.

•

Parcasem lângă un gard viu de brazi, la o sută de metri de casa mare de lemn a Lydiei de pe Tennisvägen, din Rotebro. Asistenta de la Serviciul Social acceptase cererea mea de a mă însoți la prima vizită acasă. Cererea pe care o depusesem la poliție fusese primită cu un anume scepticism, dar, desigur, condusese la o anchetă.

O Toyota roșie a trecut pe lângă mine și a oprit în fața casei. Am părăsit automobilul și am mers spre femeia scundă, puternică și am salutat-o.

Din cutia de scrisori ieșeau reclame umezite de ploaie de la Clas Ohlson și Elgiganten[{53}]. Poarta joasă era deschisă. Am

continuat pe alee, spre casă. Am observat că în grădina neîngrijită nu se afla vreo jucărie. Nicio ladă cu nisip, niciun leagăn în livada cu meri bătrâni, nicio tricicletă la intrare. Jaluzelele erau lăsate la toate ferestrele. Plante moarte se aflau în ghivecele suspendate. O scară de piatră zgrunțuroasă urca spre ușa de la intrare. Mi s-a părut că aud o mișcare în spatele ferestrei galbene, cu sticlă mată. Asistenta socială a sunat. Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Ea a început să caște privindu-și ceasul, a sunat din nou, apoi a încercat clanța. Ușa nu era încuiată. S-a deschis și am privit într-un hol mic.

— Alo? a strigat asistenta. Lydia?

Am intrat, ne-am scos pantofii{54} și am continuat printr-o ușă într-un culoar cu tapet roz pe pereți și tablouri ale unor bărbați meditând, cu cercuri de lumină în jurul capului. Un telefon roz se afla pe podea, lângă o măsuță.

— Lydia?

Am deschis o ușă și am văzut o scară îngustă care ducea la subsol.

— E aici, jos, am spus.

Asistenta socială m-a urmat pe scară, până la camera de joacă unde se aflau o canapea veche din piele și o masă a cărei tăblie fusese făcută din pătrate de faianță brună.

Pe o tavă se înșirau câteva lumânări parfumate, printre pietre șlefuite și bucăți de sticlă. O lampă cu abajur roșu de hârtie din orez, cu semne chinezești pe el, atârna din tavan.

Cu inima bătându-mi puternic, am încercat să deschid ușa de la cealaltă cameră, dar ușa s-a proptit într-o umflătură mare din linoleum. Am apăsat umflătura cu piciorul și am intrat, dar acolo nu se afla nicio cușcă. În schimb, în mijlocul încăperii stătea răsturnată o bicicletă cu roata din față desfăcută. Unelte zăceau risipite lângă o ladă de plastic gros, albastru. Petice de cauciuc, lipici, chei franceze. Un cârlig lucios era vârât sub marginea cauciucului și întins peste spițe. Deodată s-a auzit un scârțâit în tavan și am înțeles că cineva umbla pe dușumea, deasupra noastră. Fără să schimbăm o vorbă, ne-am grăbit să urcăm pe scară. Ușa de la bucătărie era

întredeschisă. Am văzut felii de pâine și firimituri pe podeaua acoperită cu linoleum galben.

— Alo? a strigat asistenta socială.

Am intrat și am văzut că ușa de la frigider era deschisă. În lumina palidă a becului stătea Lydia, cu privirea abătută. Abia după câteva secunde am descoperit că avea în mână un cuțit. Era un cuțit de pâine lung, cu lama ca un fierăstrău. Brațul îi atârna moale. Lama cuțitului strălucea tremurând lângă picior.

— Nu trebuie să te afli aici, a șoptit ea, privindu-mă brusc.

— OK, am spus retrăgându-mă de-a-ndăratelea în spatele ușii.

— Am putea să ne așezăm, să vorbim puțin? a spus asistenta socială pe un ton neutru.

Am deschis ușa spre coridor și am văzut că Lydia se apropia încet.

— Erik, a spus ea.

Dând să închid ușa, am văzut că Lydia o luase la goană spre mine. Am alergat pe culoar până în hol, dar ușa era închisă. Pașii repezi ai Lydiei se apropiau. Se auzea un fel de jeluit. Am deschis cealaltă ușă și m-am precipitat în camera cu televizorul. Lydia a deschis violent ușa, urmărindu-mă. M-am lovit de un fotoliu, am continuat spre ușa balconului, dar n-am reușit să mișc clanța. Lydia alerga ținând cuțitul ridicat. M-am adăpostit în spatele mesei, iar ea m-a urmat în vreme ce eu continuam să alerg de jur împrejur.

— E vina ta, țipa ea.

Asistenta socială a intrat alergând în încăpere. Avea respirația tăiată.

— Lydia, a spus pe un ton poruncitor. Termină imediat cu prostiile!

— Totul e din vina lui, a spus Lydia.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o. Care e vina mea?

— Asta, a zis, trăgându-și cuțitul peste gât.

Mă privea în ochi, în vreme ce sângele țâșnea peste șorțul de bucătărie și picioarele goale. Gura îi tremura. Cuțitul a căzut pe podea. O mână căuta ceva pe care să se sprijine. S-a

prăbușit și a rămas culcată pe un șold, ca o sirenă.

•

Annika Lorentzon a zâmbit stânjenită. Rainer Milch s-a întins peste masă, turnându-și Ramlösa{55} cu un sunet fâșâit de acid carbonic. Butonii de la manșetă îi sclipeau, în albastru-regal și auriu.

— Înțelegi cu siguranță de ce am vrut să vorbim cu tine cât mai repede posibil, a spus Peder Mälarstedt, aranjându-și cravata.

Am privit mapa pe care mi-o dăduseră. Acolo scria că Lydia depusese o plângere împotriva mea. Susținea că o împinsesem la sinucidere, silind-o să recunoască lucruri imaginare. Mă acuza că o folosisem drept cobai și îi inoculasem amintiri false în cap în timpul hipnozei adânci, că de la început o tracasasem fără milă și cinic în fața celorlalți, până ce o distrusesem complet.

Am ridicat ochii din hârtie.

— E o glumă, nu-i așa?

Annika Lorentzon și-a întors privirea. Gura lui Holstein era deschisă și chipul total lipsit de expresie, când a spus:

— E pacienta ta, afirmă lucruri foarte serioase.

— Da, sigur, dar este evident că sunt minciuni, am spus eu zguduit. E imposibil să inoculezi amintiri sub hipnoză, eu pot să-i conduc spre o amintire, dar nu să-mi amintesc pentru ei… E ca o ușă, eu îi conduc spre uși, dar nu le pot deschide după bunul meu plac.

Rainer Milch m-a privit sever.

— Numai simpla bănuială ar face să se prăbușească întreaga ta cercetare, Erik, așa că trebuie să înțelegi toată seriozitatea acestei situații.

Am dat iritat din cap:

— A povestit despre fiul ei un lucru care mie mi s-a părut atât de grav, încât am fost silit să contactez Serviciul Social. Faptul că avea să reacționeze în felul acesta a fost…

Ronny Johansson m-a întrerupt brusc:

— Dar ea nu are niciun copil, așa scrie aici.

A bătut în hârtie cu un deget lung. Am pufnit tare și am

primit o privire ciudată din partea Annikăi Lorentzon.

— Erik, nu te avantajează să fii arogant în această situație, a spus ea încet.

— În care cineva te minte în față, am zis eu mânios, făcând o grimasă.

Ea s-a aplecat spre mine:

— Erik, a zis rostind rar cuvintele, ea nu a avut niciodată vreun copil.

— Nu are copii?

— Nu.

În încăpere s-a lăsat tăcerea.

Am privit cum bulele din apa minerală urcau la suprafață.

— Nu înțeleg, locuiește în continuare în casa părintească, am încercat să explic cât de calm puteam. Toate detaliile se potriveau, nu pot crede…

— Tu nu poți crede, m-a întrerupt Milch. Dar te-ai înșelat.

— Nu se poate minți în felul acesta, sub hipnoză.

— Poate nu era hipnotizată?

— Ba da, era, îmi dau întotdeauna seama, chipul se schimbă.

— Nu mai are nicio importanță acum, răul s-a produs deja.

— Dacă nu are copii, nu știu, am continuat. Poate vorbea despre ea însăși, nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, dar poate că prelucra în felul acesta o amintire proprie din copilărie.

Annika m-a întrerupt:

— Poate să fie cum spui tu, absolut, dar rămâne faptul că pacienta ta a făcut o încercare serioasă de sinucidere, pe care o pune în seama ta. Propunem să-ți iei un concediu, în vreme ce vom cerceta toată povestea asta.

A schițat un zâmbet:

— Se va aranja, Erik, sunt sigură de asta, a spus blând, însă, pentru moment, trebuie doar să te retragi puțin, până ce vom clarifica totul. Pur și simplu, nu ne dă mâna să lăsăm ziarele să se distreze cu aceste lucruri.

M-am gândit la ceilalți pacienți ai mei, la Charlotte, Marek, Jussi, Sibel, Pierre și Eva. Nu erau oameni pe care să pot să-i

las de pe o zi pe alta, s-ar fi simțit trădați, înșelați.

— Nu pot. Am spus eu încet. Nu am făcut nicio greșeală.

Annika m-a bătut ușor pe mână:

— O să se aranjeze, Lydia Evers este probabil labilă și confuză, cel mai important lucru este să acționăm conform regulilor. Tu vei cere să ți se ia de pe umeri responsabilitatea pentru grupul de hipnoză, în timp ce noi vom face o anchetă internă a incidentului. Știu că ești un doctor bun, Erik, și, după cum am spus, sunt sigură că te vei întoarce la grup, peste… – a ridicat din umeri – poate chiar peste o jumătate de an.

— Jumătate de an?

Zâmbetul blând al Annikăi a dispărut, ca atunci când sufli într-o lumânare. Fața i s-a posomorât și avea un ton de iritare în glas, când a spus:

— Pacienta ta a cerut o interzicere imediată a activității tale. În plus, a depus și la poliție o plângere împotriva ta. Din punctul nostru de vedere, nu sunt niște fleacuri, am investit în activitatea ta și, dacă se va dovedi că munca ta de cercetare nu este de calitate, va trebui să luăm măsuri.

Nu știam ce să răspund, aveam doar chef să le râd la toți în nas.

— E absurd, a fost singurul lucru pe care l-am putut spune.

Apoi m-am întors, ca să plec de acolo.

— Erik, a strigat Annika după mine. Nu înțelegi că asta este o șansă?

M-am oprit.

— Dar nu puteți crede în rahatul ăla, cu amintiri implantate în creier, nu?

Ea a ridicat din umeri:

— Nu asta e important. Lucrul cel mai important este să urmăm regulile. Ia-ți concediu de la activitatea cu hipnoza, privește acest lucru ca o propunere de conciliere. Poți continua cercetarea, poți lucra în liniște și pace, numai să nu practici terapie prin hipnoză în perioada în care noi vom face ancheta…

— De fapt, ce vrei să spui? Eu nu pot recunoaște ceva ce nu

este adevărat.

— Dar nici nu ți-o cer.

— Așa sună. O cerere de concediu ar fi considerată ca o recunoaștere din partea mea.

— Spune că ai nevoie de concediu, mi-a poruncit ea sec.

— La naiba, e prea stupid, am râs eu, părăsind încăperea.

•

Era târziu după-amiaza. Soarele lucea în bălțile lăsate de o ploaie scurtă, mirosea a pădure, a pământ umed și a rădăcini putrezite, în vreme ce alergam în jurul lacului meditând la purtarea Lydiei. Eram în continuare sigur că spusese adevărul în timpul hipnozei – dar nu și în ce fel îl spusese. Ce adevăr spusese ea, de fapt? Probabil că descrisese o amintire adevărată, concretă, dar o plasase într-un timp greșit. În hipnoză e mult mai vădit că faptele trecute nu sunt trecute, mi-am repetat mie însumi.

Mi-am umplut plămânii cu aerul proaspăt de început de vară și am sprintat pe ultima bucată prin pădure, spre casă. Când am ajuns pe strada noastră, am văzut o mașină mare, neagră parcată lângă aleea noastră. Doi bărbați așteptau nerăbdători. Unul se oglindea în caroseria lucioasă a mașinii, în vreme ce fuma cu gesturi repezite o țigară. Celălalt făcea câteva fotografii ale casei noastre. Nu mă văzuseră încă. Am încetinit pasul și tocmai mă întrebam dacă n-ar fi mai bine să mă întorc, când m-au descoperit. Bărbatul cu țigara a stins-o imediat sub talpă, celălalt a întors repede aparatul spre mine. Încă mai gâfâiam atunci când m-am apropiat de ei.

— Erik Maria Bark? a întrebat bărbatul care până atunci fumase.

— Ce vreți?

— Suntem de la ziarul de seară *Expressen*.

— *Expressen*?

— Da, am dori să vă punem câteva întrebări legate de una dintre pacientele dumneavoastră…

Am scuturat din cap.

— Nu am nimic de discutat cu persoane din afară.

— Aha!

Privirea bărbatului a alunecat peste fața mea înroșită de efort, bluza neagră de alergător, pantalonii mototoliți și căciulița țuguiată. L-am auzit tușind pe fotograful care stătea mai în spate. O pasăre s-a rotit deasupra noastră, corpul ei a alunecat într-un arc perfect, reflectat de capota mașinii. Am văzut cerul devenind compact și înroșindu-se deasupra pădurii. Poate că avea să mai plouă în seara aceea.

— Pacienta dumitale este intervievată în ziarul de dimineață. Spune lucruri destul de grave, a zis jurnalistul pe un ton sec.

I-am întâlnit privirea. Avea o față destul de simpatică. De vârstă mijlocie, un pic cam gras.

— Ai o șansă să o contrazici, a adăugat cu glas scăzut.

Ferestrele casei noastre erau întunecate. Simone rămăsese cu siguranță în oraș, la galerie. Benjamin era încă la grădiniță.

I-am zâmbit bărbatului și el a spus cu sinceritate:

— Altfel, versiunea ei va intra la tipar fără nicio replică.

— Niciodată nu mi-ar trece prin cap să mă exprim public despre un pacient, i-am explicat pronunțând rar cuvintele, apoi am trecut prin fața celor doi bărbați, îndreptându-mă spre intrare, am descuiat ușa, am intrat și apoi am rămas în picioare în hol, în vreme ce-i auzeam plecând.

•

A doua zi, la ora șase și jumătate dimineața, a sunat telefonul. Era șeful spitalului Karolinska, Annika Lorentzon.

— Erik, Erik, a spus ea cu voce hăituită. Ai citit ziarele?

Simone s-a ridicat în capul oaselor în pat lângă mine, mi-a aruncat o privire neliniștită, iar eu am făcut un gest de respingere, ieșind apoi pe hol.

— Dacă e vorba de acuzațiile ei, toată lumea o să înțeleagă că sunt minciuni…

— Nu, m-a întrerupt pe un ton iritat. Nu înțelege toată lumea. Mulți o consideră drept o persoană fără apărare, slabă și ușor de rănit, o femeie care a fost victima unui medic deosebit de manipulator și neserios. Omul în care ea a avut cea mai mare încredere, în mâinile căruia i s-a încredințat, a trădat-o și a folosit-o. Asta scriu ziarele.

Am auzit-o respirând sacadat în receptor. Părea obosită atunci când a continuat:

— Asta dăunează întregii noastre activități, o înțelegi prea bine.

— Scriu o replică, am spus scurt.

— N-ajunge, Erik. Mi-e teamă că nu ajunge.

A făcut o scurtă pauză, apoi a spus cu glas monoton:

— Are de gând să ne dea în judecată.

— N-o să câștige niciodată, am pufnit eu.

— În continuare, nu înțelegi cât de serios este, nu-i așa, Erik?

— Ce spune?

— Îți propun să te duci să cumperi ziarul. Apoi, va trebui să te gândești serios cum vei aborda toate astea. Ești convocat în fața conducerii astăzi la ora 16:00.

•

Când mi-am văzut fața pe prima pagină a ziarelor, a fost ca și cum inima și-ar fi încetinit bătăile. Era un prim-plan al meu, cu căciuliță și maiou, eram roșu la față și aveam un aer aproape apatic. M-am dat jos de pe bicicletă cu picioarele tremurând, am cumpărat ziarul și m-am întors acasă. Pe cealaltă pagină era o fotografie neclară a Lydiei, care stătea ghemuită cu un ursuleț în brațe. Articolul povestea cum eu, Erik Maria Bark, o hipnotizasem și o folosisem drept cobai, urmărind-o apoi cu acuzații de maltratări și crimă. După spusele reporterului, ea plânsese și afirmase că nu este interesată de vreo despăgubire. Banii nu vor putea niciodată s-o despăgubească pentru ceea ce trăise. Fusese complet distrusă și mărturisise lucruri pe care eu i le pusesem în gură, sub hipnoză profundă. Culmea persecuțiilor mele a fost atinsă atunci când m-am năpustit în casa ei și am provocat-o să se sinucidă. Voise doar să moară, spunea ea, era ca și cum ar fi fost într-o sectă unde eu eram conducător, iar ea nu mai avea voință proprie. Abia în spital îndrăznise, în sfârșit, să pună sub semnul întrebării tratamentul meu. Acum cerea ca niciodată să nu mai am permisiunea de a face așa ceva și împotriva altor oameni.

Pe pagina următoare se afla o fotografie a lui Marek, din grupul de pacienți. El ținea cu Lydia și spunea că activitatea mea era cu totul primejdioasă și că eram obsedat să găsesc lucruri bolnave pe care mai apoi ei erau siliți să le recunoască sub hipnoză.

Mai jos pe pagină, expertul Göran Sörensen își spunea părerea. Nu mai auzisem niciodată până atunci despre această persoană. Dar el se afla aici, condamnând întreaga mea cercetare, compara hipnoza cu ședințele de spiritism și lăsa să se înțeleagă că îmi drogăm probabil pacienții, ca să-i oblig să facă așa cum voiam.

Mintea mi s-a golit. Am auzit ticăind ceasul din bucătărie, auzeam zgomotul unor mașini care treceau pe stradă. S-a deschis ușa și a intrat Simone. După ce a citit ziarul, a devenit lividă la față.

— Ce se întâmplă? a șoptit ea.

— Nu știu, am zis, simțindu-mi gura uscată.

Stăteam acolo privind în gol. Dacă teoriile mele erau greșite? Dacă hipnoza nu funcționa la oamenii grav traumatizați? Dacă era adevărat că dorința mea de a găsi tipare le influența amintirile? Nu credeam că era posibil ca Lydia să vadă sub hipnoză un copil care nu exista. Fusesem convins că descria o amintire adevărată, dar acum începeam să mă simt total derutat.

•

A fost foarte ciudat să străbat scurta distanță de la intrare până la lift, spre biroul Annikăi Lorentzon. Nimeni din personal nu voia să mă privească în ochi. Când treceam, persoane pe care le cunoșteam și cu care obișnuiam să mă întâlnesc aveau un aer tulburat și abătut, își întorceau fețele și se grăbeau pe drumul lor.

Până și mirosul din lift era străin. Mirosea a flori putrede și am început să mă gândesc la înmormântări, ploaie și despărțiri.

Când am ieșit din lift, Maja Swartling s-a strecurat grăbită prin fața mea. S-a făcut că nu mă vede. În cadrul ușii de la biroul Annikăi Lorentzon stătea Rainer Milch. S-a dat la o

parte, eu am intrat și am salutat.

— Erik, Erik, ia loc, a spus Rainer.

— Mulțumesc, prefer să stau în picioare, am zis scurt, dar m-am răzgândit.

Mă mai întrebam încă ce naiba căutase Maja Swartling la consiliul de conducere. Poate venise aici ca să mă apere. Era de fapt una dintre puținii care aveau o cunoaștere adevărată, temeinică a cercetării mele.

Annika Lorentzon stătea lângă fereastră, de cealaltă parte a încăperii. M-am gândit că e nepoliticos și bizar din partea ei să nu-mi ureze bun venit. În loc s-o facă, stătea acolo cu brațele în jurul corpului și privea înverșunată pe fereastră.

— Ți-am dat o mare șansă, Erik, a spus Peder Mälarstedt.

Rainer Milch a încuviințat.

— Dar tu ai refuzat să cedezi, a spus el, ai refuzat să pleci de bunăvoie, cât timp ne-am fi făcut ancheta.

— Pot să revin asupra hotărârii, am spus cu glas scăzut. Pot să…

— E prea târziu acum, m-a întrerupt el. Am fi putut să ne apărăm cu asta ieri, astăzi ar fi doar patetic.

Annika Lorentzon a deschis gura:

— Eu… a spus ea cu un glas stins, fără să se întoarcă spre mine. Eu mă voi afla la *Rapport*{56} diseară și voi explica modul în care am putut să te sprijinim.

— Dar n-am făcut nicio greșeală, am spus. Că un pacient vine cu acuzații false nu înseamnă că poate distruge o cercetare de ani de zile, nenumărate tratamente care de fapt au fost întotdeauna fără cusur…

— Nu e numai un pacient, m-a întrerupt Rainer Milch. Sunt mai mulți. În plus, am auzit un expert pronunțându-se despre cercetarea ta…

A tăcut, dând din cap.

— E vorba despre acel Göran Sörensen sau cum îi spune? am întrebat iritat. N-am auzit niciodată de el și, în mod evident, habar n-are despre ce vorbește.

— Avem un contact care a studiat munca ta ani de zile, a explicat Rainer Milch, scărpinându-se pe gât. Ea spune că vrei

foarte mult, dar că aproape toate tezele tale ți le bazezi pe iluzii deșarte. Nu ai nicio dovadă și tot timpul te îndepărtezi de binele pacienților, ca să ai dreptate tu.

Am rămas fără glas.

— Cum se numește expertul?

N-au răspuns.

— Se numește cumva Maja Swartling?

Chipul Annikăi Lorentzon s-a înroșit puternic.

— Erik, a spus, întorcându-se în sfârșit spre mine. Cu începere de astăzi ești suspendat. Nu mai vreau să te am în spitalul meu.

— Atunci, pacienții mei, trebuie să mă îngrijesc să…

— Or să fie transferați, m-a întrerupt ea.

— Se vor simți rău, dacă…

— În orice caz, e din vina ta, a zis cu glas ridicat.

În încăpere s-a lăsat o tăcere totală. Frank Paulsson stătea cu fața întoarsă, Ronny Johansson, Peder Mälarstedt, Rainer Milch și Svein Holstein ședeau cu chipurile lipsite de expresie.

— Deci, așa, am spus eu pe un ton sec.

Doar cu câteva săptămâni în urmă mă aflasem în aceeași încăpere și primisem fonduri. Acum, totul era terminat, dintr-o singură lovitură.

Când am ajuns în zona din fața spitalului, câțiva oameni s-au apropiat de mine. O femeie foarte înaltă, blondă întindea un microfon spre mine.

— Bună, a spus ea cu glas rece. M-am gândit să te rog să comentezi faptul că un alt pacient al dumitale, o femeie pe nume Eva Blau, a fost internată săptămâna trecută pentru îngrijire psihiatrică forțată.

— Despre ce vorbești?

M-am întors, însă fotograful mă urmărea cu camera TV. Luciul negru al obiectivului mă căuta. Am privit femeia blondă, am văzut ecusonul ei, o chema Stefanie von Sydow, i-am văzut căciulița albă, tricotată și mâna care făcea semn camerei.

— Crezi în continuare că hipnoza este un tratament bun?

— Da, am răspuns eu.

— Deci, vei continua?

•

Lumina albă care intra pe fereastra înaltă din capătul coridorului se reflecta în podeaua încă umedă a secției pentru îngrijire psihiatrică a spitalului Söder. Am trecut pe lângă un șir de uși închise, cu fâșii de cauciuc pe margine și vopseaua dusă; m-am oprit la camera B39 și am văzut cum pantofii mei lăsaseră urme pe luciul podelei.

Dintr-o cameră îndepărtată se auzeau bufnete înfundate și un plâns slab, apoi s-a lăsat tăcerea. Am rămas pe loc un moment, încercând să-mi adun gândurile înainte să bat la ușă, să introduc cheia în broască, s-o răsucesc și apoi să intru.

Am adus cu mine de pe culoar mirosul de ceară de parchet în aburii de sudoare și vomă din încăperea pe jumătate întunecată. Eva Blau era culcată în pat, cu spatele la mine. M-am dus la fereastră și am încercat să fac lumină, am vrut să ridic jaluzelele un pic, dar ața s-a rupt. Cu coada ochiului am văzut că Eva Blau începea să se întoarcă. Am mai tras de jaluzea, dar mi-a scăpat firul și s-a ridicat cu o pocnitură puternică.

— Iartă-mă, am spus, voiam doar să fac puțină lumină…

În lumina bruscă și tăioasă, Eva Blau stătea cu colțurile gurii lăsate în jos, într-o expresie de amărăciune, privindu-mă cu ochii injectați. Inima mi-a bătut mai repede. Vârful nasului îi fusese tăiat. Stătea gheboșată, cu un pansament însângerat în jurul mâinii și mă privea fix.

— Eva, am venit de îndată ce am aflat.

Se izbea cu mâna pansată făcută pumn în stomac. Rana rotundă de pe nasul tăiat lucea roșie pe fața ei chinuită.

— Am încercat să vă ajut, am spus. Dar am început să înțeleg că m-am înșelat aproape în toate privințele, credeam că sunt pe urmele a ceva important, că înțelegeam cum funcționa hipnoza, dar nu era adevărat, n-am înțeles absolut nimic și îmi pare rău că nu v-am putut ajuta pe niciunul dintre voi.

S-a șters cu dosul mâinii peste nas și din rană a început să i se prelingă sânge pe gură.

— Eva? De ce ai făcut asta împotriva ta? am întrebat.

— Tu, tu ai făcut-o, e vina ta, a țipat brusc. Totul e din vina ta, mi-ai distrus viața, mi-ai luat tot ce aveam!

— Înțeleg că ești supărată pe mine, pentru că…

— Ține-ți gura! m-a întrerupt. Nu înțelegi nimic. Viața mea e distrusă și eu am să ți-o distrug pe a ta. Aștept să-mi vină rândul, pot aștepta oricât de mult, tot am să mă răzbun!

Apoi a început să urle, cu gura larg deschisă, răgușit și smintit. Ușa s-a deschis și a intrat doctorul Andersen.

— Trebuia să aștepți afară, a spus cu voce tăioasă.

— Am primit cheia de la soră și m-am gândit că…

M-a tras afară pe coridor, a tras ușa, încuind-o.

— Pacienta e paranoică și…

— Nu, nu cred, l-am întrerupt zâmbind.

— E diagnosticul meu, e pacienta mea, a spus.

— Da, scuză-mă.

— De sute de ori, în fiecare zi, ne roagă să-i închidem ușa și să încuiem cheia în dulap.

— Da, deși…

— Și a spus că nu va depune mărturie împotriva nimănui, că putem s-o supunem la șocuri electrice și la violuri, dar nu povestește nimic. De fapt, ce-ai făcut cu pacienții tăi? E speriată, îngrozitor de speriată. N-a fost prea înțelept să intri.

— E furioasă, dar nu-i este teamă de mine, l-am întrerupt cu voce ridicată.

— Am auzit-o țipând, a zis el.

După vizita la spitalul Söder și întâlnirea cu Eva Blau, am luat mașina până la sediul televiziunii și am spus că doresc s-o întâlnesc pe Stefanie von Sydow, jurnalista de la *Rapport,* care încercase să mă facă să dau o declarație mai devreme, în cursul zilei. Recepționera a sunat o asistentă de redacție și apoi mi-a dat telefonul. Am spus că eram gata să dau un interviu, dacă erau interesați. După un scurt moment, asistenta a venit jos. Era o femeie tânără, cu părul scurt și o privire inteligentă.

— Stefanie te primește peste zece minute.

— Perfect.

— Te conduc la cabina de machiaj.

•

Când am ajuns acasă după scurtul interviu, totul era cufundat în întuneric. Am strigat, dar n-a răspuns nimeni. Simone stătea pe canapea în fața televizorului stins, în camera de la etaj.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu. Unde e Benjamin?

— E la David, a spus cu un glas lipsit de viață.

— Nu era vremea să se întoarcă acasă? Ce i-ai spus?

— Nimic.

— Dar ce este? Spune-mi, Simone.

— De ce-aș face-o? Nu mai știu cine ești, a zis.

Am simțit neliniștea urcându-mi în trup, m-am apropiat și am încercat să-i dau la o parte părul de pe față.

— Nu mă atinge, a șuierat, trăgându-și capul.

— Nu vrei să vorbești?

— Să vreau? Nu e treaba mea, a spus. Tu ar fi trebuit să vorbești, să nu mă lași să găsesc singură fotografiile, să nu mă simt ca o idioată.

— Despre ce fotografii vorbești?

A desfăcut un plic bleu și a scos câteva fotografii. M-am văzut pozând în apartamentul Majei Swartling, apoi o serie de imagini ale ei, având pe ea doar niște chiloți verzi. Părul negru îi cădea în șuvițe peste pieptul larg, alb. Părea bucuroasă, cu obrajii roșii. Câteva fotografii reprezentau imagini de aproape, mai mult sau mai puțin clare, ale unor sâni. Într-una dintre fotografii avea picioarele desfăcute.

— Sixan, o să încerc…

— Nu mai am putere pentru alte minciuni, m-a întrerupt ea. Nu acum, în orice caz.

A deschis televizorul, a schimbat pe *Aktuellt*{57} și a nimerit în mijlocul reportajului despre scandalul hipnozei. Annika Lorentzon, de la institutul Karolinska, nu voia să comenteze cazul cât timp se desfășura ancheta, dar, când jurnalista a amintit suma enormă pe care conducerea tocmai i-o aprobase lui Erik Maria Bark pentru cercetare, ea a căpătat un aer hăituit.

— A fost o greșeală, a spus cu glas scăzut.

— Care era greșeala, ce vrei să spui?

— Erik Maria Bark este pentru moment suspendat.

— Numai pentru moment?

— Nu va mai avea ocazia să hipnotizeze la institutul Karolinska, a spus ea.

Apoi, mi-am văzut propriul chip pe ecran, eram în studioul de televiziune, cu o privire speriată.

— Vei continua să hipnotizezi la alte spitale? mă întreba jurnalista.

Aveam aerul că nu-i înțelesesem întrebarea și am clătinat aproape invizibil din cap.

— Erik Maria Bark, crezi în continuare că hipnoza este o formă bună de tratament? m-a întrebat ea.

— Nu știu, am răspuns cu glas slab.

— Vei continua?

— Nu.

— Niciodată?

— Nu voi mai hipnotiza niciodată pe nimeni, am răspuns.

— E o promisiune? m-a întrebat jurnalista.

— Da.

38.

Miercuri, șaisprezece decembrie,
înainte de prânz

Erik tresare și mâna care ține paharul cu cafea face fără voie o mișcare, lăsând să curgă cafea pe costum și pe manșeta cămășii.

Joona îl privește întrebător, scoate un șervețel din cutia cu Kleenex de pe bordul mașinii.

Erik privește pe geam la casa mare, galbenă, grădina și gazonul pe care se află uriașul Nalle Puh cu dinții de vampir, desenați cu carioca.

— E periculoasă? întreabă Joona.

— Cine?

— Eva Blau?

— Poate, răspunde Erik. Vreau să spun, poate foarte ușor să facă lucruri periculoase.

Joona oprește motorul, își desface centura de siguranță și deschide portiera.

— Nu te aștepta la prea mult, spune Joona cu accentul său melancolic de finlandezo-suedez. Liselott Blau poate că nu are nimic de-a face cu Eva.

— Poate, răspunde Erik visător.

Pășesc pe aleea cu plăci de ardezie cenușie. Mici fulgi rotunzi, aproape ca boabele de grindină, dar nu din gheață, ci din zăpadă, se rotesc în aer. Dacă ridici privirea, par un văl alb, o ceață ca laptele, în fața casei mari de lemn.

— Dar trebuie să fim precauți, spune Joona. Pentru că acesta poate să fie de fapt castelul ruinat.

Chipul său simetric, prietenos se luminează într-un zâmbet ușor. Erik se oprește în mijlocul aleii. Simte că stofa udă din jurul mâinii a devenit rece. Miroase a cafea veche.

— Castelul ruinat este o casă în fosta Iugoslavie, spune

Erik. E un apartament în Jakobsberg sau o sală de sport din Stocksund, ori o casă verde sus, în Dorotea și așa mai departe.

Nu se poate abține să nu zâmbească atunci când întâlnește privirea întrebătoare a lui Joona.

— Castelul ruinat nu este o casă anume, e un termen, explică Erik. Grupul de hipnoză îi spunea așa, castelul ruinat… locul în care avusese loc abuzul.

— Cred că înțeleg, spune Joona. Unde se afla castelul ruinat al Evei Blau?

— Asta e problema, răspunde Erik. Era singura care nu găsise drumul la castelul ei ruinat. Nu a descris niciodată un loc anume, spre deosebire de ceilalți.

— Poate este aici, spune Joona arătând spre casă.

Continuă să meargă cu pași mari pe dalele aleii. Erik caută în buzunar, după cutia cu papagalul. Se simte rău, e ca și cum încă ar mai fi amețit de amintirile sale. Își freacă tare fruntea, vrea să ia o tabletă, orice, dar acum trebuie să aibă mintea absolut limpede. Trebuie să termine cu tabletele, nu poate să se mai ascundă după ele, trebuie să-l găsească pe Benjamin înainte de-a fi prea târziu.

Erik apasă butonul soneriei, aude sunetul greu prin lemnul masiv și trebuie să se stăpânească să nu spargă ușa, să se repeadă înăuntru, strigându-l pe Benjamin. Joona ține mâna în interiorul hainei. Ușa e deschisă după un moment de către o femeie tânără, cu ochelari, păr roșu și cicatrice mici pe amândoi obrajii.

— O căutăm pe Liselott Blau, spune Joona.

— Eu sunt, zice ea, privindu-i întrebătoare.

Joona îl privește pe Erik și înțelege că femeia cu părul roșu nu este aceea care se numea Eva Blau.

— De fapt, o căutăm pe Eva, spune el.

— Eva? Care Eva? Despre ce e vorba? întreabă femeia.

Joona își arată legitimația de polițist și o întreabă dacă pot să intre un moment. Ea nu vrea să le dea drumul și Joona o roagă să-și pună ceva pe ea și să iasă o clipă afară. Câteva minute mai târziu, stau pe pajiștea înghețată și vorbesc, în vreme ce fuioare de abur le ies din gură.

— Locuiesc singură, spune ea.

— E o casă mare.

Femeia zâmbește reținut:

— Îmi dă mâna.

— Eva Blau este o rudă a dumitale?

— Nu cunosc nicio Eva Blau, după cum am mai spus.

Joona îi arată trei fotografii ale Evei, pe care le-a scos după imaginile de pe caseta video, dar femeia roșcată scutură doar din cap.

— Privește atent, spune Joona cu gravitate.

— Nu-mi spune mie ce să fac, pufnește ea.

— Nu, doar te rog…

— Eu îți plătesc salariul, îl întrerupe femeia. Din impozitul meu ți se plătește leafa.

— Mai uită-te o dată la fotografii, dacă ești amabilă, o roagă el.

— N-am văzut-o niciodată.

— E foarte important, îi explică Joona.

— Poate pentru voi, zice femeia. Dar nu pentru mine.

— Își spune Eva Blau, continuă Joona. Blau e un nume destul de neobișnuit în Suedia.

Erik vede brusc o perdea mișcându-se la etaj. O ia la goană spre casă și îi aude pe amândoi strigând după el. Se năpustește pe ușă, aleargă prin hol, aruncă priviri în jur, vede scara lată și o urcă cu pași mari.

— Benjamin, strigă el oprindu-se.

Coridorul se întinde în ambele direcții, cu uși spre dormitoare și săli de baie.

— Benjamin? spune din nou cu glas scăzut.

Podeaua scârțâie undeva. Aude cum femeia roșcată intră în goană la parter. Erik încearcă să se orienteze, să-și dea seama la ce fereastră fluturase perdeaua, o ia repede la dreapta, spre ultima ușă de pe culoar. Încearcă s-o deschidă, dar simte că e încuiată. Se apleacă și privește pe gaura cheii. Cheia e în broască, i se pare însă că ghicește un reflex întunecat pe metal.

— Deschide ușa, spune cu voce ridicată.

Femeia roșcată a început să urce scara.

— Nu ai ce căuta aici! strigă ea.

Erik se dă un pas înapoi, lovește ușa cu piciorul și intră. Camera e goală: un pat mare, nefăcut, cu cearșaf roz, o mochetă roz și ușile unui șifonier cu oglinzi fumurii. Un aparat foto, montat pe un stativ, este orientat spre pat. Se duce și deschide șifonierul, dar nu e nimeni acolo, se întoarce și dă roată, privește draperiile grele, fotoliul, apoi se apleacă și vede un bărbat care se târăște sub pat, în întuneric: ochii speriați, timizi, pulpele subțiri și picioarele goale.

— Ieși afară, spune sever.

Se apleacă, dă de o gleznă și trage afară un băiețandru gol. Băiatul încearcă să explice ceva, îi vorbește precipitat într-o limbă ce seamănă cu araba, în vreme ce-și trage pe el o pereche de jeanși. Plapuma se mișcă în pat, un alt băiat scoate capul și spune ceva pe un ton dur amicului său, care tace imediat. În ușă stă roșcata și repetă cu voce tremurătoare să-i lase prietenii în pace.

— Sunt minori? întreabă Erik.

— Afară din casa mea! urlă ea, ca scoasă din minți.

Cel de-al doilea băiat s-a înfășurat în plapumă. Scoate o țigară și-l privește zâmbind pe Erik.

— Afară! strigă Liselott Blau.

Erik iese pe coridor, apoi o ia pe scară în jos. Femeia îl urmează și îi strigă cu glas spart să se ducă la dracu'. Erik părăsește casa, luând-o pe alee. Joona îl așteaptă la ieșire, cu arma scoasă ascunsă lângă corp. Femeia rămâne în ușă.

— Nu puteți face așa ceva, strigă ea. Nu e permis, poliția trebuie să aibă mandat ca să intre.

— Eu nu sunt polițist, îi strigă peste umăr Erik.

— Dar… o să vă reclam!

— Fă-o dacă vrei, spune Joona. Pot să-ți primesc plângerea, pentru că, așa cum ți-am spus, eu sunt polițist.

39.

Miercuri, șaisprezece decembrie,
după-amiaza

Înainte să ajungă pe Norrtäljevägen, Joona trage la marginea drumului. Un camion cu un concasor prăfuit pe platformă trece pe lângă ei. Joona scoate din buzunar o bucată de hârtie și citește:

— Mai am trei Blau în zona Stockholmului, trei în Västerås, doi în Eskilstuna și unu în Umeå.

Îndoaie din nou hârtia, zâmbind încurajator către Erik.

— Charlotte, spune încet Erik.

— Nu există nicio Charlotte, zice Joona ștergând o pată de pe oglinda retrovizoare.

— Charlotte Cederskiöld, continuă Erik. Era drăguță cu Eva. Cred că-i închiriase o cameră, în vremea aceea.

— Unde am putea s-o găsim pe Charlotte?

— Acum zece ani locuia în Stocksund, dar…

Joona forma deja numărul de la sediul poliției.

— Bună, Anja. Da, mulțumesc, și tu la fel. Știi ce? Am nevoie de numărul de telefon și de adresa unei anume Charlotte Cederskiöld. Locuiește în Stocksund sau locuia acolo acum zece ani. Da, mulțumesc. OK, așteaptă, spune el, scoate un pix și scrie pe spatele unei chitanțe. Mulțumesc mult.

Semnalizează spre stânga și reintră pe șosea.

— Locuiește tot acolo?

— Nu, dar am avut totuși noroc, spune el. Locuiește în apropiere de Rimbo.

Erik simte un junghi de neliniște în stomac. Nu știe de ce mutarea ei din Stocksund i se pare îngrijorătoare, deși poate că ar trebui s-o interpreteze exact invers.

— Domeniul Husby, spune Joona introducând un disc în CD-player.

Murmură că e muzica mamei lui și mărește volumul.

— Sarja Varjus, strigă el.

Dă din cap cu tristețe și cântă împreună cu vocea de pe CD:

— Dam dam da da di dum…

Muzica melancolică răsună în mașină. Când se termină melodia, rămân tăcuți un moment, apoi Joona spune cu glas aproape uimit:

— Nu-mi mai place muzica finlandeză!

Își drege glasul, tușind de câteva ori.

— Cred că e un cântec frumos, spune Erik.

Joona zâmbește, aruncându-i o privire rapidă:

— Mama era de față când Sarja a devenit regina tangoului, la Seinäjoki…

Când părăsesc drumul spre Norrtälje, lat și cu mult trafic și, în dreptul localității Sätuna, o cotesc pe drumul 77, începe să cadă o ploaie deasă, amestecată cu zăpadă. La răsărit se întunecă și fermele pe lângă care trec capătă culori tot mai închise.

Joona bate cu degetele în bordul mașinii. Aerul încălzit electric iese susurând din ventilator. Erik își simte picioarele umezindu-se de la căldura ciudată din mașină.

— Să vedem acum, își spune Joona și continuă să meargă prin mica așezare, apoi pe un drum îngust, printre ogoare înghețate.

În depărtare se vede o casă mare, albă, în spatele unui gard înalt. Parchează în fața porții deschise și ultima bucată de drum o parcurg pe jos. O femeie tânără cu o geacă din piele greblează pietrișul de pe alee. În jurul picioarelor ei aleargă un retriever auriu.

— Charlotte, strigă tânăra, Charlotte.

O femeie vine, înconjurând casa și trăgând după ea un sac negru de gunoi. E îmbrăcată în vestă roz de puf și pulover gros cenușiu, jeanși uzați și cizme de cauciuc.

Charlotte, se gândește Erik. Este chiar Charlotte.

A dispărut femeia subțire, reținută, cu haine elegante și coafură paj bine îngrijită. Persoana care le vine în întâmpinare arată cu totul altfel. Părul ei e lung și complet cărunt, strâns

într-o coadă groasă. Fața îi e plină de riduri și complet nemachiată. E mai frumoasă ca oricând, gândește Erik. Când dă cu ochii de el, e ca și cum peste ea ar fi trecut o suflare fierbinte. Privește, mai întâi uimită, apoi începe să zâmbească larg:

— Erik, spune ea și glasul îi e neschimbat: adânc, articulat și cald.

Lasă să-i cadă sacul și-i prinde mâinile.

— Tu ești? Ce minunat e să te văd din nou!

Îl salută pe Joona și apoi rămâne nemișcată o clipă, privindu-i. O femeie voinică deschide ușa de la intrare și se uită la ei. E tatuată pe gât și are un hanorac mototolit, negru.

— Ai nevoie de ajutor? strigă ea.

— Sunt prietenii mei, răspunde Charlotte și face cu mâna un gest liniștitor.

Charlotte privește zâmbind după femeia masivă, în vreme ce aceasta închide ușa.

— Am făcut… am transformat domeniul într-o casă pentru femei. Era o grămadă de spațiu, așa că primesc femei care trebuie să dispară sau cum se spune. Le las să locuiască aici, gătim împreună, muncim pământul… până ce ele simt că vor să facă din nou ceva singure, de fapt, nu e nimic complicat.

— Sună bine, spune Erik.

Ea dă din cap și face un gest spre ușă, ca pentru a-i invita să intre.

— Charlotte, trebuie să o găsim pe Eva Blau, spune Erik. Ți-o amintești?

— Sigur că mi-o amintesc. Ea mi-a fost primul oaspete aici. Aveam camerele din aripa laterală a casei și…

Se oprește.

— E ciudat c-o pomenești, continuă ea apoi. Eva m-a sunat cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Ce voia?

— Era furioasă, spune Charlotte.

— Da, suspină Erik.

— De ce era furioasă?

Charlotte trage adânc aer în piept. Erik aude vântul prin

ramurile de brad, vede că cineva a încercat să facă un om de zăpadă din puțina zăpadă care a căzut.

— Eva e furioasă pe Erik.

Simte cum îl trec fiorii când se gândește la fața ascuțită a Evei, la vocea ei agresivă, la ochii sfredelitori și la vârful nasului tăiat.

— Ai promis să nu mai hipnotizezi, dar brusc, acum o săptămână, ai început din nou. Erai în toate ziarele, vorbeau despre tine la televizor. Desigur că mulți au fost indignați.

— Am fost silit, spune Erik. Dar a fost doar o excepție.

Îi prinde mâna într-a sa.

— Tu m-ai ajutat, șoptește ea. Atunci, când am văzut… îți amintești?

— Mi-amintesc, spune Erik încet.

Charlotte îi zâmbește.

— A fost de ajuns, am intrat în castelul ruinat, am ridicat privirea și l-am văzut pe cel care-mi făcuse rău.

— Știu.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată fără tine, Erik.

— Deși eu…

— Ceva aici, în mine s-a întregit, spune ea, făcând un gest spre inimă.

— Unde este Eva acum? întreabă Joona.

Charlotte își încruntă ușor fruntea.

— Când a fost externată din spital, s-a mutat într-un apartament în Åkersberga Centrum și a intrat în secta Martorilor lui Iehova. În prima perioadă, am ținut mult legătura. Am ajutat-o cu bani, apoi n-am mai văzut-o. Credea că e urmărită, vorbea mult despre nevoia de a căuta protecție, spunea că răul se află pe urmele ei.

Charlotte îl privește pe Erik.

— Pari trist, spune ea.

— Fiul meu a dispărut, Eva e singura noastră pistă.

Charlotte îl privește compătimitoare.

— Se va rezolva.

— Știi cum o cheamă? întreabă Erik.

— Care e numele ei real, vrei să zici? Nu i l-a spus nimănui,

poate că nici ea însăși nu-l știe.

— Bine.

— Dar când a sunat și-a spus Veronica.

— Veronica?

— După Vălul Veronicăi, probabil.

Se îmbrățișează scurt, apoi Erik și Joona se grăbesc înapoi la mașină. În timp ce se îndreaptă spre sud, în direcția Stockholmului, Joona vorbește din nou la telefon. Cere să fie ajutat să găsească o anume Veronica, în Åkersberga Centrum și o adresă a sediului sectei Martorii lui Iehova.

Erik îl aude pe Joona vorbind, în vreme ce își simte capul greu de oboseală. Se gândește cum au năvălit amintirile și simte cum i se închid încet ochii.

— Da, Anja, scriu, îl aude pe Joona spunând. Västra Banvägen… așteaptă, Stationsvägen 5, OK, mulțumesc.

Ca și cum timpul și-ar fi prins propria coadă și s-ar fi înnodat, Erik se trezește în momentul în care mașina coboară pe o stradă povârnită, pe lângă un teren de golf.

— Ajungem imediat, spune Joona.

— Am adormit, zice Erik, mai mult pentru sine însuși.

— Eva Blau a sunat-o pe Charlotte în aceeași zi în care tu te aflai în toate ziarele, gândește cu glas tare Joona.

— Și, a doua zi, Benjamin a fost răpit, completează Erik.

— Pentru că cineva a dat cu ochii de tine.

— Sau pentru că mi-am călcat promisiunea să nu mai hipnotizez vreodată.

— În cazul acesta, e greșeala mea, spune Joona.

— Nu, a fost…

Erik tace, nu știe de fapt ce să spună.

— Îmi pare rău, zice Joona, fără să-și ia privirea de la drum.

Trec pe lângă un magazin cu prețuri mici, care are geamurile sparte. Joona privește în oglinda retrovizoare. O femeie cu văl mătură cioburile de pe trotuar.

— S-a întâmplat ceva cu Eva, pe vremea când am avut-o ca pacientă, dar nu știu ce, spune Erik. S-a rănit și a devenit complet paranoică, m-a învinuit pentru toate pe mine și

ședințele mele de hipnoză, niciodată n-ar fi trebuit s-o iau în grup, n-ar fi trebuit să hipnotizez pe nimeni.

— Dar pe Charlotte ai ajutat-o, protestează Joona.

— Așa pare, spune Erik cu glas scăzut.

După rond, trec de o linie de cale ferată, o cotesc la stânga pe lângă stadion, trec peste un pârâu și se opresc lângă blocurile cenușii de locuințe.

Joona arată spre torpedoul mașinii:

— Poți să-mi dai din nou pistolul?

Erik deschide capacul și întinde mâna după arma grea. Joona verifică țeava și magazia armei, având grijă ca pistolul să fie asigurat, înainte de a-l vârî în buzunar.

Traversează repede parcarea și trec pe lângă locul de joacă.

Erik arată în direcția ușii de la intrare, ridică privirea și vede ghirlande de becuri colorate și antene parabolice, aproape la fiecare balcon{58}. O femeie bătrână stă cu un făcăleț în mână dincolo de ușa închisă. Joona bate și-i face vesel cu mâna. Ea îi privește, scuturând din cap în semn de refuz. Joona îi arată legitimația, ea scutură din nou din cap. Erik caută în buzunar și găsește un plic cu chitanțele pe care trebuia să le lase la contabilitate. Se duce la geam, bate și arată plicul. Femeia se apropie imediat de ușă și apasă butonul încuietorii electrice.

— E poșta? întreabă ea cu un glas răgușit.

— Un plic expres, răspunde Erik.

— Aici e mult plâns și sunt multe țipete, șoptește femeia privind peretele.

— Ce-ai spus? o întreabă Joona.

Erik se uită pe lista cu locatarii și găsește o Veronica Andersson, la primul etaj. Scara înghesuită e plină de graffiti făcute cu spray roșu. Miroase urât de la ghenă. Se opresc în fața ușii cu numele Andersson pe plăcuță și sună. Urmele de noroi lăsate de roțile unui cărucior de copii merg în sus și în jos pe scară.

— Sună din nou, zice Erik.

Joona deschide fanta pentru scrisori, strigând prin ea că au un plic de la *Vakttornet*{59}. Erik vede cum capul comisarului

se trage brusc înapoi, ca lovit de presiunea unui val.

— Ce e?

— Nu știu, dar vreau să aștepți afară, spune Joona cu o privire neliniștită.

— Nu, răspunde Erik.

— Intru singur.

Un pahar cade pe podea, undeva în spatele uneia dintre ușile de la primul etaj. Joona scoate un suport cu două instrumente subțiri de oțel. Unul este îndoit la vârf și celălalt seamănă cu o cheie foarte îngustă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Erik, Joona murmură că totul este în ordine, se poate intra într-un apartament, chiar fără mandat de percheziție. Ajunge să ai motive îndreptățite, după noua constituție, spune el.

Tocmai a introdus primul instrument în gaura cheii, când Erik întinde o mână, apăsând clanța. Ușa nu e închisă. O duhoare puternică se revarsă când ușa se deschide. Joona își scoate arma și face un gest ferm spre Erik, indicându-i să aștepte afară.

Erik își aude inima bătând în piept, aude sângele vuindu-i în urechi. Tăcerea aceasta teribilă este rău-prevestitoare. Benjamin nu se află aici. Becurile de pe scară se sting și întunericul se năpustește în valuri asupra lui. Nu e beznă totală, dar ochii lui cu greu pot găsi puncte fixe.

Joona se află dintr-odată înaintea lui.

— Cred că trebuie să intri cu mine, Erik, spune el.

Erik intră și Joona aprinde lampa din tavan. Ușa spre baie e deschisă. Duhoarea de putreziciune este insuportabilă. În cada de baie zgâriată, fără apă, zace Eva Blau. Fața îi e umflată și muște i se plimbă în jurul gurii, bâzâind prin aer. Bluza albastră i s-a tras în sus; burta e umflată și verde-albăstruie. Pe ambele brațe se întind tăieturi adânci, negre. Materialul bluzei și părul blond sunt încleiate de sângele coagulat. Pielea îi e palid-cenușie, iar o rețea de vene negre se vede pe tot trupul. Sângele nemișcat i-a putrezit în vene. Ciorchini galbeni de ouă mărunte de muscă se văd în colțul ochilor, în nări și în gură. Sângele a dat pe afară din canalul de scurgere și s-a

întins pe covoraș, ale cărui franjuri și margini s-au înnegrit. Un cuțit de bucătărie plin de sânge se află în cadă, lângă cadavru.

— Ea e? întreabă Joona.

— Da. E Eva.

— E moartă de cel puțin o săptămână, spune el. Pântecele a apucat să se umfle tare.

— Înțeleg, spune Erik.

— Deci, nu ea l-a luat pe Benjamin, constată Joona.

— Trebuie să mă gândesc, spune Erik. Credeam că… Privește pe fereastră și vede construcția de cărămidă joasă de pe partea cealaltă a căii ferate. Eva putea să vadă sala de întruniri a sectei Martorii lui Iehova de la fereastra ei. Probabil c-o făcea să se simtă în siguranță.

40.

Joi, șaptesprezece decembrie,
dimineața

Simone simte brusc o picătură de sânge scurgându-i-se pe buza de jos. Și-a mușcat-o fără să simtă. Toată energia și-o folosește pentru a-și ține în frâu gândurile. Papa a fost călcat de o mașină, acum zace de două zile într-o cameră întunecată la spitalul Sankt Göran și nimeni n-a putut decide cât de gravă este starea lui. Singurul lucru pe care-l știe ea este că izbitura l-ar fi putut ucide. În cap i se rostogolește migrena, ca o bilă tare de oțel. L-a pierdut pe Erik, poate că l-a pierdut pe Benjamin și acum este posibil să-și piardă și tatăl.

Nu știe a câta oară este, dar pentru siguranță își scoate telefonul mobil, verifică dacă funcționează și-l pune în buzunarul exterior al genții, de unde să poată să-l scoată ușor în caz că ar începe să sune.

Apoi, se apleacă peste tatăl ei și-i îndreaptă pătura. El doarme, dar nu scoate niciun sunet. Kennet Sträng e probabil singurul om din lume care nu face zgomot când doarme, Simone s-a gândit la asta de multe ori.

Are un bandaj alb în jurul frunții. De sub bandaj iese o umbră întunecată, e o vânătaie care se întinde în jos, pe obraz. Arată neobișnuit: hemoragia puternică, nasul umflat și colțurile gurii care atârnă în jos.

Dar nu este mort, gândește ea. Trăiește, da, trăiește. Și Benjamin trăiește, o știe, trebuie să fie așa.

Simone face câțiva pași înainte și înapoi prin încăpere. Se gândește cum venise acasă de la Sim Shulman și vorbise cu tatăl ei la telefon, exact înainte de a avea loc accidentul. El îi spusese că îl găsise pe Wailord, se pregătea să meargă într-un loc care se numea marea. Undeva în Loudden.

Simone își privește din nou tatăl cum doarme adânc.

— Papa?

Regretă imediat. El nu se trezește, dar o expresie dureroasă îi trece peste chipul adormit, ca un nor. Simone își pipăie cu grijă rana de pe buza de jos. Privirea îi cade pe un sfeșnic cu lumânări de advent. Își privește pantofii, în învelitoarea albastră de protecție. Se gândește la o după-amiază, cu mulți ani în urmă, când ea și Kennet o văzuseră pe mama făcându-le semn cu mâna, apoi dispărând în micul ei Fiat verde.

Simone se înfioară, migrena îi zvâcnește greu în tâmple. Își trage mai strâns puloverul în jurul ei. Brusc, îl aude pe Kennet suspinând adânc.

— Papa, spune ea ca un copilaș.

El deschide ochii. Sunt încețoșați, tulburi. Una dintre cornee e injectată.

— Papa, sunt eu, Simone. Cum te simți?

Privirea lui rătăcește pe lângă ea. Simone se sperie că el nu mai vede.

— Sixan?

— Sunt aici, papa.

Se așază cu grijă lângă el și-i ia mâna. Ochii lui se închid din nou, sprâncenele i se încruntă, ca și cum ar avea dureri.

— Papa, întreabă cu glas scăzut, cum te simți?

El încearcă s-o bată pe mână, dar nu are destulă forță.

— Curând sunt pe picioare, hârâie el. Nu-ți face griji.

Se lasă tăcerea. Simone încearcă să-și îndepărteze gândurile, să-și stăpânească durerea de cap, să oprească neliniștea crescândă. Nu știe dacă să îndrăznească să-l forțeze în starea în care este, dar panica o obligă să facă o încercare.

— Papa? întreabă încet. Ți-aduci aminte ce vorbeam chiar înainte de accident?

El o privește printre gene și mișcă ușor din cap.

— Spuneai că știi unde e Wailord. Vorbeai despre mare, ți-aduci aminte? Ai spus că te vei duce la mare.

Ochii lui Kennet lucesc, face o încercare să se ridice, dar alunecă înapoi, suspinând.

— Papa, spune-mi, trebuie să știu unde anume este. Cine e Wailord? Cine e?

El deschide gura, bărbia îi tremură când șoptește:

— Un… copil… este… un copil…

— Ce spui?

Dar Kennet a închis ochii și pare că n-o mai aude. Simone se duce la fereastră și cuprinde cu privirea peste zona din jurul spitalului. Simte un curent rece. O dungă murdară se întinde peste geam. Când respiră, vede pentru o clipă urma unei fețe în ceața răsuflării. Altcineva a stat exact în același loc și s-a sprijinit cu fața de geam.

Biserica aflată de cealaltă parte a străzii este întunecată, iar luminile becurilor de pe stradă se oglindesc în ferestrele arcuite, negre. Se gândește la ce i-a scris Benjamin Aidei, să nu-l lase pe Nicke la mare.

— Aida, își spune cu glas coborât. Mă duc să vorbesc cu Aida și de data asta o să-mi povestească totul.

•

Când sună la Aida, îi deschide ușa Nicke, privind-o întrebător.

— Salut, spune ea.

— Am primit cărți de joc noi, o anunță băiatul plin de zel.

— Ce drăguț! zice ea.

— Sunt câteva cărți de fete, dar multe sunt foarte puternice.

— Sora ta e acasă? întreabă Simone, bătându-l pe umăr.

— Aida! Aida!

Nicke aleargă pe holul întunecat și dispare undeva, în apartament.

Simone rămâne așteptând. Apoi, aude un sunet ciudat, de pompă, ceva zăngănește slab și după un moment vede o femeie slabă, încovoiată, care vine spre ea. Trage după sine un mic cărucior pe care e montat un tub de oxigen. Din tub pleacă un furtun prin care oxigenul este pompat în nările ei, prin țevi de plastic subțiri, transparente.

Femeia se bate în piept cu un pumn slab.

— Em… fizem, șuieră ea, iar fața ridată i se strânge într-un acces de tuse răgușită, reținută.

Când, în cele din urmă, se oprește, îi face semn lui Simone

să intre. Merg amândouă prin holul lung, întunecat până ajung într-o cameră de zi plină cu mobile grele. Pe podea, între o instalație stereo cu uși de sticlă și masa joasă de televizor, se joacă Nicke cu cărțile lui de pokémon. Pe canapeaua maro, așezată între două plante mari, se află Aida.

Simone abia o recunoaște. E complet nefardată. Fața îi e drăgălașă și foarte tânără, întreaga ei făptură pare fragilă. Părul e bine periat și strâns într-o coadă de cal îngrijită.

Întinde mâna spre un pachet de țigări și își aprinde una cu mâini tremurătoare, în vreme ce Simone intră în cameră.

— Salut, spune Simone. Cum îți merge?

Aida ridică din umeri. Pare că a plâns. Trage un fum și ridică o farfurioară verde spre mucul țigării, parcă i-ar fi teamă să nu scape scrum pe mobilă.

— Ia… loc…, șuieră mama către Simone, care se așază într-unul dintre fotoliile largi înghesuite între canapea, masă și ghivecele cu palmieri.

Aida scutură scrumul în farfuria verde.

— Tocmai vin de la spital, spune Simone. Tatăl meu a fost lovit de o mașină. Era în drum spre mare, la Wailord.

Nicke se ridică brusc, cu un gest violent. Fața îi e roșie ca focul.

— Wailord e supărat… așa supărat… așa supărat.

Simone se întoarce spre Aida, care înghite în sec, apoi închide ochii.

— Despre ce e vorba? întreabă Simone. Cine e Wailord? Despre ce e vorba?

Aida stinge țigara, apoi spune cu voce nesigură:

— Au dispărut.

— Cine?

— O bandă, care se purta aiurea cu noi. Cu Nicke și cu mine. Erau îngrozitori, voiau să ne însemneze cu… voiau să facă un…

Tace, privindu-și mama care scoate un sunet ca un pufnet.

— Voiau să-i dea foc mamei, spune încet Aida.

— Rahați… șuieră femeia din celălalt fotoliu.

— Folosesc nume din pokémon, se numesc Azelf,

Magmortar sau Lucario. Și le schimbă mereu, nu mai înțelegi nimic.

— Câți sunt?

— Nu știu, poate numai cinci, răspunde ea. Sunt copii, cel mai mare e de vârsta mea, cel mai mic are doar șase ani. Dar au hotărât că toți cei care locuiesc aici trebuie să le dea ceva, spune Aida întâlnind pentru prima oară privirea lui Simone.

Ochii ei sunt ca piatra de chihlimbar, frumoși, clari, dar plini de spaimă.

— Puștii mici trebuie să le dea bomboane, pixuri, continuă ea cu glas subțire. Și-au golit pușculițele, ca să scape de bătaie. Ceilalți le dau lucrurile lor, telefoane mobile, jocuri de Nintendo. Au luat geaca mea, țigări. Și Nicke, pe el l-au bătut, i-au luat tot ce avea, au fost așa de răi cu el!

Vocea i se stinge și în ochi îi apar lacrimi.

— Ei l-au luat pe Benjamin? întreabă direct Simone.

Mama Aidei dă din mâini:

— Băiatul… nu e… bine…

— Răspunde-mi, Aida, îi cere Simone cu duritate în glas. Acum!

— Nu țipa… la… fata… mea! șuieră mama.

Simone scutură din cap către ea și repetă pe un ton și mai tăios:

— O să-mi spui tot ce știi, acum! Auzi?

Aida înghite cu greu.

— Nu știu prea multe, spune ea în cele din urmă. Benjamin a intervenit, a spus că nu trebuie să le dăm tipilor ăstora nimic. Wailord a înnebunit, a spus că e război, ne-a cerut o grămadă de bani.

Își aprinde o nouă țigară, trage tremurând un fum, scutură cu grijă scrumul în farfuria verde, apoi continuă:

— Când Wailord a aflat că Benjamin e bolnav, le-a dat puștilor ace, ca să-l înțepe și să-l zgârie…

Tace și ridică din umeri.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Simone nerăbdătoare.

Aida își mușcă buzele, apoi scoate o pieliță de pe limbă.

— Ce s-a întâmplat?

— Wailord a încetat, șoptește ea. Dintr-odată, a dispărut. Pe ceilalți puști i-am văzut, s-au luat de Nicke, mai deunăzi. Acum îl urmează pe unul care-și zice Ariandos, dar sunt derutați și disperați de când a dispărut Wailord.

— Și când s-a întâmplat asta?

— Cred, se gândește Aida, da, cred că a fost miercurea trecută. Deci, cu trei zile înainte să dispară Benjamin.

Gura ei începe să tremure.

— Wailord l-a luat, șoptește ea. Wailord a făcut ceva îngrozitor cu el. Acum nu mai îndrăznește să se arate…

Începe să plângă violent, spasmodic. Simone o vede pe mama fetei ridicându-se cu greu, luându-i țigara din mână și stingând-o în scrumiera verde.

— Avortoni… bleste… mați… șuieră femeia și Simone nu are idee la cine se referă ea.

— Cine este Wailord? întreabă ea din nou. Trebuie să-mi spui cine este.

— Nu știu! țipă Aida. Nu știu!

Simone scoate fotografia ce înfățișează pajiștea și boschetele – e cea pe care a găsit-o în computerul lui Benjamin.

— Uită-te aici, spune ea cu duritate.

Aida privește fotografia cu fața neclintită.

— Ce loc e acesta? întreabă Simone.

Aida ridică din umeri, aruncând o scurtă privire spre mama ei.

— Nu am idee, spune cu voce stinsă.

— Dar tu i-ai trimis fotografia, insistă Simone supărată. Dar a venit de la tine, Aida.

Privirea fetei o caută din nou pe femeia care stă cu tubul șuierător de oxigen la picioare.

Simone îi agită fotografia în față.

— Privește aici, Aida. Privește din nou. De ce i-ai trimis-o fiului meu?

— Era numai în glumă, șoptește ea.

— În glumă?

Aida dă din cap.

— Adică, n-ai vrea să locuiești acolo, spune ea cu voce stinsă.

— Nu te cred, constată Simone înverșunată. Spune adevărul!

Mama fetei se ridică, făcând gesturi violente spre Simone.

— Țiganco… afară din casă… acum…

— De ce minți? întreabă Simone întâlnind, în sfârșit, privirea Aidei.

Fata pare nespus de tristă.

— Iartă-mă, spune cu o voce mică. Iartă-mă.

Când Simone se pregătește să iasă, îl întâlnește pe Nicke. Băiatul stă în holul întunecat și se freacă tare la ochi.

— Nu am nicio forță, sunt un pokémon fără nicio putere.

— Ba sigur că ai putere, îi spune Simone.

41.

Joi, șaptesprezece decembrie,
la amiază

Când Simone intră în salonul de spital, Kennet stă în capul oaselor în pat. Chipul lui a prins mai multă culoare și pare ca și cum ar fi știut că ea tocmai va păși peste prag.

Simone vine, se apleacă și își lipește cu multă grijă obrazul de chipul lui.

— Știi ce-am visat, Sixan?

— Nu, zâmbește ea.

— L-am visat pe tatăl meu.

— Pe bunicul?

El râde încet.

— Îți dai seama? Stătea acolo, în atelier, plin de sudoare și vesel. Băiatul meu, atât a zis. Și încă mai pot simți mirosul acela de diesel…

Simone înghite în sec. Are un nod tare, dureros în gât. Kennet dă încet din cap.

— Papa, șoptește Simone. Papa, îți amintești ce discutam chiar înainte de a fi lovit de mașină?

El o privește cu gravitate și deodată e ca și cum s-ar aprinde o luminiță în privirea lui tăioasă, aspră. Încearcă să se ridice, dar se mișcă prea brusc și cade înapoi în pat.

— Ajută-mă, Simone, spune el nerăbdător. E grabă mare, nu pot rămâne aici.

— Îți amintești ce s-a întâmplat, papa?

— Îmi amintesc totul.

Își trece mâna peste ochi, tușește și apoi întinde amândouă mâinile:

— Ajută-mă, îi ordonă el și, de data aceasta, când Simone îl ține, el reușește să se ridice și să-și treacă picioarele peste marginea patului.

— Am nevoie de hainele mele.

Simone se duce în grabă la dulap și-i caută hainele. Se așază în genunchi și-i trage ciorapii în picioare, tocmai în momentul în care ușa se deschide și intră un doctor tânăr.

Simone se ridică.

— Bună, spune ea dând mâna cu tânărul medic. Mă numesc Simone Bark.

— Ola Tuvefjäll, spune acesta, părând jenat când, întorcându-se spre Kennet, îl vede încheindu-și pantalonii.

— Hei, tu, spune Kennet, băgându-și cămașa în pantaloni, îmi pare rău că nu putem rămâne, dar este o situație de forță majoră.

— Nu te pot obliga să rămâi aici, spune medicul calm, dar ar trebui să înțelegi că trebuie să fii atent, ținând seama de lovitura pe care ai primit-o în cap. Poate că te simți bine acum, dar să știi că se pot ivi complicații peste un minut, o oră sau poate abia mâine-dimineață.

Kennet se duce la chiuvetă și își aruncă pe față cu apă rece.

— Îmi pare rău, zice îndreptându-se. Dar trebuie să merg la mare.

În vreme ce pleacă grăbiți pe coridor, medicul rămâne pe gânduri, privind în urma lor. Simone încearcă să-i povestească despre vizita la Aida. În timp ce așteaptă să vină liftul, vede că tatăl ei trebuie să se sprijine de perete.

— Încotro mergem? întreabă Simone și de data aceasta Kennet nu protestează când ea se așază la volan.

Se urcă lângă ea, își pune centura de siguranță și se scarpină pe frunte, sub bandaj.

— Trebuie să-mi spui unde mergem, insistă ea, dar Kennet nu-i răspunde. Cum se ajunge acolo?

El îi aruncă o privire ciudată.

— La mare, am să mă gândesc pe urmă.

Se lasă pe spate, închide ochii și o vreme rămâne tăcut. Simone începe să-și spună că poate e o greșeală, tatăl ei încă nu e refăcut, trebuie să meargă înapoi la spital. Atunci, el deschide ochii și-i spune scurt:

— Mergi pe Sankt Eriksgatan, peste pod și o iei la dreapta,

pe Odengatan. Direct înainte, până la Östra Station, continui pe Valhallavägen spre est, până la Casa Filmului, iar acolo o iei pe Lindarängsvägen. Strada merge direct la port.

— Cine are nevoie de GPS? zâmbește Simone, în vreme ce o ia pe Sankt Eriksgatan, foarte aglomerată, înspre galeria Västermalm.

— Mă întreb, spune Kennet gânditor, dar se oprește.

— Ce anume?

Simone îi aruncă o privire, în vreme ce mașina trece de biserica Gustav Vasa. Întrezărește un șir lung de copii îmbrăcați în pelerine cu glugă. Poartă lumânări în mâini și intră cu pași rari pe ușa bisericii.

Kennet își drege vocea.

— Mă întreb dacă părinții au înțeles cu ce se ocupă copiii lor.

— Șantaj, abuz, folosirea violenței și amenințări, răspunde Simone cu glas obosit. Iubiții puișori ai lui mama și tata.

Se gândește la vizita ei în Tensta, la cabinetul de tatuaj. Copiii aceia care ținuseră o fată peste balustradă. Nu fuseseră deloc speriați, ba chiar erau amenințători, periculoși. Își amintește cum încercase Benjamin s-o oprească să se ducă la băiatul acela, în stația de metrou. Acum înțelegea că trebuie să fi fost unul dintre ei. Probabil făcea parte dintre cei care aveau nume din jocul de pokémon.

— Ce e în neregulă cu oamenii? întreabă ea retoric.

— Sixan, eu nu am avut un accident. Am fost împins în fața unei mașini, răspunde Kennet cu asprime în glas. Și am văzut cine a făcut-o.

— Ai fost împins? Cine a…

— Era unul dintre ei, era doar un copil, o fetiță!

Triunghiuri de lumină strălucesc în ferestrele negre ale Casei Filmului. Pe șosea e mâzgă, atunci când Simone cotește pe Lindarängsvägen. Peste Gärdet atârnă nori umflați, grei, pare că în curând o ploaie mai caldă va cădea peste posesorii de câini și fericitele lor animale.

Loudden este un promontoriu la est de portul comercial al Stockholmului. Chiar la sfârșitul anilor ’20, promontoriul a

fost transformat într-un port pentru țiței, cu aproape o sută de cisterne. Zona cuprinde clădiri industriale, un turn de apă și un port de containere, depozite săpate în munte și cheiuri.

Kennet scoate cartea de vizită mototolită pe care o găsise în portofelul băiatului.

— Louddsvägen 18, spune el, făcându-i semn lui Simone să oprească.

Ea o cotește într-o zonă asfaltată, înconjurată de garduri înalte de sârmă.

— Străbatem pe jos distanța care a mai rămas, spune Kennet, desfăcându-și centura de siguranță.

Merg printre cisterne enorme și văd scări înguste răsucindu-se ca niște serpentine în jurul construcțiilor cilindrice. Rugina a pătruns între plăcile curbate și sudate la un loc, de la balustradele scărilor și barele fixe de protecție.

A început să cadă o ploaie rece. Când picăturile ating metalul, se aude un sunet puternic și greu. Curând va începe să se întunece și atunci nu se va mai vedea nimic. Cărări înguste s-au format între containerele mari puse unele peste altele, galbene, roșii și albastre. Nu există nicăieri vreun bec, doar cisterne, cheiuri de încărcare, barăci joase cu birouri și, mai aproape de apă, construcțiile simple ale cheiului, cu macarale, rampe, șalande și docuri uscate. Un Ford pick-up murdar stă parcat în fața unui șopron jos, în unghi drept cu un depozit mare de tablă ondulată. Pe geamul întunecat al șopronului se află lipite litere pe jumătate rupte: Havet. Literele mai mici de dedesubt au fost rase, dar încă se mai pot citi cuvintele prăfuite: Club de scufundări. Bara care închidea ușa a fost pusă alături.

Kennet așteaptă un scurt moment, ascultă și deschide încet ușa. În micul birou e întuneric. Acolo se află doar o masă de scris, câteva scaune pliante de plastic și vreo două tuburi de oxigen ruginite. Pe perete atârnă o planșă scorojită, cu pești exotici într-o apă verde-smarald. E limpede că demult nu se mai află aici clubul de scufundări, poate s-a închis, poate a dat faliment sau s-a mutat.

În spatele unei guri de aerisire se produce un vârtej și ușa

interioară scoate un pocnet. Kennet ridică un deget la buze. Se aude zgomot clar de pași. Merg repede, deschid ușa și văd un spațiu mare de depozitare. Cineva aleargă în întuneric. Simone încearcă să distingă ceva. Kennet coboară pe o scară de metal, pornește după necunoscut, dar brusc scoate un strigăt.

— Papa? strigă Simone.

Nu-l poate vedea, dar îi aude vocea. Înjură și strigă la ea să fie atentă.

— Au pus sârmă ghimpată.

Se aud sunete metalice pe podeaua de beton. Kennet a început din nou să fugă. Simone îl urmează, pășește peste sârma ghimpată, continuând să meargă repede. Aerul e rece și umed. E întuneric și îi e greu să se orienteze. Pași rapizi se aud undeva, mai departe.

Lumina unui reflector de pe macaraua pentru containere cade printr-o fereastră murdară. Simone vede pe cineva stând lângă un autostivuitor. E un băiat cu mască pe față, o mască cenușie de pânză sau de carton. Ține o țeavă de metal în mână, tropăie nerăbdător și apoi se ghemuiește.

Kennet se apropie, merge grăbit pe lângă rafturi.

— În spatele autostivuitorului! strigă Simone.

Băiatul cu mască se năpustește, aruncând bara de metal spre Kennet. Aceasta se rotește în aer și trece exact pe deasupra capului său.

— Așteaptă, vreau doar să vorbesc cu tine! strigă Kennet.

Băiatul deschide o ușă de metal și iese în goană afară. Se aud bubuituri și se vede lumină. Kennet e deja la ușă.

— Scapă, șuieră el.

Simone îl urmează, iese și ea, dar alunecă pe rampa de încărcare umedă și simte mirosul de gunoi. Se ridică iar și îl vede pe tatăl ei alergând de-a lungul cheiului. Lapovița a făcut pământul alunecos și, când Simone o ia după el, e la un pas să cadă peste marginea cheiului. Aleargă și vede în fața ei cele două siluete și grămezile de gunoaie din jur. Apa neagră, pe jumătate înghețată lovește în chei.

Știe că dacă va aluneca și va cădea, nu va trece mult

înainte ca apa înghețată s-o paralizeze, se va scufunda ca un bolovan, cu paltonul ei gros și cizmele pline de apă neagră.

Se gândește la acea ziaristă care a murit împreună cu o prietenă când au trecut cu mașina peste marginea cheiului. Automobilul a plonjat în apă, a fost înghițit de nămolul de pe fund și a dispărut. Cats Falk, așa o chema, se gândește Simone.

Are respirația tăiată și tremură de agitație și oboseală. Spinarea îi e udă de ploaie.

Se pare că tatăl ei l-a scăpat pe băiat. Stă aplecat și o așteaptă, bandajul din jurul capului i s-a desfăcut și el gâfâie, trăgând aerul în piept. Un fir de sânge îi curge din nas. Din plămâni se aude un sunet horcăit. Pe pământ zace o mască din hârtie. E pe jumătate distrusă de ploaie și, când vântul o prinde, o învârte în loc, apoi o suflă peste marginea cheiului.

— Jigodia dracului, spune Kennet.

Încearcă să intre din nou înăuntru, în vreme ce se face tot mai întuneric în jurul lor. Ploaia s-a oprit, dar a început să bată tare vântul, vâjâind printre construcțiile mari de tablă. Trec pe lângă un doc lung și Simone aude vântul mugind, întunecat și surd. Roți de tractor atârnă în lanțuri ruginite de marginea cheiului, ca niște scări suspendate. Se uită în jos, în gaura enormă, deschisă. Un bazin uriaș, fără apă, cu pereți de stâncă zgrunțuroasă, întărită cu beton și armată cu fâșii de oțel. Cincizeci de metri mai jos se vede o suprafață de ciment, cu plinte mari.

O învelitoare flutură în vânt și lumina de la o macara trece peste pereții verticali ai docului. Simone vede dintr-odată că acolo, jos, se află în spatele unei plinte de beton.

Kennet observă că ea s-a oprit și se întoarce cu o expresie întrebătoare. Fără să-i spună nimic, Simone arată în jos, spre doc.

Silueta ghemuită se ferește din lumină.

Kennet și Simone se năpustesc spre scara îngustă, lipită de perete. Silueta se ridică și începe să alerge spre ceva ce arată ca o ușă, acolo, jos. Kennet se ține de bară, aleargă pe scara abruptă, alunecă, dar își recapătă echilibrul. E un miros greu

de metal, de rugină și de ploaie. Ei continuă să coboare pe lângă perete. Aud zgomotul pașilor răsunând în adâncurile docului.

Jos este ud și Simone simte apa rece intrându-i în cizme; o cuprinde frigul.

— Încotro a luat-o? strigă ea.

Kennet se grăbește printre plintele care sunt destinate să țină în loc vaporul, atunci când apa e scoasă afară. Arată spre locul pe unde a dispărut băiatul. Nu e nicio ușă, cum li se păruse, ci o supapă mare. Kennet privește înăuntru, dar nu vede nimic. Are respirația tăiată, se șterge pe frunte și pe gât.

— Ieși acum, gâfâie el. Ți-a ajuns.

Se aude un sunet ca de rașpel, greu și ritmic. Kennet începe să se târască în orificiu.

— Fii atent, papa!

Ceva lovește și apoi începe să scârțâie dinspre poarta de ecluză. Deodată, se aude un șuier asurzitor și Simone înțelege ce e pe cale să se întâmple.

— Dă drumul înăuntru la apă, strigă ea.

— E o scară aici, îl aude urlând pe Kennet.

Cu o presiune îngrozitoare, șuvoaie de apă țâșnesc în doc prin mica deschizătură dintre ușile ecluzei. Ciocănitul metalic continuă să se audă, în vreme ce ușile se deschid tot mai mult. Apa o pornește în jos. Simone aleargă la scară, apa urcă, ea se chinuie să înainteze prin apa până la genunchi, rece ca gheața. Lumina macaralei cade peste pereții accidentați. Apa e învolburată, se rotește în vârtejuri mari și o trage înapoi. Se lovește de un lacăt mare de metal și simte cum piciorul îi amorțește de durere. Apa neagră bubuie într-o masă grea. Aproape plânge, când ajunge în cele din urmă la scară și începe să se cațăre. După câțiva pași, se întoarce, uitându-se în jos. Nu-l poate vedea pe tatăl ei în întuneric. Apa a urcat peste supapa din perete. Se aude un scârțâit puternic. Ea tremură din tot trupul, continuând să urce. Respirația îi arde plămânii. Și deodată, aude cum bubuitul apei care năvălește devine tot mai slab. Ușile se închid din nou, iar șuvoiul de apă se oprește. Nu-și mai simte mâna cu care se ține de scara de

metal. Hainele sunt grele și o strâng peste pulpe. Simone ajunge sus și-l vede pe Kennet pe cealaltă parte a docului. El îi face semne și împinge un băiat în direcția fostului club de scufundări.

Simone e udă toată, mâinile și picioarele îi sunt complet înghețate. Ei o așteaptă lângă mașină. Privirea lui Kennet e ciudată, străină. Și băiatul doar stă în fața lui, cu capul plecat.

— Unde e Benjamin? strigă Simone, înainte să ajungă la ei.

Băiatul nu spune nimic. Simone îl prinde de umeri și-l răsucește spre ea. E așa de uluită când îi vede chipul, că scoate un geamăt.

Nasul băiatului e tăiat.

Arată ca și cum cineva ar fi încercat să-i coasă rana, dar în grabă și fără să aibă cunoștințe medicale. Privirea lui e complet apatică. Vântul urlă, toți trei urcă în mașină, iar Simone pornește motorul ca să fie cald în mașină. Geamurile se aburesc repede. Găsește puțină ciocolată pe care i-o oferă băiatului. Nimeni nu spune nimic.

— Unde e Benjamin? întreabă Kennet în cele din urmă.

Băiatul privește în jos, spre genunchi. Mestecă ciocolata și înghite greu.

— Acum, povestești totul – auzi? Ați bătut alți copii, le-ați luat banii!

— Eu nu exist, eu am sfârșit, șoptește el.

— De ce ați torturat alți copii? întreabă Kennet.

— Doar s-a întâmplat așa, când noi…

— S-a întâmplat? Unde sunt ceilalți?

— Nu știu, cum aș putea să știu? Poate au o altă bandă acum, spune băiatul. E a lui Jerker, așa am înțeles.

— Tu ești Wailord?

Gura băiatului începe să tremure.

— Am terminat acum, spune el slab. Jur că am terminat.

— Unde e Benjamin? întreabă Simone aproape țipând.

— Nu știu, spune el grăbit. Niciodată n-o să-i mai fac rău, promit.

— Ascultă-mă acum, continuă Simone. Eu sunt mama lui, trebuie să știu.

Dar e întreruptă de băiatul care începe să se legene, înainte și înapoi, plângând în hohote și spunând iar și iar:

— Promit, promit… promit… promit, promit.

Kennet pune mâna pe brațul lui Simone.

— Trebuie să-l ducem, spune el cu glasul spart. Trebuie să primească ajutor.

42.

Joi, șaptesprezece decembrie, seara

La intersecția dintre Odengatan și Sveavägen, Kennet a pus-o pe Simone să coboare și a continuat apoi până la spitalul de copii Astrid Lindgren.

Un medic a verificat imediat starea generală a băiatului și a decis să-l interneze pentru îngrijire și observație. Acesta suferea atât de deshidratare, cât și de subnutriție, avea răni infectate pe corp și câteva degerături mai ușoare ale degetelor de la mâini și picioare. Băiatul, care-și luase porecla de Wailord, se numea în realitate Birk Jansson și locuia în Husby, la o familie adoptivă. Serviciul Social a fost anunțat și tutorele copilului a fost contactat. Când Kennet se pregătea să plece, Birk a început să plângă, spunând că nu vrea să fie lăsat singur.

— Rămâi, te rog, șoptește el, ținându-și mâna în dreptul nasului.

Kennet își simțea pulsul bătând ca un ciocan. Îi curgea în continuare sânge din nas după marșul forțat, dar s-a oprit în ușă.

— Pot să aștept aici, cu tine, Birk, dar cu o condiție, spune el.

Se așeză pe un scaun verde, alături de băiat.

— Trebuie să-mi povestești totul despre Benjamin și despre dispariția lui.

Kennet a stat acolo, din ce în ce mai amețit, încercând să-l facă pe băiat să vorbească, în timpul celor două ore cât i-au trebuit asistentei sociale să sosească, dar singurul lucru pe care l-a înțeles de fapt clar a fost că ceva îl îngrozise așa de tare pe Birk, încât el încetase să-l tracaseze pe Benjamin. Părea să nici nu știe despre dispariția lui Benjamin.

Plecând, Kennet i-a auzit pe asistenta socială și pe psiholog discutând despre un transfer la centrul pentru minori Lövsta, din Sörmland.

•

Odată ajuns în mașină, Kennet o sună pe Simone ca s-o întrebe dacă a ajuns cu bine acasă. Ea îi răspunde că a dormit puțin și că are de gând să-și toarne un pahar zdravăn de grappa.

— Mă duc să vorbesc cu Aida, spune Kennet.

— Întreab-o despre fotografia cu pajiștea – e ceva în neregulă cu fotografia asta.

Kennet parchează în Sundbyberg, în același loc unde a oprit prima oară, destul de aproape de chioșcul cu crenvurști. E frig și câțiva fulgi rari se strecoară pe scaunul din față, când deschide portiera, în fața casei Aidei și a lui Nicke. Îi vede imediat. Fata stă pe banca de lângă aleea asfaltată din spatele casei ce dă spre lacul Ulvsunda. Aida își privește fratele. Nicke îi arată ceva, e ca și cum i-ar da drumul din mână să cadă, prinzând obiectul înainte să ajungă pe pământ. Kennet rămâne un moment privindu-i. E ceva în felul lor de a fi, doar ei, unul cu altul, care-i face să pară așa de singuri, de părăsiți. E aproape ora șase seara, fâșii din luminile orașului se reflectă în apa neagră a lacului, departe, printre case.

Kennet simte cum amețeala îi împăienjenește pentru o clipă privirea. Atent, traversează strada alunecoasă și se duce spre lac, peste iarba acoperită de chiciură.

— Bună seara la amândoi, spune el.

Nicke ridică ochii.

— Tu ești, strigă el și-i vine fugind în întâmpinare, îmbrățișându-l. Aida, spune el surescitat. Aida, el e, el care e așa de bătrân!

Fata îi oferă lui Nicke un zâmbet palid, neliniștit. Are vârful nasului roșu de frig.

— Benjamin? întreabă ea. L-ați găsit?

— Nu, încă nu, spune Kennet, în vreme ce Nicke râde și continuă să-l îmbrățișeze și să sară în jurul lui.

— Aida, strigă Nicke, el e așa de bătrân, că i-au luat

pistolul…

Kennet se așază pe bancă lângă Aida. Copacii se înalță în jurul lor în grupuri întunecate, deși și desfrunziți.

— Am venit să-ți spun că Wailord a fost pus sub supraveghere.

Aida îi aruncă un zâmbet sceptic.

— Ceilalți sunt identificați, spune Kennet. Au fost cinci bucăți de pokémon, nu-i așa? Birk Jansson a recunoscut totul, dar el nu are nimic de-a face cu dispariția lui Benjamin.

Nicke a rămas nemișcat la vorbele lui Kennet și stă doar acolo, cu gura căscată.

— L-ai învins pe Wailord? întreabă el.

— Da, spune Kennet pe un ton ferm. Nu mai este.

Nicke începe să danseze pe alee. Scoate aburi pe gură în aerul rece. Brusc, se oprește, privindu-l pe Kennet:

— Tu ești cel mai puternic pokémon, tu ești Pikachú, tu ești Pikachú!

Nicke îl îmbrățișează fericit pe Kennet și Aida râde, cu chipul plin de uimire.

— Dar Benjamin? întreabă ea.

— Nu ei l-au luat, Aida. Au făcut poate multe prostii, dar nu ei l-au luat pe Benjamin.

— Sigur sunt ei, sigur.

— De fapt, eu nu cred asta, spune Kennet.

— Dar…

Kennet scoate copia după fotografia de pe computerul lui Benjamin, cea pe care i-a trimis-o Aida.

— Acum trebuie să-mi povestești ce fel de loc este acesta, spune el pe un ton prietenos, dar ferm.

Ea se face palidă la față și scutură din cap.

— Am promis, spune cu glas stins.

— Nicio promisiune nu mai e valabilă atunci când viața cuiva este în pericol, auzi?

Dar ea strânge din buze și își întoarce fața. Nicke se apropie și privește hârtia.

— Mama lui i-a dat-o, spune el vesel.

— Nicke!

Aida își privește mânioasă fratele.

— Dar așa a fost, spune Nicke indignat.

— Când o să înveți să-ți ții gura? spune Aida.

Kennet le spune să tacă.

— Sixan i-a dat lui Benjamin fotografia asta? Ce vrei să spui, Nicke?

Nicke însă o privește speriat pe Aida, ca și cum ar aștepta încuviințarea că poate să răspundă la întrebare. Ea îi face semn să tacă. Kennet simte că îl doare capul acolo unde s-a lovit, e un zvâcnet puternic și stăruitor.

— Răspunde-mi, Aida, spune cu o liniște prefăcută. Cred că ar fi o mare greșeală să taci în această situație.

— Dar fotografia nu are nimic de-a face cu asta, spune ea îndurerată. I-am promis lui Benjamin că nu voi povesti pentru nimic în lume, orice s-ar întâmpla.

— Acum îmi spui ce reprezintă fotografia!

Kennet își aude propria voce spartă răsunând printre case. Nicke are aerul speriat și trist. Aida își strânge cu încăpățânare buzele. Kennet se forțează să se calmeze. Aude cât de nesigur îi este glasul, când încearcă să explice:

— Aida, ascultă cu atenție. Benjamin va muri dacă noi nu-l găsim. El este singurul meu nepot. Nu pot lăsa un indiciu cât de mic fără să-l cercetez.

Se lasă o tăcere deplină. Apoi, Aida se întoarce spre el și spune învinsă, cu lacrimi în glas:

— Nicke a spus cum a fost.

Înghite greu, înainte de-a continua:

— Mama lui i-a dat această fotografie.

— Ce vrei să spui?

Kennet vede cum Nicke îi face plin de entuziasm semne de aprobare.

— Nu Simone, spune Aida. Ci adevărata lui mamă.

Kennet simte cum greața i se năpustește în gâtlej. Dintr-odată, simte o durere intensă în tot pieptul, încearcă să respire adânc și își aude inima lovind greu și violent în corp. Se gândește că e pe cale să facă un infarct, când durerea îl părăsește.

— Adevărata lui mamă? întreabă el.

— Da.

Aida scoate pachetul de țigări din rucsac, dar nu apucă să-și aprindă una, deoarece Kennet îi ia blând pachetul.

— Nu ai voie să fumezi, spune el.

— De ce?

— Nu ai încă optsprezece ani.

Ea ridică din umeri.

— OK, oricum, nu-mi pasă, spune ea scurt.

— Bine, zice Kennet simțindu-și capul nespus de greu.

Caută în minte fapte de la nașterea lui Benjamin. Imaginile îi flutură prin față: chipul lui Simone, roșu de plâns după un avort, apoi acel miez de vară când ea era îmbrăcată într-o rochie largă, înflorată; era însărcinată în ultima lună. Și el, vizitându-i la maternitate, ea arătându-i micuțul, aici e micuțul, spunea ea și zâmbea, cu buzele tremurând. Benjamin, așa se va numi, fiul fericirii.

Kennet își freacă tare ochii, se scarpină sub bandaj și întreabă:

— Cum se numește… adevărata mamă, atunci?

Aida privește peste lac.

— Nu știu, răspunde ea monoton. Dar ea i-a spus lui Benjamin adevăratul lui nume. Ea îl numea tot timpul Kasper. Era drăguță, îl aștepta totdeauna după școală, îl ajuta cu lecțiile și cred că a primit și bani de la ea. Era tristă pentru că fusese silită să se despartă de el.

Kennet ridică fotografia:

— Și asta, ce e asta?

Aida aruncă o privire pe textul de dedesubt.

— E mormântul familiei. Mormântul adevăratei familii a lui Benjamin, rudele lui zac acolo.

43.

Joi, șaptesprezece decembrie, seara

Puținele ore de lumină ale zilei au trecut deja și întunericul nopții se așterne din nou peste oraș. Stelele de advent luminează în aproape fiecare fereastră, pe cealaltă parte a străzii. Un parfum greu de struguri se ridică din cupa de coniac cu grappa italienească de pe masa joasă din living. Simone stă pe parchet și privește niște schițe. După ce a fost lăsată la intersecția dintre Odengatan și Sveavägen, a mers acasă, și-a scos hainele ude, s-a învelit într-un pled și s-a culcat. A adormit pe canapea și nu s-a trezit decât atunci când a sunat Kennet. Apoi, a venit Sim Shulman.

Acum stă pe parchet doar în desùuri, bea grappa, până o arde stomacul și așază schițele la rând. Patru teancuri de schițe, care prezintă o instalație pe care el o plănuiește pentru sala de expoziții din Tensta.

Shulman vorbește cu cineva la telefon – e curatorul sălii de expoziție. Se plimbă prin cameră, în timp ce vorbește. Parchetul care scârțâie sub pașii lui tace brusc. Simone observă că el s-a mutat în așa fel, că poate să privească între pulpele ei. O simte foarte clar. Strânge la un loc schițele, ia cupa și bea puțin, fără să-l bage în seamă pe Shulman. Își desface un pic mai mult picioarele și își imaginează cum privirea lui arzătoare caută s-o pătrundă. Vorbește mai rar acum, vrea să termine conversația. Simone se culcă pe spate și închide ochii. Îl așteaptă și simte fierbințeala care o furnică în pântece, valul grăbit de sânge, umezeala lentă. Shulman s-a oprit din vorbit. Se apropie, iar ea continuă să țină ochii închiși și își depărtează și mai tare picioarele. Aude zgomotul fermoarului deschizându-se. Brusc, îi simte mâinile pe șolduri. O rostogolește pe burtă, îi trage chiloții în jos, pe pulpe și

intră în ea pe la spate. Nu e pregătită. Își vede propriile mâini în față, cu degetele depărtate pe parchetul de stejar. Unghiile, venele de pe dosul palmei. Se împotrivește atunci când el împinge. Tare și ferm. Mirosul greu al băuturii o face să-i fie greață. Ar vrea să-l roage pe Shulman să înceteze, s-o facă altfel, ar vrea să reînceapă totul în dormitor, aproape unul de altul, de-adevăratelea. El geme greu și ejaculează în ea, apoi se ridică și merge la baie. Simone își trage chiloții și rămâne zăcând pe parchet. O ciudată lipsă de putere e tot timpul gata s-o cuprindă, să-i stingă gândurile, speranțele, bucuria. Nu-i mai pasă de nimic care nu are de-a face cu Benjamin.

Abia când Shulman a terminat cu dușul și vine înapoi, cu un prosop în jurul șoldurilor, se ridică și ea. Simte ce dureroși îi sunt genunchii, încearcă să zâmbească, atunci când trece pe lângă el și închide ușa de la baie în urma ei. O ustură vaginul, când se strecoară sub duș. O îngrozitoare senzație de singurătate se revarsă asupra ei împreună cu apa caldă care îi curge prin păr, pe gât, pe umeri și pe spinare. Se săpunește și se spală atent, se clătește îndelung și își întoarce fața spre jetul blând de apă.

Prin zgomotul din urechi, aude ciocănituri și înțelege că cineva bate în ușa de la baie.

— Simone, strigă Shulman. Îți sună telefonul.

— Ce?

— Telefonul tău.

— Răspunde, zice ea, oprind apa.

— Acum sună și la ușă, strigă el.

— Vin.

Ia un prosop curat din dulap și se șterge. Baia e plină de aburi calzi. Lenjeria ei zace pe gresia udă. Oglinda e aburită și ea își bănuiește doar chipul, ca o stafie cenușie, fără trăsături, o făptură de pământ. Se aude un șuier ciudat prin aerisirea de sub tavan. Simone nu știe de ce toate simțurile îi sunt în alertă, ca în fața unui mare pericol, de ce deschide ușa cu grijă, fără să facă zgomot și aruncă o privire afară. O tăcere sinistră domnește în apartament. Ceva nu e în ordine. Se întreabă unde a plecat Shulman, dar nu îndrăznește să-l strige.

Deodată, aude o conversație șoptită. Poate din bucătărie, își spune. Dar cu cine vorbește el în șoaptă? Încearcă să-și alunge senzația îngrozitoare, dar nu reușește. Podeaua scârțâie și, prin crăpătura ușii, Simone vede cum cineva trece grăbit pe coridorul din fața băii. Nu e Shulman, ci o siluetă mult mai mică, o femeie cu haine de sport boțite. Femeia se întoarce și Simone nu apucă să se tragă înapoi. Ochii lor se întâlnesc prin crăpătura îngustă, femeia încremenește și Simone îi vede pupilele mărindu-i-se de frică. Femeia scutură repede din cap spre ea și continuă să meargă pe hol, spre bucătărie. Pantofii ei de sport lasă urme de sânge pe podea. Simone este străbătută de o panică plină de groază, inima îi bate repede și înțelege că trebuie să iasă din apartament, să plece de acolo. Deschide ușa de la baie și se furișează în direcția holului. Încearcă să se deplaseze fără zgomot, dar își aude propria respirație și podeaua care scârțâie sub greutatea ei.

Cineva vorbește singur și răscolește tacâmurile din sertarele dulapurilor. Se aude un clinchet ascuțit.

Prin întuneric, Simone vede ceva mare și diform pe podeaua holului. Îi ia câteva secunde să înțeleagă ce este. Shulman zace pe spate, în fața ușii de la intrare. Sângele îi țâșnește dintr-o rană de la gât. Cascade roșii pulsează, ieșind din trup. Balta de sânge acoperă aproape toată podeaua. Shulman privește țintă în tavan cu pleoapele tremurând. Gura îi e deschisă și moale. Lângă mâna lui, printre pantofii de pe covorul de la intrare, se află telefonul ei. Se gândește că trebuie să-l ia, să fugă din apartament și să dea alarma la poliție și la salvare. O uimește că n-a avut niciun impuls să țipe atunci când l-a văzut pe Shulman. Poate ar trebui să spună ceva, gândește ea și brusc aude pași pe coridor. Femeia tânără vine înapoi tremurând, își mușcă tot timpul buzele, încercând să-și păstreze calmul.

— Nu putem ieși, ușa e închisă cu cheia, șoptește femeia.

— Cine e cel care…

— Fratele meu, o întrerupe ea.

— Dar de ce…

— El crede că este Erik cel pe care l-a ucis, n-a văzut, crede

că…

Un sertar din bucătărie cade cu zgomot pe podea.

— Evelyn? Ce faci? strigă Josef Ek. Vii odată?

— Ascunde-te, șoptește femeia.

— Unde sunt cheile? întreabă Simone.

— Le are în bucătărie, spune ea, grăbindu-se înapoi, în bucătărie.

Simone se strecoară pe culoarul lung, spre odaia lui Benjamin, respiră gâfâit, încearcă să închidă gura, dar nu are suficient aer. Podeaua scârțâie sub pașii ei, dar Josef Ek vorbește tot timpul cu voce înaltă în bucătărie și nu pare să observe ceva. Simone se duce la computerul lui Benjamin și îl pornește, aude cum începe să pârâie și să foșnească ventilatorul, în vreme ce se duce grăbită înapoi și, exact în momentul în care se strecoară în baie, aude semnalul de pornire a sistemului operativ.

Cu inima bubuind, așteaptă câteva secunde, părăsește baia, privește în jur, prin holul gol și apoi se grăbește spre bucătărie. Acolo nu mai e nimeni. Podeaua e plină de tacâmuri și de urme însângerate de pași.

Îi aude pe amândoi frații în camera lui Benjamin. Josef înjură și câteva cărți sunt aruncate de pe raft.

— Uită-te sub pat! strigă Evelyn speriată.

Ceva cade, lada cu cărțile manga{60} este răsturnată și Josef șuieră că nu e nimeni acolo.

— Ajută-mă, spune el.

— În șifonier, propune ea repede.

— Ce naiba e asta? strigă Josef.

Cheile de la ușă se află pe masa de stejar, Simone le ia și aleargă cât poate de tăcut înapoi, în hol.

— Așteaptă, Josef, aude ea vocea lui Evelyn. Poate e în celălalt șifonier.

Un pahar e spart și se aud pași grei pe coridor.

Simone pășește peste corpul lui Shulman. Vârful degetelor lui se mișcă slab. Ea introduce cheia lungă în broasca de siguranță. Mâna îi tremură tare.

— Josef! strigă Evelyn disperată. Uită-te în dormitor! Cred

că e în dormitor!

Simone răsucește cheia și aude mecanismul zornăind, atunci când Josef Ek se năpustește în hol și dă cu ochii de ea. Din pieptul lui se aud horcăieli, ca mârâitul unei fiare. Simone bâjbâie după clanță, îi alunecă, o răsucește. Josef are în mână un satâr. Șovăie și pe urmă pornește spre ea cu pași repezi. Mâinile lui Simone tremură așa de tare, că nu poate să apese pe clanță. Femeia tânără năvălește în hol, se aruncă la pământ, apucând picioarele lui Josef și încearcă să-l țină în loc, strigându-i să aștepte. Cu o mișcare relaxată, el o lovește pe Evelyn în cap, fără s-o privească. Femeia geme. El continuă să înainteze și Evelyn îi scapă din mâini picioarele. Simone deschide ușa și se poticnește afară, pe scară, prosopul de baie alunecă de pe ea, Josef se apropie, dar se oprește, privindu-i trupul gol. În spatele lui, Simone vede cum Evelyn, cu o mișcare rapidă, își înmoaie mâna în sângele care a curs pe podea din rana lui Shulman. Își mânjește fața și gâtul, apoi se lasă să cadă.

— Josef, strigă ea, mă golesc de sânge. Iubitule…

Tușește, apoi tace, zace pe spate, ca și cum ar fi moartă. Josef se întoarce către ea, văzându-i trupul plin de sânge.

— Evelyn? spune cu glas speriat.

Se întoarce în hol și, când se apleacă peste ea, Simone vede cuțitul în mâinile lui Evelyn. Și cum acesta este aruncat în sus, ca lama unei capcane primitive. Cuțitul pătrunde cu putere în Josef, intră între două coaste și trupul acestuia înțepenește. Josef își lasă capul pe-o parte, alunecă și rămâne acolo, nemișcat.

44.

Vineri, optsprezece decembrie,
dimineața devreme

Kennet trece pe lângă cele două polițiste care șoptesc grăbite pe culoarul spitalului Danderyd. În camera din spatele lor vede o fată stând pe un scaun și privind în gol. Fața îi e mânjită de sânge, părul pare plin de sânge închegat. Șuvițe negre îi atârnă pe gâtul alb și pe piept. Stă cu picioarele ușor întoarse înăuntru, într-o atitudine copilăroasă și neștiutoare. Kennet presupune că este Evelyn Ek, sora ucigașului în serie Josef Ek. Ca și cum l-ar fi auzit în gând rostindu-i numele, fata își ridică ochii și-l privește drept în față. Privirea ei are o expresie așa de ciudată – un amestec de durere și de șoc, de remușcare și triumf –, încât pare aproape obscenă. Kennet își întoarce instinctiv chipul, cu senzația că a privit ceva interzis. Îl trec fiori și își spune grăbit că poate fi fericit că s-a pensionat, pentru că nu va mai trebui să meargă la Evelyn Ek, să-și tragă scaunul și să se așeze pentru a o interoga. Nimeni n-ar trebui să poarte povara poveștii ei despre copilăria alături de Josef Ek. Un bărbat în uniformă, cu față prelungă, cenușie stă de pază în fața ușii închise de la camera lui Simone. Kennet îl recunoaște pe bărbat din perioada în care lucra, dar la început îi e greu să-și amintească numele lui.

— Kennet, spune acesta. Totul e în ordine?

— Nu.

— Am înțeles că așa este.

Kennet își aduce brusc aminte că îl cheamă Reine și că soția îi murise subit, imediat după nașterea primului lor copil.

— Reine, spune Kennet. Știi cum a intrat Josef la sora lui?

— Se pare că ea i-a dat drumul.

— De bună voie?

— Nu chiar.

Apoi, Reine îi povestește că fata se trezise în mijlocul nopții și mersese la ușa de intrare, privindu-l prin vizor pe polițistul Ola Jacobsson, care stătea pe scară și dormea. Când se schimbase garda, îl auzise povestindu-i colegului său că avea copil mic acasă. N-a vrut să-l trezească, ci s-a întors pe canapea, privind încă o dată prin fotografiile din albumul pe care Josef îl pusese în cutia de carton împreună cu lucrurile ei. Fotografiile erau străfulgerări de neînțeles, dintr-o existență care dispăruse demult. A pus albumul înapoi, în cutie, meditând dacă ar fi posibil să-și schimbe numele și să se mute în străinătate. Când a mers la fereastră și a privit printre jaluzele, i s-a părut că vede pe cineva pe trotuar. Și-a tras repede capul, a mai așteptat un moment și a privit din nou. Ningea puternic și n-a mai văzut pe nimeni. Becul care atârna între case se clătina în vântul puternic.

A simțit cum i se face părul măciucă și s-a dus tiptil până la ușa de la intrare, și-a lipit urechea de lemn și a ascultat. Era ca și cum cineva s-ar fi aflat chiar în fața ușii. Josef răspândise totdeauna un miros straniu. O duhoare de mânie, de substanțe chimice. Acum, Evelyn avea brusc senzația că simte mirosul, poate era o părere, dar a rămas lângă ușă, fără să îndrăznească să privească prin vizor.

După un moment, s-a aplecat și a șoptit:

— Josef?

Afară domnea tăcerea. Tocmai voia să se întoarcă în odaie, când l-a auzit șoptind de cealaltă parte a ușii:

— Acum deschide-mi.

A încercat să-și înăbușe plânsul când i-a răspuns:

— Da.

— Credeai c-o să-mi scapi?

— Nu, a șoptit ea.

— Vei face doar ce-ți spun.

— Nu pot să…

— Uită-te pe vizor, a întrerupt-o el.

— Nu vreau.

— Fă-o, totuși.

Tremurând, Evelyn s-a aplecat spre ușă. Prin lentilă a văzut

scara. Polițistul care adormise era tot acolo, dar acum o baltă întunecată de sânge se răspândea pe palier. Ochii îi erau închiși, dar pieptul încă îi tresălta. Evelyn l-a văzut pe Josef la marginea imaginii rotunde reflectate de vizor. Se lipise de perete, pe urmă însă s-a aruncat înainte, lovind violent în ochiul vizorului. Evelyn s-a dat înapoi și s-a împiedicat de pantofii pe care-i lăsase în hol.

— Deschide ușa, i-a cerut el. Altfel, omor polițistul, sun la vecini și îi omor și pe ei. Încep cu ușa asta, de alături.

Evelyn s-a resemnat, nu mai avea putere. Speranța ei se stinsese și mintea îi spunea că niciodată nu-i va scăpa lui Josef. Cu mâini tremurătoare, a deschis ușa și i-a dat drumul înăuntru fratelui mai mic. Singurul ei gând era că mai curând va muri ea decât să-l lase să mai ucidă pe cineva.

Reine îi explică desfășurarea evenimentelor, pornind de la ceea ce a aflat. Acceptă ideea că Evelyn a vrut să-l ajute pe polițistul rănit și să împiedice alte crime și că de aceea a deschis ușa.

— Jacobsson își va reveni, spune el. Ea l-a salvat, ascultându-și fratele.

Kennet scutură din cap.

— Ce se întâmplă cu oamenii? se întreabă el.

Reine își scarpină fruntea obosit.

— I-a salvat viața fetei tale, spune.

Kennet ciocănește cu grijă în ușa de la camera lui Simone, apoi o deschide puțin. Perdelele sunt trase și lămpile stinse. Privește în întuneric. Pe o canapea zărește o siluetă care-ar putea să fie fiica lui.

— Simone? întreabă el încet.

— Sunt aici, papa.

Vocea vine dinspre canapea.

— Tu vrei să fie așa, întuneric? Pot să aprind lumina?

— Nu pot, papa, șoptește ea după o vreme. Nu pot.

Kennet traversează camera bâjbâind, se așază pe canapea și își îmbrățișează fiica. Ea începe să suspine tare, sfâșietor.

— Odată, zice el, bătând-o ușor pe spinare, când am trecut cu mașina poliției pe lângă grădinița ta, te-am văzut în curte.

Stăteai cu fața lipită de gard și plângeai. Îți curgea nasul, erai udă și murdară și personalul nu făcea nimic să te liniștească. Femeile alea stăteau acolo la taclale și nu le păsa deloc de tine.

— Și ce-ai făcut? șoptește Simone.

— Am oprit mașina și am venit la tine.

Kennet zâmbește pentru sine, privind în întuneric.

— Imediat te-ai oprit din plâns, m-ai luat de mână și am plecat de acolo.

Tace.

— Gândește-te, dacă aș putea doar să te iau de mână și să mergem acasă, acum.

Ea dă din cap, își reazemă capul de umărul lui, apoi îl întreabă:

— Ai auzit ceva despre Sim?

Kennet o mângâie pe obraz și pentru o clipă se întreabă dacă să-i spună sau nu adevărul. Medicul i-a explicat pe un ton răspicat că Shulman pierduse prea mult sânge. Avea grave leziuni pe creier. Nu exista nicio speranță. Niciodată nu se va mai trezi din comă.

— Nu știu încă nimic, spune el cu multă grijă. Dar…

Scoase un oftat.

— Nu arată prea bine, iubito.

Simone e din nou scuturată de suspine.

— Nu mai am putere, nu mai am putere, plânge ea.

— Gata, gata… L-am sunat pe Erik. E pe drum.

Ea aprobă.

— Mulțumesc, papa.

Kennet o bate din nou pe umăr.

— Nu mai suport, șoptește Simone.

— Nu plânge, draga mea.

Acum Simone plânge în hohote.

— Nu mai suport…

Moment în care se deschide ușa și Erik aprinde lumina. Vine direct la ea, se așază lângă pat și spune:

— Slavă Domnului că ești în viață!

Simone își lipește fața de pieptul lui.

— Erik, suspină ea înăbușit în stofa paltonului.

El îi netezește părul. Pare foarte obosit, dar privirea îi este clară și tăioasă. Simone își spune că Erik miroase a acasă, miroase a familia ei.

— Erik, începe Kennet pe un ton grav. Trebuie să știi ceva foarte important. Și tu, Simone. Am vorbit cu Aida chiar adineauri.

— A spus ceva? întreabă Simone.

— Aveam de gând să le povestesc că l-am prins pe Wailord și pe ceilalți, spune Kennet. Nu voiam să mai fie speriați.

Erik îl privește întrebător.

— E o istorie lungă, o voi povesti când vom avea timp, dar…

Kennet își trage răsuflarea și spune pe un ton obosit:

— Cineva l-a contactat pe Benjamin cu câteva zile înainte să dispară. Era o femeie, care s-a dat drept mama lui adevărată, biologică.

Simone se desprinde din brațele lui Erik și-l privește pe Kennet, își șterge nasul și întreabă cu un glas care a devenit subțire și fragil de atâta plâns:

— Adevărata lui mamă?

Kennet aprobă cu un gest:

— Aida a povestit că femeia aceea i-a dat bani, l-a ajutat cu lecțiile.

— E nebunie curată, șoptește Simone.

— I-a dat chiar și alt nume.

Erik o privește pe Simone, apoi pe Kennet și-l roagă să continue.

— Da, spune Kennet, Aida a povestit că femeia care spunea că e mama lui biologică a afirmat că adevăratul lui nume este Kasper.

Simone vede cum chipul lui Erik încremenește și simte un fior de neliniște care brusc o face să fie perfect lucidă.

— Ce e, Erik? îl întreabă.

— Kasper? spune el. L-a numit Kasper?

— Da, confirmă Kennet. Aida n-a vrut la început să povestească, îi promisese, desigur, lui Benjamin că…

Se oprește. Erik s-a albit de tot la față, pare gata să leșine. Se ridică, se dă câțiva pași în spate, cât pe ce să cadă peste masă, se lovește de un fotoliu, apoi părăsește camera.

45.

Vineri, optsprezece decembrie, dimineața

Erik aleargă în jos pe trepte, până în holul spitalului, își face loc printr-un grup de tineri cu buchete de flori în mâini și aproape dă peste un bătrân într-un scaun cu rotile. Tălpile îi plescăie pe podeaua udă când împinge ușile de la intrarea principală. Continuă să coboare scările de piatră, fără să-i pese de bălți și de mâzga aproape neagră, trece în goană prin fața unui autobuz, apoi printre tufele joase, până în parcarea pentru vizitatori. Are deja cheile în mână, în vreme ce aleargă spre mașină, pe lângă șirul lung de vehicule murdare. Descuie, se așază, pornește și dă cu spatele atât de violent, încât aripa laterală a mașinii se freacă de bara de protecție a mașinii vecine.

Respirația îi este încă agitată, atunci când o cotește la stânga, pe Danderydsvägen. Conduce cât de repede poate, dar reduce viteza când se apropie de școala Edsberg, trece încet prin fața ei și își scoate telefonul ca să-l sune pe Joona.

— E Lydia Evers, aproape țipă el în telefon.

— Cine?

— Lydia Evers l-a luat pe Benjamin, continuă el cu gravitate. Ți-am povestit despre ea, e cea care m-a reclamat.

— O cercetăm imediat, spune Joona.

— Sunt pe drum într-acolo.

— Dă-mi o adresă.

— O casă pe Tennisvägen, în Rotebro, nu-mi aduc aminte numărul, dar casa este roșie și destul de mare.

— Așteaptă-mă undeva, în apropiere…

— Mă duc direct acolo.

— Nu face vreo prostie.

— Benjamin moare dacă nu-și primește medicamentul.

— Așteaptă-mă…

Erik închide, mărește viteza prin Norrviken, trece de bariera de la calea ferată, spre lacul îngust, se angajează într-o depășire neregulamentară în dreptul fabricii de drojdie și simte cum îi zvâcnește sângele în tâmple când cotește la Coop Forum[{61}].

Încearcă să se orienteze în zona de vile, parchează în fața aceluiași pâlc de brazi ca în urmă cu zece ani, când o vizitase pe Lydia împreună cu asistenta socială. Când se uită din mașină la casă, aproape că simte propria lui prezență de acum zece ani. Își amintește că împreună cu asistenta socială nimic nu indica prezența unui copil, nu era nicio jucărie în grădină, nimic care să arate că Lydia era mamă. Pe de altă parte, abia apucaseră să se uite în jurul casei. Coborâseră doar scara spre pivniță și Lydia se năpustise după el, cu un cuțit în mână. Își amintește cum arăta Lydia când și-a tras lama peste gât, fără să-l scape din priviri.

Nu s-au schimbat prea multe în locul acesta. Pizzeria a fost înlocuită de un sushi-bar și saltele mari de sărit se află în toate grădinile, acoperite de frunze și zăpadă. Erik oprește motorul, părăsește mașina și aleargă pe povârniș. Străbate în grabă ultima bucată, deschide poarta și continuă prin grădină. Fâșii de zăpadă acoperă iarba înaltă, îngălbenită. Țurțuri strălucesc sub streașina dărăpănată. Plante moarte se leagănă în ghivece. Erik lovește în ușă și își dă seama că e închisă. Se uită sub preș. Câteva gângănii fug de sub dreptunghiul ud de pe scara de beton. Inima îi bate cu repeziciune. Caută cu degetele sub streașina de lemn, dar nu găsește nicio cheie. Se duce în spate, ia o piatră din strat și izbește geamul de la verandă. Doar geamul exterior se sparge și piatra cade înapoi, în iarbă. Ia piatra din nou și o aruncă mai tare. Toată fereastra se prăbușește. Erik deschide ușa și intră într-un dormitor ai cărui pereți sunt plini de tablouri cu îngeri și Sai Baba, gurul indian.

— Benjamin, strigă el. Benjamin!

Își strigă fiul, deși vede că totul e pustiu: casa e întunecată și tăcută, aerul e închis, miroase a haine vechi și a praf.

Se duce repede în direcția holului, deschide ușa spre subsol

și e întâmpinat de o duhoare violentă. Un miros greu de cenușă, de lemn carbonizat și cauciuc ars. Aleargă jos, se împiedică pe trepte, se izbește cu umărul de perete și își recapătă echilibrul. Becurile nu funcționează, însă în lumina ferestrei de sus vede că odaia de joacă a fost arsă. Podeaua scârțâie sub el. Totul e negru, dar unele piese de mobilier par încă intacte. Masa cu tăblie de ceramică este murdară de cenușă, în vreme ce lumânările parfumate de pe platou s-au topit. Erik se duce la ușa care dă în cealaltă încăpere a subsolului. E blocată în balamale și partea interioară e complet carbonizată.

— Benjamin, strigă el cu glas speriat.

Cenușa care plutește în aer îi vine în față și el clipește repede, iar ochii îl ustură. În mijlocul podelei se află resturile a ceea ce pare să fi fost o cușcă destul de mare ca să încapă un om în ea.

— Erik, aude o voce venind de sus.

Se oprește și ascultă. Pereții trosnesc. Cad bucăți arse din tavan. Erik merge încet spre scară. Lătratul unui câine se aude undeva, departe.

— Erik!

E glasul lui Joona. Se află în casă. Erik urcă scara. Joona îl privește cu chipul neliniștit.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva a ars jos, în subsol, răspunde Erik.

— Nimic altceva?

— Resturile unei cuști.

— Am un câine cu mine.

Joona străbate grăbit coridorul și deschide ușa. Îi face semn polițistei, o femeie cu păr negru împletit într-o coadă, urmată îndeaproape de labradorul negru. Ea îl salută pe Erik cu un semn din cap, îi roagă să aștepte afară și apoi se așază în fața câinelui, începând să-i vorbească. Joona încearcă să-l ia pe Erik cu el, dar renunță, înțelegând că n-o să reușească.

Câinele cu blana lucioasă, neagră, se învârte vioi prin casă, adulmecă din loc în loc, caută mai departe. Pântecele îi tresaltă. Caută sistematic, cameră după cameră. Erik a rămas

în hol. Îi este rău, simte că trebuie să vomite și iese afară. Doi polițiști stau de vorbă în fața unui microbuz. Erik iese pe poartă, se duce la mașina lui, se oprește și scoate din buzunar cutiuța cu papagalul și aborigenul. O ține o vreme în palmă, apoi se duce la o gură de canal și îi varsă conținutul prin grătarul de metal. Are broboane reci de sudoare pe frunte, își umezește buzele, ca și cum ar vrea să spună ceva, după o tăcere lungă. Apoi, aruncă și cutia, ascultând plescăitul pe care aceasta îl scoate când atinge suprafața apei.

Când se întoarce, Joona e în fața casei. Îi întâlnește privirea și scutură din cap. Erik intră înăuntru. Polițista stă în genunchi și-l mângâie pe labrador pe grumaz și pe faldurile de piele din spatele urechilor.

— Ați fost jos, în subsol? întreabă Erik.

— Sigur că am fost, răspunde ea, fără să-l privească.

— În camera din interior?

— Da.

— Câinele probabil că și-a pierdut mirosul, cu toată cenușa de acolo.

— Rocky poate descoperi un cadavru aflat la șaizeci de metri adâncime sub apă, spune polițista.

— Și oameni vii?

— Dacă ar fi fost ceva, Rocky ar fi găsit.

— Dar încă n-am fost afară, spune Joona, din spatele lui Erik.

— Nu știam că trebuie s-o facem, răspunde polițista.

— O s-o faceți, zice Joona scurt.

Ea ridică din umeri și se ridică.

— Atunci, hai, îi spune labradorului. Hai! Ne ducem să vedem? Ne ducem să vedem?

Erik îi urmează în jos, pe scară și apoi în grădină. Câinele aleargă înainte și înapoi în iarba neîngrijită, amușină în jurul butoiului cu apă unde, la suprafață, s-a format o pojghiță transparentă de gheață, caută în jurul pomilor bătrâni. Cerul e întunecat și tulbure. Erik privește în jur și vede că vecinul a aprins becuri colorate într-un copac. E ger. Polițiștii au intrat în mașină. Joona nu se îndepărtează nicio clipă de polițistă,

indicându-i diferite direcții. Erik îi urmează până în spatele casei. Brusc, recunoaște dealul, departe, în fundul grădinii. E locul din fotografie, își zice el. Fotografia pe care Aida i-o trimisese lui Benjamin înainte ca acesta să dispară. Erik respiră sacadat. Câinele miroase în jurul compostului, aleargă spre colină, adulmecă, gâfâie, mai dă o raită, adulmecă prin tufișurile joase, se întoarce, aleargă mai departe, în jurul unui coș cu frunze și înainte, spre o mică plantație de ierburi aromate. Bețe mici cu pungi de semințe dau indicații despre ce se va planta pe diferite rânduri. Labradorul negru mârâie neliniștit și apoi se culcă în mijlocul micului ogor. Lipit cu totul de pământul ud, afânat. Trupul câinelui tremură de ațâțare și chipul polițistei e foarte trist, atunci când începe să-l laude. Joona se întoarce brusc și o ia la fugă spre Erik; se așază în fața lui și nu-l lasă să se apropie de grădină. Acesta nu înțelege despre ce e vorba, dar Joona îl duce de acolo, afară din curte.

— Trebuie să știu, spune Erik cu voce tremurătoare.

Joona dă din cap în semn de aprobare și spune cu glas scăzut:

— Câinele a marcat că se află un cadavru în pământ.

Erik se așază pe trotuar lângă un contor de curent, picioarele, oasele, tot trupul îi dispar, vede polițiștii părăsind microbuzul, fiecare cu câte o lopată, apoi închide ochii.

•

Erik Maria Bark stă singur în automobilul lui Joona Linna și privește pe geam spre Tennisvägen. Coroanele negre ale copacilor țin prizonieră lumina becurilor de pe stradă. Crengi negre, răschirate pe un cer întunecat de iarnă. Gura îi e uscată, fața și capul îl dor. Murmură ceva pentru sine, apoi iese din mașină, pășește peste banda de plastic care înconjoară zona și pornește prin iarba înaltă, înghețată din jurul casei. Joona îi privește pe cei doi polițiști cu lopeți. Aceștia muncesc într-o tăcere înverșunată, cu mișcări aproape mecanice. Tot acel mic ogor a fost săpat. Acum este doar o gaură mare, dreptunghiulară. Pe un sac de plastic se află niște zdrențe pline de noroi și fragmente de oase. Zgomotul lopeților

continuă, metalul lovește piatra, săpatul se oprește și polițiștii își îndreaptă spinările. Erik se apropie cu pași înceți, greoi, ca și cum picioarele n-ar vrea să-l ducă acolo. Joona se întoarce spre el și îi zâmbește cu toată fața.

— Ce e? șoptește Erik.

Joona îl privește în ochi și-i spune:

— Nu e Benjamin.

— Dar cine e?

— Cadavrul a zăcut aici cel puțin zece ani.

— Un copil?

— E posibil să fi avut cinci ani când a murit, răspunde Joona și simte cum îi trec fiori pe spinare.

— Așa că Lydia a avut totuși un fiu, spune Erik pe un ton reținut.

46.

Sâmbătă, nouăsprezece decembrie,
înainte de prânz

Ninge cu fulgi mari și apoși, iar un câine aleargă de colo-colo pe un loc viran chiar lângă sediul poliției. Câinele latră plin de vioiciune sub ninsoare, aleargă fericit printre fulgi, mușcă în aer și își scutură blana. Vederea animalului îi face inima lui Erik să se strângă. Își dă seama că a uitat cum este să exiști, pur și simplu. A uitat cum e să nu te gândești necontenit la o viață fără Benjamin.

Îi e greață și mâinile îi tremură din pricina abstinenței: n-a luat nicio tabletă de aproape douăzeci și patru de ore și nu a dormit toată noaptea.

În timp ce se îndreaptă spre intrarea principală a sediului poliției, se gândește la bătrânele țesătoare pe care Simone i le-a arătat odată, la o expoziție despre lucrul de mână făcut de femei. Erau ca o fotografie a cerului în zile ca aceasta: posomorâtă, închisă, învăluită într-o lumină cenușie.

Simone se află pe culoarul din fața sălii de interogatoriu. Când îl vede venind pe Erik, îi iese în întâmpinare, prinzându-i mâinile. Din cine știe ce motiv, gestul acesta îl face pe Erik să-i fie recunoscător. Simone e palidă și calmă.

— Nu e nevoie să fii și tu aici, murmură el.

— Kennet mi-a spus că vrei asta, răspunde ea.

El aprobă cu un gest vag.

— Doar că sunt așa de…

Simone tace, apoi își drege ușor glasul.

— Am fost furioasă pe tine, spune ea pe un ton reținut.

Ochii îi sunt umezi și roșii.

— Știu, Simone.

— Tu măcar ai pilulele tale, spune ea cu ironie în glas.

— Da, încuviințează Erik.

Simone se întoarce cu spatele, apoi rămâne privind fix pe fereastră. Erik îi vede trupul subțire, brațele pe care și le ține lipite strâns pe piept. Are pielea zgribulită, iar prin fantele de aerisire de sub ferestre suflă aerul rece. Ușa camerei de interogatoriu se deschide și o femeie solidă, în uniformă de poliție îi cheamă cu glas scăzut:

— Poftiți, acum puteți intra.

Le zâmbește blând, cu buzele sclipind în roz.

— Mă numesc Anja Larsson, le spune. Eu vă voi lua depozițiile.

Femeia le întinde mâna grăsuță, bine îngrijită. Are unghiile lungi, date cu ojă roșie și sclipici pe margini.

— Am crezut că or să aibă un aer sărbătoresc, de Crăciun, zice ea veselă, arătând spre unghii.

— Drăguț, răspunde Simone distrată.

Joona Linna se află deja în cameră. Și-a pus haina pe spătarul scaunului. Părul blond îi e răvășit și pare nespălat. Nu s-a ras. Când se așază în fața lui Erik, îi aruncă o privire gravă, gânditoare.

Simone își drege ușor glasul și ia o înghițitură de apă din pahar. Când se așază din nou, îi atinge mâna lui Erik. Privirile li se întâlnesc și el îi vede buzele rostind un „iartă-mă” mut.

Anja Larsson pornește aparatul de înregistrare digital, verifică dacă becul roșu e aprins, apoi precizează ora și data și enumeră persoanele prezente în cameră. După aceea, face o scurtă pauză, lasă capul într-o parte și spune pe un ton limpede, amical:

— OK, Simone, am dori să ne povestești ce s-a petrecut aseară în apartamentul de pe Luntmakargatan.

Simone aprobă, îl privește pe Erik, apoi lasă ochii în jos.

— Eu… eram acasă și…

Tace.

— Erai singură? întreabă Anja Larsson.

Simone clatină din cap.

— Sim Shulman era la mine, spune ea pe un ton neutru.

Joona notează ceva în carnetul lui.

— Poți să ne spui cum crezi că au intrat în apartamentul

vostru Josef și Evelyn Ek? o întreabă Anja Larsson.

— De fapt, nu știu, pentru că făceam duș, spune încet Simone și, pentru un scurt moment, se înroșește foarte tare.

Roșeața dispare aproape imediat, dar îi lasă o lucire vie în obraji.

— Eram la duș când Sim a strigat că sună cineva la ușă… Nu, de fapt mi-a strigat că îmi sună mobilul.

Anja Larsson repetă:

— Erai sub duș și l-ai auzit pe Sim Shulman strigând că-ți sună telefonul mobil.

— Da, șoptește Simone. L-am rugat să răspundă.

— Cine te suna?

— Nu știu.

— Dar el a răspuns?

— Cred că da, de fapt sunt aproape sigură că a făcut-o.

— Știi cât era ceasul? întreabă brusc Joona.

Simone tresare, ca și cum nu l-ar fi observat până în momentul acela, de parcă nu i-ar fi recunoscut vocea cu accent finlandezo-suedez.

— Nu știu, răspunde oarecum scuzându-se, cu fața întoarsă spre el.

Joona nu zâmbește, ci insistă:

— Aproximativ.

Simone ridică din umeri și spune, ezitând:

— Cinci.

— Nu patru? întreabă Joona.

— Ce vrei să spui?

— Vreau doar să știu, răspunde el.

— Dar știți deja asta, îi spune Simone Anjei.

— Prin urmare, cinci, conchide Joona, notându-și ora.

— Ce-ai făcut înainte de duș? întreabă Anja. E mai ușor să-ți amintești ce oră era dacă rememorezi întreaga zi.

Simone dă din cap – arată foarte obosită. Nu-l privește pe Erik. Acesta stă tăcut lângă ea, cu inima bătându-i nebunește.

— Nu știam, spune el brusc, apoi tace din nou.

Simone îi aruncă o privire grăbită. Erik vorbește din nou:

— Nu știam că tu și Shulman aveați…

Ea dă din cap aprobator.

— Ba da, Erik. Așa a fost.

Erik o privește, apoi se uită la polițistă și la Joona.

— Iertați-mă că v-am întrerupt, se bâlbâie el.

Pe un ton binevoitor, Anja i se adresează din nou lui Simone:

— Continuă, povestește-ne ce s-a întâmplat, Sim Shulman a strigat că sună…

— El s-a dus în hol și…

Simone tace, apoi se mai corectează o dată:

— Nu, n-a fost așa. L-am auzit strigând: „Și acum sună și la ușă” sau ceva de genul ăsta. Am ieșit de sub duș, m-am șters, am deschis cu grijă ușa și am văzut…

— De ce cu grijă? întreabă Joona.

— Cum adică?

— De ce ai deschis ușa cu grijă și nu ca de obicei?

— Nu știu, am simțit ceva în aer, o amenințare… Nu pot explica exact…

— Auziseși ceva?

— Nu cred.

Simone privește pierdută în gol.

— Continuă, o roagă Anja.

— Prin crăpătura ușii am văzut o femeie tânără. Stătea pe culoar, mă privea, părea speriată și mi-a făcut semn să mă ascund.

Simone își încruntă fruntea.

— M-am dus în hol și l-am văzut pe Sim… zăcând acolo, pe jos… era mult sânge și curgea tot timpul și mai mult, pleoapele îi tremurau și încerca să-și miște mâinile…

Vocea lui Simone devine neclară și Erik vede cum se luptă să nu plângă. Ar vrea să-și consoleze soția, s-o ajute, să-i ia mâna și s-o îmbrățișeze. Dar nu știe dacă ea nu-l va respinge sau nu va fi furioasă dacă ar încerca s-o facă.

— Luăm o pauză? întreabă blând Anja.

— Eu… eu…

Simone se oprește, ducând cu mâini tremurătoare paharul cu apă la buze. Înghite greu și își trece palma peste ochi.

— Ușa de la intrare era încuiată, era pusă yala de siguranță, continuă ea cu un glas mai ferm. Fata îmi spusese că el era în bucătărie cu cheia, așa că m-am strecurat în odaia lui Benjamin și am pornit computerul.

— Ai pornit computerul. De ce? întreabă Anja.

— Voiam să creadă că sunt acolo, să audă sunetul computerului și să vină în cameră.

— Despre cine vorbești?

— Despre Josef, răspunde ea.

— Josef Ek?

— Da.

— De unde știai că este el?

— Atunci nu știam.

— Înțeleg, spune Anja. Continuă.

— Am pornit computerul, apoi m-am ascuns în baie. Când i-am auzit intrând în camera lui Benjamin, m-am strecurat în bucătărie și am luat cheia. Fata a încercat tot timpul să-l facă pe Josef să caute în diferite locuri, pentru a-l face să întârzie; puteam să-i aud, dar cred că m-am izbit de masa din hol, pentru că brusc m-am trezit cu Josef pe urmele mele. Fata a încercat să-l oprească, s-a agățat de picioarele lui și…

Înghite din nou cu greutate.

— Nu știu, Josef a reușit cumva să se desprindă. Și atunci, fata s-a mânjit cu sângele lui Sim, s-a culcat pe spate și s-a prefăcut moartă.

Un moment se lasă tăcerea. Simone pare că abia respiră.

— Continuă, Simone, o îndeamnă Anja cu glas scăzut.

Simone dă din cap și spune repede:

— Josef a văzut-o, s-a întors și, când s-a aplecat asupra ei, fata i-a înfipt cuțitul într-o parte.

— Ai văzut cine l-a înjunghiat pe Sim Shulman?

— Josef a fost.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Nu.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Evelyn Ek mi-a salvat viața, șoptește Simone.

— Vrei să mai adaugi ceva?

— Nu.

— Atunci, îți mulțumesc pentru colaborare și declar interogatoriul terminat, încheie femeia și întinde o mână cu unghii strălucitoare ca să apese butonul aparatului de înregistrat.

— Așteaptă, spune Joona. Cine a sunat?

Simone îl privește buimăcită. E ca și cum ar fi uitat din nou de prezența lui.

— Cine te-a sunat pe telefonul mobil?

Simone scutură din cap.

— Nu știu, nici măcar nu știu unde e mobilul, eu…

— Nu e nimic, spune Joona cu un glas calm. Îl găsim noi.

Anja Larsson mai așteaptă un moment, îi privește întrebătoare și pe urmă închide aparatul de înregistrat.

Fără să se uite la ei, Simone se ridică de pe scaun și iese încet din cameră. Erik face un semn grăbit spre Joona și o urmează.

— Așteaptă, o roagă el.

Simone se oprește și se întoarce.

Erik tace, îi vede chipul gol, vulnerabil, pistruii palizi, de culoarea plutei, gura cărnoasă și ochii luminoși, verzi. Fără un cuvânt, se iau în brațe, osteniți și triști.

— Gata, spune el, gata.

Îi sărută părul, cârlionții blond-roșcați.

— Nu mai știu nimic, șoptește ea.

— Pot să întreb dacă au o cameră în care să te odihnești.

Se desprinde încet din brațele lui și scutură din cap.

— O să-mi caut telefonul mobil, spune ea cu gravitate. Trebuie să știu cine a sunat, când a răspuns Shulman.

Joona iese din camera de interogatoriu cu haina atârnându-i pe umăr.

— Telefonul e aici, la poliție? întreabă Erik.

Joona face un semn spre Anja Larsson care se îndreaptă spre lift.

— Anja trebuie să știe, răspunde el.

Erik e gata s-o ia la fugă după ea, când Joona îl oprește cu un gest. Își scoate telefonul și formează un număr scurt.

Văd cum femeia se oprește și răspunde.

— Avem nevoie de câteva hârtii de la tine, comoara mea, îi spune Joona pe un ton relaxat.

Ea se întoarce cu o mină bosumflată și așteaptă.

— Anja era o adevărată atletă când a început să lucreze aici, spune Joona. O înotătoare extraordinară, stil fluture, a ieșit a opta la Olimpiada din…

— Ce hârtie vrei? De toaletă? îi strigă Anja.

— Nu te înfuria, pentru că…

— Vorbești prea mult.

— Mă lăudam doar cu tine.

— Da, da, spune ea cu un zâmbet mic.

— Ai lista cu obiectele pe care le-au luat la laborator?

— Nu e încă gata – te poți duce jos, să vezi.

O urmează spre lift. Cablul vâjâie deasupra lor și cabina scârțâie. Anja coboară la etajul al doilea și le face semn cu mâna, chiar în momentul în care ușile se închid.

La secretariatul de la parter se află un bărbat înalt, care-i amintește lui Erik de-o rudă de-a lui. Merg grăbiți pe un coridor cu uși de-o parte și de alta, aviziere și stingătoare de incendiu în cutii de plastic. În laborator e multă lumină și cei de acolo sunt îmbrăcați în halate. Joona dă mâna cu un bărbat foarte gras, care se prezintă drept Erixon și le arată drumul spre o altă încăpere. Pe o masă cu tăblie de metal se află înșiruite mai multe obiecte. Erik le recunoaște. Două cuțite de bucătărie cu pete negre, puse în două vase de metal separate. Vede un prosop cunoscut, covorul din hol, mai multe perechi de pantofi și telefonul lui Simone într-o pungă de plastic. Joona arată spre telefon.

— Vrem să ne uităm la acesta, spune el. Ai terminat?

Bărbatul cel gras se duce la lista care se află lângă obiecte. Privește pe hârtie și spune după un moment de ezitare:

— Așa cred. Da, mobilul a fost cercetat pe dinafară.

Joona scoate telefonul din punga de plastic, îl șterge cu puțină hârtie și i-l întinde cu un gest nepăsător lui Simone. Ea cercetează cu atenție lista apelurilor, îngână ceva, apoi își pune mâna la gură înăbușindu-și un strigăt, când privește

ecranul.

— E… e Benjamin, se bâlbâie ea. Ultimul apel a venit de la Benjamin.

Bărbații se înghesuie să vadă. Numele lui Benjamin clipește de două ori înainte ca bateria telefonului să se termine.

— Shulman a vorbit cu Benjamin? întreabă Erik cu glas ridicat.

— Nu știu, răspunde Simone și vocea îi tremură.

— Dar el a fost cel care a răspuns? Asta întreb!

— Eram sub duș și cred că a luat telefonul înainte să…

— La naiba, verifică dacă apelul a fost pierdut sau…

— Nu a fost pierdut, îl întrerupe ea. Dar nu știu dacă Sim a apucat să audă sau să spună ceva înainte de a-i deschide ușa lui Josef.

— Nu vreau să mă înfurii, spune Erik încercând să vorbească pe un ton calm. Dar trebuie să aflăm dacă Benjamin a spus ceva!

Simone se întoarce spre Joona:

— Acum nu sunt înregistrate toate convorbirile telefonice?

— Poate să dureze săptămâni întregi până să aflăm, răspunde el.

— Dar…

Erik pune o mână pe brațul lui Simone și concluzionează:

— Trebuie să vorbim cu Shulman.

— Nu se poate, e în comă, șoptește ea disperată. Ți-am spus doar că e în comă!

— Vino cu mine, îi ordonă Erik și împreună părăsesc camera.

47.

Sâmbătă, nouăsprezece decembrie,
după-amiaza

Simone stă lângă Erik în mașină. Din când în când se uită la el, apoi privește din nou pe geam. Drumul, cu dunga noroioasă din mijloc, se arată o clipă în față, după care dispare. Automobilele se mișcă într-un șir nesfârșit, clipind din faruri. Simone nu face nicio remarcă despre gunoiul de pe bancheta din spate și de pe podea, de la picioare: bidoane de apă goale, cutii de suc, un carton de pizza, ziare, pahare de plastic, șervețele, pungi goale de cartofi prăjiți și ambalaje de la dulciuri.

Erik conduce încet în direcția spitalului Danderyd, unde Sim Shulman zace în comă, și știe exact ce va face de îndată ce va ajunge acolo. Îi aruncă o privire lui Simone – soția lui a slăbit și colțurile gurii îi sunt lăsate, într-o expresie tristă și neliniștită. În ceea ce îl privește, se simte aproape înspăimântător de decis. Revede întâmplările din ultimele zile cu o claritate de gheață. Crede că înțelege împrejurările care au dus la ceea ce i s-a întâmplat lui și familiei sale. Înainte de a trece de Kräftriket, începe să-i explice lui Simone.

— Atunci când am înțeles că cel care îl răpise pe Benjamin nu putea fi Josef, Joona mi-a spus să încerc să-mi rememorez trecutul, rostește el în tăcerea care domnește în mașină. Și am început să-mi împrospătez amintirile, căutând persoana care ar voi să se răzbune pe mine.

— Ce-ai găsit? întreabă Simone.

Cu coada ochiului o vede cum își întoarce fața spre el. Știe că e pregătită să asculte.

— Am găsit grupul de hipnoză pe care îl părăsisem… Sunt doar zece ani de atunci, dar nu m-am gândit niciodată la ei, așa de definitiv a fost sfârșitul, spune el. Dar acum, când am

încercat să-mi amintesc, a fost ca și cum grupul n-ar fi dispărut niciodată, ci ar fi stat undeva în așteptare.

Erik o vede pe Simone aprobând. Continuă să vorbească, încearcă să-i explice teoriile pe care le-a avut în legătură cu grupul de hipnoză, tensiunile dintre participanți, echilibristica pe care el însuși a făcut-o, năruindu-le bruma de încredere pe care o căpătaseră.

— Când am dat greș cu totul, am promis că nu voi mai hipnotiza niciodată.

— Așa e.

— Dar mi-am încălcat promisiunea, atunci când Joona m-a convins că asta era singura posibilitate de-a o salva pe Evelyn Ek.

— Crezi că din cauza asta, că l-ai hipnotizat pe Josef Ek, ni s-a întâmplat totul?

— Nu știu…

Erik tace, apoi spune că a trezit o ură refulată, ură care fusese ținută în frâu doar de promisiunea de a nu mai hipnotiza niciodată.

— Ți-o aduci aminte pe Eva Blau? continuă el. Pendula între normalitate și o stare psihotică. Știi că mă amenințase, spunând că-mi va distruge viața.

— N-am înțeles niciodată de ce, zice Simone cu glas scăzut.

— Îi era teamă de cineva, eu am considerat asta drept paranoia, însă acum sunt aproape sigur că fusese într-adevăr amenințată de Lydia.

— Chiar și persoanele paranoice pot fi urmărite, spune Simone.

Erik cotește spre zona cu clădiri albastre a spitalului Danderyd. Ploaia bate în geamurile mașinii.

— S-ar putea chiar ca Lydia să fi fost cea care a mutilat-o, zice el, aproape pentru sine.

Simone tresare.

— Avea fața tăiată? îl întreabă.

— Credeam că o făcuse singură, de obicei așa se întâmplă, răspunde Erik. Mă gândeam că-și tăiase vârful nasului ea însăși, într-o nevoie disperată de-a simți altceva, de-a scăpa de

ceea ce era cu adevărat dureros…

— Așteaptă, așteaptă puțin, îl întrerupe tulburată Simone. Avea nasul tăiat?

— Vârful nasului.

— Tata și cu mine am găsit un băiat cu vârful nasului tăiat. Ți-a povestit papa? Cineva îl amenințase, îl speriase groaznic și-i făcuse rău pentru că îl persecuta pe Benjamin.

— E Lydia.

— Ea l-a răpit pe Benjamin?

— Da.

— Ce vrea?

Erik o privește grav:

— Știi deja o parte din toate acestea. Lydia a recunoscut sub hipnoză că avea un fiu, Kasper, închis într-o cușcă la subsol și că-l silea să mănânce mâncare putrezită.

— Kasper? repetă Simone.

— Când mi-ați spus ce a povestit Aida, că o femeie îi spunea lui Benjamin Kasper, am știut că era vorba de Lydia. Am mers la casa ei din Rotebro și am intrat înăuntru, dar nu era nimeni acolo, totul fusese părăsit.

Conduce repede, printre rândurile de automobile parcate, dar nu e niciun loc liber, așa că întoarce din nou și se îndreaptă spre intrare.

— În subsol fusese un incendiu, dar se stinsese de la sine, continuă Erik. Presupun că a fost provocat, acolo se aflau resturile unei cuști mari.

— Dar nu era nicio cușcă, spune Simone. Se dovedise doar că Lydia nu avusese niciun copil.

— Joona a adus un câine polițist care a găsit în grădină osemintele unui copil, vechi de zece ani.

— Dumnezeule! șoptește Simone.

— Da.

— Deci, atunci a fost…

— Cred că a omorât copilul în subsol când a înțeles că fusese descoperită, spune Erik.

— Prin urmare, tu ai avut tot timpul dreptate, șoptește Simone.

— Așa se pare.

— Vrea să-l omoare pe Benjamin?

— Nu știu… Probabil, crede că totul e din vina mea. Dacă n-aș fi hipnotizat-o, ar fi putut păstra copilul.

Erik tace și se gândește la glasul lui Benjamin, când îl sunase. Cum încerca să nu pară speriat, cum vorbise despre castelul ruinat. Trebuie să fi fost castelul ruinat al Lydiei, cel la care se referea. Căci acolo crescuse ea, acolo săvârșise actele de violență și probabil fusese ea însăși victima unor abuzuri. Dacă nu-l luase pe Benjamin la castelul ruinat, atunci puteau fi oriunde.

Lasă mașina în fața intrării spitalului, nu-și dă osteneala să mai plătească taxa de parcare. Merg grăbiți printre fântânile posomorâte și pline de zăpadă, trec de câțiva fumători zgribuliți în halate, apoi intră și iau liftul până la secția unde se află Sim Shulman.

Florile din cameră răspândesc un parfum greu. Buchete mari stau în vase pe pervazul ferestrei. Un teanc de scrisori și de cărți de vizită de la prietenii și colegii consternați zace pe masă.

Erik se uită la bărbatul din patul de spital, îi privește obrajii scofâlciți, nasul, pleoapele. Mișcările prea regulate ale pântecelui urmează ritmul aparatului de oxigen. E în stare vegetativă, e ținut în viață de aparate și niciodată nu va mai putea trăi fără ele. O canulă i-a fost introdusă în bronhii printr-o tăietură făcută în gât. Primește hrană printr-o sondă vârâtă direct în stomac.

— Simone, o să vorbești cu el când se trezește și…

— Nu poate fi trezit, îl întrerupe ea cu glas spart. E în comă, Erik, are leziuni grave pe creier și nu se va mai trezi niciodată, nu va mai vorbi niciodată.

Își șterge lacrimile de pe obraz.

— Trebuie să știm ce i-a spus Benjamin…

— Încetează, strigă ea și începe să plângă violent.

O soră intră, îl vede pe Erik ținând trupul zguduit de suspine al lui Simone și-i lasă în pace.

— O să-i fac o injecție cu zolpidem, șoptește Erik în părul

ei. E un somnifer puternic care poate trezi persoane aflate în comă.

Simte cum ea scutură din cap.

— Despre ce vorbești?

— Acționează doar un scurt moment.

— Nu te cred, spune Simone cu glas șovăitor.

— Somniferul încetinește procesele active din creier, care i-au provocat coma.

— Se trezește? Asta vrei să spui?

— Nu-și va mai reveni niciodată, creierul lui e prea grav afectat, Sixan, dar acest somnifer ar putea să-l trezească pentru câteva secunde.

— Și eu ce să fac?

— Uneori pacienții care au primit acest medicament pot spune câteva cuvinte, alteori doar deschid ochii.

— Și nu e permis să i-l administrezi, nu-i așa?

— Nu am de gând să cer permisiunea, vreau doar s-o fac și tu trebuie să vorbești cu el, când se trezește.

— Grăbește-te, spune ea.

Erik se duce să-și procure materialul de care are nevoie. Simone se așază lângă patul lui Shulman și-i ia mâna. Îl privește. Fața lui e liniștită. Trăsăturile întunecate, puternice aproape și-au pierdut conturul, din pricina destinderii. Expresia gurii, de obicei așa de ironică, de senzuală nu mai sugerează nimic. Nici măcar cuta adâncă dintre sprâncenele negre nu se mai vede. Ea îi mângâie fruntea netedă. Se gândește că va continua să-i expună opera, că un artist adevărat nu moare niciodată.

Erik revine în cameră. Fără o vorbă, se duce la Shulman și, cu spatele întors spre ușă, îi ridică atent mâneca.

— Ești gata? întreabă el.

— Da, răspunde Simone. Sunt gata.

Erik ia seringa, o cuplează la cateterul intravenos, apoi injectează încet lichidul gălbui. Acesta se scurge ca un ulei în lichidul nutritiv și dispare spre acul din îndoitura brațului, în sângele lui Shulman. Erik bagă seringa în buzunar, își descheie haina și apoi mută electrozii de pe pieptul lui

Shulman pe pieptul său, ia clema de pe degetul mic al acestuia și o prinde pe degetul lui, apoi se așază, cercetându-i chipul.

Nu se întâmplă nimic. Cu ajutorul aparatului de respirat stomacul lui Shulman se ridică și se lasă regulat, într-o mișcare mecanică.

Erik are gura uscată și se simte înghețat.

— Să plecăm? întreabă după o vreme Simone.

— Așteaptă, șoptește Erik.

Ceasul de mână ticăie încet. La fereastră, petala unei flori se desprinde încet. Câțiva stropi de ploaie lovesc fereastra. Aud râsul unei femei undeva, într-o cameră depărtată.

Un șuier ciudat se aude din trupul lui Shulman, ca o pală de vânt printr-o fereastră pe jumătate deschisă.

Simone simte cum i se scurge sudoarea de la subsuori pe trup, în jos. Are o senzație de claustrofobie, e ca și cum ar fi prinsă în situație.

De fapt, ar voi să fugă din cameră, dar nu-și poate lua privirea de la gâtul lui Shulman. Poate își imaginează doar, însă brusc i se pare că artera groasă de la gât pulsează mai repede. Erik respiră greu și, atunci când se apleacă asupra lui Shulman, Simone vede că e neliniștit, își mușcă buza de jos și privește din nou la ceas. Nu se întâmplă nimic. Aparatul de oxigen șuieră mecanic. Cineva trece prin fața ușii. Roțile unui cărucior scârțâie, apoi e din nou liniște în cameră. Singurul zgomot vine de la aparatul de oxigen.

Dintr-odată, se aude un sunet slab. Simone nu-și dă seama de unde vine. Erik se trage câțiva pași într-o parte. Sunetul continuă să se audă, e ca un fel de horcăit. Simone își dă seama că trebuie să vină de la Shulman. Se apropie de el și vede cum arătătorul i se mișcă pe pânza întinsă a cearșafului. Simte cum îi crește pulsul și tocmai vrea să-i spună ceva lui Erik, când Shulman deschide ochii. O fixează cu o privire bizară. Gura i se crispează într-o grimasă speriată. Limba i se mișcă greu și îi curge salivă pe bărbie.

— Sunt eu, Sim. Sunt eu, spune Simone, luându-i mâna în mâinile ei. Te voi întreba ceva foarte important.

Degetele lui Shulman tremură încet. Ea știe că o vede, dar,

brusc, ochii lui se dau peste cap, gura i se contractă și venele îi pulsează violent în tâmple.

— Ai răspuns la telefon când a sunat Benjamin, îți amintești?

Erik, care are electrozii lui Shulman pe piept, vede pe ecran cum propria-i inimă își mărește pulsul. Picioarele lui Shulman tremură sub cearșaf.

— Sim, mă auzi? întreabă ea. Sunt Simone. Mă auzi, Sim?

O clipă, ochii i se opresc din nou asupra ei, dar apoi privesc iarăși în gol. Pași iuți se aud pe culoar în fața ușii, o femeie strigă ceva.

— Ai răspuns la telefonul meu, repetă Simone.

Shulman aprobă printr-un gest vag.

— Era fiul meu, continuă ea. Era Benjamin cel care a sunat…

Picioarele lui încep să tremure din nou, ochii i se dau peste cap și limba îi iese din gură.

— Ce-a spus Benjamin? întreabă Simone.

Shulman înghite, își mișcă încet maxilarul, iar pleoapele cad.

— Sim? Ce-a spus?

Shulman clatină din cap.

— N-a spus nimic?

— Nu… șuieră el.

— Ce vrei să spui?

— Nu Benja… șoptește el aproape fără glas.

— N-a spus nimic? întreabă Simone.

— Nu el, spune Shulman cu un glas speriat.

— Atunci cine?

— Ussi?

— Continuă, insistă Simone.

— Jussi a spu…

Gura lui Shulman tremură.

— Unde era? întreabă Erik. Întreabă unde era Jussi.

— Unde era? întreabă Simone. Știi?

— Acasă, răspunde Shulman cu glasul stins.

— Era și Benjamin acolo?

Capul lui Shulman se răsucește într-o parte, gura i se înmoaie și bărbia îi cade. Simone îl privește neliniștită pe Erik, nu știe ce să facă.

— Lydia era acolo? întreabă Erik.

Shulman privește, apoi ochii îi alunecă într-o parte.

— Lydia era acolo? îl întreabă Simone.

Shulman dă din cap afirmativ.

— A spus Jussi ceva despre…

Simone tace, atunci când Shulman începe să suspine. Îl bate ușor pe mână și el o privește brusc în ochi.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă cu glas limpede, apoi cade din nou în comă.

48.

Sâmbătă, nouăsprezece decembrie,
după-amiaza

Anja intră în biroul lui Joona Linna și-i întinde tăcută un dosar și o ceașcă cu glögg[{62}]. El îi privește fața rotundă, roz. În mod neobișnuit, Anja nu-i zâmbește.

— Au identificat copilul, îi explică ea scurt și arată spre dosar.

— Mulțumesc, spune Joona.

Există două lucruri pe care le urăște, își zice el, privind dosarul. Unul dintre ele este să renunțe la un caz, să dea înapoi în fața unor cadavre neidentificate, violuri nerezolvate, jafuri, cazuri de maltratări și crime. Iar celălalt lucru pe care-l detestă, deși în cu totul alt fel, e când vechile crime nerezolvate își află dezlegarea, pentru că răspunsul este rareori cel pe care l-ar fi dorit.

Joona deschide dosarul și citește. Corpul găsit în grădina Lydiei Evers aparținea unui băiat. Avea cinci ani când a fost ucis. Moartea survenise în urma unei fracturi craniene provocate de un obiect neascuțit. În plus, fuseseră găsite numeroase leziuni vindecate sau pe jumătate vindecate ale scheletului, ceea ce presupunea maltratări repetate de cel mai grav fel. Bătăi, scrisese medicul legist cu un semn de întrebare. Maltratări atât de grave, încât provocaseră fractura oaselor și fisuri în schelet. Mai ales spatele și brațele păreau să fi fost supuse unor lovituri cu obiecte grele. Mai multe indicii ale unui deficit de calciu în oase lăsau să se presupună că băiatul suferise de inaniție.

Joona privește un scurt moment pe fereastră. Cu astfel de situații nu se poate obișnui și chiar și-a spus că, în ziua în care se va obișnui, va încheia ca inspector de comisar criminalist. Își trece mâna prin părul des, înghite cu greutate și se întoarce

la dosar.

Prin urmare, copilul a fost identificat. Se numea Johan Samuelsson și fusese dat dispărut în urmă cu treisprezece ani. Mama lui, Isabella Samuelsson, se afla, după cum declarase, în grădină împreună cu fiul ei, când a sunat telefonul înăuntru, în casă. N-a luat copilul cu ea atunci când s-a dus să răspundă și, în cele douăzeci, treizeci de secunde cât a durat până a ridicat receptorul, a constatat că nu-i răspunde nimeni și l-a pus la loc în furcă, băiatul dispăruse.

Johan avea doi ani când a dispărut.

Avea cinci ani când a murit.

După aceea, rămășițele lui au zăcut zece ani în grădina Lydiei Evers.

Mirosul de glögg este dintr-odată grețos. Joona se ridică și deschide fereastra. Privește curtea interioară a sediului poliției, crengile răschirate ale copacilor de lângă închisoare, asfaltul ud, lucios.

Băiatul a stat în casa Lydiei trei ani de zile, își zice el. Trei ani l-a ținut ascuns. Trei ani de bătăi, foame și teroare.

— Te simți bine, Joona? îl întreabă Anja, vârând capul pe ușă.

— Mă duc să vorbesc cu părinții copilului, spune el.

— Poate s-o facă Niklasson, sugerează Anja.

— Nu.

— De Geer?

— E cazul meu, spune Joona. Eu mă duc…

— Înțeleg.

— Poți să-mi cauți câteva adrese?

— Da, drăguțule, răspunde ea, zâmbind. Sigur că pot.

— E vorba de Lydia Evers, aș vrea să știu unde s-a aflat în ultimii treisprezece ani.

— Lydia Evers? repetă Anja.

În vreme ce-și pune căciula de blană și geaca, Joona își simte sufletul greu, gândindu-se că trebuie să le comunice Isabellei și lui Joakim Samuelsson că fiul lor, Johan, a fost găsit dar, din păcate, e mort.

Anja îl sună, în timp ce iese din oraș.

— A mers repede, spune el, încercând să pară vesel.

— Iubitule, asta e meseria mea, ciripește ea.

O aude cum oftează ușurată. Un cârd de păsări negre se ridică de pe un ogor acoperit cu zăpadă, par niște picături grele în colțul ochilor. Are chef să înjure cu glas tare, când se gândește la cele două fotografii ale lui Johan aflate în dosar. Într-una din ele, copilul râde cu gura până la urechi, îmbrăcat în uniformă de polițist. Iar în cealaltă: fragmente de oase pe o masă de metal, marcate atent cu numere scrise pe bucăți de hârtie.

— Drăcia dracului, bombăne pentru sine.

— Ia vezi!

— Iartă-mă, Anja, a fost o mașină, care…

— OK, OK, dar știi că nu-mi plac înjurăturile!

— Nu, știu, spune el cu glas obosit, fără să aibă puterea să continue ciorovăiala.

Anja pare în fine să priceapă că nu are chef de glume, așa că spune doar pe un ton neutru:

— Casa în care au fost găsite rămășițele lui Johan Samuelsson e casa părintească a Lydiei Evers. Aceasta a crescut acolo și a fost întotdeauna singura ei adresă.

— Are vreo familie? Părinți? Frați?

— Așteaptă, trebuie să verific. Nu pare să aibă… Nu și-a cunoscut niciodată tatăl, iar mama nu mai trăiește. Se pare că n-a avut-o prea multă vreme în grijă pe Lydia.

— Niciun frate?

— Nu, spune Anja și o aude răsfoind în hârtii. Stai, de fapt, ba da! strigă ea. A avut un frate mai mic, dar pare să fi murit devreme.

— Atunci, Lydia avea… Câți ani avea atunci?

— Zece ani.

— A locuit mereu în această casă?

— Nu, n-am spus asta, protestează Anja. A mai stat și în altă parte, în mai multe locuri, de fapt…

— Unde? întreabă Joona plin de nerăbdare.

— Ulleråker, Ulleråker, Ulleråker.

— La spitalul de nebuni?

— De fapt, se numește clinică de psihiatrie. Da, acolo.

În acest moment, Joona o ia pe drumeagul din Saltsjöbaden, unde părinții lui Johan Samuelsson mai locuiesc încă. Vede imediat casa lor, o clădire roșie de pe la 1700, cu acoperiș arcuit. În grădină se vede o căsuță de copii neîngrijită și, dincolo de terenul în pantă se ghicește apa grea, neagră.

Joona își trece mâinile peste față înainte să coboare din mașină. Urăște ce urmează să facă. Aleea de pietriș e mărginită de pietre rotunde. Merge la ușă și sună o dată, așteaptă, ridică mâna și sună din nou. În cele din urmă, aude pe cineva strigând din spatele ușii:

— Deschid eu!

Încuietoarea scârțâie și o adolescentă împinge ușa. Are ochii vopsiți cu negru și părul mov.

— Bună, spune ea pe un ton întrebător, privindu-l fix pe Joona.

— Mă numesc Joona Linna, se prezintă el. Sunt de la poliția criminalistă. E acasă mama sau tata?

Fata dă din cap în semn de aprobare și se răsucește pe călcâie, dând să strige ceva. Dar o femeie de vârstă mijlocie e deja în hol, privindu-l pe Joona.

— Amanda, spune ea cu glas speriat. Întreabă-l… întreabă ce vrea.

Joona scutură din cap.

— Nu vreau să vă spun aici ce am de spus. Pot să intru?

— Da, șoptește mama.

Joona face un pas înăuntru și închide ușa în urma lui. Fetei a început să-i tremure buza de jos. Joona o privește pe mama ei, pe Isabella Samuelsson. Își ține mâinile apăsate pe piept și fața ei are o paloare de ceară. Joona trage adânc aer în piept și apoi începe cu voce joasă:

— Îmi pare foarte, foarte rău. Am găsit rămășițele lui Johan.

Mama își apasă pumnul pe gură și se aude un geamăt. Se sprijină de perete, dar alunecă jos, pe podea.

— Papa, strigă Amanda, papa!

Un bărbat coboară în goană scara. Când își vede soția

zăcând pe podea și plângând, încetinește pasul. Se face alb la față. Își privește soția, fiica, apoi se uită la Joona.

— E Johan? îngaimă el.

— I-am găsit rămășițele, îi anunță Joona pe un ton reținut.

Se așază cu toții în camera de zi. Fata o ține în brațe pe mama sa, care plânge disperată. Tatăl pare încă ciudat de liniștit. Joona a mai văzut atitudinea asta și înainte. Astfel de bărbați – uneori și femei, deși mai rar – care nu par să aibă o reacție anume, care continuă să vorbească și să pună întrebări, iar glasul începe să le sune spart când cer amănunte.

Joona știe că nu e vorba de indiferență. E împotrivire. E încercarea disperată de-a prelungi momentul înainte ca durerea să-i copleșească.

— Cum l-ați găsit? șoptește mama printre suspine. Unde l-ați găsit?

— Am căutat un alt copil la cineva care este bănuit de sechestrare de persoană, spune Joona. Câinele nostru a adulmecat… A marcat un loc în grădină… Johan e mort de zece ani, după raportul medicului legist.

Joakim Samuelsson ridică ochii:

— Zece ani?

Scutură capul.

— Dar, strigă el, sunt treisprezece ani de când Johan a dispărut!

Joona face un semn de aprobare și simte cum puterile îl părăsesc când le explică:

— Avem motive să credem că persoana care v-a luat copilul l-a ținut prizonier timp de trei ani…

Își privește genunchii și se silește să pară liniștit când înalță din nou privirea:

— Johan a fost ținut închis trei ani, continuă el. Înainte ca asasinul să-i ia viața. Avea cinci ani când a murit.

Acum, chipul bărbatului e desfigurat de durere. Încercarea lui de a-și păstra calmul se risipește în bucăți fără număr, ca o placă subțire de sticlă. E foarte chinuitor să-l privești. Se holbează la Joona, în vreme ce fața i se schimonosește și lacrimile încep să-i curgă pe obraji, în gura deschisă. Suspine

grele, oribile sfâșie aerul.

Joona privește în jur, cercetează fotografiile înrămate de pe pereți. Recunoaște fotografia din dosar, cu micuțul Johan în uniformă de polițist. Vede o fotografie a fetei, de la ceremonia de confirmare. De asemenea, apar și părinții într-o poză, în care râd și ridică în aer un prunc nou-născut. Joona înghite în sec și așteaptă. Urăște chestia asta din tot sufletul. Dar nu s-a terminat.

— E încă un lucru pe care trebuie să-l știu, spune el și îi mai lasă câteva clipe ca să se reculeagă suficient pentru a înțelege exact ce le cere.

— Trebuie să vă întreb dacă ați auzit vreodată de o femeie pe nume Lydia Evers.

Mama scutură confuză din cap. Tata clipește de vreo două ori, apoi spune repede:

— Nu, niciodată.

Amanda șoptește:

— Ea… l-a luat pe frățiorul meu?

Joona o privește grav:

— Așa credem.

Când se ridică, palmele îi sunt ude și simte o transpirație rece pe tot trupul.

— Îmi pare rău, spune din nou. Sunt foarte, foarte trist.

Își pune cartea de vizită pe masă, în fața lor și le lasă numărul de telefon al unui curator, precum și al unui grup de sprijin.

— Sunați-mă dacă vă amintiți ceva sau dacă doar vreți să vorbiți.

Pornește spre ieșire, când îl vede cu coada ochiului pe tată ridicându-se:

— Un moment… Trebuie să știu. Ați dat de urma femeii? Ați arestat-o?

Joona strânge din fălci când se întoarce, desfăcându-și mâinile într-un gest de neputință:

— Nu, încă n-am prins-o. Dar suntem pe urmele ei. Curând o vom aresta. O s-o prindem repede, simt asta.

Formează numărul Anjei de îndată ce urcă din nou în

mașină; aceasta răspunde după primul apel.

— A mers bine? îl întreabă ea.

— Niciodată nu merge bine, răspunde Joona pe un ton posomorât.

În telefon se lasă tăcerea pentru o clipă.

— Voiai ceva anume? întreabă Anja într-o doară.

— Da, spune Joona.

— Știi că azi e sâmbătă.

— Bărbatul minte, continuă Joona. O cunoaște pe Lydia. A spus că n-a auzit niciodată de ea, dar a mințit.

— Cum de știi asta?

— I-am văzut privirea când am întrebat. Și nu mă înșel.

— Te cred, tu nu te înșeli niciodată. Nu-i așa?

— Ba da.

— Dacă cineva nu te crede, trebuie să suporte când vii și-i zici: „Ce ți-am spus?”

Joona zâmbește pentru sine.

— Ai ajuns să mă cunoști, după câte îmi dau seama.

— Voiai să-mi mai spui și altceva decât că nu te înșeli niciodată?

— Da, mă duc la Ulleråker.

— Acum? Nu știi că astă-seară avem masa de Crăciun{63}?

— Astă-seară e?

— Joona, spune Anja pe un ton mustrător. E petrecerea pentru personal, masa de Crăciun la Skansen. Nu cumva ai uitat?

— E obligatoriu să vin? întreabă Joona.

— E obligatoriu, răspunde hotărât Anja. Și o să stai lângă mine, sper că n-ai uitat, nu?!

— Numai să nu devii prea intimă, după câteva păhărele!…

— O să mă suporți.

— Fii un înger, sună la Ulleråker și vezi să găsești pe cineva cu care să pot vorbi despre Lydia, și atunci poți să faci cu mine ce vrei, spune Joona.

— Doamne, sun, sun! strigă Anja veselă și închide telefonul.

49.

Sâmbătă, nouăsprezece decembrie,
după-amiaza

Nodul din stomacul lui Joona Linna aproape dispăruse, când a schimbat în viteza a cincea pe autostrada Europa 4, acoperită de zloată, în drum spre Uppsala. Clinica de la Ulleråker este încă în funcțiune, cu toate reducerile de fonduri din sistemul de asistență psihiatrică, numite „reforme”, de la începutul anilor ’90, atunci când un mare număr de pacienți au fost socotiți capabili să se descurce singuri, după ce toată viața lor trăiseră prin spitale. Li s-au oferit locuințe, din care curând au fost dați afară, pentru că ei niciodată nu plătiseră facturi și nu avuseseră grija gătitului ori a ușii de la intrare. Numărul celor instituționalizați se micșorase, dar, totodată, crescuse numărul vagabonzilor. A venit apoi marea criză financiară, ca urmare a noii direcții liberale și, dintr-odată, consiliile județene nu au mai avut fonduri pentru a-i plasa din nou pe toți acești oameni în instituții specializate. Astăzi mai există doar vreo două clinici de psihiatrie în Suedia și cea de la Ulleråker este una dintre ele.

Anja a făcut, ca de obicei, o treabă bună. Când intră pe ușa principală, Joona își dă seama, după privirea fetei de la recepție, că este așteptat.

— Joona Linna? îl întreabă ea.

Joona dă din cap, arătându-i legitimația de polițist.

— Doctorul Langfeldt vă așteaptă. Un etaj mai sus, pe culoar, prima cameră la dreapta.

Joona îi mulțumește și începe să urce pe scara lată. Undeva, departe, aude bufnituri și strigăte. Miroase a fum de țigară și se aude un televizor. Ferestrele au gratii. Afară se întinde un parc asemănător unui cimitir, cu tufe ude, înnegrite și spaliere distruse de umezeală, pe care se cațără plante cu

multe ramuri. Arată dezolant, gândește Joona, spunându-și că într-un loc ca acesta oamenii nu au cum să se facă bine – este un fel de depozit de rebuturi. Ajunge la etaj și privește în jur. Pe stânga, în spatele unei uși de sticlă, se întinde un coridor lung, îngust. Se gândește o clipă unde a mai văzut unul asemănător și își dă seama că este o copie aproape identică a coridorului de la închisoarea Kronoberg. Rânduri de uși închise, clanțe de metal cu încuietori. O femeie mai în vârstă, cu o rochie lungă, iese pe una din uși. Îl privește fix prin geam. Joona îi face un semn scurt cu capul, apoi deschide ușa spre celălalt culoar. Acolo miroase puternic a dezinfectant, un iz înțepător care-i amintește de mirosul de clor.

Doctorul Langfeldt îl așteaptă deja în ușă, când Joona ajunge în dreptul biroului lui.

— Sunteți de la poliție? întreabă el retoric și îi întinde o mână lată, cărnoasă.

Atingerea neașteptat de moale îl ia prin surprindere pe Joona.

Fără să-și schimbe expresia feței, doctorul Langfeldt face un gest scurt, spunând:

— Vă rog să intrați.

Biroul lui este neobișnuit de mare. Rafturi grele, pline cu dosare de aceeași culoare, acoperă pereții. Nu se zărește niciun obiect decorativ, niciun tablou sau fotografie, ci doar un desen de copil care atârnă pe ușă. Este un cap cu două picioare, desenat cu cretă colorată albastră și verde. Copiii de trei ani obișnuiesc să reprezinte în felul acesta oamenii. Direct de la o față – cu ochi, nas și gură – pornesc brațe și picioare. Poți considera ori că aceste desene reprezintă oameni fără corp, ori că acel cap este chiar corpul.

Doctorul Langfeldt merge la biroul lui care e acoperit aproape în întregime cu grămezi de hârtii. Mută un telefon de model mai vechi de pe scaunul pentru vizitatori și face din nou un gest reținut spre Joona, poftindu-l să se așeze.

Doctorul îl privește gânditor, chipul îi e lăsat și brăzdat de riduri, iar în trăsăturile lui se află ceva lipsit de viață, aproape ca și cum ar suferi de o paralizie a feței.

— Mulțumesc pentru că mi-ați oferit din timpul dumneavoastră, spune Joona. E sărbătoare și…

— Știu ce vreți să mă întrebați, îl întrerupe doctorul. Vreți informații despre Lydia Evers. Pacienta mea.

Joona deschide gura, dar doctorul ridică o mână în aer, pentru a-l opri:

— Presupun că ați auzit despre obligația de confidențialitate și despre caracterul secret al informațiilor privind bolile, continuă Langfeldt, și, de asemenea…

— Cunosc legea, îl întrerupe Joona. Dacă delictul care este anchetat poate duce la o pedeapsă de mai mult de doi ani de închisoare, atunci…

— Da, da, spune Langfeldt.

Nu-și ferește privirea, ci se uită la el cu ochii aceia lipsiți de viață.

— Pot, desigur, să vă chem la interogatoriu, spune Joona cu blândețe. În momentul acesta procurorul pregătește un ordin de arestare pentru Lydia Evers. De bună seamă, vom cere să ni se dea și fișa medicală.

Doctorul Langfeldt își lovește ușor degetele unele de altele, apoi își trece limba peste buze.

— Tocmai asta e, spune el. Vreau doar…

Se oprește.

— Pur și simplu, vreau să am o garanție.

— O garanție?

Langfeldt dă din cap.

— Vreau ca numele meu să fie ținut departe de această poveste.

Joona întâlnește privirea lui Langfeldt și înțelege că, de fapt, această expresie lipsită de viață ascunde o frică înăbușită.

— Nu-ți pot promite asta, spune el cu asprime.

— Și dacă vă rog?

— Sunt un tip încăpățânat, îi explică Joona.

Doctorul se lasă pe spătarul scaunului. Are un tremur ușor în colțul buzelor. E singurul semn de nervozitate sau, la urma urmei, de viață pe care l-a arătat până acum.

— Ce vreți să știți? întreabă el.

Joona se apleacă în față și răspunde:

— Tot, vreau să știu tot.

•

O oră mai târziu, Joona Linna iese din biroul doctorului. Aruncă o privire rapidă pe coridorul opus, dar femeia în rochie lungă a dispărut și, în vreme ce coboară grăbit scara de piatră, observă că afară s-a lăsat întunericul, iar din parc și din spaliere nu se mai vede nimic. Biroul de la intrare e gol și ușa închisă. E liniște în toată clădirea, deși Joona știe că aici se găsesc o sută de pacienți.

Dârdâie de frig atunci când se urcă iar în mașină și iese din parcarea mare din fața clinicii.

Ceva îl sâcâie. Ceva ce simte că îi scapă. Încearcă să-și amintească punctul în care această senzație a început să-l deranjeze.

Doctorul scosese un dosar identic cu celelalte dosare care umpleau rafturile. Lovise ușor în copertă, spunând:

— Aici e povestea ei.

Fotografia Lydiei înfățișa o femeie destul de frumoasă, cu păr lung, vopsit roșu și o privire stranie: dincolo de aparența atrăgătoare, clocotea o furie oarbă.

Prima dată când a fost internată pentru tratament, Lydia avea doar zece ani. Motivul internării forțate fusese că își ucisese fratele mai mic, pe Kasper Evers. Într-o duminică, îi crăpase capul cu un baston de lemn. Îi explicase doctorului că mama ei o obligase să-și educe fratele. Kasper era în grija Lydiei atunci când mama lor lucra sau dormea, și sarcina ei era să-l țină în frâu.

Kasper avea trei ani când Lydia a fost internată, iar mama lor a fost condamnată la închisoare pentru comportament abuziv față de propriii copii.

— Lydia și-a pierdut familia, șoptește Joona și pornește ștergătoarele de parbriz, atunci când un autobuz care vine din față îi umple de noroi mașina.

Doctorul Langfeldt i-a administrat Lydiei medicamente puternice pentru tratarea anxietății, fără să încerce nicio altă

terapie. El considera că fata acționase sub constrângerea mamei. Grație expertizei lui, Lydia a fost plasată într-un loc pentru delincvenți minori. Când a împlinit optsprezece ani, a dispărut din registru. S-a mutat la vechea locuință și a trăit acolo împreună cu un băiat pe care-l întâlnise la centrul de reeducare. Cinci ani mai târziu, apare din nou în hârtii, când este internată cu forța pentru a beneficia de asistență psihiatrică, potrivit unei legi dispărute acum, pentru că lovise în repetate rânduri un copil la un loc de joacă.

Cazul ei revenise în atenția doctorului Langfeldt; acum era pacienta lui la spital, cu obligația să treacă un anumit test la externare.

Doctorul a povestit, pe un ton aspru și rezervat, că Lydia se dusese la un loc de joacă pentru copii, alesese un anumit băiețel, în vârstă de vreo cinci ani, pe care-l momise departe de ceilalți și apoi începuse să-l lovească. Se întâmplase de mai multe ori înainte să o prindă. Ultima maltratare fusese atât de gravă, încât pusese în pericol viața copilului.

— Lydia a stat închisă la clinica de psihiatrie de la Ulleråker timp de șase ani. Și-a urmat tratamentul cu seriozitate, explică Langfeldt, zâmbind fără bucurie. Era exemplară. Singura problemă cu ea era că tot timpul făcea alianțe cu alți pacienți. Crea grupuri în jurul ei. Grupuri de la care cerea loialitate deplină.

Își întemeia familii, gândește Joona, luând-o spre Fridhemsplan și amintindu-și brusc de petrecerea pentru angajați de la Skansen. Se gândește că ar putea să pretindă că a uitat de ea, dar își dă seama că i-a promis Anjei că se duce.

Langfeldt a închis ochii și a început să-și maseze tâmplele, în vreme ce povestea mai departe:

— După șase ani fără vreun incident, Lydiei a început să i se permită să părăsească spitalul pe perioade scurte.

— Absolut niciun incident? a întrebat Joona.

Langfeldt a reflectat un moment.

— A fost ceva, dar n-a putut fi dovedit niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

— O pacientă a fost rănită la față. Ea singură se mutilase,

așa a afirmat, dar au existat zvonuri că Lydia Evers o făcuse. După câte îmi amintesc, erau doar bârfe, nu era nimic serios în ele.

Langfeldt a ridicat din sprâncene, ca și cum acum ar fi vrut să-și continue povestea.

— Spuneți mai departe, l-a îndemnat Joona.

— A putut să se întoarcă la casa părintească. Își urma tratamentul și dădea dovadă, în continuare, de bună purtare. Nu exista niciun motiv, a spus doctorul, dar absolut niciunul care să ne indice că nu voia cu adevărat să se însănătoșească. După doi ani, a venit vremea ca Lydia Evers să-și încheie tratamentul. A ales o formă de terapie la modă pe atunci. A urmat o formă de terapie de grup, la…

— Erik Maria Bark, a completat Joona.

Langfeldt a încuviințat din cap.

— Se pare că treaba asta cu hipnoza n-a fost prea utilă pentru ea, a spus el apăsat. S-a terminat cu o încercare de sinucidere. Așa a ajuns la mine pentru a treia oară…

Joona l-a întrerupt pe doctor:

— V-a povestit despre căderea nervoasă?

Langfeldt a negat cu un gest din cap:

— După câte înțeleg, totul a fost din vina hipnotizatorului aceluia.

— Știți că a recunoscut față de Erik Maria Bark că a ucis un copil? a întrebat sec Joona.

Langfeldt a ridicat din umeri:

— Am auzit, dar un hipnotizator poate foarte bine să facă oamenii să recunoască orice, cred.

— Așa că nu ați luat afirmația ei în serios? a întrebat Joona.

Langfeldt a zâmbit ușor.

— Era o ruină, oricum era imposibil să porți o discuție cu ea. I-am aplicat șocuri electrice, i-am administrat neuroleptice puternice – în orice caz, a fost o treabă grea s-o fac să-și vină în fire.

— Prin urmare, nu ați încercat să descoperiți dacă nu cumva exista vreun temei pentru mărturisirea ei?

— Am presupus că era vorba despre sentimentele de vinovăție față de fratele mai mic, a răspuns sec Langfeldt.

— Când i-ați dat drumul? l-a întrebat Joona.

— Acum două luni, a răspuns Langfeldt. Fără nicio îndoială, era complet sănătoasă.

Joona s-a ridicat, iar privirea i-a căzut pe singura imagine din biroul doctorului Langfeldt, capul cu picioare care atârna pe ușă.

Un cap care merge, a gândit el brusc. Doar minte, fără niciun pic de suflet.

— Dumneata ești, a spus arătând spre desen. Nu-i așa?

Doctorul Langfeldt părea încurcat când Joona a părăsit încăperea.

•

E ora cinci după-amiaza și soarele a apus deja de două ore. Aerul e rece și s-a făcut întuneric beznă. Becurile de pe stradă răspândesc o lumină cețoasă. De pe Skansen, orașul se întrezărește asemenea unor pete de negură. În magazine se văd suflători de sticlă și bijutieri. Joona străbate târgul de Crăciun. Ard focuri, sforăie cai, se coc castane. Copiii aleargă printr-un labirint de pietre, câțiva dintre ei se opresc și beau ciocolată fierbinte. Se aude muzică, familii întregi dansează în jurul unui brad înalt, pe ringul de dans rotund.

Lui Joona îi sună mobilul; inspectorul criminalist se oprește în fața unei tarabe cu cârnați și carne de ren și răspunde.

— Sunt Erik Maria Bark, aude el vocea psihiatrului.

— Salut.

— Cred că Lydia l-a luat cu ea pe Benjamin la castelul ruinat al lui Jussi; e undeva lângă Dorotea, în regiunea Västerbotten, Laponia.

— Ești convins de asta?

— Sunt aproape sigur, vine răspunsul ferm al lui Erik. Nu pleacă niciun avion astăzi. Nu trebuie să mă însoțești, dar eu am rezervat trei bilete pentru mâine-dimineață.

— Bine, spune Joona. Poți să trimiți un SMS cu toate informațiile despre acest Jussi, ca să contactez poliția din Västerbotten?

În vreme ce străbate una dintre aleile înguste acoperite cu pietriș, spre restaurantul Solliden, Joona aude în spate râsete de copii și îl trec fiorii. Restaurantul elegant vopsit în galben e împodobit cu ghirlande de becuri colorate și ramuri de brad. Pentru petrecerea de Crăciun s-au pregătit patru mese lungi, uriașe și, imediat ce intră, Joona își vede colegii de slujbă. S-au așezat lângă fereastra enormă care oferă o priveliște fantastică – se vede golful Nybroviken și Södermalm, cu parcul de distracții Gröna Lund pe o parte, și muzeul Vasa, pe partea cealaltă.

— Suntem aici, îi strigă Anja.

Femeia se ridică, făcându-i semne cu mâna. Joona se înveselește văzându-i entuziasmul. Încă mai are o senzație neplăcută după vizita la doctorul Langfeldt. Salută și apoi se așază lângă Anja. Carlos Eliasson stă în fața lor. Are pe cap o căciuliță de Moș Crăciun și-i face semne vesele lui Joona.

— Am băut deja câte un șnaps, spune pe un ton confidențial și pielea lui, de obicei gălbejită, are o roșeață sănătoasă.

Anja încearcă să-și strecoare mâna sub brațul lui Joona, dar el se ridică, explicând că vrea să-și aducă ceva de mâncare.

Trece printre mesele cu oameni care mănâncă și discută aprins și-și spune că, din păcate, nu se poate lăsa furat de atmosfera de sărbătoare. E ca și cum o parte din el s-ar mai afla încă în casă la părinții lui Johan Samuelsson. Sau ca și cum ar mai păși încă pe coridoarele clinicii de psihiatrie de la Ulleråker, pe scara de piatră și prin fața ușii încuiate care dă spre coridorul lung ce amintește de holul unei închisori.

Joona ia o farfurie, se așază la coada pentru heringi și își privește de la distanță colegii. Anja și-a îndesat trupul rotund într-o rochie roșie de angora. Are încă în picioare cizmele de iarnă. Petter vorbește concentrat cu Carlos, are capul proaspăt ras și creștetul îi lucește de transpirație sub candelabrul de cristal.

Joona pune pe farfurie fileurile de hering și scrumbie, apoi rămâne în picioare. Privește o femeie din alt grup. Aceasta poartă o rochie strâmtă, gri-deschis și e condusă la masa cu

dulciuri de către două fete elegant coafate. Un bărbat în costum închis la culoare se grăbește după ele, împreună cu o fetiță în rochie roșie.

Cartofii s-au terminat în micul castron de alamă. Joona așteaptă o bună bucată de vreme, înainte ca o chelneriță să vină cu un vas și să umple castronul cu cartofi proaspăt fierți. Felul lui preferat, tava cu napi finlandezi, nu se vede nicăieri. Joona își balansează farfuria printre polițiștii care sunt acum la partea a patra a ospățului. La masă, cinci tehnicieni criminaliști chiuie *Helan går*{64}, cu pahărelele ridicate. Joona se așază și simte imediat mâna Anjei pe picior. Femeia îi zâmbește.

— Îți aduci aminte că mi-ai promis că mă lași să te pipăi, glumește ea, se apleacă și-i șoptește: vreau să dansez tango cu tine în seara asta.

Carlos o aude și strigă:

— Anja Larsson, tu și cu mine vom dansa tango!

— O să dansez cu Joona, spune ea pe un ton hotărât.

Carlos își lasă capul într-o parte și murmură:

— Iau un bon de ordine.

Anja se strâmbă și bea o înghițitură de bere.

— Cum a fost la Ulleråker? îl întreabă pe Joona.

El face, la rândul lui, o grimasă și Anja începe să povestească despre o mătușă care nu era neapărat bolnavă, dar căreia i s-au dat medicamente foarte puternice, pentru că așa era mai comod pentru personalul medical.

Joona dă din cap și tocmai e pe punctul de-a lua o bucățică de somon afumat, când se oprește. Acum își amintește de informația importantă pe care a aflat-o de la Langfeldt.

— Anja, spune el. Am nevoie de un raport al poliției.

Ea pufnește în râs.

— Nu acum, sper, îi zice.

— Mâine, atunci, dar cât mai devreme posibil.

— Ce fel de raport?

— E un caz de maltratare. Lydia Evers a fost arestată pentru că a maltratat un copil la un loc de joacă.

Anja a scos un pix și scrie pe nota de plată din fața ei.

— Mâine e duminică, dorm până mai târziu, spune ea nemulțumită.

— Atunci, las-o baltă.

— Dansezi cu mine?

— Promit, șoptește Joona.

•

Carlos stă pe un scaun la garderobă și doarme. Petter și amica lui s-au dus în oraș, să continue seara la Café Opera. Joona și Anja au promis să aibă grijă ca șeful să ajungă în siguranță acasă. În așteptarea taxiului, ies în aerul rece. Joona o conduce pe Anja pe ringul de dans și îi spune să fie atentă la pojghița de gheață pe care o simte pe scândurile de sub tălpile lor.

Dansează și Joona fredonează încet:

— Milloin, milloin, milloin[{65}]…

— Însoară-te cu mine, șoptește Anja.

Joona nu răspunde, se gândește la Disa și la chipul ei melancolic. Se gândește la prietenia lor din toți acești ani, cum a fost silit s-o dezamăgească. Anja se înalță pe vârfuri, încercând să-l lingă în ureche, iar el își trage cu grijă capul puțin mai departe de ea.

— Joona, scâncește Anja. Dansezi așa de bine…

— Știu, șoptește și el, învârtind-o pe sub braț.

Miroase a lemn ars și a glögg. Anja se strânge și mai aproape de el, iar Joona se gândește că va fi greu să-l conducă pe Carlos tot drumul până la taxi. Curând va trebui s-o ia spre scara rulantă.

În același moment, îi sună telefonul în buzunar. Anja suspină dezamăgită când el se trage într-o parte, ca să răspundă:

— Joona Linna.

— Salut, aude o voce agitată. Sunt eu. Joakim Samuelsson. Ai fost la noi mai devreme astăzi…

— Da, știu cine ești, spune Joona.

Își amintește cum i se măriseră pupilele lui Joakim Samuelsson, când a întrebat despre Lydia Evers.

— Mă gândeam dacă am putea să ne vedem, spune Joakim

Samuelsson. Vreau să-ți povestesc ceva.

Joona se uită la ceas. E nouă și jumătate.

— Putem să ne vedem acum? întreabă Joakim și adaugă într-o doară că soția și fiica lui au mers la socri.

— E bine, spune Joona. Poți să vii la sediul poliției, la intrarea dinspre Polhemsgatan, peste trei sferturi de oră?

— Da, răspunde Joakim, care, după glas, pare extrem de obosit.

— Îmi pare rău, fetițo, îi spune Joona Anjei, care îl așteaptă în mijlocul ringului de dans. Nu va mai fi niciun tangou în seara asta.

— Ție ar trebui să-ți pară rău, răspunde ea acru.

— Nu suport alcoolul, suspină Carlos, în vreme ce îl conduc spre scara rulantă și spre ieșire.

— Nu vomita, spune Anja brusc, pentru că atunci cer mărire de salariu.

— Anja, Anja, zice Carlos rănit.

•

Joakim stă într-un Mercedes alb pe cealaltă parte a străzii, chiar vizavi de intrarea în sediul poliției. În lumina slabă din mașină fața lui e obosită și tristă. Când Joona îi bate în geam, tresare, ca și cum ar fi fost adânc cufundat în gânduri.

— Salut, spune, deschizând portiera. Urcă.

Joona se așază pe locul pasagerului. Așteaptă. În mașină miroase vag a câine. Peste bancheta din spate e întins un pled plin de păr.

— Știi, începe Joakim, când mă gândesc la mine însumi, cum eram când s-a născut Johan, e ca și cum m-aș gândi la o persoană complet străină. Avusesem o adolescență foarte dificilă, fusesem la un centru de reeducare și eram un copil înfiat… Dar când am întâlnit-o pe Isabella, m-am cumințit și am început să studiez serios. Mi-am luat diploma de inginer chiar în anul când s-a născut Johan. Îmi aduc aminte că fusesem în vacanță, nu mai avusesem niciodată concediu până atunci, fusesem în Grecia și Johan tocmai învăța să meargă, și…

Joakim Samuelsson scutură din cap:

— E mult de atunci. El îmi semăna foarte tare… același…

În mașină se lasă tăcerea. Un șobolan ud, cenușiu și cu mers legănat trece fără grabă pe lângă trotuarul întunecat, spre boschetele pline de gunoaie.

— Ce voiai să-mi spui? întreabă Joona după o vreme.

Joakim se freacă la ochi.

— Ești sigur că Lydia Evers a făcut asta? spune el cu glas stins.

Joona încuviințează din cap.

— Sunt foarte sigur.

— Așa, deci, șoptește Joakim Samuelsson, întorcându-și fața obosită și ridată spre Joona. O cunosc, spune el simplu. O cunosc foarte bine. Am fost împreună la centrul de reeducare.

— Poți înțelege motivul pentru care l-a luat pe Johan?

— Da, spune Joakim Samuelsson și înghite cu greutate. Acolo, la reeducare… Lydia avea doar paisprezece ani, când au descoperit că era gravidă. Bineînțeles, au fost îngroziți, așa că au silit-o să avorteze. Totul trebuia trecut sub tăcere, dar… Au fost o grămadă de complicații, o infecție gravă a uterului, care s-a răspândit la ovare, însă i-au prescris un tratament cu penicilină și s-a însănătoșit.

Mâinile lui Joakim tremură când le pune pe volan.

— M-am mutat împreună cu Lydia, după ce am ieșit de la reeducare. Am locuit în casa ei din Rotebro și am încercat să facem un copil, era obsedată de asta. Dar n-a mers. Așa că și-a făcut o programare la un ginecolog, pentru o consultație. Nu voi uita niciodată cum s-a întors de la doctor și mi-a povestit că era sterilă, după avortul acela.

— Dumneata ai lăsat-o însărcinată, spune Joona.

— Da.

— Așa că, îi erai dator un copil, spune Joona aproape pentru el însuși.

50.

Douăzeci decembrie, dimineața,
a patra duminică de advent

Ninge cu fulgi mari și deși. Troiene de zăpadă s-au așezat peste clădirile terminalului de la Arlanda{66}. Pistele de decolare sunt măturate iar și iar de mașini care vin și pleacă fără încetare. Erik stă lângă fereastra panoramică, privind un șir de valize care sunt urcate pe o bandă rulantă într-un avion mare, viu colorat.

Simone vine cu cafea și o farfurie cu lussekatter{67} și pepparkakor{68}. Pune cele două cești de cafea în fața lui Erik și apoi privește prin geamul uriaș de sticlă care dă spre piste. Amândoi privesc un grup de stewardese care se îndreaptă spre un avion. Toate poartă căciulițe roșii de Moș Crăciun și par foarte deranjate de zloata de sub picioarele lor.

Pe pervazul ferestrei din cafeneaua aeroportului stă un Moș Crăciun mecanic care își mișcă ritmic șoldurile. Bateria e pe terminate, mișcările sunt tot mai spasmodice, mai sacadate. Erik întâlnește privirea lui Simone. Ea înalță ironic sprâncenele la vederea moșului care dă din fund.

— Ne-au oferit prăjituri, spune privind în gol. Apoi, își amintește: adventul, da, astăzi este a patra duminică de advent.

Se privesc fără să știe ce să-și spună. Brusc, pe Simone o trece un fior și chipul ei capătă un aer chinuit.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Erik.

— Medicamentul, spune ea înăbușit. Am uitat… Dacă e acolo, dacă trăiește…

— Simone, eu…

— A trecut prea mult timp… N-o să mai poată sta în picioare.

— Simone, îl am, spune Erik. Am luat medicamentul cu

mine.

Îl privește cu ochii înroșiți.

— Adevărat?

— Kennet mi-a adus aminte, m-a sunat de la spital.

Simone se gândește cum l-a condus acasă pe tatăl ei, l-a văzut coborând din mașină, pentru ca apoi să se prăbușească drept în mocirlă. Crezuse că s-a împiedicat, dar când a alergat să-l ajute să se ridice, el era aproape inconștient. L-a dus înapoi, la spital, unde a fost transportat pe o targă, reflexele îi erau slabe și pupilele dilatate. Medicul credea că era vorba de o combinație între urmările comoției cerebrale și o teribilă suprasolicitare.

— Ce face? întreabă Erik.

— Dormea ieri când am fost acolo, iar medicul mi-a spus că nu e în pericol.

— Bine, zice Erik privind jucăria mecanică; apoi, fără să spună o vorbă, ia șervețelul roșu de pe masă și îl pune peste ea.

Șervețelul tremură ritmic înainte și înapoi, ca o fantomă. Simone începe să râdă, firimituri de biscuiți zboară pe geaca lui Erik.

— Îmi pare rău, scâncește ea, dar jucăria asta e dementă. Un moș obsedat sexual, care…

Are un nou acces de râs, apoi începe să plângă. După o vreme se oprește, își șterge fața și continuă să-și bea cafeaua.

Colțurile gurii încep din nou să-i tremure când apare Joona Linna, venind spre masa lor.

— Poliția din Umeå e pe drum, îi anunță el, fără să-i salute.

— Poți să iei legătura prin stație cu ei? întreabă imediat Erik.

— Nu eu personal, ci…

Joona tace brusc când dă cu ochii de șervețelul care atârnă peste moșul dansator. O pereche de cizme maro ies de sub marginea hârtiei. Simone întoarce capul, trupul începe să i se cutremure de râs – sau de plâns, sau de un amestec din amândouă. Scoate niște sunete de parcă s-ar îneca. Erik se ridică grăbit și o trage de mână de acolo.

— Lasă-mă, spune ea printre spasme.

— Vreau doar să te ajut, Simone. Hai să ieșim un pic afară.

Erik deschide o ușă spre un balcon și rămân în aerul rece.

— E mai bine acum, mulțumesc, șoptește Simone.

Erik dă la o parte zăpada de pe balustradă și-i lipește una dintre încheieturi de metalul rece.

— Curând o să fie mai bine, repetă ea. Curând… Mai bine…

Închide ochii și se clatină. Erik o prinde. Îl vede pe Joona căutându-i cu privirea prin cafenea.

— Simone, cum te simți? o întreabă șoptit.

Ea îl privește printre gene.

— Nimeni nu mă crede când spun că sunt obosită.

— Și eu sunt obosit, eu te cred.

— Tu ai tabletele tale, nu-i așa?

— Da, răspunde el, fără să-i vină în gând să protesteze.

Chipul Simonei se strâmbă și Erik simte dintr-odată lacrimi calde curgându-i pe obraji. Poate e din cauză că n-a mai luat pastile și acum e complet vulnerabil.

— În tot timpul acesta, continuă el cu buzele tremurând, m-am gândit doar la un singur lucru: nu se poate să fie mort.

Stau nemișcați și se îmbrățișează. Zăpada cade în fulgi mari, pufoși peste ei. Un avion cenușiu, strălucitor se ridică în aer cu un zgomot asurzitor. Când Joona bate în geam, tresar amândoi. Erik deschide ușa și Joona vine după ei. Își drege glasul.

— Mă gândesc că ar trebui să știți că a fost identificat cadavrul găsit lângă casa Lydiei.

— Cine era?

— Nu a fost copilul Lydiei… Băiatul a dispărut în urmă cu treisprezece ani.

Erik dă din cap, așteptând continuarea, în vreme ce Joona scoate un oftat:

— Resturi de excremente și urină arată că…

Se oprește o clipă, apoi vorbește mai departe, dând din cap:

— … arată că băiatul a trăit acolo o perioadă destul de lungă, probabil trei ani, înainte să fie ucis.

Se lasă tăcerea. Zăpada cade foșnind întunecată deasupra lor. Avionul vuiește departe, urcând spre cer.

— Cu alte cuvinte, Erik, ai avut dreptate… Lydia ținea într-o cușcă un copil pe care-l considera al ei.

— Da, răspunde Erik, aproape fără glas.

— A ucis copilul când a înțeles ce povestise sub hipnoză, ce însemna asta și ce urmări va avea.

— De fapt, am fost sigur că dădusem greș, spune Erik cu o voce înăbușită, privind peisajul de iarnă.

— De aceea ai renunțat? întreabă Joona.

— Da, răspunde el.

— Ai fost sigur că dăduseși greș și ai promis că n-o să mai hipnotizezi niciodată, zice Joona.

Simone își trece palma tremurătoare peste frunte.

— Lydia a văzut când ți-ai încălcat promisiunea. L-a văzut pe Benjamin, spune ea cu glas scăzut.

— Nu, probabil că ne-a urmărit tot timpul, șoptește Erik.

— Lydiei i s-a dat drumul de la Ulleråker acum două luni, spune Joona. S-a apropiat de Benjamin cu prudență – poate era ținută la distanță de promisiunea ta că nu vei mai hipnotiza.

Joona își spune că Lydia l-a considerat pe Joakim Samuelsson vinovat de avortul care dusese la sterilitate și de aceea i-a luat fiul, pe Johan. Apoi, a socotit că motivul pentru care fusese obligată să-l ucidă pe Johan a fost mărturisirea făcută sub hipnoză. De aceea l-a răpit pe Benjamin, atunci când Erik a reînceput să hipnotizeze.

Chipul lui Erik e grav, dur și preocupat. Deschide gura ca să le explice că, încălcându-și promisiunea, a salvat probabil viața lui Evelyn, dar renunță, căci un agent de poliție se apropie de ei.

— Acum trebuie să mergem, anunță scurt bărbatul. Avionul decolează peste zece minute.

— Ai vorbit cu poliția din Dorotea? întreabă Joona.

— Nu putem lua legătura cu patrula care s-a dus la casa respectivă, răspunde polițistul.

— De ce?

— Nu știu, dar ni s-a comunicat că au încercat timp de cincizeci de minute.

— Ce dracu, atunci trebuia să trimită întăriri! exclamă Joona.

— Și eu le-am spus asta, dar ei preferă să mai aștepte.

Când o pornesc spre avionul aflat la mică distanță, care așteaptă să-i ducă în sudul Laponiei, la aeroportul Vilhelmina, Erik simte brusc o scurtă și bizară senzație de ușurare: tot timpul a avut dreptate.

Ridică fața spre ninsoare. Fulgii se învârt amețitor, ușor și greu în același timp. Simone se întoarce și-i prinde mâna.

51.

Joi, șaptesprezece decembrie

Benjamin zace pe podea, ascultând cum tălpile balansoarului scârțâie pe suprafața lucioasă a linoleumului. Acum are dureri mari în încheieturi. Balansoarul se leagănă lent înainte și înapoi. Vântul aleargă peste acoperișul de tablă. Brusc, pana grea de fier de la ușa verandei scoate un zgomot metalic. Se aud pași greoi și un tropăit de cizme. Benjamin înalță capul, dar lesa i se strânge în jurul gâtului când încearcă să vadă cine intră în încăpere.

— Jos, mormăie Lydia.

El își lipește capul de podea, simte din nou pe obraz franjurii lungi, aspri ai preșului de iută și mirosul de praf în nas.

— Peste trei zile este a patra duminică de advent, spune Jussi. Ar trebui să facem pepparkakor.

— Duminicile sunt doar ca să-ți înfrânezi poftele și atât, spune Lydia, continuând să se legene.

Marek pufnește în râs, dar se potolește brusc.

— Râzi tu… spune Lydia.

— Râdeam doar așa…

— Vreau ca familia mea să fie veselă, zice Lydia pe un ton reținut.

— Dar așa și suntem, răspunde Marek.

Podeaua e rece, dinspre pereți se simte un curent înghețat, ghemotoacele de praf se rotesc printre firele din spatele televizorului. Benjamin e îmbrăcat tot în pijamaua lui. Își amintește cum au venit la castelul ruinat al lui Jussi. Deja pământul era acoperit de zăpadă și după aceea a nins din nou, zăpada s-a topit, după care pământul iar a înghețat. Marek a străbătut locul plin de mașini uzate din fața casei a mers printre camioane vechi, acoperite de zăpadă și carcase de

mașini puse unele peste altele. Avea picioarele goale, înghețate. Era ca și cum ar fi intrat într-un șanț de apărare, printre mașinile mari, acoperite de zăpada din curte. În casă era lumină și Jussi ieșise pe scara verandei cu pușca de elani pe braț, dar când a dat cu ochii de Lydia, a fost ca și cum toate puterile i s-ar fi scurs din trup. Nu o aștepta, nu era binevenită, însă el nu i se putea împotrivi, se supunea doar voinței ei, se supunea așa cum fac animalele. A scuturat doar din cap când Marek s-a apropiat și i-a luat arma din mână. Apoi, s-au auzit pași pe verandă și a apărut Annbritt. Jussi a murmurat că e iubita lui, să-i dea voie să plece. Când Annbritt a dat cu ochii de zgarda de la gâtul lui Benjamin, s-a făcut albă la față și a încercat să se întoarcă în casă și să închidă ușa. Marek a oprit-o, vârând țeava puștii în deschizătura ușii și a întrebat-o zâmbind dacă pot să intre.

— Putem alege meniul pentru Crăciun? întreabă acum Annbritt cu voce nesigură.

— Cele mai importante sunt scrumbiile și toba, spune Jussi.

Lydia oftează iritată. Benjamin aruncă o privire în sus, spre lustra cu ventilator și cu cele patru lămpi aurii din tavan. Pe plăcile albe, umbrele paletelor nemișcate seamănă cu petalele unei flori cenușii.

— Băiatul o să vrea chiftele, spune Jussi.

— O să vedem, răspunde Lydia.

Marek scuipă într-un ghiveci și privește întunericul de afară.

— Începe să mi se facă foame, spune el.

— Avem în congelator o grămadă de carne de elan și de căprioară, răspunde Jussi.

Marek se duce la masă, caută în coșul de pâine, rupe o bucată de knäkebröd{69} și o bagă în gură.

Când Benjamin privește în sus, Lydia trage de lesă. El tușește și se lasă din nou pe podea. E flămând și obosit.

— Curând voi avea nevoie de medicamentul meu, spune el.

— Te descurci foarte bine și așa, răspunde Lydia.

— Am nevoie de o injecție în fiecare săptămână și a trecut mai bine de o săptămână de când…

— Gura!

— Mor, dacă nu…

Lydia trage de lesă atât de tare, încât Benjamin geme de durere. Începe să plângă și ea trage din nou, ca să-l facă să tacă.

Marek deschide televizorul, acesta pârâie, o voce îndepărtată vorbește. Pare să fie o transmisiune sportivă. Marek trece de pe un canal pe altul fără să găsească nicio imagine și apoi închide aparatul.

— Ar fi trebuit să iau televizorul din cealaltă casă, spune el.

— Nu există cablu aici, sus, zice Jussi.

— Ești un idiot, îl repede Lydia.

— De ce nu funcționează antena parabolică? întreabă Marek.

— Nu știu, răspunde Jussi. Bate vântul destul de tare, probabil că s-a strâmbat.

— Aranjeaz-o, spune Marek.

— Fă-o singur!

— Nu vă mai certați! le ordonă Lydia.

— Oricum, dau numai rahaturi la televizor, mormăie Jussi.

— Mie îmi place *Let's dance,* spune Marek.

— Pot să merg la baie? întreabă încet Benjamin.

— Te pișii afară, spune Lydia.

— OK, răspunde el.

— Du-l afară, Marek! spune Lydia.

— Nu se duce Jussi? întreabă Marek.

— N-are decât să se ducă și singur, spune Jussi. Nu poate fugi, sunt minus cinci grade afară și e departe până la…

— Du-te cu el, îl întrerupe Lydia. Am eu grijă de Annbritt.

Benjamin amețește când încearcă să se ridice. Vede că Jussi a luat lesa din mâna Lydiei. Genunchii îi sunt țepeni și o durere ascuțită îi explodează în picioare când începe să meargă. Fiecare pas e insuportabil, dar strânge din fălci, ca să nu geamă. Nu vrea s-o înfurie pe Lydia.

Pe pereții coridorului sunt atârnate diplome. Lumina vine de la o lampă de alamă cu globuri de sticlă mată. O pungă de plastic de la ICA, având textul „Calitate, grijă, servire

ireproșabilă” stă pe podeaua de culoarea plutei.

— Trebuie și eu să mă cac, spune Jussi, dând drumul la lesă. Când te întorci, așteaptă pe verandă.

Jussi se prinde de burtă, dispare gâfâind în baie și închide ușa în urma lui. Benjamin aruncă o privire în urmă, vede spinarea puternică, îndesată a lui Annbritt prin deschizătura ușii și-l aude pe Marek vorbind despre pizza grecească.

Pe coridor, într-un cui, atârnă haina verde, matlasată a Lydiei. Benjamin caută prin buzunare, găsește cheile de la casă, un portofel auriu și propriul său telefon. Inima începe să-i bată mai tare când vede că bateria telefonului e suficient de încărcată pentru cel puțin o convorbire. Se strecoară pe ușa care se închide automat, trece apoi prin fața ușii de la cămară și iese afară, în gerul cumplit. Semnalul e slab. Merge cu picioarele goale pe drumul care a fost curățat de zăpadă și care duce la magazia de lemne. În întuneric se întrezăresc mormanele de zăpadă de pe autobuzele și mașinile vechi din curte. Mâinile îi sunt înțepenite și tremură de frig. Primul număr pe care îl găsește este al lui Simone. Îl formează și pune tremurând telefonul la ureche. Aude cum începe să sune, când ușa se deschide. Este Jussi. Se privesc unul pe altul. Benjamin nici nu încearcă să ascundă telefonul. Poate ar trebui s-o ia la fugă, dar nu știe încotro. Jussi se apropie de el cu pași mari, fața îi este palidă și hăituită.

— Ai terminat? spune el cu glas tare.

Jussi ajunge lângă Benjamin, îl privește în ochi – e o înțelegere între ei –, îi ia telefonul și continuă să meargă spre magazie, exact când Lydia iese din casă.

— Ce faceți aici? întreabă ea.

— Mai caut câțiva bușteni, strigă Jussi, ascunzând telefonul sub geacă.

— Eu am terminat, spune Benjamin.

Lydia rămâne în ușă și-i dă drumul în casă.

De îndată ce ajunge în magazia de lemne, Jussi privește telefonul și vede că pe ecranul albastru-deschis este scris „mama”. Cu tot gerul, simte mirosul de lemn și rășină. În magazie e beznă. Singura lumină vine de la telefon. Jussi îl

duce la ureche și, în același moment, aude pe cineva răspunzându-i.

— Alo, spune o voce de bărbat, alo?

— Erik? întreabă Jussi.

— Nu, aici e…

— Mă numesc Jussi, îi transmiți un mesaj lui Erik? E important, suntem aici, acasă la mine, eu și Lydia și Marek și…

Jussi se oprește când persoana care a răspuns la telefon scoate un țipăt gutural. Se aud bufnituri, cineva tușește, o femeie plânge cu suspine, apoi se lasă tăcerea. Convorbirea e întreruptă. Jussi privește ecranul, se gândește să încerce alt număr și caută prin listă, când, dintr-odată, bateria se descarcă de tot. Ecranul se stinge în același moment în care ușa de la magazie se deschide și Lydia privește înăuntru.

— Aveai o lumină albastră în jurul capului, am văzut-o prin crăpăturile ușii, îi spune ea.

Jussi ascunde telefonul la spate, îl bagă în buzunar și începe să strângă lemne în coș.

— Du-te înăuntru, îi spune Lydia. Fac eu asta.

— Mulțumesc, îi răspunde el, părăsind magazia.

Îndreptându-se spre casă, vede cum cristalele de gheață de pe zăpadă sclipesc în lumina ce iese pe ferestre. Sub tălpi, zăpada scârțâie. Un târșâit de pași se aude apropiindu-se din spate, însoțit de un gâfâit. Jussi se gândește la câinele său, Castro. Își amintește cum vâna șoareci sub zăpada ușoară, proaspătă. Jussi zâmbește pentru sine, când lovitura din ceafă îl face să se împleticească înainte. E gata să se prăbușească pe burtă, dar securea îi stă prinsă în ceafă și-l trage pe spate. Stă nemișcat, cu mâinile atârnându-i. Lydia răsucește securea, ca s-o desprindă. Jussi simte cum sângele îi curge pe ceafă și mai jos, pe spinare. Cade în genunchi, se prăbușește înainte, simte zăpada pe față, dă convulsiv din picioare și se rostogolește pe spate, încercând să se ridice. Câmpul vizual i se micșorează rapid, dar în ultimele secunde de luciditate apucă s-o vadă pe Lydia ridicând din nou securea.

52.

Douăzeci decembrie, dimineața,
a patra duminică de advent

Benjamin stă ghemuit lângă peretele din spatele televizorului. Se simte îngrozitor de amețit, îi e greu să-și fixeze privirea pe ceva anume. Cea mai rea e setea. Niciodată nu a fost atât de însetat. Senzația de foame s-a diminuat, dar nu a dispărut, există în continuare, ca o durere surdă care i se ridică din măruntaie; însă e cu totul atenuată de senzația cumplită de sete și de durerea din încheieturi. Simte că se sufocă, e ca și cum gâtul i-ar fi plin de răni. Abia mai poate înghiți, nu mai are salivă în gură. Se gândește la zilele petrecute pe această podea, cum Lydia, Marek, Annbritt și cu el stau pur și simplu în singura odaie mobilată din casă, fără să facă nimic.

Benjamin ascultă foșnetul zăpezii pe acoperiș. Se gândește cum a intrat Lydia în viața lui, cum a venit odată alergând după el, când se întorcea de la școală.

— Ai uitat asta, i-a strigat ea, dându-i căciula.

S-a oprit, mulțumindu-i. Atunci, ea l-a privit ciudat și apoi i-a spus:

— Tu ești Benjamin, nu-i așa?

A întrebat-o de unde îi știa numele. Atunci, Lydia i-a mângâiat părul, spunând că ea îl adusese pe lume.

— Dar eu te-am botezat Kasper, i-a zis. Vreau să-ți spun Kasper.

I-a întins un costumaș împletit, albastru-deschis.

— Pe ăsta l-am făcut cu mâinile mele, când te purtam în pântece, i-a șoptit.

El i-a explicat că se numește Benjamin Peter Bark și că nu putea să fie copilul ei. Totul era foarte dureros și a încercat să-i vorbească pe un ton blând și amabil. Ea îl asculta zâmbind și

apoi a scuturat doar din cap, cu o privire melancolică:

— Întreabă-i pe părinții tăi, întreabă-i dacă ești cu adevărat fiul lor. Tu poți să-i întrebi, dar ei nu-ți vor spune adevărul. N-au putut să aibă copii. Vei observa că mint. Fac asta pentru că le e teamă să nu te piardă. Tu nu ești copilul lor adevărat. Eu pot să-ți povestesc despre adevărata ta origine. Ești al meu. Acesta e adevărul. Nu vezi că semănăm? Am fost obligată să te dau spre adopție.

— Dar eu nu sunt adoptat, a spus el.

— Am știut asta… Am știut că ei nu-ți vor spune, a zis ea.

Benjamin a reflectat și brusc a înțeles că ceea ce spunea femeia ar fi putut de fapt să fie adevărat, demult se simțea diferit de familia sa.

Lydia l-a privit zâmbind:

— Nu-ți pot dovedi asta, i-a spus apoi. Trebuie să te încrezi în propriile tale sentimente, să observi singur. Atunci îți vei da seama că este adevărat.

S-au despărțit, dar a întâlnit-o din nou a doua zi. Au mers împreună la o cofetărie și au stat de vorbă îndelung. I-a povestit cum fusese obligată să-l dea, dar că niciodată nu-l uitase. Se gândise la el în fiecare zi de când îl născuse și îi fusese luat. Îi dusese dorul în fiecare minut al vieții ei.

Benjamin i-a povestit Aidei totul și au fost de acord că Simone și Erik nu trebuiau, sub niciun chip, să afle ceva, înainte ca el să fi meditat serios la asta. Voia mai întâi s-o cunoască pe Lydia, voia să se gândească dacă putea fi adevărat. Lydia l-a contactat scriindu-i pe adresa de e-mail a Aidei. Aceasta a primit mesajul și i-a trimis lui Benjamin fotografia cu mormântul familiei.

— Vreau să știi cine ești, i-a spus femeia. Aici odihnește ruda ta, Kasper. Într-o zi vom merge acolo împreună, doar tu și cu mine.

Benjamin aproape că începea s-o creadă. Voia s-o creadă, totul era așa de pasionant. Era ciudat pentru el să fie atât de dorit, de iubit. Lydia îi dădea diverse lucruri, mici amintiri din propria-i copilărie, bani, cărți și un aparat foto, iar el i-a adus desene și obiecte pe care le păstrase din copilărie. Lydia s-a

îngrijit chiar ca acel Wailord să înceteze cu tracasările. Într-o zi, i-a întins hârtia pe care Wailord scrisese că niciodată nu se va mai apropia de Benjamin sau de prietenii lui. Așa ceva părinții lui n-ar fi reușit niciodată să facă. Avea tot mai mult impresia că aceștia – deși crezuse mereu în ei – se purtau ca niște ipocriți. Era iritat că nu-i vorbeau niciodată, că nu-i arătau cu adevărat ce simt pentru el.

Fusese incredibil de prost.

Apoi, Lydia a început să-i propună să vină acasă la el. Voia să aibă cheile lui. Benjamin însă nu înțelegea de ce. L-a amenințat că îi dă drumul, dacă va suna la ușă. Atunci, ea se înfuriase pe el. Spusese că va fi obligată să-l pedepsească, dacă nu ascultă. Își amintea că rămăsese cu gura căscată. Lydia i-a explicat că, atunci când Benjamin era mic, ea le dăduse părinților adoptivi o färla, în semn că se aștepta ca aceștia să-i dea o educație adevărată. Apoi, i-a luat pur și simplu cheile din rucsac, spunând că ea singură va decide când își va vizita copilul.

Atunci a înțeles că Lydia era bolnavă.

În ziua următoare, i-a spus liniștit că voia cheile înapoi și că nu mai puteau să se întâlnească.

— Da, Kasper, a spus ea. Sigur că vei primi cheile.

I le-a dat. Benjamin a dat să plece și Lydia a venit după el. S-a oprit și i-a repetat că nu mai vrea s-o vadă.

Benjamin își privește trupul. Vede o vânătaie mare pe care și-a făcut-o pe genunchi. Pe mama lui ar apuca-o isteria dacă ar observa-o.

Marek stă ca de obicei în picioare, privind fix pe fereastră. Își trage mucii și scuipă pe geam în direcția trupului lui Jussi care zace acolo, afară, în zăpadă. Annbritt stă ghemuită la masă. Se străduiește să nu mai plângă, înghite în sec, tușește dregându-și vocea și sughițe. Când a ieșit și a văzut-o pe Lydia omorându-l pe Jussi, a început să urle și s-a oprit numai când Marek a ridicat pușca spre ea explicându-i că o va ucide dacă mai scoate un sunet.

Lydia nu se vede nicăieri. Benjamin se târăște până reușește să se ridice în capul oaselor și spune cu glasul lui răgușit:

— Marek, e un lucru pe care ar trebui să-l știi…

Marek îl privește cu ochii lui ca niște boabe de piper, apoi se lasă jos pe podea și începe să facă flotări.

Benjamin înghite cu greutate și gâtul îl doare.

— Ce vrei, rahatule? întreabă Marek, gâfâind.

— Jussi mi-a povestit că Lydia are de gând să te omoare, minte el. Mai întâi, o să-l ucidă pe el, apoi pe Annbritt și pe urmă pe tine.

Marek continuă să facă flotări, apoi se ridică gemând de pe dușumea.

— Ești un rahat mic și amuzant.

— Așa mi-a spus Jussi, insistă Benjamin. Lydia vrea să mă aibă doar pe mine. Vrea să rămânem doar noi.

— Ce vrei să spui? se răstește Marek.

— Da, Jussi a zis că Lydia i-a povestit ce-o să facă, o să-l ucidă mai întâi pe el, iar acum el e…

— Ține-ți gura! îl întrerupe Marek.

— O să stai doar să-ți aștepți rândul? întreabă Benjamin. Nu-i pasă de tine, crede că numai noi doi suntem o familie, doar ea și cu mine.

— Chiar a spus Jussi că Lydia o să mă omoare? întreabă Marek.

— Jur, ea o să…

Marek râde zgomotos și Benjamin se oprește.

— Am auzit deja tot ce poate spune un om ca să scape de durere, zice el, surâzând. Toate promisiunile și toate trucurile, toate înțelegerile și șmecheriile.

Marek se întoarce indiferent spre fereastră. Benjamin suspină și încearcă să găsească altceva de spus, când Lydia intră în cameră. Gura îi e strânsă într-o expresie încordată, e foarte palidă și ține ceva la spate.

— Iată că a mai trecut o săptămână și e din nou duminică, spune pe un ton solemn, închizând ochii.

— A patra duminică de advent, șoptește Annbritt.

— Vreau să ne relaxăm și să ne gândim la săptămâna care a trecut, spune ea, vorbind apăsat. Cu trei zile în urmă, Jussi ne-a părăsit, a plecat dintre cei vii, sufletul lui a fost purtat într-

unul din cele șapte cercuri ale cerului. Va fi sfâșiat în bucăți pentru trădările lui, prin mii de reîncarnări ca animal de sacrificiu și ca insectă.

Tace.

— Ați meditat la asta? întreabă ea după o vreme.

Dau cu toții din cap și Lydia zâmbește mulțumită.

— Kasper, vino aici, spune pe un ton reținut.

Benjamin încearcă să se ridice, se străduiește să nu se strâmbe de durere, dar Lydia întreabă totuși:

— Te strâmbi la mine?

— Nu, șoptește el.

— Suntem o familie și ne respectăm unul pe altul.

— Da, răspunde el, înghițindu-și plânsul.

Lydia zâmbește și scoate obiectul pe care îl ținuse ascuns la spate. E o foarfecă, o foarfecă mare de croitorie cu lame late.

— E foarte simplu să-ți primești pedeapsa, spune liniștită și, cu fața absolut nemișcată, pune foarfeca pe masă.

— Eu sunt doar un copil, zice Benjamin, clătinându-se.

— Stai locului odată! îi strigă ea. Niciodată nu pricepi! Mă lupt pentru ca familia să funcționeze. Să fie întreagă și să funcționeze!

Benjamin plânge cu capul lăsat în jos și pieptul i se zguduie de suspine grele, răgușite.

— Suntem o familie. Da ori ba?

— Da, spune el. Da, suntem.

— Atunci, de ce te comporți așa? Te miști pe furiș, ne trădezi și ne înșeli, furi de la noi, ne vorbești pe la spate și distrugi… de ce îmi faci rău? Îți bagi nasul unde nu trebuie, clevetești și lingi toate blidele.

— Nu știu, șoptește Benjamin. Iartă-mă.

Lydia ia în mână foarfeca. Acum respiră greu și fața ei a început să transpire. Flăcări roșii i s-au aprins în obraji și pe gât.

— Vei primi o pedeapsă, așa, ca să putem lăsa totul în urmă, spune ea cu o atitudine promptă.

Privește pe rând la Marek.

— Annbritt, spune ea. Vino aici.

Annbritt, care până acum a fixat peretele, vine șovăind. Are o privire hăituită, bărbia ascuțită îi tremură.

— Taie-i nasul, îi poruncește Lydia.

Chipul lui Annbritt se face roșu ca focul. O privește pe Lydia, apoi pe Benjamin. Scutură din cap.

Lydia o lovește puternic în obraz. O prinde de brațul puternic și o trage mai aproape de Benjamin.

— Kasper și-a vârât nasul unde nu trebuie și acum trebuie să-l piardă.

Annbritt își freacă obrazul aproape indiferentă, apoi ridică foarfeca. Marek se apropie, prinde strâns capul lui Benjamin și îi sucește fața spre Annbritt. Lamele foarfecii strălucesc metalic în fața lui și băiatul vede chipul furios al femeii, zvâcnetele din jurul ochilor și al gurii, mâinile care încep să-i tremure.

— Taie-l odată! răcnește Lydia.

Annbritt stă cu foarfeca ridicată spre Benjamin, care acum plânge în hohote.

— Am hemofilie! reușește el să spună, mor dacă faci asta. Am hemofilie!

Mâinile Annbrittei tremură, închide foarfeca în aer, în fața lui, apoi îi dă drumul pe podea.

— Nu pot, scâncește ea. Nu merge… Mă dor mâinile, n-o pot ține.

— Aceasta este o familie, spune Lydia cu severitate în glas și se apleacă anevoie, ridicând foarfeca de jos. Trebuie să mă asculți și să mă respecți, auzi?

— Mă dor mâinile, am spus doar! Foarfeca e prea mare pentru…

— Taci odată, o întrerupe Lydia, lovind-o violent peste gură cu mânerul foarfecii.

Annbritt scâncește, face un pas într-o parte, se sprijină nesigură de perete și își duce mâna la buzele însângerate.

— Duminicile sunt pentru educație, spune Lydia gâfâind.

— Nu vreau s-o fac, o imploră Annbritt. Te rog… nu vreau.

— Vino acum, îi poruncește Lydia, pierzându-și răbdarea.

Annbritt clatină doar din cap, șoptind ceva.

— Ce-ai spus? Mi-ai zis pizdă? se răstește Lydia.

— Nu, nu, plânge ea și întinde mâna. O s-o fac, spune suspinând. O să-i tai nasul. Vă ajut. Nu doare, trece repede.

Lydia îi întinde mulțumită foarfeca. Annbritt se duce la Benjamin, îl mângâie pe cap și-i șoptește:

— Nu-ți fie frică. Grăbește-te doar, fugi cât poți.

Benjamin o privește întrebător, încearcă să descifreze privirea ei îngrozită și gura tremurătoare. Annbritt ridică foarfeca, dar o întoarce spre Lydia și dă s-o împungă, dar fără forță. Benjamin o vede pe Lydia apărându-se, îl vede pe Marek prinzându-i brațul lui Annbritt și rupându-l din umăr. Fata urlă de durere. Benjamin e deja afară din cameră, când Lydia ia foarfeca de pe dușumea și o încalecă. Annbritt își scutură capul înainte și înapoi, încercând să scape.

Când Benjamin trece prin veranda înghețată și iese în gerul mușcător, pe scară, o aude pe Annbritt țipând și tușind.

Lydia își șterge sângele de pe obraz și se uită după băiat.

Benjamin străbate repede poteca de pe care s-a curățat zăpada.

Marek ia pușca de elani din cui, însă Lydia îl oprește.

— E o lecție bună, spune ea. Kasper nu are pantofi și e doar în pijama. O să vină înapoi la mama când o să înghețe.

— Altfel moare, spune Marek.

Benjamin mănâncă zăpadă și nu-i pasă de durere în timp ce aleargă printre șirurile de vehicule. Alunecă pe spate, dar se ridică din nou și aleargă mai departe, până nu-și mai simte picioarele. Marek îi strigă ceva din casă. Benjamin știe că nu e în stare să fugă, e prea mic și prea slab. Cel mai bine ar fi să se ascundă în întuneric și pe urmă, când se vor liniști lucrurile, să încerce să ajungă la lac. Poate găsește pe-acolo vreun pescar. Jussi a spus că stratul de gheață pe Djuptjärnen s-a format de-abia de o săptămână, a fost un început de iarnă blând.

Benjamin trebuie să se oprească, încearcă să prindă un zgomot de pași, se sprijină de o camionetă ruginită, privește spre dunga întunecată a pădurii și apoi continuă să meargă. Nu va putea să înainteze prea mult, îl arde tot trupul de

durere și de frig. Cade pe spate și apoi se strecoară sub prelata groasă a unui tractor, se târăște mai departe prin iarba înghețată a pajiștii, sub mașina următoare, apoi se ridică. Își dă seama că se află între două autobuze. Bâjbâie și găsește un geam lăsat în jos, reușește să se cațăre pe roata înaltă și să se târască înăuntru, prin deschizătură. Pe un scaun găsește mai multe covoare vechi, în care se înfășoară.

53.

Douăzeci decembrie, dimineața,
a patra duminică de advent

Aeroportul roșu de la Vilhelmina se întinde pustiu în peisajul alb și vast. E abia ora zece dimineața, dar umbrele apusului au apărut deja – astăzi este a patra duminică de advent. Proiectoare luminează pista de aterizare. După o oră și jumătate de zbor, avionul rulează acum încet spre clădirea terminalului.

În sala de așteptare e cald și neașteptat de confortabil. Din difuzoare se aud cântece de Crăciun și mirosul de cafea se revarsă din ceea ce pare a fi o combinație de tarabă de ziare, birou de informații și cafenea. Rânduri late de așa-zise obiecte de artizanat lapon, cuțite de unt, pocale și fluiere din coajă de mesteacăn te întâmpină la intrare. Simone privește absentă câteva căciulițe lapone de pe o etajeră. O clipă se gândește cu tristețe la această străveche cultură a unor vânători, constrânsă să reapară sub forma unor căciulițe viu colorate cu pompoane roșii pentru vizitatorii amuzați. Timpul a făcut să dispară șamanismul laponilor, oamenii atârnă acum toba rotundă, meavrresgárri, pe perete, deasupra canapelei, iar creșterea renilor e pe cale să se transforme într-un spectacol pentru turiști.

Joona ia telefonul și formează un număr, în vreme ce Erik arată spre un autobuz care așteaptă lângă intrarea pustie. Joona clatină din cap, continuând să vorbească la telefon cu iritare crescândă. Erik și Simone aud un glas răspunzând bolborosit în receptor. Când închide telefonul, Joona are pe față o expresie posomorâtă. Ochii de gheață sunt plini de gravitate.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Erik.

Joona întinde gâtul, încercând să vadă pe fereastră.

— Polițiștii n-au dat încă nicio veste, spune el cu o voce distrată.

— Presimt că ceva nu e în regulă, mărturisește Erik.

— O să încerc să iau legătura cu sediul poliției, spune Joona.

Simone încearcă să-l tragă pe Erik de mână:

— Nu putem sta aici să-i așteptăm!

— Nici n-o vom face, răspunde Joona. Vom lua o mașină – trebuia să fie deja aici.

— Dumnezeule! suspină Simone. Totul durează atât de mult!

— Distanțele sunt diferite aici, în nord, spune Joona cu o lucire tăioasă în priviri.

Simone ridică din umeri. Merg spre ieșire și, după ce au trecut de uși, îi izbește gerul uscat, neobișnuit.

Două automobile albastru-închis se opresc brusc în fața lor și din ele coboară doi bărbați în uniforme galbene de salvamontiști.

— Joona Linna? întreabă unul dintre ei.

Joona dă scurt din cap.

— Trebuia să venim cu o mașină pentru dumneavoastră.

— Salvamontiști, spune Erik neliniștit. Unde e poliția?

Unul dintre bărbați spune pe un ton hotărât:

— Nu e prea mare diferență aici, sus. Poliția, vameșii, salvamontiștii – obișnuim să colaborăm dacă e cazul.

Celălalt intervine:

— Nu prea sunt oameni, cu Crăciunul care bate la ușă…

Rămân tăcuți. Erik pare disperat. Deschide gura ca să spună ceva, dar Joona apucă să vorbească înainte:

— Ați auzit ceva de la patrula care s-a dus la cabană? întreabă el.

— Nu după ora șapte, azi-dimineață, răspunde unul dintre bărbați.

— Cât ne ia să ajungem acolo?

— Păi, o oră-două, dacă vreți să ajungeți la Sutme.

— Două și jumătate, adaugă celălalt. Dacă ținem seama de anotimp.

— Ce mașină luăm noi? întreabă Joona nerăbdător, îndreptându-se spre automobile.

— Păi, nu știu, răspunde unul dintre bărbați.

— Dați-ne-o pe cea care are mai multă benzină, spune Joona.

— Să verific benzina? întreabă Erik.

— Eu am 47 de litri într-a mea, răspunde bărbatul repede.

— Atunci, ai cu zece litri mai mult decât mine, zice celălalt.

— Bine, decide Joona, deschizând portiera.

Se așază în mașina supraîncălzită. Ia cheile din mâna bărbatului și îl roagă apoi pe Erik să stabilească direcția pe GPS.

— Așteptați! le strigă bărbaților care se îndreaptă spre cealaltă mașină.

Aceștia se opresc.

— Patrula care s-a dus la cabană azi-dimineață, erau și ei salvamontiști?

— Da, erau.

Pornesc spre nord-vest, de-a lungul lacului Volg, ca să găsească zona Brännbäck și de acolo, după numai câțiva kilometri, vor intra pe șoseaua națională 45, vor merge în linie dreaptă spre vest pe o distanță de numai o milă, înainte de-a o lua pe drumul cotit care se întinde pe mai bine de opt mile în linie șerpuită, la sud de Klimpfjäll și de acolo, spre valea Daima.

Merg în tăcere. După ce au lăsat Vilhelmina departe, în urma lor și au ajuns pe drumul spre Sutme, observă cum tot cerul pare să se lumineze în fața lor. E o lumină stranie și blândă, care le dă senzația că mărește vizibilitatea.

— Vezi? spune Erik. Se luminează.

— Aici nu se face lumină timp de câteva săptămâni, răspunde Simone.

— Zăpada captează lumina, spune Joona.

Simone își sprijină fruntea de geamul mașinii. Trec printre păduri acoperite de zăpadă, urmate de imense zone albe, defrișate de mlaștini întunecate și de lacuri care se întind asemenea unor câmpii mari. Trec de tăblițe cu nume ca

Jetneme, Trollklinten și de râul Långseleån. Prin întuneric ghicesc un lac incredibil de frumos care, conform tăbliței, se numește Mevattnet, cu maluri abrupte, înghețate, strălucind misterios în lumina zăpezii.

După aproape o oră și jumătate de condus, când spre nord, când spre vest, drumul începe să se îngusteze, aproape să coboare spre giganticul lac Borga. Acum se află în localitatea Dorotea, se apropie de granița norvegiană și peisajul se schimbă, apar munți înalți, cu vârfuri ascuțite. Brusc, o mașină care vine din sens opus semnalizează cu farurile, orbindu-i. Trag la marginea drumului și văd cum mașina se oprește și dă înapoi, până la ei.

— Salvamontul, spune Joona, văzând că e o mașină la fel ca a lor.

Coboară geamul și aerul înghețat pătrunde înăuntru, sorbind căldura din mașină.

— Sunteți cei de la Stockholm? strigă unul dintre bărbații din mașină cu accent puternic finlandez.

— Da, noi suntem, răspunde Joona în finlandeză. Cei cu zero-opt{70}.

Ei râd scurt și Joona continuă în suedeză:

— Ați fost la cabană? N-am reușit să dăm de voi.

— Zonă fără acoperire, spune bărbatul. Dar păcat de benzină. Nu e nimic acolo, sus.

— Nimic? Nicio urmă în jurul cabanei?

Bărbatul clatină din cap:

— A trebuit să cercetăm toate troienele.

— Cum adică? întreabă Erik.

— A nins de cinci ori de pe 12 decembrie – așa că am căutat după urme prin cinci rânduri de zăpadă.

— Ați făcut o treabă bună.

— De-aia a durat.

— Și n-a fost nimeni acolo? întreabă Simone.

Omul face semn că nu.

— Nu după 12 decembrie, cum ziceam.

— La naiba, spune încet Joona.

— Veniți cu noi înapoi? întreabă bărbatul.

Joona scutură din cap.

— Venim de la Stockholm, așa că nu ne întoarcem din drum.

Bărbatul ridică din umeri.

— Bine, faceți cum vreți.

Îi salută și dispar spre est.

— Zonă neacoperită, șoptește Simone. Dar Jussi a sunat din cabană!

În mașină se lasă tăcerea. Toți se gândesc la același lucru: că această călătorie ar putea fi o greșeală fatală, că poate au fost îndrumați înadins pe o pistă greșită, într-o lume de cristale de zăpadă și gheață, prin mlaștini și beznă, în vreme ce Benjamin zace în cu totul alt loc, fără apărare, fără medicamentul lui, poate deja fără suflare.

E miezul zilei, dar aici, departe, în nord, în mijlocul pădurilor din Västerbotten, în acest moment al anului, ziua se aseamănă nopții. Pare o noapte nesfârșită, care nu vrea să facă loc zilei. O noapte care e așa de atotputernică și neînduplecată, că reușește să întunece chiar și zorii zilei, din decembrie până în ianuarie.

Ajung la casa lui Jussi într-o beznă deasă și grea. Aerul e înghețat, nemișcat și are o fragilitate de cristal. Ultima bucată de drum o străbat pe jos, peste crusta înghețată. Joona își scoate arma, gândindu-se că de multă vreme n-a mai văzut zăpadă adevărată și nici n-a mai avut senzația asta uscată din nări.

În fața lor se află trei căsuțe așezate în formă de U. Pe acoperișuri se vede un strat de zăpadă uriaș, încovoiat; pe lângă pereți se ridică troiene până la înălțimea ferestrelor mici. Erik pășește cu grijă, privind în jur. Urmele de roți de la mașina salvamontiștilor se văd clar și apoi pașii lungi ai bărbaților, în jurul căsuțelor.

— O, Doamne! șoptește Simone înaintând grăbită.

— Așteaptă, spune Joona.

— Nimeni nu e aici, totul e pustiu, am…

— Pare pustiu, o întrerupe Joona. E singurul lucru pe care îl știm.

Simone așteaptă tremurând, în vreme ce Joona înaintează spre căsuțe prin zăpada care scârțâie. Se oprește lângă una dintre ferestrele mici, se apleacă și întrezărește o ladă de lemn și câteva prești pe dușumea. Scaunele sunt ridicate pe masă și frigiderul stă gol și scos din priză, cu ușa deschisă.

Simone vede cum Erik începe brusc să se comporte ciudat. Merge prin zăpadă cu pași mici, își trece mâna peste gură și se oprește în mijlocul curții, privind în jur de mai multe ori. Tocmai vrea să-l întrebe ce se întâmplă, când el declară cu o voce limpede:

— Nu e aici.

— Aici nu e nimeni, răspunde Joona obosit.

— Vreau să spun, zice Erik pe un ton ciudat, aproape țipând, vreau să spun că nu aici este castelul ruinat.

— Cum adică?

— Am greșit locul. Castelul lui Jussi e vopsit în verde, l-am auzit descriindu-l, în vestibul se află o cămară, are acoperiș de tablă ruginită, o antenă parabolică pe coamă, iar curtea e plină de mașini vechi, autobuze, tractoare…

Joona face un gest circular cu mâna:

— Asta e adresa lui, scrie aici.

— Dar nu ăsta e locul.

Erik face din nou câțiva pași spre casă, apoi îi privește grav pe Simone și pe Joona, spunându-le pe un ton insistent:

— Nu acesta e castelul ruinat.

Joona înjură și scoate mobilul, dar înjură și mai tare, când își amintește că se află într-o zonă neacoperită.

— Greu găsim pe cineva aici să întrebăm, așa că trebuie să mergem cu mașina până vom avea din nou semnal, spune el și se așază în automobil.

Dau înapoi și tocmai se pregătesc să o ia pe șosea, când Simone vede o făptură întunecată printre copaci. Stă complet nemișcată, cu brațele atârnând pe lângă corp și-i privește.

— Acolo! strigă ea. E cineva acolo!

Liziera pădurii de pe cealaltă parte a drumului e deasă și neagră, zăpada zace stivuită printre trunchiuri, copacii sunt grei, supraîncărcați. Simone iese din mașină și îl aude pe

Joona strigând să aștepte. Lumina farurilor se reflectă în ferestrele casei. Simone încearcă să deslușească ceva printre copaci. Erik o ajunge din urmă.

— Am văzut un om, șoptește ea.

Joona oprește automobilul și scoate grăbit arma, urmându-i. Simone merge iute spre marginea pădurii. Îl vede pe bărbat printre copaci, un pic mai departe.

— Alo, așteaptă! strigă ea.

O ia la goană, face câțiva pași, dar se oprește când îi întâlnește privirea. E un bărbat bătrân, cu fața zbârcită și liniștită. E foarte scund, abia îi ajunge la piept și e îmbrăcat într-un hanorac gros, cu o pereche de pantaloni care par să fie făcuți din piele de ren. Pe umăr duce câteva potârnichi moarte, atârnate pe o sfoară.

— Scuzați-mă, spune Simone.

El răspunde ceva de neînțeles, apoi lasă privirea în jos și scoate un mormăit. Erik și Joona se apropie cu grijă. Joona și-a ascuns deja arma în haină.

— Pare să vorbească finlandeza, spune Simone.

— Așteaptă, zice Joona și se întoarce către bătrân.

Erik îl aude pe Joona prezentându-se, arătând spre automobil și apoi pronunțând numele lui Jussi. Vorbește în finlandeză liniștit și pe un ton reținut. Bătrânul dă rar din cap, aprinzându-și pipa subțire. Apoi, își ridică privirea, ascultând, ca și cum ar iscodi ceva. Mai trage vreo două fumuri din pipă, întreabă ceva cu voce melodioasă și după ce Joona îi răspunde și scutură din cap în semn de regret. Îi privește pe Erik și pe Simone cu o expresie compătimitoare. Când, după aceea, îi oferă pipa lui Erik, acesta are suficientă prezență de spirit s-o ia, să tragă un fum și s-o înapoieze. Tutunul este tare și amar și el se silește să nu tușească.

Laponul deschide gura din nou, Simone vede o lucire aurie între gingiile negre și îl aude explicându-i lui Joona ceva amănunțit. Rupe un bețișor dintr-un copac și desenează câteva linii pe zăpadă. Joona stă aplecat peste harta din zăpadă, arată cu degetul și întreabă. Scoate un carnet din buzunar și face un mic desen. Bătrânul se întoarce, arată spre pădure și

apoi dispare pe o cărare printre copaci.

Se întorc repede la mașina ale cărei uși au rămas deschise; scaunele s-au răcit atât de tare, că simt cum le îngheață spinările și picioarele.

Joona îi dă lui Erik hârtia pe care a desenat, după indicațiile bătrânului.

— Vorbea o laponă ciudată de Umeå, așa că n-am înțeles chiar totul. A vorbit ceva despre terenul familiei Kroik.

— Dar îl cunoaște pe Jussi?

— Da, dacă am înțeles exact, Jussi mai are încă o casă, o cabană de vânătoare care se găsește undeva și mai în adâncul pădurii. La stânga trebuie să se afle un lac. Putem merge cu mașina până la un loc unde sunt trei pietre mari, ridicate în amintirea vechii reședințe de vară a laponilor. Apoi, zăpada nu mai e curățată și de acolo o luăm spre nord, până ce vedem o rulotă veche.

Joona le aruncă lui Erik și Simonei o privire ironică, adăugând:

— Moșul zicea că dacă dăm de gheața de pe lac, înseamnă că am mers un pic prea mult.

După patruzeci de minute, încetinesc și se opresc în fața celor trei pietre surori, pe care le-au tăiat și le-au înălțat locuitorii din Dorotea. În lumina farurilor, totul e cenușiu și plin de umbre. Pietrele sclipesc câteva secunde, apoi dispar din nou în întuneric.

Joona oprește mașina la marginea pădurii, spune că ar trebui s-o camufleze, să taie câteva crengi, dar că nu mai au timp. Aruncă o scurtă privire spre cerul plin de stele, apoi o ia repede din loc. Ceilalți îl urmează. Pojghița de gheață se întinde ca o placă grea peste zăpada înaltă, poroasă. Încearcă să nu facă prea mult zgomot. Indicațiile bătrânului se potrivesc: după o jumătate de kilometru, văd o rulotă ruginită. Se depărtează de potecă și observă că drumul a fost bătătorit. Acolo, jos se află o casă înconjurată de zăpadă. Din coș se ridică fum. În lumina ce iese pe ferestre se vede că pereții exteriori sunt verzi ca menta.

Asta e casa lui Jussi, gândește Erik. Castelul ruinat.

În curtea întinsă se întrezăresc contururi mari, întunecate. Parcul de vehicule acoperite de zăpadă formează un labirint ciudat.

Se îndreaptă încet spre casă și tălpile scârțâie pe zăpadă. Merg pe potecile înguste dintre automobile vechi, autobuze, combine, pluguri și scutere, așezate unele peste altele și acoperite de zăpadă.

Văd înăuntru o siluetă care se mișcă repede prin fața ferestrei, ceva se întâmplă acolo, mișcările sunt rapide. Erik nu mai poate aștepta, o ia la fugă spre casă, nu-i mai pasă de consecințe, trebuie să-l găsească pe Benjamin, apoi n-are decât să se prăbușească totul. Simone îl urmează gâfâind. Se opresc la marginea unei alei curățate cu lopata. Lângă casă se află lopeți și o săniuță de aluminiu. Se aude un țipăt înăbușit. Bufnete repezite, zvârcoliri. Cineva privește pe geam. O creangă trosnește la marginea pădurii. Ușa de la magazie se izbește. Simone respiră repede. Se apropie de casă. Persoana de la fereastră a dispărut. Vântul trece printre coroanele copacilor. Zăpada fină se învârtejește peste crusta înghețată. Deodată, se deschide ușa și sunt orbiți de o lumină puternică. Cineva ține îndreptată spre ei o lanternă. Clipesc și își umbresc ochii cu mâna.

— Benjamin? strigă Erik.

Când cercul de lumină coboară pe pământ, văd că cea din fața lor este Lydia. Ține o foarfecă mare în mână. Lumina lanternei cade pe o formă ce zace în zăpadă. Este Jussi. Fața îi e vineție, are ochii închiși; o secure îi stă înfiptă în piept și e plin de sânge înghețat. Simone stă tăcută lângă Erik și el înțelege după respirația ei sacadată, îngrozită, că a văzut cadavrul. În același moment, înțelege că Joona nu e cu ei. Probabil a luat-o pe alt drum, își spune. Se va strecura prin spatele Lydiei, dacă el va reuși s-o țină de vorbă suficient de mult.

— Lydia, îi spune, ce plăcut să ne vedem din nou!

Aceasta stă nemișcată și-i privește fără să spună nimic. Foarfeca îi lucește în mână, legănându-se. Lumina lămpii lucește pe podeaua cenușie de la intrare.

— Am venit să-l luăm pe Benjamin, explică Erik liniștit.

— Benjamin? se miră Lydia. Cine e?

— E copilul meu, intervine Simone cu un glas înăbușit.

Erik îi face semn să tacă, ea se dă puțin înapoi și încearcă să-și calmeze respirația.

— N-am văzut niciun alt copil în afară de al meu, spune Lydia, apăsând cuvintele.

— Lydia, ascultă-mă, zice Erik. Dacă ni-l dai pe Benjamin, plecăm de aici și uităm totul. Promit să nu mai hipnotizez niciodată, nici un singur…

— Dar nu l-am văzut, repetă Lydia privind spre foarfecă. Suntem doar eu și Kasper aici.

— Lasă-ne, lasă-ne doar să-i dăm medicamentul, o roagă Erik, observând că vocea a început să-i tremure.

Lydia se află acum într-o poziție perfectă, gândește el cu febrilitate, trebuie doar ca Joona să se strecoare prin spate, să înconjoare casa și s-o atace.

— Acum vreau să plecați, spune Lydia scurt.

Lui Erik i se pare că zărește ceva mișcându-se de-a lungul șirului de vehicule din spatele casei. O licărire de speranță i se aprinde în suflet. Brusc, privirea Lydiei capătă o lucire atentă, femeia ridică lanterna și luminează spre magazie.

— Kasper are nevoie de medicament, spune Erik.

Lydia coboară iar lanterna. Vocea ei e dură și rece:

— Eu sunt mama lui, eu știu de ce are nevoie, spune ea.

— Ai dreptate, răspunde Erik repede. Dar dacă ne lași să-i dăm lui Kasper medicamentele… atunci poți să-i impui regulile tale de bună purtare, poți să-l dojenești, doar e duminică și…

Erik tace, când vede că se apropie silueta din spatele casei.

— Duminicile, continuă el. Atunci ai tu obiceiul să…

Două persoane apar din spatele casei. Joona se mișcă țeapăn și fără tragere de inimă. În urma lui merge Marek, cu o pușcă de elani proptită în spatele său.

Lydia zâmbește și pornește spre aleea curățată.

— Împușcă-i, spune scurt arătând spre Simone. Pe ea, prima.

— Sunt doar două gloanțe în țeavă, răspunde Marek.

— Fă ce vrei, numai fă odată! strigă ea.

— Marek, începe Erik. Mi s-a interzis, aș fi vrut să te ajut să…

— Ține-ți gura! îl întrerupe acesta.

— Începuseși să vorbești despre ce s-a întâmplat în casa aia mare, din regiunea Zenica-Doboj.

— Pot să-ți arăt ce s-a întâmplat, spune Marek, privind-o pe Simone cu ochi lucioși.

— Fă-o, mârâie Lydia, nerăbdătoare.

— Culcă-te la pământ, îi spune Marek Simonei. Și scoate-ți blugii.

Simone nu se clintește. Marek întoarce pușca spre ea și Simone face câțiva pași înapoi. Erik se apropie, dar Marek îndreaptă arma spre el.

— Îl împușc în burtă, spune Marek. Așa, poate să se uite cât timp ne distrăm noi.

— Fă-o! îi poruncește Lydia.

— Așteaptă, spune Simone, începând să-și desfacă fermoarul de la blugi.

Marek scuipă în zăpadă și face un pas spre ea. Pare nehotărât. Îl privește pe Erik, face un gest cu arma spre el. Simone nu-l privește. Îndreaptă țeava puștii spre tâmpla ei, apoi spre pântece.

— Nu face asta, spune Erik.

Ținând pușca aplecată, Marek se apropie de Simone. Lydia se depărtează câțiva pași, în vreme ce Simone începe să-și scoată blugii.

— Ține arma, îi spune Marek cu glas scăzut Lydiei.

Ea dă să se apropie când, din spatele vehiculelor acoperite de zăpadă, încep să se audă scârțâituri, apoi zgomote metalice repetate. Joona tușește. Pocniturile continuă și brusc se aude un bubuit. E un motor care pornește, Joona recunoaște sunetul ascuțit al pistoanelor puse în mișcare. Se aprinde o lumină puternică. Tot pământul de sub ei devine alb-luminos. Motorul accelerează cu putere, cutia de viteze țipă și zăpada se prăvălește. Un vechi autobuz cu o prelată mare pe acoperiș

iese din mormanul de zăpadă, rupe crusta înghețată și vine direct spre ei.

Când Marek își întoarce privirea spre autobuz, Joona se aruncă spre el cu o repeziciune uimitoare. Prinde țeava puștii, Marek o ține, dar e nevoit să se dea un pas înapoi. Joona îl lovește tare peste piept și încearcă să-l izbească în picioare, dar Marek nu cade. Încearcă în schimb să întoarcă țeava. Patul puștii îl lovește pe Joona în cap și-i alunecă pe creștet. Marek are degetele așa de înghețate, că scapă arma care zboară, învârtindu-se prin aer și aterizează în fața Lydiei. Simone se năpustește spre ea, dar Marek o prinde de păr și o trage înapoi.

Autobuzul s-a oprit într-un brad subțire, motorul duduie. Gaze și zăpadă spulberată se rotesc în jurul vehiculului. Ușa din față se deschide și se închide cu un sunet șuierat.

Turația crește din nou, copacul se îndoaie și zăpada cade de pe crengile negre. Autobuzul lovește cu încăpățânare în trunchi și desprinde coaja de pe el, cu un zgomot surd, metalic. Roțile se învârt în zăngănitul lanțurilor de zăpadă.

— Benjamin, strigă Simone. Benjamin!

Chipul năucit al lui Benjamin se vede la geamul autobuzului, care se tot smucește. Îi curge sânge din nas. Lydia aleargă spre autobuz cu pușca lui Marek în mână. Erik o urmează. Lydia urcă, îi strigă ceva lui Benjamin, lovește cu patul armei și-l împinge de pe locul șoferului. Erik nu apucă să urce. Autobuzul dă în spate, cotește brusc și o pornește zăngănind pe panta abruptă, spre lac. Erik îi strigă Lydiei să oprească și se aruncă după ei, pe urmele roților, în șanțul de gheață spartă.

Marek nu-i dă drumul lui Simone, trăgând-o înapoi de păr. Ea strigă, încercând să-i desfacă mâinile. Joona alunecă repede într-o parte și izbește cu pumnul de jos în sus, nimerindu-l cu forță pe Marek în subsuoară. Brațul acestuia se mișcă moale, ca și cum ar fi fost scos din umăr. Simone se eliberează și vede foarfeca mare care zace în zăpadă. Marek lovește cu cealaltă mână, dar Joona se ferește și își azvârle cotul drept în gâtul lui Marek dintr-o parte, așa încât clavicula

se rupe cu un zgomot ca trosnetul unei crengi. Marek cade urlând pe pământ. Simone se aruncă după foarfecă, dar Marek o lovește în stomac. El apucă foarfeca și o azvârle în spate, într-un cerc larg, cu brațul pe care și-l mai poate mișca. Simone strigă, văzând cum chipul lui Joona încremenește, atunci când foarfeca i se înfige în pulpa dreaptă. Sângele țâșnește în zăpadă. Totuși, Joona rămâne în picioare, are deja cătușele în mâna cu care îl izbește pe Marek peste urechea stângă. E o lovitură puternică. Marek înțepenește, privește doar întrebător înainte și încearcă să spună ceva. Îi curge sânge din nas și din ureche. Joona se apleacă gâfâind asupra lui și-i pune cătușele la mâinile care îi atârnă moi.

Erik aleargă în întuneric după autobuz, cu respirația întretăiată. Becurile roșii din spate luminează în fața lui, farurile aruncă până departe o lumină lividă peste copaci. Se aude un zgomot de sticlă spartă, când una dintre oglinzile laterale se izbește de un trunchi.

Erik se gândește că frigul îl protejează pe fiul său, că temperatura sub zero grade scade și temperatura corpului, îndeajuns ca sângele lui Benjamin să curgă mai gros și poate că va supraviețui.

Pământul se povârnește brusc în spatele casei. Erik se împiedică, dar se ridică repede în picioare. Pâlcuri de copaci și coline mici sunt ascunse sub zăpadă. Departe, în față, autobuzul e o umbră, o siluetă cu un nimb de lumină tulbure.

El se întreabă dacă Lydia va încerca să treacă malul și să înconjoare iazul, până la vechiul drum forestier. Autobuzul frânează și el îl vede cotind pe gheață. Strigă după ea, să se oprească. O funie care se târăște în urmă se agață de debarcader și smulge prelata de pe autobuz.

Erik se apropie de mal, simțind un miros de motorină. Autobuzul este la douăzeci de metri în fața lui, pe gheață.

El alunecă pe povârniș cu respirația tăiată, dar continuă să alerge.

Deodată, autobuzul se oprește. Cuprins de panică, Erik vede cum luminile roșii din spate se îndreaptă în sus, ca și cum cineva ar ridica încet privirea.

Dinspre gheață se aud pârâituri. El se oprește pe țărm, încercând să deslușească ceva. Își dă seama că gheața a cedat, că autobuzul a trecut prin ea. Roțile din spate se învârt, dar nu fac decât să lărgească și mai tare copca. Erik trage spre el colacul de salvare care se află pe debarcader și o ia la goană pe gheață, cu inima bătându-i nebunește. Cu luminile aprinse, autobuzul pare un glob de sticlă înghețat. Plescăie și sloiuri grele sunt aruncate în sus, răsucindu-se în apa neagră.

Lui Erik i se pare că vede un chip alb în apa învolburată din urma autobuzului.

— Benjamin! strigă el.

Valuri clocotitoare sunt aruncate în sus și fac gheața alunecoasă sub picioarele lui. Ia repede frânghia prinsă de colacul de salvare și o răsucește în jurul mijlocului, ca să nu-l scape. Azvârle colacul, dar nu vede pe nimeni în apa întunecată. Motorul duduie și tușește. Sclipirea roșie a luminilor din spate se răspândește peste amestecul de gheață și zăpadă.

Partea din față a autobuzului se cufundă mai adânc, se mai vede doar acoperișul. Farurile dispar în apă. Motorul nu se mai aude. E aproape liniște. Gheața pârâie și fâșâie și apa bolborosește slab. Deodată, Erik vede că Benjamin și Lydia se află încă în autobuz. Podeaua se înclină. Benjamin se ține strâns de o bară. Acoperișul autobuzului se află acum aproape la nivelul gheții. Erik se grăbește spre copcă și sare pe autobuz. Vehiculul uriaș se clatină sub el. În depărtare, o aude pe Simone strigând ceva, a ajuns pe malul apei. Erik se târăște spre fereastra din plafon, se ridică și începe s-o lovească cu amândouă picioarele. Cioburi de sticlă se rostogolesc pe scaune și pe podea. Are în minte un singur gând: să-l scoată pe Benjamin din autobuzul care se scufundă. Își dă drumul prin spărtura făcută și, sprijinindu-și picioarele de spătarul unui scaun, sare jos. Benjamin e paralizat de spaimă, are doar o pijama pe el, îi curge sânge din nas și dintr-o rană mică, pe obraz.

— Papa, șoptește el.

Erik îi urmărește privirea ațintită asupra Lydiei. Ea stă în

spatele mașinii, cu o expresie posomorâtă pe față. Ține arma în mână și are gura însângerată. Scaunul șoferului se află sub apă. Autobuzul continuă să se scufunde și podeaua se înclină mai tare. Apa pătrunde fără încetare în interior pe la marginile de cauciuc ale ușilor.

— Trebuie să ieșim de aici! strigă Erik.

Lydia clatină încet din cap.

— Benjamin, spune el fără s-o scape pe Lydia din priviri. Cațără-te pe mine și ieși prin gaura din tavan!

Benjamin nu răspunde, dar face întocmai ce i se spune. Se apropie, nesigur pe picioare, se suie pe un scaun și pe urmă se cațără în spinarea lui Erik, pe umerii lui. Când atinge deschizătura cu mâinile, Lydia ridică arma și trage. Erik nu simte nimic, numai o izbitură în umăr, atât de puternică, încât cade pe spate. Doar când se ridică din nou simte durerea și sângele cald care curge. Se întoarce, ajutându-și fiul cu brațul sănătos să se urce din nou, deși vede că Lydia ridică iarăși pușca spre el. Benjamin se află deja pe acoperiș, când răsună a doua împușcătură. Lydia ratează. Glonțul trece pe lângă șoldul lui Erik și lovește o fereastră mare de lângă el, iar apa năvălește înăuntru. Acum totul merge foarte repede. Erik încearcă să ajungă la deschizătura din tavan, dar autobuzul se rostogolește pe o parte și el ajunge sub apă.

Șocul pe care-l simte la contactul cu apa înghețată îl face să-și piardă cunoștința timp de câteva secunde. Lovește cu picioarele, într-un atac de panică, ajunge la suprafață și își umple plămânii cu aer. Autobuzul începe să se scufunde în apa neagră, încet și scârțâind metalic. Se răstoarnă, iar Erik ajunge din nou sub apă. Aude un bubuit în urechi și simte cum corpul îi îngheață. Prin fereastră vede farurile luminând adâncul lacului. Inima îi zvâcnește în piept. Fața și capul îi sunt presate. Apa e așa de rece, că nu se poate mișca. O vede pe Lydia sub apă, cum se ține strâns de o bară, întoarsă spre locurile din spate. Vede deschizătura și fereastra care a fost spartă, știe că autobuzul se scufundă, știe că trebuie să înoate, că trebuie să lupte, dar brațele nu-i mai funcționează. E ca și cum corpul i-ar fi lipsit de greutate, nu-și mai simte picioarele.

Încearcă să se deplaseze, dar îi e greu să-și sincronizeze mișcările.

Vede acum că e înconjurat de un nor de sânge, de la rana din umăr.

Deodată, întâlnește ochii Lydiei; ea îl privește calm. Atârnă amândoi nemișcați în apa rece și se uită unul la altul.

Părul Lydiei se unduiește odată cu mișcările apei și bășici mici de aer i se scurg din nas, într-un șirag de perle.

Erik are nevoie să respire, i se încordează gâtul, dar se împotrivește luptei plămânilor de-a trage în ei oxigen. Tâmplele îi bubuie și prin cap îi trece un fulger luminos.

Temperatura corpului său e atât de scăzută, încât e pe punctul de a-și pierde cunoștința. Un sunet de clopot îi urcă în urechi, înalt și tremurat.

Erik se gândește că Benjamin o să se descurce, se gândește la Simone. E ca un vis, să plutească liber în această apă rece. Cu o claritate ciudată înțelege că moartea se apropie și se simte captiv în ghearele unei spaime cumplite.

A pierdut simțul direcției, al propriului său corp, al luminii și al întunericului. Apa o simte deodată caldă, aproape fierbinte. Se gândește că în curând va trebui să deschidă gura și să se predea, să lase doar să vină sfârșitul și plămânii să se umple cu apă. Gânduri noi, bizare îi bântuie prin cap, când deodată se întâmplă ceva. Simte că frânghia cu care s-a legat este trasă în sus. A uitat că și-a înnodat în jurul mijlocului frânghia lungă, prinsă de colacul de salvare. Acum, s-a oprit în ceva. E tras cu greutate într-o parte. Nu o poate opri, nu mai are nicio putere. Inexorabil, trupul lui moale e tras în jurul unui stâlp apoi, pieziș, prin fereastra din tavan. Ceafa i se izbește de ceva, pantoful i se desprinde dintr-un picior și astfel ajunge afară, în apa neagră. În timp ce e ridicat, o întrezărește pe Lydia în autobuzul luminat, care cade fără zgomot spre fundul lacului.

54.

Joi, douăzeci și patru decembrie

Simone, Erik și Benjamin sunt purtați printr-un Stockholm cenușiu, sub cerul care deja s-a întunecat. Aerul este greu de ploaie și o ceață aproape purpurie înconjoară orașul. Ghirlande de becuri în culori vesele luminează pretutindeni în pomii de Crăciun și pe balustradele balcoanelor. La ferestre sunt agățate stele de Crăciun și în vitrine stau moșuleți, printre podoabe strălucitoare.

Șoferul de taxi care îi lasă la hotelul de pe Birger Jarlsgatan poartă un fes de Moș Crăciun. Îi salută posomorât cu mâna și ei văd că pe tăblița de pe acoperișul taxiului a fost instalat un Moș Crăciun de plastic.

Simone privește holul întunecat și ferestrele neluminate ale restaurantului și se gândește că e ciudat să locuiești la hotel când casa ta se află la doar două sute de metri distanță.

— Dar nu am niciun chef să intru din nou în apartamentul nostru, spune ea.

— E normal, zice Erik.

— Niciodată.

— Nici eu, adaugă Benjamin.

— Ce facem? întreabă Erik. Ne ducem la un film?

— Mie mi-e foame, spune Benjamin cu glas scăzut.

Erik era aproape degerat când elicopterul a ajuns la spitalul din Umeå, rana nu era prea gravă, glonțul trecuse doar prin mușchiul umărului stâng, atingând doar superficial osul brațului. După operație, a împărțit salonul cu Benjamin care fusese internat pentru a i se administra medicamentul, pentru a fi îngrijit și hidratat. Nu a avut nicio hemoragie serioasă și s-a recuperat rapid. După o zi petrecută la spital, a cerut să meargă acasă. La început, Erik și Simone n-au fost de acord. Voiau să rămână sub observație și să fie văzut de un specialist,

care să-l ajute să înțeleagă cele întâmplate.

Psihologul Kerstin Bengtsson nu părea în stare să înțeleagă cu adevărat gradul de pericol la care fusese supus fiul lor. După ce a discutat timp de 45 de minute cu Benjamin, a afirmat scurt că băiatul se simte bine, ținând seama de împrejurări și că va trebui să aștepte, să-i dea timp.

Erik și Simone se întrebau dacă nu cumva voise doar să-i liniștească, pentru că ei înțelegeau că Benjamin va avea nevoie de ajutor, vedeau că el își selectează amintirile, ca și cum ar fi hotărât să renunțe la unele dintre ele și bănuiau că, dacă va fi lăsat singur, se va închide în el și va ridica un zid în jurul a ceea ce se întâmplase, asemenea muntelui în jurul unei fosile.

— Cunosc doi psihologi cu adevărat buni, a spus Erik. Vorbesc cu ei de îndată ce ajungem acasă.

— Bine.

— Tu cum te simți? a continuat Erik.

— Am auzit de un hipnotizator care…

— Ferește-te de el.

— Asta o știu, a zâmbit Simone.

— Dar, a continuat Erik, e adevărat că o să avem nevoie să analizăm toate astea.

Ea a dat din cap afirmativ și privirea i-a devenit gânditoare.

— Bietul Benjamin, a spus cu blândețe.

Erik s-a întins din nou în pat, lângă Benjamin, iar Simone s-a instalat pe scaun, între cele două paturi. Își priveau fiul culcat în pat, palid și slab. Se uitau fără încetare la chipul lui, ca și cum ar fi fost un nou-născut.

— Cum te simți? a întrebat cu grijă Erik.

Benjamin își întorsese chipul, privind pe fereastră.

Bezna de afară transforma geamul într-o oglindă care vibra când vântul lovea fereastra.

Atunci când Erik l-a ajutat să se cațăre pe acoperișul autobuzului, Benjamin a auzit cea de a doua împușcătură. A alunecat și a fost cât pe ce să cadă în apă. În același moment, a văzut-o pe Simone în întuneric, la marginea copcii mari. Ea i-a strigat că autobuzul se scufundă, că trebuie să coboare pe

gheață. Benjamin a văzut colacul de salvare în apa neagră și a sărit. S-a prins de el și a înotat spre margine. Simone stătea culcată pe gheață și s-a târât până la apă. L-a tras cu colacul și, apoi, un pic mai departe de copcă. Și-a scos geaca, punând-o în jurul lui, l-a îmbrățișat și i-a povestit că un elicopter era pe drum.

— Papa e acolo, a spus Benjamin plângând.

Autobuzul se scufunda rapid, dispărea în apă scârțâind din toate încheieturile și apoi s-a făcut întuneric. Valuri grele și bășici de aer plescăiau. Simone s-a ridicat și a văzut cum sloiul se reașeza la loc, în apa care se legăna.

Îl ținea strâns pe Benjamin când a simțit cum trupul acestuia tresărea violent. I-a fost smuls din brațe, a încercat să se ridice și a alunecat pe spate. Frânghia colacului se întindea în linie dreaptă peste gheață și jos, în apă. Benjamin era tras spre copcă. A început să se zbată, țipând din toate puterile. Simone l-a prins și amândoi au alunecat mai aproape de margine.

— E papa! i-a strigat Benjamin. Are frânghia în jurul lui!

Fața lui Simone a căpătat o expresie dură și înverșunată. A prins colacul, și-a încolăcit amândouă brațele în jurul lui și și-a proptit călcâiele în gheață. Benjamin se strâmba de durere, în vreme ce erau târâți tot mai aproape de copcă. Frânghia era așa de întinsă, încât se auzea un sunet înăbușit, în vreme ce aluneca peste marginea gheții. Apoi, centrul de greutate s-a schimbat brusc: puteau să tragă în sens invers, departe de copcă. După care nu s-a mai simțit aproape nicio împotrivire. Îl trăseseră afară pe Erik prin deschizătura din acoperiș și acum el se ridica rapid spre suprafață. Câteva secunde mai târziu, Simone a putut să-l tragă pe gheață. Zăcea pe burtă, tușea și respira gâfâit, în vreme ce o pată roșie se întindea sub el.

Când elicopterul și poliția au sosit la cabana lui Jussi, l-au găsit pe Joona zăcând în zăpadă cu un garou provizoriu pus pe picior, lângă Marek care urla. Cadavrul înghețat al lui Jussi, cu o secure în piept, se afla acolo, în fața scării de la intrare. Poliția și salvamontul au găsit un supraviețuitor în

casă: era concubina lui Jussi, Annbritt, care se ascunsese în șifonierul din dormitor. Era plină de sânge și se târâse în spatele hainelor atârnate, ca un copil. Personalul ambulanței a dus-o pe targă până la elicopterul care aștepta, pentru a-i acorda îngrijiri de urgență în timpul zborului.

Două zile mai târziu, o echipă de scufundători a coborât în copcă, pentru a scoate corpul Lydiei. La o adâncime de 64 de metri se afla autobuzul, pe cele șase roți ale sale, ca și cum s-ar fi oprit la o stație, ca să ia pasageri. Un scufundător a intrat prin ușa din față și a luminat cu lanterna scaunele goale. Pușca zăcea pe podea, departe, în spate. Abia când a luminat cu lanterna partea de sus a autobuzului, a văzut-o pe Lydia. Stătea cu spatele lipit de tavanul autobuzului, brațele îi atârnau și grumazul îi era îndoit. Pielea de pe față începuse deja să se înmoaie și să se desprindă. Părul roșu se unduia moale, avea ochii închiși și o expresie liniștită, de parcă ar fi dormit.

Benjamin nu-și mai amintea deloc unde fusese dus în primele zile după ce fusese răpit. Era posibil ca Lydia să-l fi dus la ea acasă sau să-l fi lăsat la Marek, dar era încă amețit din pricina anesteziculuicare-i fusese injectat, și nu înțelegea prea bine ce se petrece cu el. Întâmplările acelor prime zile rămâneau un mister.

Își revenise în mașină, în drum spre nord, găsise telefonul mobil și reușise să sune la Erik, înainte de-a fi găsit. Probabil își dăduseră seama că se afla într-o mașină.

Apoi, urmaseră zilele lungi și rele. De fapt, Erik și Simone au reușit să scoată de la el doar fragmente. Știau doar că fusese obligat să zacă pe dușumea în cabana lui Jussi, cu o lesă în jurul gâtului. Judecând după starea lui când sosise la spital, nu primise nici hrană, nici apă timp de mai multe zile. La un picior avea degerături, dar se vor vindeca. A reușit să fugă cu ajutorul lui Jussi și al lui Annbritt, le-a povestit el, oprindu-se apoi un moment. După o vreme, a continuat să explice cum Jussi îl salvase, când încerca să sune acasă, cum a fugit apoi prin zăpadă și cum o auzise pe Annbritt țipând, când Lydia i-a tăiat nasul. Benjamin se strecurase printre

mașinile vechi, gândindu-se că se va putea ascunde și intrase printr-o fereastră deschisă într-unul dintre autobuzele acoperite de zăpadă. Acolo găsise câteva covoare și o pătură mucegăită, care cu siguranță îl salvaseră de la o moarte prin îngheț. Adormise acolo, înăuntru, ghemuit pe locul șoferului. Se trezise câteva ore mai târziu, auzind vocile mamei și tatălui său.

— Nu știam dacă mai trăiesc, a șoptit Benjamin.

Apoi, l-a auzit pe Marek amenințându-i și și-a dat seama că stătea și se uita la cheia de contact a autobuzului. Fără să se gândească la ce face, a încercat să pornească, a văzut farurile aprinzându-se și a auzit motorul urlând răgușit, când s-a îndreptat direct spre locul unde i se părea că se află Marek.

Benjamin a tăcut și câteva lacrimi i-au rămas prinse în gene.

După două zile petrecute la spitalul din Umeå, Benjamin a devenit suficient de puternic ca să poată umbla din nou. Împreună cu părinții lui, s-a dus să-l salute pe Joona Linna, care se afla la secția postoperatorie. Rana provocată de foarfeca pe care Marek o înfipsese în el era destul de gravă, dar două săptămâni de repaus îl vor pune pe picioare, probabil. Când au intrat, o femeie frumoasă, cu părul blond prins în coadă, stătea lângă el, citindu-i cu glas tare dintr-o carte. S-a prezentat drept Disa, o veche prietenă de-a lui Joona.

— Avem un cerc de lectură, trebuie să am grijă ca și el să fie la curent, a spus Disa în finlandezo-suedeză și a lăsat cartea jos.

Simone a văzut că citea „Spre far” de Virginia Woolf.

— Am închiriat un mic apartament de la serviciul de salvamont, a spus Disa zâmbind.

— Veți fi escortați de poliția de la Arlanda, l-a anunțat Joona pe Erik.

Amândoi au încercat să refuze. Simțeau nevoia să fie singuri cu fiul lor și să nu mai întâlnească alți polițiști. Când Benjamin a fost externat, la vizita medicală din a patra zi, Simone a comandat imediat trei bilete de avion și apoi s-a dus

să caute cafea. Dar, pentru prima oară, cafeneaua spitalului era închisă. În camera pentru pacienți se afla doar o cană cu suc de portocale și câțiva pesmeți. S-a dus în oraș să caute cafea, însă totul părea închis și ciudat de pustiu. O liniște odihnitoare domnea peste oraș. S-a oprit în fața unei linii ferate și a rămas acolo, urmărind cu privirea șina lucioasă, zăpada de pe traverse și terasament, întunericul în care se ghicea râul lat și apa lui neagră, scânteietoare, cu dâre albe de gheață.

Abia acum simțea o oarecare ușurare. S-a gândit că se terminase. Îl găsiseră pe Benjamin.

După ce au aterizat la Arlanda, au văzut escorta de poliție despre care vorbise Joona Linna așteptându-i, în vreme ce vreo zece jurnaliști răbdători stăteau pregătiți cu camere de filmat și microfoane. Fără să schimbe un cuvânt între ei, au ales o altă ieșire, au trecut prin spatele mulțimii de oameni și au oprit un taxi.

Acum se opresc câteva clipe în fața hotelului Birger Jarl din Stockholm, apoi o iau pe Tulegatan, continuă pe Odengatan, se opresc la colțul cu Sveavägen și privesc în jur. Benjamin poartă o salopetă mult prea mare, care provine de la biroul de obiecte găsite al poliției, un hanorac cu glugă – varianta turistică laponă – pe care Simone i l-a cumpărat din aeroport și o pereche de mănuși strâmte de Lovikka. Întreg cartierul Vasa e pustiu. Totul pare să fie închis, stația de metrou, stațiile de autobuze, restaurantele cu luminile stinse, care se odihnesc într-o tăcere absolută.

Erik își privește ceasul. Este patru după-amiaza. O femeie se grăbește pe Odengatan, cu o pungă mare în mână.

— E Ajunul Crăciunului, spune deodată Simone. Astăzi e Ajunul.

Benjamin o privește uimit.

— De asta spun toți „Crăciun fericit!”, zice Erik zâmbind.

— Ce facem? întreabă Benjamin.

— Mergem unde e deschis, spune Erik.

— Vom lua masa de Crăciun la McDonald’s? întreabă Simone.

Începe să plouă, o ploaie fină, înghețată cade peste ei, în timp ce se grăbesc spre restaurantul de lângă Observatorielunden. E un local urât, care coboară înghesuit în pământ, sub rondul ocru al bibliotecii. O femeie de vreo șaizeci de ani stă în spatele tejghelei așteptând. Niciun alt client nu se află în restaurantul cu hamburgeri.

— Aș vrea un pahar cu vin, spune Simone. Dar, presupun că nu vom primi aici.

— Un milkshake, spune Erik.

— Vanilie, căpșuni sau ciocolată? întreabă femeia pe un ton acru.

Simone pare gata să izbucnească într-un râs isteric, dar se abține și spune cu greutate:

— Căpșuni, bineînțeles că iau de căpșuni.

— Și eu, intervine Benjamin.

Femeia bate la casă comenzile cu mișcări iritate.

— Asta-i tot? întreabă ea.

— Ia un pic din fiecare, îl sfătuiește Simone pe Erik. Noi ne ducem să ne așezăm.

Ea și Benjamin pleacă printre mesele goale.

— Masa de la fereastră, șoptește, zâmbindu-i lui Benjamin.

Se așază lângă fiul ei, îl prinde în brațe și simte lacrimile curgându-i pe obraji. Afară vede bazinul lung, prost plasat. Ca de obicei, e fără apă și plin de gunoaie. Un băiat singur cu un skateboard face slalom printre bălțile înghețate. Pe o bancă, lângă funicular, la marginea locului de joacă pentru copii din spatele Facultății de Comerț, stă o femeie singură. Lângă ea se află un cărucior de copil gol. Cauciucul de la funicular se leagănă în vânt.

— Ți-e frig? întreabă ea.

Benjamin nu răspunde, își odihnește doar fața pe obrazul ei, lăsând-o să-l sărute pe cap, iar și iar.

Erik pune pe masă o tavă, se duce și mai aduce una, înainte să se așeze și să înceapă să aranjeze cutiile de carton, pachetul de șervețele și ceștile de plastic pe masă.

— Ce frumos! spune Benjamin ridicându-se.

Erik îi întinde o jucărioară Happy-Meal.

— Crăciun fericit! spune el.

— Mulțumesc, papa, zâmbește Benjamin văzând pachetul de plastic.

Simone își privește copilul. E îngrozitor de slab. Dar mai e și altceva, își spune ea. Pare împovărat de ceva. Nu e propriu-zis prezent. E ca și cum ar privi înăuntrul său, gândește ea, ca și cum s-ar oglindi într-o fereastră întunecată.

Când îl vede pe Erik întinzând mâna ca să-și mângâie fiul pe obraz, începe să plângă din nou. Se întoarce, își cere șoptind iertare și se uită la o pungă de plastic pe care vântul a suflat-o dintr-un coș de gunoi și pe care acum o lipește de geam.

— Încercăm să mâncăm un pic? întreabă Erik.

Benjamin îndoaie hârtia de la un hamburger mare, când telefonul lui Erik începe să sune. Acesta privește numărul și vede că e Joona.

— Crăciun fericit, Joona! răspunde el.

— Crăciun fericit! spune Joona. Sunteți din nou la Stockholm?

— De fapt, luăm cina de Crăciun.

— Îți aduci aminte c-am spus că-ți voi găsi băiatul?

— Da, îmi amintesc.

— Te-ai îndoit uneori, când…

— Da, îl întrerupe Erik.

— Dar am știut că va merge bine, continuă Joona.

— Eu nu credeam la fel.

— Știu, am observat, spune Joona. De aceea, trebuie să-ți spun un lucru.

— Da?

— Ce ți-am spus? zice el.

— Ce anume?

— Am avut dreptate – nu-i așa?

— Da, răspunde Erik.

— Crăciun fericit! spune Joona încheind conversația.

Erik are o expresie mirată pe chip, apoi își întoarce privirea spre Simone. Îi cercetează pielea străvezie și gura mare. Câteva riduri de îngrijorare i s-au adâncit în jurul ochilor, în

ultima vreme. Ea îi zâmbește și apoi Erik îi urmărește privirea, când Simone se întoarce spre Benjamin.

Erik își cercetează fiul câteva clipe lungi. Îl doare gâtul din pricina plânsului reținut. Benjamin are chipul grav în timp ce mănâncă din punga cu cartofi prăjiți. E pierdut în cine știe ce gânduri. Ochii lui privesc în gol, e cufundat în amintiri și în spațiul gol dintre ele. Erik întinde mâna sănătoasă, strânge degetele fiului său și îl vede ridicând privirea.

— Crăciun fericit, papa! spune Benjamin zâmbind. Uite aici, îți ofer câțiva cartofi prăjiți.

— Nu luăm mai bine mâncarea cu noi, să ne ducem la bunicul? propune Erik.

— Chiar vrei asta? întreabă Simone.

— Crezi că e vesel să zaci în spital?

Simone îi zâmbește și sună la o companie de taxiuri. Benjamin se duce la femeia de la casă și o roagă să-i dea o pungă să împacheteze în ea mâncarea.

Când taxiul lor trece încet de Odenplan, Erik își vede familia reflectată în geamul mașinii și, în același timp, vede și bradul uriaș, împodobit, din piață. Alunecă prin fața lui, ca într-un dans. Bradul e înalt și bogat, cu sute de beculețe aprinse care șerpuiesc până la steaua strălucitoare din vârf.

virtual-project.eu

{1} Brunnsviken – *vik* (sued.): golf.

{2} În Finlanda și mai ales în zona de graniță a Suediei cu Finlanda se află un grup mare de suedezi care vorbesc un dialect specific: finlandssvenska.

{3} Am folosit denumirile suedeze; *väg* înseamnă drum, șosea, iar *gata,* stradă.

{4} Hochei pe patine cu rotile.

{5} Skansen: un fel de „muzeu al satului”, cu case vechi din toate zonele Suediei, cu prăvălii în care se practică diferite meșteșuguri vechi și o mică grădină zoologică; cu ocazia diferitelor sărbători, se organizează tot felul de ceremonii tradiționale, cum ar fi sărbătorirea Crăciunului și a Anului Nou, spre exemplu.

{6} Tablele de clasă sau de anunțuri sunt de culoare albă și pe ele se scrie cu o carioca diferit colorată.

{7} Mumintrol: personaj din desenele animate finlandeze – aluzie la faptul că Joona este finlandezo-suedez.

{8} Solvalla: cel mai cunoscut hipodrom din Suedia.

{9} *Hej*! – salut tipic suedez.

{10} *Nålen* (sued.): ac de cusut.

{11} În Suedia, concediul postnatal este împărțit între cei doi părinți.

{12} Laboratorul de Criminalistică.

{13} Rikskrim: Poliția Criminalistă de Stat; delictul din Tumba ar fi trebuit să fie rezolvat de poliția locală.

{14} Sued.: „obduktio”, din lat. „obductio, -onis”.

{15} „Răni prin împungere și tăiere.”

{16} „Grădina regelui”, parc din centrul Stockholmului, în care se află restaurante și cafenele, precum și o scenă de teatru.

{17} „Sniffa lim” – „a trage pe nas clei, lipici”: o substanță care emană vapori halucinogeni.

{18} EEG: electroencefalografie.

{19} Ciupercă otrăvitoare.

{20} În Suedia există monopol de stat asupra alcoolului și băuturile se vând numai la magazine speciale, numite Systembolaget.

{21} Fenris: animal fabulos din mitologia nordică.

{22} Una dintre insulele pe care este construit Stockholmul.

{23} Allmmänntjänstgöring (sued.) – medicină generală.

{24} Organizație suedeză de ajutor umanitar, axată pe respectarea drepturilor individului.

{25} Nordiska Kompaniet – magazin de lux din centrul Stockholmului.

{26} DN – imobilul este numit după cotidianul *Dagens Nyheter,* care-și are redacția acolo.

{27} LCN: Laboratorul Central de Criminalistică.

{28} Djurgården, „Grădina cu Animale”, parc mare din Stockholm în care se află tot felul de muzee, cum ar fi Skansen, un fel de muzeu al satului, și Muzeul Nordic,

unde se găsesc nenumărate exponate legate de istoricul vieții aici, în nord.

{29} Strandvägen: una dintre cele mai elegante străzi din Stockholm.

{30} Oraș cu însemnat trecut istoric, fostă capitală a Suediei.

{31} În text: *godtemplare* – membru al organizației antialcoolice IOCT.

{32} *Justitie Ombudsman*: delegat parlamentar însărcinat cu controlul aparatului administrativ și apărarea legii și a drepturilor cetățenilor în Suedia.

{33} Pe 13 decembrie, într-una din cele mai întunecate zile ale anului, este Sfânta Lucia și în Suedia e sărbătorită lumina; dis-de-dimineață, fete în rochii lungi, albe, cu cununi pe cap cu lumânări aprinse și însoțite de domnișoare de onoare și de slujitori – „tomtar" – băieței în haine albe și cu căciuli roșii vizitează diferite locuri, cântând și oferind biscuiți și „glögg", vin fiert îndulcit, cu stafide și migdale.

{34} În Suedia era obiceiul, păstrat și acum, ca proprietarii să înalțe steagul atunci când erau acasă.

{35} Motociclete.

{36} „*Cântând în ploaie*", celebru musical cu Gene Kelly.

{37} Lisa Larson, ceramistă suedeză, autoare a unei serii de statuete „Toți copiii lumii", comandă făcută pentru UNICEF.

{38} Antena pentru telefonia mobilă.

{39} IOGT: asociație antialcoolică.

{40} Personaj din cărțile pentru copii.

{41} AT läkare: stagiul pe care fiecare viitor medic îl face timp de doi ani înainte de a primi legitimația propriu-zisă: intern.

{42} Engramă: urmă lăsată de un excitant asupra sistemului nervos.

{43} Färla: vechi instrument de pedeapsă folosit pe vremuri în școlile suedeze.

{44} Unul dintre cele mai selecte cartiere ale Stockholmului.

{45} Ölandstok: tufiș mic cu flori galbene, specific insulei Öland.

{46} Karlsson om taket: „Karlsson pe acoperiș", personaj dintr-o carte pentru copii; model de lampă pentru camera copiilor.

{47} *Guldlock* – „Bucle de aur" sau „Fetița cu bucle de aur și cei trei urși", titlul unei povești pentru copii, care a devenit cunoscută după ce, în 1837, poetul Robert Southey a rescris-o.

{48} Konstnärs Baren: Barul Artiștilor.

{49} Kungliga Dramatiska Teatern, cel mai mare teatru din Stockholm.

{50} Casa de Concerte, cea mai mare sală de concerte din Stockholm, unde are loc și decernarea anuală a premiilor Nobel.

{51} „Lacul adânc".

{52} Näken: personaj de poveste, „Omul torentului"; este înfățișat gol, cântând la vioară pe lângă vreun pârâu învolburat sau lac și vrăjindu-i cu cântecul lui pe cei care îl văd; pictorul Carl Larsson are un foarte cunoscut tablou cu acest personaj.

{53} Magazine universale.

{54} În Suedia este un semn de bună creștere elementară să-ți scoți pantofii când intri într-o casă, indiferent dacă este a ta sau una străină.

{55} Cea mai folosită apă minerală suedeză.

{56} Emisiunea de știri de seară a celui mai important post de televiziune din Suedia, SVT1.

{57} Altă emisiune de știri de seară, pe SVT2.

{58} Înaintea Crăciunului, în Suedia există obiceiul ca fiecare să-și împodobească fereastra sau balconul cu ghirlande de becuri colorate; cât privește antenele parabolice, aceasta arată că eroii noștri se află într-un cartier locuit în majoritate de străini, în special arabi, care își pun antene pentru a prinde posturile din țările lor.

{59} „Turnul de Pază”, ziarul sectei Martorii lui Iehova.

{60} Cărți manga: cărți de benzi desenate japoneze.

{61} Lanț de magazine alimentare.

{62} Băutură specifică sărbătorilor de iarnă: vin fiert cu mirodenii.

{63} Obicei suedez: cu ocazia Crăciunului, se mănâncă anumite feluri speciale, cum ar fi scrumbii, șunca de Crăciun și salată de varză roșie dulce; colegii de slujbă obișnuiesc să ia masa tradițională împreună.

{64} „Jumătatea merge”, cântec de beție.

{65} „Când, când, când…” (în finlandeză în orig.).

{66} Arlanda: principalul aeroport din Stockholm.

{67} Lussekatter: brioșe cu șofran, specifice pentru perioada de dinaintea Crăciunului.

{68} Pepparkakor: „prăjituri cu piper”, numite așa pentru că odinioară se făceau chiar cu piper; biscuiți cu mirodenii, specifici perioadei de dinaintea Crăciunului.

{69} Pesmeți uscați.

{70} Numerele de telefon din Stockholm au prefixul 08.